

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΠΕΖΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

“Ο ΚΟΡΑΗΣ,”
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

1930

1930 ΠΑΝ

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΠΕΖΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

“Ο ΚΟΡΑΝΣ,,
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

1930

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ιδίόχειρον ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως.

Κωνσταντῆς Παπαγιαννῆς

ΠΡΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Παραδίδωμ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν τὸν παρόντα κατάλογον τῶν ἀνωμάτων ρημάτων καὶ ὀνομάτων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, μάλιστα δὲ τῆς διαλέκτου τῶν ἀττικῶν πεζογράφων, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην γὰρ παρατηρήσω, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν τούτου οὐδὲν ἄλλο ἔλαβον ἢ π' ὄψιν ἢ τὸ γὰρ βοηθήσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τοὺς μέλλοντας γὰρ τὸν χρησιμοποιήσουν, χωρὶς, ἐν τούτοις, γὰρ περιστείλω ἢ γὰρ καταστήσω ἄχρηστον τὴν αὐτεπέργειάν των. Πρὸς τοῦτο περιέλαβον μόνον ὅσα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μέχρι τοῦδε σχολικῆς μου πείρας, ἐθεώρησα ἀπολύτως οὐσιώδη καὶ χρήσιμα, ἀφῆρσα δὲ καὶ ἀπέκογα πᾶσαν περιττολογίαν. Ἐπὶ πλέον, ἐν ἰδίῳ παραρτήματι, κατέστησα εὐχερῆ τὴν εὑρεσιν τῶν ρημάτων, εἰς ἃ ἀνήκουν δυσχερεῖς τύποι, μὴ φέροντες τελείως ἐμφανῆ τὸν χαρακτήρα τῆς προελεύσεώς των, μὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι παρέχω σπουδαίαν ἐπικουρίαν εἰς τοὺς μαθητὰς ἰδίῳ τῶν κατωτέρων τάξεων, τῶν ὁποίων τὴν δεδικαιολογημένην δυσφορίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολλάκις μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία γ' ἀντιληφθῶ. Τοῦτο δὲ θεωρῶ, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν μᾶλλον ἀξιόλογον καινοτομίαν τῆς παρούσης συναγωγῆς ρημάτων καὶ ὀνομάτων. Ἐν τέλει δεόν γὰρ σημειωθῆ, ὅτι οὐδὲν ἀπῆλειπα ἐκ τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὰ λοιπὰ ἐν χρήσει λεξικὰ ἀνωμάτων ρημάτων καὶ ὀνομάτων, οὕτως ὥστε τὸ παρὸν πόνημα γὰρ καταστῆ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πλήρες.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Μάρτιον 1929

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η παρούσα μελέτη είναι η πρώτη που επιχειρεί να
αναδείξει τον ρόλο της γυναίκας στην ελληνική
ιστορία, να τον τοποθετήσει στο πλαίσιο της
κοινωνίας και της πολιτείας, να τον συνδέσει με
την εξέλιξη της κοινωνίας και της πολιτείας.
Οι γυναίκες στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες
εθνότητες, έχουν διαδραματίσει σημαντικό ρόλο
στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η παρουσία τους
στην κοινωνία και στην πολιτεία είναι αναπόσπαστο
μέρος της ιστορίας. Η μελέτη αυτή επιχειρεί να
αναδείξει τον ρόλο της γυναίκας στην ελληνική
ιστορία, να τον τοποθετήσει στο πλαίσιο της
κοινωνίας και της πολιτείας, να τον συνδέσει με
την εξέλιξη της κοινωνίας και της πολιτείας.

Αθήνα, 1987

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α Ν Ω Μ Α Λ Α Ρ Η Μ Α Τ Α

Α

ἀγάλλω (=κοσμῶ, λαμπρύνω, φαιδρύνω, σεμνύνω· τὸ μέσον συνήθως ὑπερφηανεύομαι, εὐφραίνομαι, κομπάζω). Εὐθροίσκεται μόνον ὁ ἔνεστῶς τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς. Ἔτι δὲ ὁ ἔνεστῶς *ἀγάλλομαι* καὶ ὁ παρατατικὸς *ἠγαλλόμην* τῆς μέσης φωνῆς.

Θεμ. ἀγαλ — ἀγαλῶ — ἀγάλλω. Ποιητ. καὶ μεταγ. ἐσχηματίσθη παρατ. *ἠγαλλον*, μέλλ. *ἀγαλῶ*, ἀόρ. *ἠγηλα*, οὐ τὸ ἀπαρ. *ἀγήλαι*, Ρηματ. παραγ. ἀγαλμα=κόσμημα, πᾶν δι' ὃ τις φαιδρύνεται, σεμνύνεται, χαιρεί.

ἄγαμιξι (=θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐκτιμῶ). Ἐλλείπει ἡ ὑποτ. καὶ ἡ προστ. τοῦ ἔνεστῶτος, τῆς δ' εὐκτ. ἀπαντῶσι μόνον οἱ τύποι *ἀγαίμην* καὶ *ἀγαιντο*. Παρατ. *ἠγάμην*, μ. ἀόρ. *ἠγασάμην* (μόνον ἐν εὐκτ. *ἀγασαίτο*), παθ. ἀόρ. μὲ σημασίαν μέσ. *ἠγάσθην* (=ἐθαύμασα, ἐξετίμησα), μ. μέλ. *ἀγασομαι*, [παθ. μέλ. *ἀγασθήσομαι*].

Θεμ. ἀγα—καὶ αγασ—. Ρῆμα ἀποθ. παθητ. κλινόμενον κατὰ τὸ ἴσταμαι. Ἡ εὐκτική αὐτοῦ τονίζεται κατὰ τὰ βαρύτερα. Τὸ ἀρχαιότατον θέμα του εἶναι—γα, εἰς τοῦτο δὲ προστετέθη τὸ προθεματικὸν α. Ρηματ. παραγ. *ἀγαστός* (καὶ *ἀξιάγαστος*), *ἀγαμένως*.

ἄγγέλλω (=φέρω ἢ παρέχω εἰδήσιν, ἀναγγέλλω, μηνύω), παρατ. *ἠγγελλον*, μέλ. *ἀγγελῶ*, ἀόρ. α' *ἠγγεῖλα*, ἀόρ. β' *ἠγγελον* (ὑποπτος παρ' Ἀττικοῖς), παρακ. (εὐθροισκόμενος μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἀπό, ἐπί, κατά, πρό, περί) *ἠγγελκα*, ὑπερσ. *ἠγγέλκειν*. Μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. *ἀγγέλλομαι*, παρατ. *ἠγγελλόμην*, μέσ. ἀόρ. α' (μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐπί) *ἠγγελάμην*, μέσ. ἀόρ. β' *ἠγγελόμην* (ὑποπτος παρ' Ἀττικοῖς), παθ. μέλ. (μόνον ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό) *ἀγγελθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἠγγέλθην*, παρακ. *ἠγγελμαι*, ὑπερσ. *ἠγγέλιμην*.

Θεμ. ἀγγέλ-(ἐκ τοῦ ἄγγελος), ἀγγέλω—ἀγγέλλω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων, ὡς *εἰσαγγέλλω* (=προβαίνο εἰς καταγγελίαν), *ἀπαγγέλλω* (=κομίζω ἀγγελίαν), *διαγγέλλω* (=καθίστημι γνω-

στόν δι' ἀπεσταλμένον), *ἐπαγγέλλομαι* (=ὕπισχοῦμαι) κλπ. Ρηματ. παραγ. ἄγγελμα, ἐπάγγελμα, [ἀγγελτήρ, ἀγγέλτρια], κατάγγελτος, ἐξάγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

ἀγείρω (=συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, σωρεύω, μαζεύω), παρατ. ἤγειρον, [μέλ. ἄγερω], ἀόρ. ἤγειρα, [παρακ. ἀγήγερα, ὑπερσ. ἠγηγέρκειν]. Γῆς μέσ. καί παθ. φωνῆς μόνον ὁ ἔνεστ. ἐν συνθ. (σύν, ἐπί, περί) *ἀγείρομαι*.

Θεμ. γερ— και μετά τοῦ προθεμ. ἢ ἀθροιστ. α *ἀγερ*—ἀγέρω—ἀγέρω—ἀγέρω—ἀγείρω. Ρημ. παραγ. *ἀγορά* (ποιητ. *ἀγυρις*, ἐξ οὗ *πανήγυρις*, *δηγυρις*, *ἀγύρτης*), ἄγερσις, ἀγερός (συναγερός), ἀγερός (συναγερός).

ἀγνοέω-ῶ (=δέν γνωρίζω, ἀπατῶμαι), παρατ. ἠγνόουν, μέλ. ἀγνόησα, ἀόρ. ἠγνόησα, παρακ. ἠγνόηκα, ὑπερσ. ἠγνόηκειν. Παθ. ἀγνοῦμαι, παρατ. ἠγνοῦμην, μέσ. μέλ. (με παθητικὴν σημασίαν) ἀγνοήσομαι, [παθ. μέλ. ἀγροηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἠγροήθη, παρακ. ἠγρόημαι, ὑπερσ. ἠγροήμην. Ἐντὶ μέσου χρησιμοποιεῖται ἡ περιφρασὶς *ἀγνοῶ ἔμαντὸν* κλπ.

Θεμ. *ἀγνοε*— ἐκ τοῦ στερεητικοῦ α καὶ τοῦ *γνο*, ἀπαντῶντος ἐν τῷ ἀόρ. β' ἔγνων—εὐκτ. γνοίην, μετ. γνούς, γνούσα, γνόν— τοῦ ρ. γιγνώσκω. Ρηματ. παραγ. *ἀγνοια* [ἀγνοητέον, ἀγνόημα].

ἀγνυμι καὶ **ἀγνύω** (=συντρίβω, θραύω). Ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν ἀττ. πεζογράφων εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς κατά. ἔνεστ. *κατάγνυμι* ἢ *καταγνύω*, [μέλ. *κατάξω*], ἀόρ. *κατέαξα*. Παθ. *κατάγνυμαι*, παθ. ἀόρ. β' *κατεάγην*, ἐνεργ. παρακ. β' χρησιμοποιούμενος ὡς παθ. *κατέαγα*, ὑπερσ. *κατεαγῶς ἦν* ἢ *κατεάγην*, παθ. παρακ. *κατέαγμα*, ὑπερσ. *κατεάγμην*, μέλ. τετελ. *κατεαγῶς ἔσομαι*.

Θεμ. Εαγ—, αγ-, (αγνυ-). Ὁ ἐν. σχηματίζεται προσλήψει τοῦ προσφύματος *νυ*. Ἐπειδὴ ἄρχεται ἀπὸ Ε λαμβάνει συλλαβικὴν ἀύξησην. Ἐν τῷ παρακ. ὁ μέσος οὐρανοσ. χαρακτήρ δὲν τρέπεται εἰς τὸν ἀντίστοιχόν του ψιλόν. Ρηματ. παραγ. ἀκτῆ (ἐξ οὗ ἀκταῖος, Ἀκτική—Ἀττική), ἀκτέα, κάταγμα, κατακτός, ναυαγός.

ἀγοράζω [=διατρίβω ἐν τῇ ἀγορᾷ (ἀμετάβ.) καὶ κατὰ τὴν σύγχρονόν του ἔννοιαν (μεταβατ.)], παρατ. ἠγόραζον, [μέλλ. ἀγοράσω, ἀντικαθιστάμενος σννήθως διὰ τοῦ συνωνύμου *ὠνήσομαι*], ἀόρ. ἠγόρασα, παρακ. ἠγόρακα, ὑπερσ. ἠγοράκειν. Μέσ. καί παθ. *ἀγοράζομαι*, παρατ. ἠγοράζομην, μέσ. ἀόρ. ἠγορασάμην, [παθ. μέλ. ἀγορασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἠγοράσθην, παρακ. ἠγόρασμαι, ὑπερσ. ἠγοράσμην.

Θεμ. ἀγοράδ—ἀγοράδω—ἀγοράζω, ἐκ τοῦ ἀγορά (βλ. ἀγείρω). Τὸ θεματικὸν φωνῆν α μένει πανταχοῦ βραχύ. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν

προθέσεων ἀντί και κατά. Ρηματ. παραγ. ἀγόρασις, ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἀγοραστής, ἀγοραστικός.

ἀγορεύω (=ὀμιλῶ δημοσίᾳ, ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ), παρατ. ἡγόρευον. Παθ. ἀγορεύομαι, παρατ. ἡγορευόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀγορεύσομαι. Οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ρ. λέγω ὡς ἀκούθως: ἐνεργ. φωνῆς μέλ.—*εἶρω*, ἀόρ. β' —*εἶπον*, παρακ.—*εἶρηκα*, ὑπερσ.—*εἶρήκειν*. Παθ. φωνῆς: μέλ. *ρηθήσομαι*, ἀόρ.—*εἰρήθην*, παρακ.—*εἶρημαι*, ὑπερσ.—*εἰρήμην* καὶ—*εἰρημένος ἦν*.

Θέμ. ἀγορ- ἐκ τοῦ ἀγορά (βλ. ἀγείρω καὶ ἀγοράζω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἀπλοῦν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τῆς ἐνεργ. καὶ παθ. φωνῆς, εἰς πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, πρό, πρὸς, σύν, ὑπό, πρό —απο. ἐπι—ἀνά, ἀντι—πρὸς. Ἀναγορεύω=δνακηρύττω δημοσίᾳ, ἐν συνελεύσει, ἀνταγορεύω=ἀντιλέγω, ἀπαγορεύω=μεταβ. δὲν ἐπιτρέπω καὶ ἄμετ. καταπονοῦμαι, κουράζομαι, ἀποκάμνω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ καμιάτου, συναγορεύω=συμφωνῶ, προαγορεύω=διακηρύττω, καταγορεύω=κατηγορῶ, προαγορεύω=χαιρετίζω. Ρηματ. παραγ. ἀγόρευσις, ἀναγόρευσις, ἀνάγνωσις, πρόσρησις, πρόσρημα, ἀπόρητος, προσρητέος, προαγορευτέος, συνήγορος, κατήγορος, προσρητέον, ἀπόρητέον.

ἀγρεύω (=θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγετῶ, συλλαμβάνω ἐν ἄγρῳ, ἐν θήρῳ, πιάνω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀγρεύω καὶ ὁ ἐνεστ. τῆς παθ. φωνῆς ἀγρεύομαι.

Θέμ. ἄγρ—(ἐκ τοῦ ἄγρα, οὗ ἡ προέλευσις ἐκ τοῦ ἄγω). Ρημ. παραγ. ἄγρευσις (ἀγρεύσιμος), ἄγρευμα, ἀγρευτός, ἀγρευτήρ ἢ ἀγρευτής (ἀγρευτικός),

ἀγροικίζομαι (=φέρομαι ἀγροίκως, χωριίτικα). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ.

Παράγεται ἐκ τοῦ ἀγροίκος ἢ ἀγροίκια, ἀγροικία.

ἀγρυπνέω—ῶ (=ἐγρηγορῶ, εἶμαι ἀγρυπνος, δὲν κοιμῶμαι), παρατ. ἡγρυπνουν, μέλ. ἀγρυπνήσω, ἀόρ. ἡγρύπνησα, [παρακ. ἡγρύπνηκα].

Παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρυπνος (ὅπερ κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ κοιητ. ἀγρῶ καὶ ὕπνος=ὁ ἔλκων, σύρων, ἐπιζητῶν, θηρεύων τὸν ὕπνον, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀγρός καὶ ὕπνος=ὁ ἐν ἀγρῷ κοιμώμενος πρὸς φύλαξιν καὶ κατὰ συνέλειαν μὴ δυνάμενος καλῶς νᾶ κοιμηθῆ). Ρημ. παραγ. [ἀγρυπνητέον, ἀγρυπνητήρ, ἀγρυπνητικός].

ἄγχω (=σφίγγω τὸν λάρυγγα, τὸν λαιμόν, πνίγω), [παρ. ἡγρον, μέλ. ἄγξω, ἀόρ. ἡγξα]. Μέσ. καὶ παθ. ἄγχομαι, παρατ.—ἡγρόμην, [μέσ. μέλ.—ἄγξομαι], μέσ. ἀόρ.—ἡγξάμην.

Θέμ. ἄγγ—(ἐξ οὗ ἄγγι=πλησίον, ἀγγού, συν-ἀγγη, κυν-ἀγγη). Ἡ μέσ. καὶ παθ. φωνὴ τοῦ ρ. τούτου εὐρηταὶ σύνθετός συνήθως μετὰ τῆς ἀπό. Ρημ. παραγ. ἄγχόνη.

ἄγω (=φέρω, ὀδηγῶ), παρατ. ἤγον, μελ. ἄξω, ἄορ. β' ἤγαγον, [καὶ σπαν. ἄορ. α' ἤξα], παρτικ. α'—ἤχα, [παρακ. β' ἀγήοχα], ὑπερσ.—ἤχειν, [ὑπερσ. β' ἤγηόχειν]. Μέσο. καὶ παθ. ἄγομαι, παρατ. ἤρούην, μέσο. μέλλων (ἔχων ἐνίοτε ἰημασίαν παθητικὴν) ἄξομαι, παθ. μέλ. ἀχθήσομαι, μεσο. ἄορ. β' ἤγαρόμην, παθ. ἄορ. (ἔχων ἐνίοτε σημασίαν παθητικὴν) ἤχθην, παρακ. ἤγμαι, ὑπερσ. ἤγμην καὶ ἤγμένους ἤν.

Θέμ. ἄγ.—Τὸ ρῆμα τοῦτο συντίθεται μετὰ πλείστων προθέσεων, π. χ. ἀνάγω=ἀναβιβάζω, προάγω=προχωρῶ, ὀδηγῶ ἐμπρός, κατάγω=φέρω εἰς τὸν λιμένα ἢ εἰς τὴν πατρίδα, ὑπεξάγω=ἀναχωρῶ σιγὰ—σιγὰ, ἀνάγομαι=πλέω ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, κατάγομαι=ἐπιστρέφω ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους εἰς τὸν λιμένα, ὑπάγομαι=προσελκῶ δι' ἀπάτης, διὰ δόλου. Οἱ ἄορ. β' ἤγαγον καὶ ἤγαρόμην λαμβάνουσι ἀπτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Ρημ. παραγ. ἀγωγή, [ἀγός], ἀγωγός, ἀγωγήμος, ἀγυιά, ἀγώνιον, ἀγωγεύς, ἀγών, ἄξων, ἄξιος.

ἄγωνίζομαι (=πολεμῶ, μετέχω ἀγώνος, κοπιᾶζω), παρατ. ἤγωνιζόμην, μέσο. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσο. ἄορ. ἤγωνισάμην, παθ. ἄορ. ἤγωνισθην, παρακ. ἤγωνίσμαι, ὑπερσ. ἤγωνίσμην.

Θέμ. ἀγωνίδ-γ-ω, ἔκ τοῦ ἀγών. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργητικῆς διαθέσεως· παθητικῆς διαθέσεως εἶναι μόνον εἰς τινὰς περιπτώσεις ὁ μέσος μέλλων καὶ ὁ παθ. ἀόριστος. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων σύν, διά, ἀντί, πρὸ καὶ μετν. κατά. Ρημ. παραγ. ἀγωνίσις, ἀγωνισμα, ἀγωνιστής (ἀγωνιστικός), ἀγωνιστέον.

ἄδικέω—ῶ (=εἶμαι ἄδικος, διαπράττω ἄδικον, κίμνω ἄδικον, διαπράττω ἀδίκημα), παρατ. ἤδίκουν, μέλ. ἀδικήσω, ἄορ. ἤδίκησα, παρακ. ἤδίκηκα, ὑπερσ. ἤδικήκειν. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρατ. ἤδικούμην, μέσο. μέλ. με παθ. σημ. ἀδικήσομαι, παθ. ἄορ. ἤδικήθην, παρακ. ἤδίκημαι, ὑπερσ. ἤδικήμην. Μέσο. ἀδικῶ ἐμαντόν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδικος (α στερ. καὶ δίκη). Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν καὶ ἀντί. Ρημ. παραγ. ἀδίκησις, ἀδικητής, ἀδίκημα, ἀδικητέον.

ἄδοξέω—ῶ (=εἶμαι ἄδοξος, δὲν χαίρω φήμην ἀγαθὴν), παρατ. ἤδόξουν. Παθ. ἀδοξοῦμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄδοξος (α στερητ. καὶ δόξα). Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι τοῦ ἀναπληροῦνται διὰ τῶν περιφράσεων ἄδοξός εἰμι καὶ ἄδοξός γίνομαι.

ἄδω (=ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ, ἐπαινῶ, ἐξαιρῶ, ὑμνῶ), παρατ. ἤδον, μέσο. μέλ. μετ' ἐνεργ. σημασ. ἄσομαι, ἄορ. ἤσα, [παρακ. μετν. ἤκα], [ὑπερσ. μετν. ἤκειν]. Παθ. ἄδομαι, παρατ. (μόνον ἐν γ' ἐν. πρ). ἤδετο, παθ. μέλ. (ὁμοίως) ἄσθήσεται, παθ. ἄορ. ἤσθην

(καὶ δὴ: ἤσθη), παρακ. (εἰς τὸ γ' ἐν. πρ.) ἤσται, ὑπερσ. (ὁμοίως) ἤστο.
Θέμ. Fεδ-, αFεδ-, αFεδῶ, αείδω καὶ κατὰ συναίρεσιν ἤδω. Τὸ ρῆμα
τοῦτο εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἐπί, ἀπό, ὑπό, πρό, σύν,
πρός. Ρῆμ. παραγ. ῥῆδη (ῥῥδειον), ἀηδών, ἄσμα, ἄστειον.

ἄθλέω—ῶ (=κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι), παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πε-
ζογράφους μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται
διὰ τοῦ ἀγωνίζομαι.

Σχηματίζεται παρὰ τὸ: ὁ ἄθλος (=ἀγὼν) καὶ ἄθλον (=ἐπαθλον, βρα-
βεῖον ἀγῶνος). Ρῆμ. παραγ. ἀθλητής, ἀθλοῖς, ἀθλημα.

ἄθρέω—ῶ (=κοιτᾶζω, παρατηρῶ), ἀόρ. ἤθρησα. Παθ. ἐνε-
στῶς (μόνον κατὰ μετοχὴν καὶ ἐν συνθέσει) ἀναθροούμενος:

Ρῆμα ποιητ., οὐ συχνὴ παρὰ Πλάτωνι ἢ προσακτ. ἄθρει. Ρῆμ. παραγ.
ἀθρητέον.

ἄθροίζω ἢ ἄθροίζω (=συναθροίζω, μαζεύω), παρατ. ἤθρο-
ζον, μέλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἤθροισα, παρακ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροίκειν.
Μέσ. καὶ παθ. ἀθροίζομαι, παρατ. ἤθροίζομην, μέσ. ἀόρ. ἤθροισά-
μην, παθ. μέλλων (ὡς μέσος) ἀθροισθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ὡς μέσος)
ἤθροισθην, παρακ. ἤθροισμαι, ὑπερσ. ἤθροίσμην.

Παράγεται ἐκ τοῦ ἀναλογικοῦ θέματος ἀθροῖδ-*ι*-ω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθρός.
Δασύνεται μόνον κατὰ τοὺς Ἀττικοῦς πεζογράφους. Ρῆμ. παραγ. ἀθροισίς,
ἀθροισμα, [ἀθροισμός, ἀθροιστής, ἀθροιστικός], ἀθροιστέον.

ἄθυρέω—ῶ (=εἶμαι ἄθυμος, λυποῦμαι, ἀπογοητεύομαι, ἀπο-
θαροῦνομαι, φοβοῦμαι), παρατ. ἠθύμον, ἀόρ. ἠθύμῃσα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄθυμος (α στερητ. καὶ θυμός=ψυχή). Σχηματί-
ζει τοὺς ἐλλείποντας χρόνους περιφραστικῶς: μέλλ. ἄθυμος ἔσομαι, παρακ.
ἄθυμος γέγονα, ὑπερσ. ἄθυμος ἐγεγόνειν. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς
κατά. Ρῆμ. παραγ. ἀθυμητέον.

αἰδέομαι—οὔμαι (=σέβομαι, ἐντρέπομαι, συγχωρῶ), παρατ.
ἠδοῦμην, μέσ. μέλλ. αἰδέσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠδεσάμην, [παθ. μέλ. μτγν.
αἰδεσθήσομαι], παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἠδέσθην, παρακ. ἠδε-
σομαι, ὑπερσ. ἠδέσμην.

Θέμα αἰδεσ-, ἐνθα τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται, ὅπου δ'
εὐρίσκει κατάληξιν ἀπὸ σ ἀρχομένην ἀπλοποιεῖται. Εἶναι ρῆμα ἀποθετικὸν
μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ, ἀντί,
ὑπό. Ρῆμ. παραγ. αἰδώς, αἰδεῖς (αἰδέσιμο:), αἰδήμων, αἰσχος (αἰσχερός).

αἶθω (=καίω, φωτίζω, λάμπω), ποιητ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρατ., ἐν δὲ τῇ ἄττικῇ πεζογραφίᾳ ἀπαντῶσι μόνοι οἱ τύποι αἶ-
θειν καὶ αἶθεσθαι.

Θέμ. αἶθ.—Ρηματ. παραγ. [αἶθος, αἶθός, αἶθοψ].

αἰκίζομαι (=προκαλῶ αἰκίαν, κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ), μέσ. ἄορ. ἤμισάμην, παθ. ἄορ. ἠκίσθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ αἰκῆς (=ἀνάριστος, ὕβριστικός, εὐτελής), ὅπερ ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τοῦ θεμ. Fix—τοῦ ἔοικα. Πιρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ ὡς αἰκίζω, μόνον κατ' ἔνεστ. Ρημ. παραγ. αἰκισμός, [αἰκισμα, αἰκιστής, αἰκιστικός].

αἰνέω—ῶ (=ἐπαινῶ, ἐγκοιμιάζω), ἀπλοῦν παρὰ ποιηταῖς, παρὰ δὲ πεζογρ. σύνθετον, ἴδια μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ παρὰ (βλ. ἐπαινῶ καὶ παραινῶ).

Θέμ. αἰνέσ—ω, ἐκ τοῦ αἰνος. Ρημ. παραγ. [αἴνεσις, αἰνέτης, αἰνετός].

αἰνίττομαι (=ὄμιλῶ αἰνιγματωδῶς, ἀλληγορικῶς, σκοτεινῶς), παρατ. ἠνιτόμην, μέσ. ἄορ. ἠνιξάμην, παθ. ἄορ. ἠνίχθην, παρακ. ἠνιγμαί, [ὑπερσ. ἠνίγμην].

Θεμ. αἰνίγ—j—ομαι—αἰνίττομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς προθ. ὑπό. Ρημ. παραγ. αἰνιγμα, αἰνιγμός (ὑπαινιγμός), αἰνιγματώδης, αἰνιγματικός.

αἰρέω—ῶ (ἐπὶ ἐμψύχων=συλλαμβάνω· ἐπὶ ἀψύχων=καταλαμβάνω, κυριεύω), παρ. ἤρουν, μέλ. αἰρήσω, ἄορ. β' εἶλον, παρ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρήκειν, τετελ. μέλ. ἤρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. αἰρέομαι—οῦμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), παρ. ἠρούμην, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, μέσ. ἄορ. β' εἰλόμην, παρακ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην. Παθ. αἰρέομαι—οῦμαι (=ἐκλέγομαι, προτιμῶμαι), παρατ. ἠρούμην, παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠρέθην, παρακ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην, τετελ. μέλ. ἠρήσομαι καὶ ἠρημένος ἔσομαι.

Θεμ. αἶρ—, αἶρέ—, ἐλ—. Ὡς παθ. τοῦ ἐνεργ. αἶρῶ χρησιμοποιεῖται τὸ ἀλίσκομαι. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων : ἀναιρῶ=ἀνατρέπω, δίδω χρησόν, καθαιρῶ=καταβάλλω, ὑφαιρῶ=ἀφαιρῶ κρυφίως, ἐξαιρῶ=κάμνω ἐξαιρέσειν, ἐκβάλλω, ἐξάγω, παραιροῦμαι=ἀφαιρῶ, προαιροῦμαι=προτιμῶ. Ρημ. παραγ. αἶρεσις, αἶρετός, αἶρετέος.

αἶρω (=σηκώνω, ὑψώνω), παρατ. ἤρων, μέλ. ἀρῶ (συννηρημένος ἐκ τοῦ ἀερῶ), ἄορ. ἤρα, παρακ. ἤρακα, ὑπερσ.—ἤρκειν. Μέσ. καὶ παθ. αἶρομαι, παρατ. ἠρόμην, μέσ. μέλ. ἀροῦμαι, μέσ. ἄορ. ἠράμην, [παθ. μέλ. ἀρθήσομαι], παθ. ἄορ. ἠρθην, παρακ. ἤρμαι, ὑπερσ. ἤρμην.

Θέμα ἀρ—, ἄρ—j—ω=, αἶρω. Ὁ παθ. ἄορ. ἠρθην ἔχει καὶ μέσην σημασίαν, ὃ δὲ ἠράμην σημαίνει καὶ ὅτι ἐφορτώθην τι. Ἐν συνθέσει: ἀπαιρῶ=ἰλοπλέω, ἀντάρω=ἀνθίσταμαι, διαίρω=ἰνυρῶν ἢ σηκώνομαι ἢ ἀνοίγω, μεταίρω=μεταθέτω, ἐπαίρω=σηκώνω, ἐπαίρομαι=ὑπερηφανεύομαι. Ρημ. παραγ. ἄρσις, ἄρμα, ἀρτήρ, ἀρτός, ἄρτος, ἀρτέος, ἄρδην.

αἰσθάνομαι (=καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω τι διὰ τῶν αἰσθήσεων), παρατ. ἤσθανόμην, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἤσθόμην, παρακ. ἤσθημαι, ὑπερσ. ἤσθήμην.

Θεμ. αἰσθ—, προσλήψει τοῦ προσφ. ε αἰσθε— καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. αν αἰσθάν—. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων πρό, παρά, ἐπί, διά, σὺν (μετγν). Ρημ. παραγ. αἰσθησις, αἰσθημα, αἰσθητήριον, αἰσθητής, αἰσθητικός, αἰσθητός.

αἰσχύνω (=κάννω κάτι ἄσχημον, ἀσχημίζω, ἐντροπιάζω), παρατ.—ἤσχυνον, μέλ.—αἰσχυνῶ, ἄορ. ἤσχυνα, [παρακ. ἤσχυκα, ὑπερσ. ἤσχύνειν]. Μέσ. καὶ παθ. αἰσχύνομαι, παρατ. ἤσχυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλ. μετὰ μέσης σημ. αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ μέσης σημ. ἤσχύνθην, [παρακ. ἤσχυμμαι ἢ ἤσχυμαι, ὑπερσ. ἤσχύμην ἢ ἤσχύμην].

Θέμα αἰσχ—, ἐκ τοῦ αἰσχος. Τὸ υ εἶναι μακρόν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ ἄορίστῳ. Συντίθεται μετὰ τῶν προθέσεων κατά, ἐπί, ὑπέρ, ἀπό. Ρημ. παραγ. [αἰσχυντός], αἰσχυντός.

αἰτέω—ῶ (=ζητῶ νὰ λάβω), παρατ. ἤτουν, μέλ. αἰτήσω, ἄορ. ἤτησα, [παρακ. ἤτηκα, ὑπερσ. ἤτήκειν]. Μέσ. καὶ παθ. αἰτέομαι—οῦμαι, παρατ. ἤτούμην, μέσ. μέλ. αἰτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤτησάμην, [παθ. μέλ. αἰτηθήσομαι], παθ. ἄορ. ἤτήθην, παρακ. ἤτημαι, ὑπερσ. ἤτήμην.

Θεμ. αἰτε—. Συντίθεται μετὰ πλείστων προθέσεων (ἀπαιτῶ, ἀνταιτῶ, ἐξαιτῶ, προσαιτῶ, ἐπαιτῶ, μεταιτῶ, παραιτούμαι). Ρημ. παραγ. αἰτησις, αἴτημα, αἰτητής, αἰτητικός, αἰτητέον, αἰτίζω.

αἰτιάζομαι (=κατηγοροῦμαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς.

Θεμ. ἀναλογ. αἰτιάδ-ομαι (ἐκ τοῦ αἰτία). Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων κατηγοροῦμαι καὶ αἰτιῶμαι.

αἰτιάζομαι—ῶμαι (=κατηγορῶ, θεωρῶ τινα ὑπεύθυνον διὰ κακόν τι, θεωρῶ τινα αἰτιόν τινος), παρατ. ἤτιώμην, μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἤτιασάμην, [παθ. μέλλ. αἰτιαθήσομαι], παθ. ἄορ. ἤτιάθην, παρακ. ἤτιάμαι, ὑπερσ. ἤτιάμην.

Γίνεται ἐκ τοῦ αἰτία, εἶναι δ' ἀποθετικὸν ῥημα ἐνεργ. διαθέσεως. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ κατά. Ρημ. παραγ. αἰτίασις, αἰτίαμα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

ἀκέομαι—οῦμαι (=θεραπεύω, ἰατροῦω, διορθώνω), παρατ. ἤκούμην, μέσ. μέλ. ἀκοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἤκεσάμην, [παθ. ἄορ. ἤκέσθην] παρακ. ἤκεσμαι ἢ ἀκήκεσμαι, ὑπερσ. ἤκέσμην].

Θεμ. ἀκεσ—, ἐκ τοῦ ἄκος. Ὁ χαρακτήρ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀπο-

βάλλεται. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, εὐρίσκεται δὲ σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἐκ (ἐξακουῖμαι=ἀποθεραπεύω). Ρημ. παραγ. ἄκεισις, ἀκεστής, ἀκεστήρ, ἀκέστωρ, ἀκεστός, ἀκέστρα (=βελόνη), ἀκεστικός.

ἀκμάζω (=εἶμαι ἀκμαῖος, εὐρίσκομαι ἐν ἀκμῇ, ἰσχύϊ, ζωηρότητι), παρατ. ἤκμαζον, ἀόρ.—ἤκμασα, παρακ.—ἤκμακα, ὑπερσ.—ἤκμάκειν.

Θέμ. ἀναλογ. ἀκμάδ-ζ-ω, ἐκ τοῦ ἀκμή. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς παρά Ρηματ. παραγ. ἀκμαστής, [ἀκμαστικός].

ἀκολουθῶ (=εἶμαι ἀκόλουθος, συμφωνῶ), παρατ. ἠκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἀόρ. ἠκολούθησα, παρακ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἠκολούθηκειν.

Γίνεται ἐκ τοῦ ἀκόλουθος=ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν πορευόμενος (ἐκ τοῦ ἀ-θροιστ. α καὶ τοῦ κέλευθος=ὁδός). Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, παρά, σύν. Ρημ. παραγ. ἀκολούθησις (παρακολούθησις), ἀκολουθητέον.

ἀκονίω—ὠ (=ἀκονίζω, κάμνω τι κοπτερόν), ἀόρ. ἠκόνησα. Μέσ. παρατ. ἠκονώμην.

Σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀκόνη καὶ ἀναπληροῖ τοὺς ἐλλείποντας χρόνους του ἐκ τῶν συνωνύμων θήγω, ὀξύνω. Ρημ. παραγ. [ἀκόνημα, ἀκονητής, ἀκόνησις].

ἀκοντίζω (=ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου), παρατ. ἠκόντιζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἠκόντισα. Παθ. ἀκοντίζομαι, παρατ. ἠκοντιζόμην, μέλλ. ἀκοντισθήσομαι, ἀόρ. ἠκοντίσθην, [παρακ. ἠκόντισμαι, ὑπερσ. ἠκοντίσμην]. Ὑπάρχει καὶ μέσος μέλλων διακοντιοῦμαι.

Θέμ. ἀναλογ. ἀκοντίδ-ζ-ω, ἐκ τοῦ ἀκόντιον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄκων-οντος. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ προθέσεων εἰσακοντίζω=ῥίπτω ἀκόντιον, κατακοντίζω=καταβάλλω διὰ τοῦ ἀκοντίου, ὑπερακοντίζω=ὑπερτερωῶ, διακοντίζομαι=διαγωνίζομαι εἰς τὸ ἀκόντιον. Ρημ. παραγ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντιστής, ἀκοντισμός, ἀκοντιστήρ, ἀκοντιστικός.

ἀκούω, παρατ. ἠκουον, μέσ. μέλ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἀκούσομαι, ἀόρ. ἠκουσα, παρακ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἠκηκόειν ἢ ἀκηκοῶς ἦν. Παθ. ἀκούομαι, παρατ. ἠκούομην, παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠκούσθην, παρακ. ἠκουσμαι, ὑπερσ. ἠκούσμην.

Θέμ. ἀκούσ-(ζ-ω) ἰσχ. καὶ ἀκο-ἀσθενές. Ὁ παρακ. ἀκήκοα καὶ ὁ ὑπερσ. ἠκηκόειν ἀποβάλλουν τὸ ν μεταξὺ δύο φωνηέντων. Οἱ δύο οὗτοι χρόνοι λαμβάνουν ἀττικὸν ἀναδιπλ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων : ἐπί, διά, κατά, πρὸς, πρό, ὑπό. Ρηματ. παραγ. ἀκοή (ἀκουή), ἀκουσμία, ἀκουστός, ἀκουστέος, ἀκουσεῖω, ὑπήκοος.

ἀκριβῶ—ῶ (=γνωρίζω τι ἀκριβῶς), ἄορ. ἠκριβῶσα. Μέσ. καὶ παθ.—ἀκριβοῦμαι, παρατ.—ἠκριβούμην, μέσ. ἄορ.—ἠκριβωσάμην, παθ. ἄορ.—ἠκριβόθην, παρακ.—ἠκριβῶμαι.

Ἐκ τοῦ ἀκριβής, ἀντί ἀκριβέω-ῶ. Ἐν συνθέσει διακριβῶ = λεπτομερῶς ἐξετάζω καὶ ἀπακριβοῦμαι=γίνομαι μετ' ἀκριβείας.

ἀκροάζομαι—ῶμαι (=ἀκροάζομαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς), παρατ. ἠκροάμην, μέσ. μέλ. ἀκροάσομαι, μέσ. ἄορ. ἠκροασάμην, [παρακ. ἠκροάμαι].

Θεμ. ἀκροα—. Τὸ ρῆμα εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α βρ. εἰς τὸν μέσ. μέλ. καὶ τὸν μέσ. ἄορ. ἐκτείνεται εἰς α μακ.ἀντί η. Ρημ. παραγ. ἀκροάσις, ἀκρόαμα, ἀκροατής (ἀκροατήριον, ἀκροατικός).

ἀκροβολίζομαι (=ἄρχομαι τῆς συμπλοκῆς, μάχομαι μακρόθεν), παρατ. ἠκροβολίζομην, μέσ. ἄορ. ἠκροβολισάμην.

Ἐκ τοῦ ἀκρίβολος καὶ ἀκρίβλος. Ρημ. παραγ. ἀκροβόλις, ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

ἀκρωτηριάζω (=ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτήρια, τὰ ἄκρα, κολοβώνω), μέσ. ἄορ. α' ἠκρωτηριασάμην, παρακ. ἠκρωτηρίασμαι. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνωνύμων.

Θεμ. ἀκρωτηριάδ-ζω, ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον. Ρημ. παραγ. [ἀκρωτηρίασις, ἀκρωτηρίασμα, ἀκρωτηριασμός].

ἀλαζονεύομαι (=ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς, κομπάζω ἀστηρικτως), μέσ. μέλ. ἀλαζονεύσομαι. Οἱ λοιποὶ τύποι σχηματίζονται ἐκ τῶν συνωνύμων ἢ διὰ περιφράσεων.

Γίνεται ἐκ τοῦ ἀλαζών. Εἶναι ρῆμα ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παραγ. ἀλαζονεία, ἀλαζονεῦμα.

ἀλαλίζω (=φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω θορυβῶδῶς), παρατ. ἠλάλαζον, [μέσ. μέλ. μετ' ἐνεργ. σημασίας ἀλαλάξομαι καὶ σπανίως ἀλαλάξω], ἄορ. ἠλάλαξα.

Θεμ. ἀναλογικὸν ἀλαλαγ—(ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος ἀλαλά), ἀλαλάγ-ζω, ἀλαλάξω. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά καὶ ἐπί. Ρημ. παραγ. ἀλαλαγή, [ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός].

ἀλγέω—ῶ (=ἔχω ἄλγος, πονῶ), παρατ. ἠλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἄορ. ἠλγησα.

Θεμ. ἀλγέσ—(ἐκ τοῦ ἄλγος). Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, περί, ὑπέρ. Ρημ. παραγ. ἀλγηδών.

ἀλείφω, παρατ.—ἠλείφον, μέλ.—ἀλείφω, ἄορ.—ἠλείφα, παρακ. ἀλήλιφα, ὑπερσ. ἀλήλιφειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀλείφομαι, παρατ. ἠλείφομην, μέσ. μέλ. ἀλείφομαι, μέσ. ἄορ. ἠλείφάμην, παθ. μέλ. ἀλειφθή-

σομαι, παθ. ἀόρ. ἠλείφθην, παροικ. ἀλήλιμμα, ὑπερσ. ἀληλίμην.

Θέμ. ἰσχυρὸν ἀλειπ (ἀλειφ)—, ἀσθενὲς ἀλιπ(ἀλιφ)—ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α καὶ τοῦ λίπος. Ὁ παροικ. καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται συνθετὸν μετὰ τῶν προθέσεων ἐξ, ἐπί, ἐν, ὑπό, ἀπό. Ρημ. παραγ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, ἀλείπτεις, ἀλειπτρον, ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ἐξαλειπτέον.

ἀλέξω (=ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ὑπερασπίζω, προφυλάττω). Μέσ. ἀλέξομαι, μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠλεξάμην.

Θέμ. ἀλεξ—, Τῆς ἐνεργ. φωνῆς τοῦ ρημ. τοῦτου μόνον ὁ ἐνεστώς ὑπάρχει. Ρημ. παραγ. ἀλεξητήρ, ἀλεξητήριον, ἄλξεις (μόνον κατὰ πληθ.), Ἄλέξανδρος (σύνθ.).

ἀληθεύω (=εἶμαι ἀληθής, λέγω τὴν ἀλήθειαν), παροικ. ἠλήθευον, μέλ. ἀληθεύσω, ἀόρ. ἠλήθευσα. Παθ. ἀληθεύομαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής. Ρημ. παραγ. ἀλήθευσις, ἀληθευτής, ἀλήθευμα.

ἀλίζω (=συναθροίζω), ἀόρ. ἤμισα. Παθ. ἀλίζομαι, παθ. ἀόρ. ἠλίσθην.

Ἐκ τοῦ ἀλής (=ἀθρόος). Θεμ. ἀλίδ-ζ-ω. Συντίθεται μετὰ τῆς προθέσεως σύν.

ἀλίσκομαι (=συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι, καταδικάζομαι), παροικ. ἠλίσκομαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἀλώσομαι, ἐνεργ. ἀόρ. β' με παθ. σημ. ἐάλων καὶ ἤλων, ἐνεργ. παροικ. με παθ. σημ. ἐάλωκα καὶ ἤλωκα, ὑπερσ. με παθ. σημ. ἠλώκειν.

Θέμ. Φαλ—, ἀλ—, ἀλο—, ἀλίσκ. Τὸ ρῆμα τοῦτο χρησιμοποιεῖται ὡς παθ. τοῦ αἰγῶ. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' λαμβάνει ἀμφοτέρως τὰς ἀυξήσεις. Ρημ. παραγ. ἀλωσις (ἀλώσιμος), ἀλωτός (αἰχμάλωτος, δορυάλωτος), [κατανάλωσις, παρανόλωμα].

ἀλλάττω (=ἀλλάζω, ἀνταλλάσσω), παροικ.—ἠλλαττον, μέλ.—ἀλλάξω, ἀόρ.—ἠλλαξα, παροικ.—ἠλλαχα, ὑπερσ.—ἠλλάχην. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάττομαι, παροικ.—ἠλλατόμην, μέσ. μέλ.—ἀλλάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠλλαξάμην, [παθ. μέλ. α'—ἀλλαχθήσομαι], παθ. μέλ. β' με μέσ. σημ.—ἀλλαγήσομαι, παθ. ἀόρ. α'—ἠλλάχθην, παθ. ἀόρ. β' με μέσ. σημ. ἠλλάγην, παροικ.—ἠλλαγμα, ὑπερσ.—ἠλλάγμην καὶ ἠλλαγμένος ἦν, τετελ. μέλ.—ἠλλάξομαι καὶ—ἠλλαγμένος ἔσομαι.

Θέμ. ἀλλάγ-ζ-ω. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται συνθήτως σύνθετον μετὰ μίαις τῶν προθέσεων ἀπό, σύν, μετά, παρά, ἀντί, διά, ἐπί, ἐκ, κατὰ. Ρημ. παραγ. ἀλλαγή, [-ἀλλαξις, -ἀλλαγμα], ἀλλάκτης, ἀλλακτός, [ἀλλακτέον, -ἀλλάξι, -ἀλλαξείω].

ἀλλοιόω—ῶ (=ἀλλάζω, μεταβάλλω), ἀόρ. ἠλλοίωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλοιοῦμαι, παροικ. ἠλλοιούμην, παροικ. ἠλλοίωμα, ὑπερσ. ἠλλοιόμην.

Ἐκ τοῦ ἀλλοῖος. Ρημ. παραγ. ἀλλοίωσις, [ἀλλοίωμα, ἀλλοιωτὸς (ἀναλλοίωτος), ἀλλοιωτικὸς].

ἄλλομαι (=πηδῶ), παρατ. *ἡλλόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀλοῦμαι*, μέσ. *ἀόρ.* *ἡλάμην*.

Θέμ. σαλ—, ἄλ—, ἄλ-*j*-ομαι. Τὸ ρῆμα εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἐν, ἀπό, διά, κατά, ἐπί, πρὸς, ὑπέρ. Ρημ. παραγ. ἄλμα, ἄλτης, [ἀλτήρ].

ἄλλοτριόω—**ῶ** (=ἀποξενώνω), μέλλ. *ἄλλοτριώσω*, [ἄορ. *ἡλλοτριώσα*], παρακ. *ἡλλοτριώκα*, ὑπερσ. *ἡλλοτριώκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἄλλοτριούμαι*, παθ. ἄορ. (καὶ ὡς μέσος) *ἡλλοτριώθην*, [παρακ. *ἡλλοτριώμαι*].

Ἐκ τοῦ ἀλλότριος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος). Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται σύνθετον ἰδίᾳ μετὰ τῆς προθ. ἀπό. Ρημ. παραγ. ἀλλοτριώσις.

ἄλοόω—**ῶ** (=ἄλωνίζω), παρατ. *ἡλόων*, ἄορ. *ἡλόησα*. Παθ. μόνον ὁ παρακ.—*ἡλόημαι*.

Θέμα ἄλοο—. Συντίθεται μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ κατά. Ρημ. παραγ. ἀλόησις, ἀλοήσις.

ἄμαρτιόω (=ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, διαπράττω σφάλμα, ἀμάρτημα), παρατ. *ἡμάρτανον*, μέσ. μέλ. με ἐνεργ. σημ. *ἀμαρτήσομαι*, ἐνεργ. ἄορ. β' *ἡμαρτιον*, παρακ. *ἡμάρτηκα*, ὑπερσ. *ἡμαρτήκειν*. Παθ. *ἀμαρτάνομαι*, παρατ. *ἡμαρτάνετο*, παθ. ἄορ. *ἡμαρτήθη*, παρακ. *ἡμάρτηται*, ὑπερσ. *ἡμάρτητο*.

Θεμ. ἀμαρτ-(σ στερητ., σμαρ (μέρος) καὶ προσφ. τ), ἀμαρτε—ἀμαρτάν—. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ προσθέσεων: ἐξαμαρτάνω=ἀποτυγχάνω, ἀμαρτάνω=ἀποτυγχάνω, διαμαρτάνω=καθ' ὀλοκληρίαν ἀστοχῶ, συνεξαμαρτάνω=εἶμαι συνένοχος τινος. Ρημ. παραγ. ἀμαρτία, ἀμάρτημα, [ἀμαρτωλός], -ἀμάρτητος, -ἀμαρτητέον.

ἄμειβο (=ἀλλάσσω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω), ἄορ. *ἡμειβα*. Μέσ. *ἀμείβομαι*, παρατ.—*ἡμειβόμην*, μέσ. ἄορ.—*ἡμειψάμην*, παθ. ἄορ. μετὰ μέσ. σημ.—*ἡμειφθην*.

Θεμ. α-μεβ-, α-μεβ-*j*-ω, ἀμείβο. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, διά, ἀπό. Ρημ. παραγ. ἀμοιβή, [ἀμειψις, ἀμοιβός].

ἄμελέω—**ῶ** (=εἶμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω, παραμελῶ), παρατ. *ἡμέλων*, μέλ. *ἀμελήσω*, ἄορ. *ἡμέλησα*, παρακ. *ἡμέληκα*, ὑπερσ. *ἡμελήκειν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελής (α στερ. καὶ μέλει ἀπροσ.). Ἡ προστ. τοῦτου *ἀμέλει* κεῖται ἐπιρρηματικῶς καὶ σημαίνει βεβαίως, ἀσφαλῶς, ἐξάπαντος. Ρημ. παραγ. ἀμελητέον.

ἀμειλλόμοις—ὤμοις (=διαγωνίζομαι, ανταγωνίζομαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι), παρ. ἡμυλλόμην, μέσ. μέλ. ἀμυλλήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡμυλλήθην.

Θεμ. ἀμίλλ—(ἐκ τοῦ ἀμίλλα). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί καὶ διά. Ρημ. παραγ. ἀμιλλητέον.

—**ἀμπεέχω** (=ἐνδύω, περιβάλλω). Μέσ. ἀμπέχομαι, παρ. ἡμπειχόμην.

[Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφί (ἢς τὸ φ ἐτρέπη εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του φιλόν) καὶ τοῦ ἔχω. Τῆς ἐνεργ. φωνῆς ὑπάρχει μόνον ὁ ἐνεστ. ἐν συνθέσει (περιαμπέχω). Ὁ παρ. τῆς μέσης φωνῆς λαμβάνει ἔσθην καὶ ἔξωθεν αὔξησιν. Ρημ. παραγ. ἀμπεχόνην.

ἀμύνω (=ἀπομακρύνω κακόν, ὑπερασπίζω, βοηθῶ, ἀποκρούω), παρ. ἡμυνον, μέλλ. ἀμυνώ, ἀόρ. ἡμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρ. ἡμυνόμην, μέσ. μέλλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡμυνάμην.

Θεμ. α-μυν—(τὸ α εἶναι προθεμ.)· ἀμύν-ω, ἀμύνω, ἀμῦνω. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων: ἐπαμύνω=σπεύδω εἰς βοήθειαν, ἀπαμύνω=ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ. ἀνταμύνομαι=ἀνθίσταμαι, προαμύνομαι=λαμβάνω μέτρα ἀμύνης. Ρημ. παραγ. ἀμυνα, ἀμύντωρ, ἀμυντήριος, ἀμυντικός, ἀμυντέον, Ἀμύντας, Ἀμυνίας.

ἀμφιγυνοῦω—ῶ (=δὲν γνωρίζω μετ' ἀκριβείας, ἔχω ἀμφιβολίας), παρ. ἡμυφηγρόουν, [μέλ. ἀμυφηγροήσω], ἀόρ. ἡμυφηγρόησα, παθ. ἀόρ. ἡμυφηγροήθην.

Θεμ. ἀμυφινγοεσ—(ἐκ τοῦ ἀμυφίγνους, ὅπερ ἐκ τῆς ἀμφί καὶ τοῦ θέμ. γνο—τοῦ ρ. γινώσκω). Λαμβάνει αὔξησιν ἐσωτερικῶς καὶ ἔξωτερικῶς.

ἀμφιέννυμι (=περιβάλλω, ἐνδύω), παρ. ἡμυφιέννυμι, μέλλ. ἀμυφιῶ, ἀόρ. ἡμυφιέσα. Μέσ. ἀμυφιέννυμι, μέσ. μέλ. ἀμυφιέσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἡμυφιέσαμην], παρ. ἀμυφιέσομαι, ὑπερσ. ἡμυφιέσαμην.

Θεμ. ἀμυφισ—(ὅπερ ἐκ τῆς ἀμφί καὶ φισ—)· προσλήψει τοῦ προσφ. ν καὶ ἀφομοίωσει τοῦ χαρακτῆρος σ εἰς ν γίνεταί ἀμυφιέννυμι. Ρημ. παραγ. ἐσθής, ἀμυφισμα, [ἀμυφιον, ἀμυφισίς].

ἀμυφισβήτητω—ῶ (=διαφωνῶ, φιλονικῶ), παρ. ἡμυφισβήτητον, μέλ. ἀμυφισβήτησω, ἀόρ. ἡμυφισβήτησα, παρ. ἀμυφισβήτησα, ὑπερσ. ἡμυφισβήτησεν. Παθ. ἀμυφισβητούμαι, παρ. ἡμυφισβητούμην, μέσ. μέλ. με παθ. σημ. ἀμυφισβητήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡμυφισβητήθην.

Τὸ ρῆμα τοῦτο γίνεται ἐκ τῆς ποιητ. προθέσεως ἀμφίς καὶ τοῦ θέματος βη (βα) τοῦ ρ. βαίνω. Λαμβάνει αὔξησιν ἐσωτερικῶς καὶ ἔξωτερικῶς. Ρημ. παραγ. ἀμυφισβήτησις (ἀμυφισβητήσιμος), ἀμυφισβήτημα, ἀμυφισβητητός, ἀμυφισβητητικός].

ἀναγκάζω, παρατ. ἠνάγκαζον, μέλ. ἀναγκάσω, ἄορ. ἠνάγκασα, παρακ. ἠνάγκακα, ὑπερσ. ἠναγκάκειν.

Θέμ. ἀναγκάδ-ι-ω, ἀναγκάζω (ἐκ τοῦ ἀνάγκη) κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἀγοράζω, ἀκμάζω κλπ. Ρημ. παράγ. ἀναγκαστέος, [ἀναγκασμός, ἀναγκαστικός].

ἀναισχυντέω—ᾧ (=φέρομαι ἀναισχύντως), παρατ. — ἠναισχύντουρ, μέλ. — ἀναισχυντήσω, ἄορ. — ἠναισχύντησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀναίσχυντος. Θέμ. ἀναισχυντέος—ω. Ρημ. παράγ. ἀναισχύνημα.

ἀνακλίσκω (=δαπανῶ, ἐξοδεύω) καὶ ἀναλώω—ᾧ, παρατ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνήλωκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀναλίσκομαι καὶ ἀναλοῦμαι (σπαν.), παρατ. ἀνηλίσκομην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀνηλώθην, παρακ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην.

Τὸ ρῆμα τοῦτο παράγεται ἐκ τοῦ ἀνα-Γα-λίσκω. Θεμ. ἀν-αλ-, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ.-ο- ἀναλο— καὶ τοῦ προσφ.-ισκ— ἀναλίσκ—. Μολογίτι ἄρχεται ἀπὸ μακροῦ α τρέπει τοῦτο ἐν τῇ αὐξήσει καὶ τῷ ἀναδιπλασιασμῷ κατ' ἐξαιρέσειν εἰς η. Ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατὰ αὐξάνει ἐξωθεν (κατηνάλωσα, κατηναλώθην). Συντίθεται μετὰ τῶν προθέσεων : κατὰ, παρά, πρό, πρὸς, σὺν, ἐπί, ἀπό, ὑπό. Ρημ. παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής ἢ ἀναλωτήρ, ἀνάλωτος, ἀναλωτέος.

ἀναπέλλω (=κόμνω τι νὰ ἐξέλθῃ, νὰ φανῆ, ἀναφαίνομαι), παρατ. ἀνέπελλον, μέλ. ἀνατελῶ, ἄορ. ἀνέτειλα, παρακ. ἀνατέταίκα, ὑπερσ. ἀναιτετάκειν.

Θέμ. τελ—, τελι—, τέλλω, τέλλω. Τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον μετὰ τῆς προθέσεως ἀνά. Συντιθέμενον μετὰ τῆς προθέσεως ἐπὶ χρησιμοποιεῖται, ἵνα δηλώσῃ τὴν ἐμφάνισιν ἀστερισμῶν. Ρημ. παράγ. ἀνατολή, ἐπιτολή.

ἀνδραποδίζω (=πωλῶ ὡς δοῦλον, ὑποδουλώνω, σκλαβώνω), παρατ. ἠνδραποδίζον, μέλ. ἀνδραποδιῶ, ἄορ. ἠνδραπόδισα. Μέσ. καὶ παθ. ἀνδραποδίζομαι, παρατ. ἠνδραποδιζόμην, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠνδραποδίσθην, μέσ. μέλ. ἀνδραποδιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἠνδραποδισάμην, παρακ. ἠνδραπόδισμα, ὑπερσ. ἠνδραποδίσμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀνδράποδος. Εὐρίσκειται ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐκ. Ρημ. παράγ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής (ἀνδραποδιστικός).

ἀνδρίζω (=κάννω τινὰ γενναῖον, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω). Τῆς τε ἕνεργ. καὶ μέσης φωνῆς μόνον ὁ ἕνεστῶς (ἀνδρίζω—ἀνδρίζομαι) ὑπάρχει.

Παράγεται ἐκ τοῦ ἀνήρ καὶ σχηματίζεται κατὰ τὸ ἐλπίδ-ι-ω, ἐλπίζω,

ἀνδραποδίδ-j-ω ἀνδραποδίζω, ἀνθίδ-j-ω ἀνθίζω κλπ. Ρημ. παράγ. ἀνδριστέον, [ἀνδρισμός, ἀνδριστι].

ἀνέχομαι (= ὑποφέρω, κρατῶ ὑψηλά, ὑπομένω), παρατ. *ἤρει-χόμεν*, μέσ. μέλ. *ἀνέξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤρεσχόμεν*.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀνά καὶ τοῦ ἔχομαι. Λαμβάνει αὔξησιν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ἀνοχή, ἀνεκτός, ἀνασχετός.

ἀνθέω—ῶ (= ἀνθίζω, εὐρίσκομαι εἰς ἀνθησιν, εἰς ἀκμήν), παρατ. *ἤρθουν*, [μέλ. *ἀνθήσω*], ἄορ. *ἤρθησα*, παρακ.—*ἤρθηκα*, ὑπερσ. *ἤνθηκειν*.

Θέμ. ἀνθεσ- (ἐκ τοῦ ἄνθος), ἀνθέσ-ω (τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται), ἀνθέω-ῶ. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐκ (ἔξανθῶ=μαραίνομαι), τῆς ἀπὸ (ἀπανθῶ=μαραίνομαι) καὶ τῆς ἐπὶ (ἐπανθῶ=ἀνθίζω, ἀκμάζω). Ρημ. παράγ. ἡ ἄνθη (= ἀνθησις), ἀνθηρός.

ἀνιῶ—ῶ (= λυπῶ, ἐνοχλῶ, καταθλίβω), παρατ. *ἤρίων*, μέλ. *ἀνιάσω*, ἄορ. *ἤρίασα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἀνιῶμαι*, παρατ. *ἤριώμην*, μέσ. μέλ. *ἀνιάσομαι*, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. *ἤριάθηρ*.

Σχηματίζεται ἐκ τοῦ *ἀνία*. Πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων ὁ χαρακτήρ α βρ. ἐκτείνεται εἰς α μακρ. καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι.

ἀνιμάω—ῶ (= τύρω ἐπάνω δι' ἱμάντων, λωρίων), παρατ. *ἀνίμων*.

Σύνθετον ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἱμάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἱμάς.

ἀνοίγω καὶ ἀνοίγνυμι (σπαν.), παρατ. *ἀνέωγον*, μέλ. *ἀνοίξω*, ἄορ. *ἀνέωξα*, παρακ. *ἀνέωχα*, ὑπερσ. *ἀνέωχειν*. Παθ. *ἀνοίγομαι* καὶ *ἀνοίγνυμαι* (σπαν.), παρατ. *ἀνεωρόμην*, τετ. μέλ. μὲ παθ. σημ. *ἀνέφξομαι*, μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. *ἀνοίξομαι*, παθ. ἄορ. *ἀνέφχηρ*, παρακ. *ἀνέφχημαι*, ὑπερσ. *ἀνέφχηρ*.

Τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἀνά καὶ τοῦ ρήματος οἶγω ἢ οἶγνυμι, οὗ θέμα: Φοιγ—, Φοιγνυ (προσθήκη τοῦ προσφύματος νυ). Λαμβάνει χρονικὴν καὶ συλλαβικὴν συγχρόνως αὔξησιν. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ὑπό, διὰ καὶ παρά. Ρηματ. παράγ. ἀνοιξίς, (ἀνοιγμα, ἀνοικτός).

ἀντιάζω (= ἰντικρύζω, θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω). Μόνον ὃ ἐνεστ. *ἔπαντιάζω* καὶ ὁ παρατ. *ὑπηντιάζων*.

Θέμα ἀντιάδ-j-ω, ἀντιάζω (ἐκ τοῦ ἀντίος).

ἀντιβόλῳ—ῶ (= συναντῶ, παρκαλῶ), παρατ. *ἤντεβόλουν*, μέλ. *ἀντιβολήσω*, ἄορ. *ἤντεβόλησα*.

Ἐκ τοῦ ἀντιβάλλω. Λαμβάνει αὔξησιν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ἀντιβόλησις.

ἀντιδικέω—ῶ (=εἶμι ἀντίδικος, ἐγείρω δίκην κατά τινος), παρατ. *ἠντιδικούν*, μέλ. *ἀντιδικήσω*, ἄορ. *ἠντιδικήσα*.

Παρουσύνθετον ἐκ τοῦ ἀντίδικος. Λαμβάνει αὐξησιν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. [ἀντιδικήσεις].

ἀντλέω—ῶ (=ἐξάγω, ἀνασύρω ὕδωρ), παρατ. *ἠντλούν*, μέλ. —*ἀντλήσω*, ἄορ.—*ἠντλήσα*. Παθ.—*ἀντλοῦμαι*, παρατ.—*ἠντλούμην*, παθ. ἄορ.—*ἠντλήθην*.

Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. ἄντλος (θεμ. ἀντλέσ-). Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, διά, κατά.

ἀνύτω καὶ **ἀνύω** (σπαν.) (=φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, κατορθώνω), παρατ. *ἠνυτον* καὶ *ἠνυον*, μέλ. *ἀνύσω*, ἄορ. *ἠνυσα*. παρακ. *ἠνυκα*, ὑπερσ. *ἠνύκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἀνύτομαι*, παρατ. *ἠνυτόμην*, μέσ. ἄορ. *ἠνυσάμην*, [παθ. μέλ. *ἀνυσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠνυσθήην*], παρακ. *ἠνυσμαι*.

Θέμ. *ἀνυ-* καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. *ἀνύτ-*. Ἐχει τὸ υ πανταχοῦ βραχύ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δασύνεται, παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἑλλησι ψιλοῦται. Ρημ. παράγ. ἄνυσις (ἀνύσιμος). ἀνήνυτος ἢ ἀνήνυστος, ἄνυστός (ἀνυστικός), ἀνυτικός, ἀνυστέον ἢ ἀνυτέον.

ἀξιόω—ῶ (=κρίνω ἄξιον, τιμῶ, ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀποφασίζω, τολμῶ, παραδέχομαι), παρατ. *ἠξιούν*, μέλ. *ἀξιόσω*, ἄορ. *ἠξιόσα*, παρακ. *ἠξιόκα*. Παθ. *ἀξιοῦμαι*, παρατ. *ἠξιούμην*, παθ. μέλ. *ἀξιωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠξιώθην*, παρακ. *ἠξιόμαι*, ὑπερσ. *ἠξιώμην*.

Θέμ. ἀξιο— (ἐκ τοῦ ἄξιος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω). Ἀνταξιῶ = ἀνταπαιτῶ, συναξιῶ = κρίνω ἄξιον ὁμοῦ. Ρημ. παράγ. ἀξιώσις, ἀξίωμα.

ἀπαντήω—ῶ (=ἔρχομαι εἰς συνάντησίν τινος, ἐπιτυγχάνω, ἀποκρίνομαι), παρατ. *ἀπήντων*, μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημασίαν *ἀπαντήσομαι*, [ἐνεργ. μέλ. μτγν. *ἀπαντήσω*], ἄορ. *ἀπήντησα*, παρακ. *ἀπήντηκα*, ὑπερσ. *ἀπήντηκειν*.

Ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ τοῦ ποιητ. ἀντάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄντα = ἀπέναντι, ἀντικρύ. Τὸ ρῆμα ἀντά εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ὑπό καὶ σύν, τὸ δὲ ὑπαντιῶ καὶ μετὰ τῆς πρό. Ρημ. παράγ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

ἀπατήω—ῶ (=ἔξαπατῶ, παραπλανῶ, ἀποπλανῶ), παρατ. *ἠπάτων*, μέλ. *ἀπατήσω*, ἄορ. *ἠπάτησα*, παρακ. *ἠπάτηκα*, ὑπερσ. *ἠπατήκειν*. Παθ. *ἀπατῶμαι*, παρατ. *ἠπατόμην*, μέσ. μέλ. με παθ. σημασίαν *ἀπατήσομαι*, παθ. μέλ. *ἀπατηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠπατήθην*, παρακ. *ἠπάτημαι*, ὑπερσ. *ἠπατήμην*.

Παράγεται ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀπάτη, ὅπερ ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ποιητ. ἀτη = σύγχυσις, πλάνη. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων

ἐκ, διά, σύν. Ρημ. παράγ.—ἀπάτητος (εὐαπάτητος, δυσεξαπάτητος, εὐεξαπάτητος),—ἀπατητέον (ἐξαπατητέον),—ἀπατητικός (ἐξαπατητικός).

ἁπειθέω—ῶ (=δὲν πείθομαι, παρακούω, εἶμαι ἀπειθής), παρατ. *ἁπειθουν*, μέλ. *ἀπειθήσω*, ἄορ. *ἁπειθήσα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἀ στερητ. καὶ πείθομαι). Θέμ. ἀπειθέσ—ω, ἀπειθέ—ω, ἀπειθῶ].

ἁπειλέω—ῶ (=φοβερίζω, ἀπειλᾶς προσάγω), παρατ. *ἁπείλουν*, μέλ. *ἀπειλήσω*, ἄορ. *ἁπείλησα*. Παθ. *ἀπειλοῦμαι* καὶ παθ. ἄορ. ἀ' μόνον κατὰ μετοχὴν *ἀπειληθεὶς*.

Ἐκ τοῦ ἀπειλή. Θέμ. ἀναλογ. ἀπειλέσ—ω, ἀπειλέ—ω, ἀπειλῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκειται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, ὑπό, διά.

ἁπεχθάνομαι (=μισοῦμαι, καθίσταμαι μισητός), παρατ. *ἀπηχθανόμην*, μέσ. μέλ. *ἀπεχθήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἀπηχθόμην*, παρακ. *ἀπήχθημαι*, ὑπερσ. *ἀπηχθήμην*.

Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν καθ. διαθέσεως, γίνεται δ' ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό, θέμ. ἐχθ— καὶ προσφ. -ε- καὶ -αν—. Συντασσόμενον μετὰ δοτικῆς εἶναι καθ. διαθέσεως, μετ' αἰτιατικῆς δ' ἐνεργητ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. *ἀπεχθής*, *φιλαπεχθήμεων*, [ἀπέχθημα].

ἁπιστέω—ῶ (=δυσπιστῶ, εἶμαι ἄπιστος, δὲν πιστεύω), παρατ. *ἁπίστουν*, μέλ. *ἀπιστήσω*, ἄορ. *ἁπίστησα*, παρακ. *ἁπίστηκα*, ὑπερσ. *ἁπιστήκειν*. Παθ. *ἀπιστοῦμαι*, παρατ. *ἁπιστούμην*, μέσ. μέλ. με παθ. σημ. *ἀπιστήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἁπιστήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄπιστος (στερητ. α καὶ πιστός). Θέμ. ἀπιστέσ—ω, ἀπιστέ—ω, ἀπιστῶ. Ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διὰ—διαπιστῶ—ἀπολύτως δυσπιστῶ.

ἁποδηρέω—ῶ (=εἶμαι μακρὰν τῆς πατρίδος, ταξιδεύω, λείπω εἰς τὰ ξένα), παρατ. *ἀπεδήμουν*, [μέλ. ἀποδημήσω], ἄορ. *ἀπεδήμησα*, παρακ. *ἀποδεδήμηκα*, ὑπερσ. *ἀπεδεδημήκειν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητικοῦ καὶ μεταγ. *ἀπόδημος*. Θέμ. ἀποδημέσ—ω, ἀποδημέω, ἀποδημῶ. Συνων. ἐκδημῶ, ἀντίθ. ἐπιδημῶ καὶ ἐνδημῶ. Ρημ. παράγ. ἀποδημητής.

ἁποδιδράσκω βλ. **διδράσκω**.

ἁποκρίνομαι (=δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ), παρατ. *ἀπεκρινόμην*, μέλ. *ἀποκρινοῦμαι*, ἄορ. *ἀπεκρινάμην*, παρακ. *ἀποκέκριμαι*, ὑπερσ. *ἀπεκεκρίμην*. [Παρά μτην. παθ. μέλ. ἀποκριθήσομαι, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀποκρινοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἀπεκρίθην ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην].

Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικόν, πλὴν ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀποχωρίζομαι, ὅτε εἶναι παθ. διαθέσεως· σχηματίζεται δ' ἐκ τῆς προθέσεως ἀπό καὶ τοῦ ρ. κρίνομαι, Ρημ. παράγ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον.

ἄποκρίνω (=ἀποχωρίζω, ἀπορρίπτω), ἀόρ. ἀπέκρινα. Παθ. μέλ. ἀποκριθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀπεκριθήην, παθ. παρακ. ἀποκέκριμαι, παθ. ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κρίνω. Ρημ. παράγ. ἀποκριτέον.

ἄπολαύω (=ἀπολαμβάνω, μετέχω, καρποῦμαι), παρατ. ἀπέλανον, μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημ. ἀπολαύσομαι, ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλανκα, ὑπερσ. ἀπελελεύκειν ἢ ἀπολελανκώς ἦν.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀχρήστου λαύω. Οἱ δις ἠϋξημένοι τύποι ἀπήλανον καὶ ἀπήλαυσα εἶναι μεταγενέστεροι. Ρημ. παράγ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα, ἀπολαυστός, ἀπολαυστικός.

ἀπολογέομαι—οὔμαι (=ὑπερασπίζομαι ἑμαυτὸν διὰ λόγου, ἀποκρούω τὰς κατ' ἑμοῦ κατηγορίας), παρατ. ἀπελογοῦμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην, παρακ. ἀπολελόγημαι, ὑπερσ. ἀπελελογήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἀπό-λέγω). Θέμ. ἀπολογέομαι, ἀπολογέομαι, ἀπολογοῦμαι. Εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων (ὑπεραπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι). Ρημ. παράγ. ἀπολόγημα, ἀπολογία, ἀπολογητέον.

ἄπορέω—ῶ (=εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανία, πενία), παρατ. ἠπόροον, μέλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἠπόρησα, παρακ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀποροῦμαι, παρατ. ἠπορούμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠπορήθην, παρακ. ἠπόρημαι, ὑπερσ. ἠπορήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄπορος (α στερητ. καὶ πόρος=πέραςμα). Θέμα ἀπορέσ-ω, ἀπορέω, ἀπορῶ. Τὸ μέσον ἀποροῦμαι ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μετὰ τοῦ ἀμηχανῶ. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει ὡς διαπορῶ καὶ εὐπορῶ. Ρημ. παράγ. ἀπόρημα.

ἄποχοῆ (=ἰσκει). Τοῦ ἔνεστ. ἀπαντιᾶ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. ἀποχοῆν καὶ ἡ μετοχὴ ἀποχοῶν-ῶσα-ῶν. Παρατ. ἀπέχρη, μέλ. ἀποχοῆσει, ἀόρ. ἀπέχρησε.

Ἀπρόσωπον ρῆμα ἐκ τῆς ἀπό καὶ χροῖω-ῶ (=δίδω χρησμόν). Ρημ. παράγ. ἀποχερώντως (=ἀρκετά).

ἄπτω (=ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω, προσκολλῶ), παρατ. ἤπτον, μέλ. -ἄψω, ἀόρ. ἤψα. Μέσ. καὶ παθ. ἄπτομαι, παρατ. ἤπτόμην, μέσ. μέλ. ἄψομαι, μέσ. ἀόρ. ἤψάμην, παθ. ἀόρ. ἤψθην, παρακ. ἤμμαι, ὑπερσ. ἤμμην.

Θέμ. φαφ-, οὗ τὸ φ πρὸ μὲν ὀδοντοφ. καθίσταται ὁμόπουν, μετὰ δὲ τοῦ σ ἐνοῦται εἰς ψ καὶ μετὰ τοῦ μ ἀφομοιοῦται. Προσλαμβάνει τὸ πρόσ-

φυμα τ. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων περί, σύν, ἐκ (ἐξ), πρός-κατά, ἐν, ὑπό. Ρημ. παράγ. ἀφή, ἄψις, ἄψις, ἄμμα, ἄπτός, ἄπτέον.

ἄρξομι—ᾠμι (=εὐχομαι, καταρῶμαι), παρατ. ἤρῳμην, μέλ. ἀράσομαι, ἄορ. -ἤρασάμην, παρακ. ἤραμαι, ὑπερσ. -ἤράμην.

Ρῆμα μέσ. ἀποθ. ἐκ τοῦ ἀρά (ὄπερ ἐκ τοῦ αἴρω). Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, κατά, ἐκ (ἐξ). Ρημ. παράγ. ἀρατός, (ἐπάρατος, κατάρατος, τρισκατάρατος, πολυάρατος).

ἄργέω—ᾠ (=εἶμαι ἀργός, μένω ἀργός), παρατ. ἤργουν, μέλλ. ἀργήσω, ἄορ. ἤργησα. Παθ. μόνον ὁ ἐνεστώς ἀργοῦμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀργός (ἀΨεργός), ὅπερ ἐκ τοῦ στερεητ. α καὶ ἔργον. Θέμα ἀργέσ-ω, ἀργέω, ἀργῶ.

ἄργυρολογέω—ᾠ (=συνάζω, συλλέγω, εἰπράττω ἀργύριον, χρήματα), παρατ. ἤργυρολόουν, μέλ. ἀργυρολογήσω, ἄορ. ἤργυρολόγησα, παρακ. ἤργυρολόγηκα, ὑπερσ. ἤργυρολογήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος (ἄργυρος καὶ λέγω). Θεμ. ἀργυρολογέσ-ω, ἀργυρολογέω, ἀργυρολογῶ. Ρημ. παράγ. [ἀργυρολόγητος].

ἄρῶ (=ποτίζω) παρατ. ἤρδον. Παθ. ἐνεστώς ἄρδομαι. Θεμ. ἄρδ-. Ρημ. παράγ. [ἄρδεις, ἄρδεις].

ἄρεσκω (=εἶμαι ἀρεστός), παρατ. ἤρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἄορ. ἤρεσα. Μέσ. ἀρέσκομαι, παρατ. ἤρεσκόμην, μέλ. ἀρέσομαι, ἄορ. ἤρεσάμην, [παρακ. ἤρεσμαι, ὑπερσ. ἤρέσμην]. Ὁμοίως [παθ. ἄορ. ἤρέσθη].

Θέμ. ἄρ—μετὰ τῶν προσφ.-ε- καὶ—σκ-. Τὸ ἀντίθ. ἀπαρέσκω. Ρημ. παράγ. ἀρεστήρ, ἀρεστός.

ἄρήγω (=βοηθῶ), μέλ. ἀρήξω.

Θέμ. ἀρήγ-. Ρημ. παράγ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἄριθμέω—ᾠ (=λογαριάζω, μετροῦ, συγκαταλέγω), παρατ. ἤριθμουν, μέλ. ἀριθμήσω, ἄορ. ἤριθμησα, παρακ. ἤριθμηκα, ὑπερσ. ἤριθμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἀριθμοῦμαι, παρατ. ἤριθμούμην, μέσ. μέλ. ἀριθμήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤριθμησάμην, παθ. ἄορ. ἤριθμήθη, παρακ. ἤριθμημαι, ὑπερσ. ἤριθμήμην.

Θέμ. ἀριθμέσ- (ἐκ τοῦ ἀριθμός). Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ, κατά, ἀνά, σύν. Ρημ. παράγ. ἀριθμητής, ἀναριθμητος, εὐαριθμητος, [ἀριθμησις, ἀριθμητός].

ἄριστώ—ᾠ (=προγεύομαι, προγευματιζῶ), παρατ. ἤριστων, μέλ. ἀριστήσω, ἄορ. ἤρισθησα, [παρακ. ἤρισθηκα], ὑπερσ. ἤρισθήκειν.

Θέμ. ἀριστά-, ἐκ τοῦ ἀριστον, ὡς ἐκ τοῦ τιμῆ τιμά-ω.

ἄριστεύω (=γίνομαι ἄριστος), ἄορ. ἡρίστευσα.

Παράγεται ἐκ τοῦ ἄριστος.

ἄριστοποιέομαι—οὔμαι (=προγεύομαι, προγευματίζω), παρ. ἡριστοποιούμην, μέλ. ἀριστοποιήσομαι, ἄορ. ἡριστοποιησάμην, παρ. ἡριστοποιήμαι, ὑπερσ. ἡριστοποιήμην.

Ρῆμα μέσον ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. ἀμεταβάτου σημασίας, παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄριστον—ποιούμαι.

ἄρκέω—ῶ (=ἔξαρκῶ, ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ), παρ. ἤρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἄορ. ἤρκεσα. Παθ. ἔνεστ. μόνον κατὰ τὸ γ' ἐνικὸν πρόσωπον ἀρκεῖται.

Θέμ. ἀρκέσ—. Εἰς τὸν μέλλοντα τὸ διπλοῦν σ ἠπλοποιήθη. Ρῆμ. παράγ. ἀρκοῦντως, αὐτάρκης, διαρκής.

ἄρμόττω καὶ ἄρμόζω (=ἐφαρμόζω, προσαρμόζω, συνενώνω, συνάπτω), παρ. ἤρμοτον, μέλ. ἄρμόσω, ἄορ. ἤρμωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἄρμόττομαι, μέσ. ἄορ. ἤρμωσάμην, παθ. ἄορ. ἤρμόσθην, παρ. ἤρμωσαι.

Θέμ. ἀρμόγ-γ-ω (ἐκ τοῦ ἀρμός) καὶ ἄρμοτ-, ἄρμοδ—. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἐξεφέρετο πάντοτε μετὰ διπλοῦ τ, οὐχὶ δὲ καὶ σ. Ἐν συνθέσει προσαρμόττω=ταιριάζω, συναρμόττω = συναρμολογῶ, συμφωνῶ κτλ. Ρῆμ. παράγ. ἀρμωστής, ἀνάρμωστος, εὐάρμωστος, συναρμωστέος.

ἄρνεομαι—οὔμαι, παρ. ἤρνούμην, μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤρνησάμην, [παθ. μέλ. ἀρνηθήσομαι], παθ. ἄορ. μετ' ἔνεργ. σῆμ. ἤρνηθην, παρ. ἤρνημαι, ὑπερσ. ἤρνήμην.

Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. διαθέσεως. Θέμ. ἀρ-, προσλήγει δὲ τοῦ προσφύματος —νε—, ἀρνέ—. Ρῆμ. παράγ. ἄρνησις, ἀρνητής, ἀρνητέον, ἔξαρνος, ἄπαρνος.

ἄρνωμαι (=λαμβάνω). Εὐρίσκειται μόνον ὁ ἔνεστώς.

Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. διαθέσεως. Ρῆμ. παράγ. μίσθαρος.

ἄρώω—ῶ (=δρῶνω, ἄροτριῶ), ἄορ.—ἤρωσα. Παθ. ἀροῦμαι, [παθ. ἄορ. ἤροθην].

Θέμ. ἀρο—. Τὸ ρῆμα τοῦτο διατηρεῖ τὸν χαρακτῆρα οὐ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων. Ρῆμ. παράγ. ἄρωρα, [ἄρωσις, ἄροτρον, ἄροτος].

ἀρπάζω, παρ. ἤρπαζον, μέσ. μέλ. μετ' ἔνεργ. σῆμ. ἀρπάσομαι, ἔνεργ. μέλ. ἀρπάσω, ἄορ. ἤρπασα, παρ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρ.—ἤρπαζόμην, παθ. μέλ.—ἀρπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤρπασθην, παρ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. ἤρπασμην.

Θέμ. ἀρπάγ-γ-ω (ἐκ τοῦ ἄρπαξ) καὶ ἀρπάδ—. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκει-

ται σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων (ἀνά, ἀπό, σύν, διά, εἰς, ὑπό). Ρημ. παράγ. ἀρπαγή, ἄρπαγμα, ἄρπασμα, ἄρπασμός, ἀρπακτής, ἀρπαστός, [ἀρπάγη].

ἄρρωστέω—ὦ, παρ. *ἠρρώστουν*, ἄορ. *ἠρρώσησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄρρωστος (α στερητ. καὶ ρώννυμι). Θέμ. ἄρρωστέω, ἄρρωστέω, ἄρρωστώ. Ρημ. παράγ. *ἄρρώσημα*.

ἄρτιω—ὦ (=προσαρτώ, ἐξαρτώ, κρεμῶ), μέλλ.—*ἄρτίσω*, ἄορ. *ἠρτησάμην*. Μέσ. καὶ παθ.—*ἄρτίωμαι*, μέσ. μέλλ.—*ἄρτίσομαι*, μέσ. ἄορ.—*ἠρτησάμην*, παρ. *ἠρτημαι*, ὑπερσ. *ἠρτήμην*.

Θέμ. ἀρτά· (ἐκ τοῦ ἀρτός, ὅπερ ἐκ τοῦ αἴρω). Τὸ ρῆμα τοῦτο εὗρισκται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, ἀπό, ἐξ. Ρημ. παράγ. πάντα μεταγενέστερα : ἀνάρτησις, ἐξάρτημα, ἀρτητός. Ποιητ. ἀρτάνη.

ἀρτύω (=συναρμόζω, διευθετῶ, καρυκεύω), παρ. *ἠρτυον*. Μέσ. καὶ παθ.—*ἀρτύομαι*, παρ. *ἠρτύομην*, μέσ. μέλλ. *ἀρτύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠρτυσάμην*, παθ. ἄορ. μόνον κατὰ μετοχὴν *ἀρτυθείς*, παρ. *ἠρτυμαι*, ὑπερσ.—*ἠρτύμην*.

Θέμ. ἀρτυ—(ἐκ τοῦ ἀρτύς). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐξ καὶ κατά. Ὁ χαρακτήρ υ εἶναι πανιαχοῦ μακρός. Ρημ. παράγ. πάντα μεταγενέστερα : ἄρτυσις, ἄρτυμα, ἀρτυτής, ἀρτυτός.

ἀρύτω (=ἰντῶ), ἄορ. *ἠρυσσα*. Μέσ. *ἀρύτομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠρυσάμην*.

Θέμ. ἀρυ—ἀρύς—. Ὁ τύπος ἀρύω εἶναι ποιητ. καὶ μετγν. Ὁ χαρακτήρ υ εἶναι πανταχοῦ βραχύς. Ρημ. παραγ. *ἄρυσσις*, *ἀρυτήρ* ἢ *ἀρυστήρ*, *ἀρυστέον*, [ἀρύταινα].

ἄρχω (=κάμνω ἀρχήν, ἐξουσιάζω, κυριαρχῶ), παρ. *ἠρχον* μέλλ. *ἄρξω*, ἄορ. *ἠρξα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἄρχομαι*, παρ. *ἠρχόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὧς παθ. *ἄρξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠρξάμην*, [παθ. μέλλ. *ἀρχθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἠρχθην*, παρ. *ἠρχμαι*, ὑπερσ. *ἠρχμην*.

Θέμ. ἀρχ—. Τὸ μέσον ἀρχομαι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄρχω, σημαίνει κάμνω ἀρχήν πράξω, ὡς ἐγὼ πρόκειται νὰ φέρω εἰς πέρας. Τὸ παθ. ἀρχομαι σημαίνει ἐξουσιάζομαι. Ρημ. παράγ. ἀρχή, ἀναρκτης, ἀρκτηόν.

ἄσεβέω—ὦ (=εἶμαι ἀσεβής), παρ. *ἠσέβουν*, ἄορ. *ἠσέβησα*, παρ. *ἠσέβηκα*, ὑπερσ. *ἠσεβήκειν*. Παθ. *ἀσεβοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἠσεβήθην*, παρ. μόνον κατὰ γ' ἐν. πρ. *ἠσέβηται*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀσεβής (στερητ. α καὶ σέβω). Θέμ. ἀσεβέω—ὦ, ἀσεβέω, ἀσεβῶ. Ρημ. παράγ. ἀσεβημα.

ἄσθενέω—ὦ (=εἶμαι ἀσθενής), παρ. *ἠσθένουν*, ἄορ. *ἠσθένησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀσθενής (α στερητ. καὶ σθένος). Θέμ. ἀσθεέω—ὦ, ἀσθενέω, ἀσθενῶ.

ἀσθενόω—ῶ (=κάμνω τινὰ ἀσθενῆ), μέλ. ἀσθενόσω.

Καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀσθενής. Θέμ. ἀσθενό-.

ἀσκέω—ῶ (=γυμνάζω, ἐξασκῶ), παρατ. ἤσκουν, μέλ. ἀσκήσω, ἀόρ. ἤσκησα, παρακ. ἤσκηκα, ὑπερσ. ἤσκηκεν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρατ. ἤσκοιμην, παθ. ἀόρ. ἤσκήθην, παρακ. ἤσκημαι.

Θέμ. ἀσκέ- Ὡς μέσον χρησιμοποιεῖται ἡ περιφρασις ἀσκῶ ἐμαντόν. Ρημ. παράγ. ἄσκησις, ἄσκημα, ἀσκητής (ἀσκητικός), ἀσκητός, ἀσκητέος.

ἀσμεινίζω (=δέχομαι εὐχαρίστως), ἀόρ. ἤσμενισα.

Ἐκ τοῦ ἀσμενος, ὅπερ ἐκ θέμ. ἀδ- (ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἀνδάνω).

ἀσπάζομαι (=ἐναγκαλίζομαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ), παρατ. ἤσπάζομην, μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤσπασάμην.

Θέμ. ἀσπάδ-j-ομαι ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ α καὶ σπάω=ἔλκω, σύρω. Ρημ. παράγ. ἀσπασμός, ἄσπασμα, ἀσπαστής, ἀσπαστός, ἀσπαστέος, ἀσπάσιος.

ἀστράπτω, παρατ. ἤστραπιον.

Ρημ. παράγ. ἀστραπή.

ἀσχημονέω—ῶ (=φέρομαι ἀσχημόνως, δεικνύω ὑβριστικὴν, προσβάλλουσιν τὰ χρησιτὰ ἤθη συμπεριφορᾶν), παρατ. ἤσχημόνον, μέλ. ἀσχημονήσω, ἀόρ. ἤσχημόνησα.

ἀτακτέω—ῶ (=εἶμαι ἀτακτος, δὲν ἔχω πειθαρχίαν). Ἄπαντῶ μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίζονται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀτακτος. Θέμ. ἀτακτέω, ἀτακτέω, ἀτακτῶ.

ἀτιμάζω (=περιφρονῶ, καταφρονῶ, ὑβρίζω), παρατ. ἠτίμαζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἠτίμασα, παρακ. ἠτίμακα, ὑπερσ. ἠτιμάκειν. Παθ. ἀτιμάζομαι, παθ. ἀόρ. ἠτιμάσθην, παρακ. ἠτίμασμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄτιμος. Θεμ. ἀτιμάδ-j-ω. Ρημ. παράγ. ἀτιμαστέον.

ἀτιμῶ—ῶ (=στερῶ τινὰ τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων), μέλ. ἀτιμώσω, ἀόρ. ἠτιμῶσα, παρακ. ἠτιμῶκα. Παθ. ἀτιμοῦμαι, παθ. μέλ. ἀτιμώθησομαι, παθ. ἀόρ. ἠτιμώθην, παρακ. ἠτιμῶμαι.

Θέμ. ἀτιμό-. Καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄτιμος. Ρημ. παράγ. [ἀτίμωσις], ἀτιμωτέον.

ἀττικίζω (=δμιλῶ τὴν διάλεκτον ἢ μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Ἀττικῶν), παρατ. ἠττικίζον, ἀόρ. ἠττικισα.

Θέμ. ἀττικιδ-j-ω (ἐκ τοῦ ἀττικός). Ρημ. παράγ. ἀττικισμός, ἀττικιστί, [ἀττικισίς, ἀττικιστής].

ἄττω (=αينوῦμαι), ἀόρ. ἤξα.

Ἐκ τοῦ ποιητ. αἴισω. Ἐν συνθέσει: διἄττω=ὄρωμ δια μέσον (διἄττων ἀστῆρ), ἐπάττω=ἐφορμῶ, ἀνάττω=ἀναπηδῶ.

ἀτυχέω—ῶ (=ἀποτυγχάνω, εἶμαι ἀτυχής), παρατ. ἤτύχουν· μέλ. ἀτιχίσω, ἄορ. ἤτύχησα, παρακ. ἤτύχηκα. Παθ. μόνον κατὰ ἄορ. μετοχῆς (τὰ ἀτυχηθέντα) καὶ παρακ. μετοχῆς (τὰ ἤτυχημένα).

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀτυχής. Θέμ. ἀτυχέσ-ω, ἀτυχέω, ἀτυχῶ. Ρηματ. παράγ. ἀτύχημα.

ἀυχένομαι (=ξηραίνομαι), παρατ. ἠδανόμην, μέσ. μέλ. με παθ. σημ. ἀδανοῦμαι, [παθ. μέλ. — ἀδανθήσομαι].

Θέμ. αὐ- (ἐκ τοῦ αὖτος=ξηρός) καὶ προσλήψει τῶν προσφωμάτων-αν-καὶ -j-, αὐ-αν-j-ομαι. Ρημ. παράγ. αὐχμός.

αὐθαδέζομαι (=αὐθαδιάζω). Μόνον κατ' ἔνεστ. μετοχῆς αὐθαδιζόμενος.

Ρῆμα μέσον ἀποθετικὸν ἐκ τοῦ αὐθάδης.

αὐλέω—ῶ (=παίζω τὸν αὐλόν), παρατ. ἠῦλλον, ἄορ. ἠῦλησα. Μέσ. ἀυλοῦμαι (=εὐχαριστοῦμαι ἀκούων αὐλόν) καὶ παθ. ἀυλοῦμαι (=γεμίζω ἀπὸ ἤχους αὐλοῦ), παρατ. ἠυλούμην.

Θέμ. αὐλέσ-ω, αὐλέω, αὐλῶ ἐκ τοῦ αὐλός. Ρημ. παράγ. αὐλησις, αὐλημα, αὐλητής (θηλ. αὐλητρίς).

αὐλέζομαι (=μανδρίζομαι, διανυκτερεύω, μένω ἐν αὐλῇ), παρατ. ἠυλιζόμην, μέσ. μέλ. αὐλίσσομαι, μέσ. ἄορ. ἠυλισάμην, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἠυλίσθην, παρακ. ἠυλισσομαι, ὑπερσ. ἠυλισμην.

Ρῆμα μέσον ἀποθετικὸν ἐκ τοῦ αὐλή. Θέμ. αὐλίδ-j-ομαι. Ρημ. παράγ. [αὐλισμός, αὐλισσις, αὐλιστήριον, αὐλιστέον].

αὕξω καὶ **αὕξινω** (=κάμνω τινὰ μέγαν, γίνομαι μέγας), παρατ. ἠῦξον, μέλ. αὕξισω, ἄορ. ἠῦξησα, παρακ. ἠῦξηκα, ὑπερσ. ἠῦξήκειν. Μέσ. καὶ παθ. αὕξομαι καὶ αὕξάνομαι, παρατ. ἠῦξανόμην καὶ ἠῦξόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. αὕξήσομαι, παθ. μέλ. αὕξηθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἠῦξήθην, παρακ. ἠῦξήμαι, ὑπερσ. ἠῦξήμην.

Θέμ. αὕγ-, αὕξ-, αὕξ-αν-, αὕξ-ε-. Τὸ μέσον ἀπαντᾷ καὶ ἐν περιφράσει: αὕξάνω ἑμαυτόν. Ρημ. παράγ. αὕξη, αὕησις, αὕξημα, αὕξητής, αὕξητός, αὕξητέον.

αὐτομολέω—ῶ (=λιποτακῶ), παρατ. ἠῦτομόλων, μέλ. αὐτομολήσω, ἄορ. ἠῦτομόλησα, παρακ. ἠῦτομόληκα, ὑπερσ. ἠῦτομολήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ αὐτόμολος (ὄπερ ἐκ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἄορ. ἔμολον τοῦ ρ. βλώσκω). Θέμ. αὐτομολέσ-ω, αὐτομολέω, αὐτομολῶ.

αὐτονομέομαι—οὔμαι (=εἶμαι αὐτοδιοίκητος), μόνον κατ' ἔνεστῶτα (ἀπαρ. αὐτονομεῖσθαι καὶ μετοχ. αὐτονομούμενος).

Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, παράγεται δ' ἐκ τοῦ αὐτόνομος. Θέμ. αὐτονομέσ-ομαι, αὐτονομέομαι, αὐτονομοῦμαι.

αὐτοσχεδίαζω (=κάμνω τι ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ προ-
χείρου), ἀόρ.—ηὐτοσχεδίασα.

Ἐκ τοῦ αὐτός—σχεδόν (αὐτοσχεδῖος). Ρημ. παράγ. αὐτοσχεδιαστής,
αὐτοσχεδιασμός, αὐτοσχεδιαστός, αὐτοσχεδίασμα.

αὔω (=ἀνάπτω, ξηραίνω, στεγνώνω), πάντοτε ἐν συνθέσει
μετὰ τῆς ἐν. Μέσ. μόνον κατ' ἀόρ. ἀπαομφ. ἐναύσασθαι.

Θέμ. αὐ- (δρα αὐαίνομαι). Ρημ. παράγ. ἔναυσμα.

ἄφανίζω (=ἔξαφανίζω, καταστρέφω), παρατ. ἠφάνιζον, μέλ.
ἀφανιῶ, ἀόρ. ἠφάνισα, παρακ. ἠφάνισα, ὑπερ. ἠφανίζειν. Παθ. ἀφανί-
ζομαι, παρατ. ἠφανίζομαι, παθ. μέλ. ἀφανισθήσομαι, παθ. ἀόρ.
ἠφανίσθη, παρακ. ἠφάνισμαι, ὑπερσ. ἠφανίσμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀφανής (α στερεητ. καὶ φαίνομαι). Θεμ. ἀφανί-
δ-ω. Ὡς μέσον τὸ ἀφανίζομαι=καθιστῶ ἔμμαντὸν ἀφανῆ. Ρημ. παράγ. ἀφά-
νις, ἀφανιστέος.

ἄφικνέομαι—οὔμαι βλ. ἰκνέομαι—οὔμαι.

ἄφροντιστέω—ῶ (=δὲν φροντίζω, εἶμαι ἄφροντις), μόνον
κατ' ἐνεστώτα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀφρόντιστος.

ἄφυλακτέω—ῶ (=δὲν φυλάττομαι, ἀμελῶ), μόνον κατ' ἐνε-
στώτα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀφύλακτος.

ἀχαριστέω—ῶ (=εἶμαι ἀχάριστος, δὲν κάμνω χάριν), μόνον
κατ' ἐνεστώτα καὶ κατ' ἀόρ. μετοχῆς ἀχαριστήσας.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀχάριστος.

ἄχθομαι (=στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι), παρατ. ἠχθόμην, μέσ.
μέλ. ἠχθέσομαι, [παθ. μέλ. ἠχθεσθήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ.
ἠχθέσθη, [παρακ. ἠχθεσμαι, ὑπερσ. ἠχθέσμην].

Θέμ. ἀχθ- καὶ ἀχθέσ- (ἐκ τοῦ ἄχθος). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετι-
κὸν παθητ. διαθέσεως. Ἐν τῷ μέλλοντι τὰ δύο σ ἀπλοποιούνται εἰς ἓν.
Ρημ. παράγ. ἀχθηδόν.

ἄψευδέω—ῶ (=δὲν ψεύδομαι), μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀψευδής.

ἄψιμαχέω—ῶ (=συνάπτω ἀψιμαχίαν), μόνον κατ' ἐνεστώτα.
Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀψίμαχος.

B

βηδεύω (=περιπατῶ, πορεύομαι βραδέως, τακτικῶς, κατὰ βῆμα),
παρατ. ἐβάδιζον, μέσ. μέλ. περισπ. μετ' ἐνεργ. σημ. βαδιῶμαι, ἀόρ.
ἐβάδισα, [παρακ. βεβάδικα, ὑπερσ. ἐβεβαδικεῖν].

Θέμ. ὄναλογ. βαδίδ—, ἐξ οὗ σχηματίζονται πάντες οἱ ἄλλοιχορόνοι, πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ παρατ. Ἐν συνθέσει διαβαδίζω—περνῶ. Ρημ. παραγ. *βάδιαις, βάδισμα, βαδισμός.*

Βαθύνω (=κάννω τι βαθύ), παρατ. *εἰβάθυνον*, μέλ. *βαθυνῶ*, ἄορ. *εἰβάθυνα*, [παρακ. *βεβάθυγκα*, ὑπερσ. *εἰβεβαθύγειν*].

Θέμ. βαθυν-γ-ω, βαθύννω, βαθύνω (ἐκ τοῦ ἐπιθέτου βαθύς).

Βαίνω (=βαδίζω, πορεύομαι, περιπατῶ), παρατ. *εἰβαινον*, μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημ.—*βήσομαι*, ἄορ. β'—*εἰβην*, παρακ.—*βέβηκα*, ὑπερσ. *εἰβεβήκειν*. Παθ.—*βαίνομαι*, ποθ. ἄορ. *εἰβάτην*, παρακ. *βέβαιμαι*.

Θέμ. βεν-. βν, βα-, βαν-, βάνζω, βάινω. Τὸ ρ. βάινω εὐρίσκεται σύνθετον μεθ' ὄλων τῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *βάσις, βῆμα, βωμός, βακτηρία, βαθμός, βάθρον, βάθρα (ἀναβάθρα, ἀποβάθρα), βάτης (ἀναβάτης, ἐπιβάτης), διαβήτης, बातός, बातέος (διαβατέος), βάδην.*

Βάλλω (=ρίπτω μακρόθεν, εὐστοχῶ, ἐπιτυγχάνω, καταβαίλλω), παρατ. *εἰβαλλον*, μέλλ. *βαλῶ*, ἄορ. β'—*εἰβαλον*, παρακ. *βέβληκα*, ὑπερσ. *εἰβεβλήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *βάλλομαι*, παρατ. *εἰβαλλόμεην*, μέσ. μέλλ. *βαλοῦμαι*, παθ. μέλ. *βληθήσομαι*, μέσ. ἄορ. β'—*εἰβαλόμην*, παθ. ἄορ. *εἰβλήθην*, παρακ. *βέβλημαι*, ὑπερσ. *εἰβεβλήμην*, τετελ. μέλλ.—*βεβλήσομαι* καὶ *βεβλημένος* ἔσομαι.

Θέμ. βελ- (ἐξ οὗ βέλος κλπ), βλ-. βαλ- καὶ βλα- (βλη-), βαλ-γ-ω, βάλ-λω. Εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μεθ' ὄλων τῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *βολή, βέλος, βελόνη, βαλβίς, βόλος, βλωμός, βολίς, βλημα, ὑποβολεύς, βλητός, βλητέον, βληδην.*

Βάπτω (=ἐμβυθίζω, πλύνω, χρωματίζω, βάφω), παρατ. *εἰβαπτιον*, μέλ. *βάψω*, ἄορ. *εἰβαφα*. Παθ.—*βάπτομαι*, παθ. ἄορ. *εἰβάφην*.

Θέμ. βαφ-, βίφ-τ-ω, βάπτω. Ἐκ τοῦ βάπτω ἐσχηματίσθη καὶ τὸ θαμιστικὸν βαπτίζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐν (ἐμβάπτω, ἐμβάπτομαι). Ρημ. παράγ. *βαφή, βαπτός, βάμμα, βαφεύς.*

Βαρβαρίζω (=ὀμιλῶ ὡς βάρβαρος, φέρομαι ὡς βάρβαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων), μόνον ὁ ἔνεστὼς ἀπαντιῶ. Τὰ λοιπὰ σχηματίζονται ἐκ τῶν συνωνύμων.

Ἐκ τοῦ βάρβαρος. Ρημ. παράγ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Βαρύνω (=κάννω κάτι βαρύ, ἐνοχλῶ, δυσαραεστῶ, δίδω βάρος), τῆς ἔνεργ. φωνῆς ἀπαντιῶ μόνον ὁ ἔνεστὼς. Τῆς δὲ παθ. ὁ ἔνεστ. *βαρύνομαι*, ὁ παρατ. *εἰβαρυνόμεην*, ὁ μέλ. *βαρυνθήσομαι*, ὁ ἄορ. *εἰβαρυνθήην*, ὁ παρακ. *βεβάρημαι*, ὁ ὑπερσ. *εἰβεβαρήμην*.

Θέμ. βαρύν-γ-ω, βαρύννω, βαρύνω (ἐκ τοῦ ἐπιθέτου βαρύς). Ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. σχηματίζονται ἐκ θέμ. βαρέ-. ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μγν. ρ. *βαρέω-ω*. Ρημ. παράγ. [βαρυνσις, βαρυντικὸς].

βασκνίζω (=ξετάζω, ὑποβάλλω εἰς ἔλεγχον διὰ βασάνων, στενωχωρῶ), παρατ. *ἐβασάνιζον*, μέλ. *βασανιῶ*, ἀόρ. *ἐβασάνισα*. Παθ. *βασανίζομαι*, παρατ. *ἐβασανιζόμην*, παθ. μέλλ. *βασανισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐβασανίσθην*, παρακ. *βεβασάνισμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβασανίσμην*, τετελ. μέλλ. *βεβασανισμένος ἔσομαι*.

Θέμ. *βασανίδ-j-ω* (ἐκ τοῦ βάσανος). Ἐν συνθέσει *διαβασανίζω* = καθ' ὀλοκληρίαν, ἐντελῶς δοκιμάζω. Ρημ. παράγ. *βασανιστής, βασανιστήρ, ἀβασάνιστος, βασανιστέος*.

βασκλεύω (=ἵμαι βασιλεύς), παρατ. *ἐβασίλευον*, μέλλ. *βασίλευσω*, ἀόρ. *ἐβασίλευσα*. Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. *βασιλεύομαι*.

Ἐκ τοῦ βασιλεύς. Ρημ. παράγ. *βασίλεια, βασιλευτός, ἀβασίλευτος*.

βασκκένω (=ματιάζω, ἀσκῶ βασκανείαν, κοιτάζω μὲ βάσκανον βλέμμα), μόνον ὁ ἐνεστώς. Μτγν. ἀπαντᾷ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. *ἐβάσκηρα* καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἐβασκάνθην*.

Θέμ. *βασκαν-j-ω, βασκάννω, βασκαίνω*.

βεβκλώω = ὤ (=βεβαίονω, ἀσφαλίζω, πιστοποιῶ, κίμνω τι βέβαιον), παρατ. *ἐβεβαίονν*, μέλλ. *βεβαιώσω*, ἀόρ. *ἐβεβαίωσα*. Μέσ. καὶ παθ. *βεβαιούμαι*, παρατ. *ἐβεβαιούμην*, μέσ. μέλ. *βεβαιώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐβεβαιώσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐβεβαιώθην*.

Ἐκ τοῦ βέβαιος (ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. *βα*—τοῦ *βαίνω* μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ). Ρημ. παράγ. *βεβαίωσις, βεβαίωμα, βεβαιωτής, βεβαιωτικός, βεβαιωτέον*.

βήττω (=βήζω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ οὗτος σπανάτως.

Θέμ. *βηχ-, βηχ-j-ω, βήττω*.

βιάζομαι (=στενωχωρῶ, ἐπιτυγχάνω τι διὰ τῆς βίας, στενωχωροῦμαι), παρατ. *ἐβιάζομην*, μέσ. μέλ. *βιάσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐβιάσαμην*, παθ. ἀόρ. *ἐβιάσθην*, παρακ. *βεβιάσμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβιάσμην*.

Ἐκ τοῦ βία (ἔξ οὗ τὸ ποιητ. βιάω ἐκ τούτου δὲ τὸ ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς βιάζω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων πρὸς, κατα, πρό, ἀπό, εἰς. Ρημ. παράγ. *βιασμός, βιαστής (βιαστικός), βιαστέον, βιαστός*.

βιβάζω (=ἀναβιβάζω, βάζω), παρατ. *ἐβίβαζον*, μέλ. *βιβῶ*, ἀόρ. *ἐβίβασα*. Μέσ. καὶ παθ. *βιβάζομαι*, μέσ. μέλ. *βιβῶμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐβιβασάμην*.

Θέμ. *βᾶδ-, βᾶδ-j-ω, βάζω* καὶ προσλήψει τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. *βιβάζω*. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τινος τῶν προθέσεων : ἐν, εἰς, ἐκ, διά, μετά, ἀνά. Οἱ μέλλοντες κλίνονται κατὰ τὰ εἰς—ᾶω περισπώμενα. Ρημ. παράγ. *ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος*.

[βιθρώσκω] (=τρῶγω, ἐσθίω), παρακ. βέβρωκα. Τῆς παθητικῆς φωνῆς ὑπάρχει μόνον ὁ παρακ.—βέβρωμαι. Οἱ ἐλλείποντες τύποι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ρ. ἐσθίω.

Θέμ. βορ- καὶ κατὰ μετάρθεσιν βορ- ἐκ τούτου τῆ προσλήψει ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τοῦ προσφ. -σκ-, βιβρώσκ—. Εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων δια καὶ κατά. Ρημ. παράγ. βρωῶσις, βρωῶμα, βρωτός, βρωτέος, βρωσεῖω.

βιοτεύω (=ζῶ), μέλ. βιοτεύσω. Οἱ ἐλλείποντες τύποι ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων ζῶ καὶ βιώω—ῶ.

Ἐκ τοῦ βιοτή. Ρημ. παράγ. βιοτεία.

[βιώω—ῶ] (=ζῶ), μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημ. βιώσομαι, ἄορ. β' ἐβίων, παρακ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν, παθ. παρακ. βεβίωται, καὶ ὁ βεβιωμένος, τὰ βεβιωμένα.

Ἐκ τοῦ βίος. Ρημ. παράγ. βιωτός (ἀβίωτος), βιωτέος, βιωτέον.

βιώσκομαι (=ἀναζῶ, ζωντανεύω, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν), παρακ. ἐβιωσκόμην, μέσ. μέλ.—βιώσομαι καὶ σπανίως βιώσω, ἄορ.—ἐβιωσάμην καὶ ἐβίων, παρακ. βεβίωμαι, ὑπερσ. ἐβεβιώμην.

Θέμ. βιο- (ἐκ τοῦ βίος) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ βιώσκ—. Παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀνά. Τὸ ἐνεργ. ἀναβιώσκω εἶναι μτγν.

βλακεύω (=εἶμαι βλάξ, φέρομαι ὡς βλάξ, ἀμελῶ), ἄορ. ἐβλάκευσα.

Ἐκ τοῦ βλάξ κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω. Ρημ. παράγ. βλακεία.

βλάπτω (=προξενῶ βλάβην, καταστρέφω), παρακ. ἐβλαπιον, μέλ. βλάψω, ἄορ. ἐβλαφα, παρακ. βέβλαφα, ὑπερσ. ἐβεβλάφειν. Παθ. βλάπτομαι, παρακ. ἐβλαπτόμην, μέσ. μέλ. με παθ. σημ. βλάψομαι, παθ. μέλ. β' βλαβήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐβλάφθην, παθ. ἄορ. β' ἐβλάβην, παρακ. βέβλαμμαι, ὑπερσ. ἐβεβλάμην.

Θέμ. βλάβ-, καὶ προσθήκη τοῦ προσφ. τ βλάπ-τ-ω. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ κατά. Ρημ. παράγ. βλάβη, βλάβος, βλάβις (βλαπτικός, βλαπτήριος).

βλαστίνω, ἄορ. β' ἐβλαστον, παρακ.[βεβλάστηκα], ὑπερσ. -ἐβεβλαστήκειν.

Θέμ. βλαστ-, βλαστάν-, βλαστε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀνά, παρὰ. Ρημ. παράγ. [βλάστησις, βλάστημα].

βλασφημέω—ῶ (=ἐκφέρω βλασφημίαν, ὑβρίζω, ὀμιλῶ ἀσεβῶς), παρακ. ἐβλασφήμον, ἄορ. ἐβλασφήμησα, παρακ. βεβλασφήμηκα.

Ἐκ τοῦ βλάσφημος (ὅπερ ἐκ τοῦ βλάπτω καὶ φήμη).

βλέπω (=τρέφω τὰ βλέμματα πρὸς τι, παρατηρῶ, κοιτάζω), παρατ. ἔβλεπον, μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημ. βλέπομαι, ἀόρ. ἔβλεψα, [παρακ. βέβλεψα, ὑπερσ. ἔβεβλεψεν].

Θέμ. βλέπ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων: ὑποβλέπω=ἀγριοκοιτάζω, ὑπόυλος βλέπω, ἀναβλέπω=βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἐμβλέπω=προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς κλπ. Ρημ. παράγ. βλέμμα, βλέφαρον, [βλέψις], βλεπτός, [βλεπτός], (περίβλεπτος).

βλίττω (=τρυγῶ μέλι), ἀόρ. ἔβλισα. Παθ. ἐνεστ. βλίττεται. Θέμ. βλιτ, βλίτ-γ, βλίττω (ἐκ τοῦ μέλι, μελιτ-, μιτ, μβλιτ-, βλιτ-).

[βλώσκω] (=ἔρχομαι, πηγαίνω, πορεύομαι), μόνον ὁ ἀόρ. ἔμολον.

Θέμ. μολ-, μλο-, μετ' εὐφωνικοῦ ἐπενθέματος β μβλο-, βλο-, καὶ προσ- ἤλπει τοῦ προσφύματος σκ βλώσκ-. Ρημ. παράγ. αὐτόμολος, ἀντιμολία ἢ ἀντιμωλία.

βοῶ—**ῶ** (=φωνάζω, ἠγῶ, ἀντηγῶ), παρατ. ἐβόων, μέσ. μέλ. με ἔνεργ. σημ. βοήσομαι, ἀόρ. ἐβόησα. Μέσ. βοῶμαι, παρατ. ἐβούμην, [παθ. ἀόρ. ἐβοήτην], παθ. παρακ. μόνον διαβεβόηται.

Ἐκ τοῦ βοή. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, ἀνά, ἐπί, κατά, παρά, διά. Ρημ. παράγ. βόησις, βόημα, βοητός (διαβόητος, περιβόητος).

βοηθέω—**ῶ** (=ὑπερασπίζω, σπεύδω εἰς βοήθειαν), παρατ. ἐβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἀόρ. ἐβοήθησα, παρακ. βεβοήθηκα, ὑπερσ. ἐβεβοηθήκειν ἢ βεβοηθηκώς ἦν. Παθ. μόνον ὁ παρακ. βεβοήθημα.

Ἐκ τοῦ βοή καὶ θέω (ἐξ οὗ καὶ βοηθός—βοηθός). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀντί, παρά, πρὸς, ἐπί. Ρημ. παράγ. βοηθητικός, βοηθητέον, [βοήθημα, ἀβοήθητος].

βόσκω, μόνον ὁ ἐνεστώς τῆς ἐνεργ. φωνῆς καὶ ὁ τῆς παθητ. βόσκομαι ἀπαντᾷ.

Θέμ. βο-, βοσκ-, βοσκε-. Ρημ. παράγ. βόσκημα, βοτός, [εὐβοτος, μηλόβοτος].

[βουθυτέω—ῶ] (=θυσιάζω βοῦν), παρατ. ἐβουθύτουν, μέλ. βουθυτήσω, ἀόρ. ἐβουθύτησα, παρακ. βεβουθύτηκα, ὑπερσ. ἐβεβουθυτήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ βουθύτης (ἄπερ ἐκ τοῦ βοῦς καὶ θύω), ὁ δ' ἐνεστώς εἶναι ποιητικὸς καὶ μγν.

βουκόλω—**ῶ** (=βοῦς βόσκω), ἀόρ. ἐβουκόλωσα. Οἱ ἐλλείποντες τύποι εἶναι ποιητ. καὶ μγν.

Ἐκ τοῦ βουκόλος. Ἐν συνθέσει ἀποβουκολῶ=καταλείπω τὴν ἀγέλην πλανομένην, τὴν ἀφίνω νὰ χαθῆ.

βουλεύω (=εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι), παρατ. ἐβούλευον, μέλλ. βουλεύσω, ἀόρ. ἐβούλευσα, παρακ. βεβούλευκα, ὑπερσ. ἐβεβου-

λεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. βουλεύομαι. παρατ. ἐβουλευόμην, μέσ. μέλλ-
 ὡς παθ. βουλεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐβουλευσάμην, παθ. ἄορ. ἐβουλεύ-
 θην, παρακ. βεβούλευμαι, ὑπερσ. ἐβεβουλέμην.

Ἐκ τοῦ βουλή. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προ-
 θέσεων. Ὁ μέσ. μέλλ. ἐν συνθέσει τίθεται καὶ ἀντι παθ. μέλλ. Ρημ. παράγ.
 βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής (βουλευτικός, βουλευτήριο), βουλευτέον.

βούλομαι (=προκρίνω, θέλω, προτιμῶ), παρατ. ἐβουλόμην
 καὶ ἡβουλόμην, μέσ. μέλλ. βουλήσομαι, [παθ. μέλλ. βουλήθήσομαι],
 παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. ἐβουλήθην καὶ ἡβουλήθην, παρακ. βεβούλη-
 μαι, ὑπερσ. ἐβεβουλήμην.

Θέμ. βόλ- καὶ προσλήφει τοῦ προσφ. ν βόλ-ν-, ἀφομοιώσει δὲ τούτου
 πρὸς τὸ λ βολλ-, ἀπλοποιήσει τῶν δύο λ εἰς ἓν βολ- καὶ ἀναπληρωτικῆ
 ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ου βουλ-. Ἐν τῷ παρατ. καὶ τῷ ἄορ. παρὰ τὴν συλλ.
 λαμβάνει καὶ χρονικὴν αὔξησιν. Ρημ. παράγ. βούλησις, βούλευμα, βουλη-
 τὸς (βουλητικός).

βραβεύω (=δίδω βραβεῖον), μέλλ. βραβεύσω. Παθ. βραβεύο-
 μαι, ἄορ. ἐβραβεύθην.

Ἐκ τοῦ βραβεύς. Ρημ. παράγ. βραβευτής.

βραδύνω (=ἀργοπορῶ), [ἄορ. ἐβραδύνα, ὑπερσ. ἐβεβραδύ-
 κειν].

Ἐκ τοῦ βραδύς.

βρέχω (=ραντίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω, οἶπτω βροχίην), παρατ.
 ἐβρεχον, μέλλ. βρέξω, ἄορ. ἐβρεξα, Παθ. βρέχομαι, παρατ. ἐβρεχό-
 μην, παθ. μέλλ. ἀ' βρεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' βραχήσομαι, παθ.
 ἄορ. ἀ' ἐβρέχθην, παθ. ἄορ. β' ἐβράχην, παρακ. βέβρεγμα, ὑπερσ.
 ἐβεβρέγμην.

Θέμ. βρεχ-. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως ἀντι τοῦ ἦει, ὅπερ δοκι-
 μώτερον. Ρημ. παράγ. βρέξεις, βροχή.

[βροντᾶω—ῶ] (=κάμνω βροντήν). Μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐβρον-
 τήθην καὶ ὁ παθ. παρακ. βεβρόντημαι.

Ἐκ τοῦ βροντή. Παρ' Ἀττικοῖς οἱ ἀπαντῶντες τύποι ἀείποτε μετὰ τῆς
 προθέσεως ἐν. Ρημ. παράγ. ἐμβρόντητος.

[βρυχάομαι—ῶμαι] (=οὐρλιάζω), μέσ. ἄορ.—ἐβρυχησάμην.
 Θέμ. βρυχα-. Τοῦ ρημ. τούτου παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἄορ.
 σύνθετος μετὰ τῆς προθ. ἐν. Ρημ. παράγ. βρύχημα, βρυχηθμός.

βρώω (=ἀναβρώω, εἶμαι γεμάτος, πηγάζω). Παρ' Ἀττικοῖς
 μόνον ὁ ἐνεστώς.

Θέμ. βρύ-, οὗ τὸ υ πανταχοῦ βραχύ. Ρημ. παράγ. [βρύσις].

βωμολοχεύομαι (=εἶμαι βωμολόχος, ἀπρεπῶς ἀστείζομαι), ἀπαντιᾶ μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ οὗτος σπανίως.

Ἐκ τοῦ βωμολόχος.

Γ

γαμέω—ῶ (ἐπὶ ἀνδρὸς=νυμφεύομαι), παρατ. ἐγάμονν, μέλλ. γαμῶ, ἄορ. ἔγημα, παρακ. γεγάμηκα, ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν καὶ γεγαμηκῶς ἦν. Μέσ. γαμοῦμαι (ἐπὶ γυναικὸς=ὑπανδρεύομαι), παρατ. ἐγαμούμην, μέσ. μέλ. γαμοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἔγηγάμην, παρακ. γεγάμημαι, ὑπερσ. ἐγεγαμήμην.

Θέμ. γαμέσ-ω, έω, ῶ. Ρημ. παράγ. γαμετή.

Γγανῶ—ῶ] βλ. γάνυμαι.

γάνυμαι (=χαίρω, φαιδρύνομαι, εὐθυμῶ), μετοχ. παρακ. γεγανωμένος.

Ἐκ τοῦ γάνος=λαμπρότης. Ὁ παρακ. σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀχρήστου γανῶ—ῶ.

γαυριάω—ῶ (=καμαρώνω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι), ἀπαντιᾶ ὁ ἔνεστῶς τῆς ἔνεο. καὶ ὁ τῆς μέσ. φωνῆς γαυριῶμαι.

Ἐκ τοῦ γαῦρος=ὑπερήφανος. Χρησιμοποιεῖται κατὰ κυριολεξίαν μόνον ἐπὶ ἵππων.

γαυρόομαι—οὔμαι (=καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι). Ἀπαντιᾶ μόνον ὁ ἔνεστῶς καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. ἄορ. ἐπιγαυρωθεὶς μὲ μέσην σημ.

Καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ γαῦρος. βλ. γαυριάω—ῶ.

γεγωνέω καὶ **γεγωνέσκω** (=φωνάζω δυνατά, ὁμιλῶ μεγαλοφῶνως). Ἀπαντιᾶσι μόνον ἢ προστ. γεγωνείτω, τὸ ἀπαρέμφ. γεγωνεῖν, ἢ μετοχὴ γεγωνίσκων καὶ παρὰ μτγν. ὁ μέλλ. γεγωνήσω.

Ἐκ τοῦ γεγωνή (=ὁμιλία). Συνώνυμον τοῦ βοῶ—ῶ.

[γείνομαι] (=γεννῶμαι). Ἀπαντιᾶσι μόνον τοῦ μέσ. ἄορ. [ἐγεινάμην] αἰ μετοχαὶ ἢ γειραμένη (=ἡ μήτηρ) καὶ οἱ γεινάμενοι (=οἱ γονεῖς).

Θέμ. γεν- καὶ τῇ προσθήκῃ τοῦ j γέν-j-ομαι, γείνομαι.

γειτνιάω—ῶ (=εἶμαι γείτων), μόνον κατ' ἔνεστ. βλ. γειτονέω—ῶ.

γειτονέω—ῶ (=εἶμαι γείτων), παρατ. ἐγειτόνονν.

Ἐκ τοῦ γείτων, ἐξ οὗ καὶ τὰ συνώνυμα γειτνιάω—ῶ καὶ γειτονεύω.

γειτονεύω (=εἶμαι γείτων), μόνον κατ' ἐνεστώτα.
Βλ. γειτονέω—ῶ.

γελῶ—ῶ, παρατ. *ἔγελων*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *γέλασομαι*, ἄορ. *ἔγέλασα*. Παθ.—*γελῶμαι*, παθ. ἄορ. *ἔγελάσθην*.

Θέμ. γελασ—ω, γελάω, γελῶ. Τὸ φθμ. φωνῆεν α εἶναι πανταχοῦ βραχύ. Τὸ ἐφετικὸν ρῆμα *γελασεῖω* σχηματίζεται ἐκ τοῦ θέματος τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἐνεστ. τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ ἀείποτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατά, ὃ δὲ παθ. ἄορ. συνηθέστατα. Ρημ. παράγ. *γέλως* (*γελοῖος*), *γέλασμα*, *καταγέλαστος*, *γελασεῖω* (=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

γελωτοποιέω—ῶ (=προκαλῶ, προξενῶ γέλωτα), μόνον κατ' ἐνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *γελωτοποιός* (ὄπερ ἐκ τοῦ *γέλωτα ποιῶ*). Θέμ. γελωτοποιέσ—ω, γελωτοποιέ—ω, γελωτοποιῶ.

γεμίζω, ἄορ. *ἔγεμισα*. Μέσ. *γεμίζομαι*, παθ. ἄορ.—*ἔγεμίσθην*, παρακ. *γεγέμισμαι*.

Θέμ. γεμιδ—j—ω, αὖ τὸ θεματικὸν φωνῆεν ι διατηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Σχηματίζεται ἐκ τοῦ γέμω, τοὺς δ' ἔλλειποντας τύπους ἀναπληροῖ ἐκ τῶν συνωνύμων πληρῶ καὶ ἐμπίπλημι. Ρημ. παράγ. *γέμισμα*, *γεμιστός*.

γέμω (=εἶμαι γεμάτος), παρατ. *ἔγεμον*.
Θέμ. γέμ—(ἐκ τοῦ γέμος=φορτίον).

γενεαλογέω—ῶ (=ἐλέγχω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος), ἄορ. *ἔγενεαλόγησα*, παθ. ἄορ. *ἔγενεαλογήθην*.

Ἐκ τοῦ *γενεά* καὶ *λέγω*.

γενειάσκω (=ἀρχίζω νὰ γενεῶ), μόνον κατ' ἐνεστώτα.
Ἐναρκτικὸν τοῦ γενεῶ, ὄπερ ἰδέ.

γενεῖω—ῶ (=ἔχω γένειον), κατ' ἐνεστώτα.
Ἐκ τοῦ *γένειον*.

γεννάω—ῶ, παρατ. *ἔγέννων*, μέλλ. *γεννήσω*, ἄορ. *ἔγέννησα*, παρακ. *γεγέννηκα*, ὑπερσ. *ἔγεγεννήκειν*. Παθ. *γεννῶμαι*, παρατ. *ἔγεννώμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *γεννήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔγεννησάμην*, [παθ. μέλ. *γεννηθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἔγεννήθην*, παρακ. *γεγέννημαι*, ὑπερσ. *ἔγεγεννήμην*.

Ἐκ τοῦ ποιητ. *γέννα* (=γέννησις, γενεά). Τὸ ρῆμα τοῦτο κυριολεκτεῖται ἐπὶ ἀνδρός. Ἐπὶ γυναικὸς χρησιμοποιεῖται τὸ τίκτω. Ρημ. παραγ. *γέννημα*, *γεννήτης*, *γεννητής*, *γεννητής*, *γεννητός*, [*γεννήτωρ*].

γεραίρω (=ἵναμείβω, τιμῶ, ἐπιβραβεύω), παρατ. *ἔγεραιρον*, μέλ. *γεραρῶ*, [ἄορ. α' *ἔγερηρα* ἢ *ἔγεραρα* καὶ ἄορ. β' *ἔγεραιρον*]. Παθ. *γεραίρομαι*.

Ἐκ τοῦ γέρας (=δῶρον, βραβεῖον). Θέμ. γεράρ-*j*-ω, γεραίρω. Ρημ. πα-
ράγ. [γεραρός=σεβαστός].

γέρω (=ἔστιω, παρέχω, προσφέρω γεῖμα), [ἄορ. ἔγευσα]. Μέσ.
γεύομαι, παρατ. ἐγεύομην, μέσ. μέλλ. γεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐγευσάμην,
[παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. ἐγεύθην], παρακ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγεγεύμην.

Θέμ. γευ—, ὅπερ εἰς τὰ ρημ. ἐπίθετα προσλαμβάνει σ. Ρημ. παράγ.
γεῦσις, γεῦμα, γευστήριον. γευστός, [γευστικός, ἄγευστος], γευστέον.

γεωμετρέω—ῶ (=εἶμαι γεωμέτρης), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ γεωμέτρης (ὅπερ ἐκ τοῦ γῆ καὶ μετρέω).

γεωργέω—ῶ (=εἶμαι γεωργός, καλλιερῶ τὴν γῆν), παρατ.
ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἄορ. ἐγεώργησα. Παθ. γεωργοῦμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ γεωργός. Θέμ. γεωργεσ—ω, γεωργέω, γεωργῶ.
Οἱ ἐλλείποντες τύποι σχηματίζονται διὰ περιφράσεων ἢ ἐκ τῶν συνωνύμων.
Ρημ. παράγ. γεώργημα.

[**γῆθω ἢ γηθέω**] (=χαίρω). Μόνον ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημ.
ἔνεστῶτος. Οἱ λοιποὶ τύποι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ χαίρω.

Θέμ. γηθ—, Ρημ. παράγ. [γῆθος, γηθόουνος, γηθούση].

γηράσκω καὶ σπανίως **γηράω—ῶ** (=γίνομαι γέρον, κάμνω
τινὰ νὰ γηράσῃ), παρατ. ἐγήρασκον, μέλ. γηράσω καὶ μέσ. μέλλ. μὲ
ἔνεργ. σημ. γηράσομαι, ἄορ. α' ἐγήρασα, ἄορ. β' ἐγήραν (ἀπαντῶν
μόνον κατ' ἀπαρέμφατον γηραῖναι), παρακ. γεγήρακα, ὑπερσ. ἐγεγη-
ράκειν.

Ἐναρκτικὸν τοῦ γηράω—ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ
καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, σύν, κατά, πρό. Ρημ. παράγ.
ἀγήρατος.

γηροτροφέω—ῶ (=γηροκομῶ, διατρέφω τινὰ κατὰ τὸ γῆρας),
μέλλ. γηροτροφήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ.
γηροτροφήσομαι, παθ. ἄορ. ἐγηροτροφήθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ γηροτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας καὶ τρέφω. Θέμ.
γηροτροφέσ—ω, γηροτροφέω, γηροτροφῶ.

γέννομαι (=γίνομαι), παρατ. ἐγενόμην, μέσ. μέλλ. γενήσο-
μαι, μέσ. ἄορ. β' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγένημαι, ὑπερσ.
ἐγεγόνειν καὶ ἐγεγενήμην, τετελ. μέλλ. γεγονώς καὶ γεγενήμενος ἔσομαι.

Θέμ. γεν-, γενε-, γν-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μετ' οὐδετέρας
καὶ ἐνίστε παθ. διαθέσεως. Λαμβάνει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Εὐρί-
σχεται ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. γένος, γενεά,
γόνος, γονή, γονεύς, γένεσις, γενέτης, γενέθλιος, ἀγένητος.

γεννώσκω (=γνώριζω, κρίνω, ἀποφασίζω), παρατ. ἐγγνώσκον

μέσ. μέλλ. με ένερ. σημ. γνώσομαι, άόρ. β' έγνων, παρακ. έγνωκα, ύπερσ. έγνωκειν και έγνωκώς ήν, τετελ. μέλλ. έγνωκώς έσομαι. Παθ. γνῶσομαι, παρατ. έγνωσομένην, παθ. μέλλ. γνωσθήσομαι, παθ. άόρ. έγνωσθην, παρακ. έγνωσμαι, ύπερσ. έγνωσμην.

Θέμ. γνο-, γνω-, όπερ λαμβάνει ένεστ. άναδιπλασιασμόν και τό πρόσφυμα σκ-. Τό ρήμα τοῦτο άπαντι έν συνθέσει μετά πλείστων προθέσεων (διαγιγνώσκω=διακρίνω, καταγιγνώσκω=καταδικάζω, συγγιγνώσκω=συγχωρῶ κτλ). Ρημ. παράγ. γνώσις, γνώμη, γνώμων, γνώστης, γνωστήρ, γνωστός, γνωστέος.

γλέχομαι (=έπιθυμῶ), παρατ. έγλιχόμεν.

Θέμ. γλιτ-, και προσλήψει τοῦ προσφύματος σκ γλιτ-σκ-μαι, γλίχομαι. Τό ρήμα τοῦτο είναι άποθετικόν ένεργ. διαθέσεως, έχει δέ τό θεματ. ι βραχύ.

γλυκένω, μόνον ό παθ. ένεστώς κατ' άπαρέμφ.

Έκ τοῦ γλυκός κατ' άναλογίαν πρὸς τό μέλας—μελαίνω.

γλύφω (=σκαλίζω, σημειῶ, γράφω), παρατ. έγλυφον, [μέλλ. γλύψω, άόρ. έγλυφα, παρακ. έγλυφα ή γέγλυφα]. Παθ. [άόρ. β' έγλύφην], παρακ. έγλυμμαι [ή μτην. γέγλυμμαι].

Θέμ. γλυφ-. Ρημ. παράγ. γλυφή, γλύμμα, γλυφίς, γλύφανον, γλυφεϊον, γλύπτης, γλυπτήρ, γλυπτός, τοκογλύφος.

γνωρίζω, παρατ. έγνωρίζον, μέλλ. γνωριῶ, άόρ. έγνωρίσα, παρακ. έγνωρίκα, ύπερσ. έγνωρίκειν. Παθ. γνωρίζομαι, παρατ. έγνωρίζομην, παθ. μέλλ. γνωρισθήσομαι, παθ. άόρ. έγνωρίσθην, παρακ. έγνωρισμαι, ύπερσ. έγνωρίσμην.

Θέμ. γνωριδ-j-ω, γνωρίζω (έκ τοῦ γνώρα=γνωριμία). Ρημ. παράγ. γνώρισις, γνώρισμα, γνωρισμός, γνωριστής, γνωριστέον, άγνωριστος.

γοητεύω (=έξαπατῶ, κολακεύω), άόρ.—έροήτευσα. Παθ. γοητεύομαι, παθ. άόρ. έροητεύθην, παρικ. γεροήτευμαι.

Έκ τοῦ γόης (=μάγος). Άπαντι έν συνθέσει μετά τῶν προθέσεων κατὰ και έκ. Ρημ. παράγ. γοητεία, γοητεύσις, γοητεύμα, γοητευτής (γοητευτικός).

γράφω, παρατ. έγραφον, μέλλ. γράψω, άόρ. έγραφα, παρακ. γέγραφα, ύπερσ. έεγράφειν και γεγραφώς ήν. Μέσ. και παθ. γράφομαι, παρατ. έγραφόμεν, μέσ. μέλλ. γράφομαι, υέσ. άόρ. εγραψάμην, παθ. μέλλ. β' γραφήσομαι, παθ. άόρ. β' έγράφην, παρακ. γέγραμμαι, ύπερσ. έεγραμμην και γεγραμμένος ήν, τετελ. μέλλ. γεγραφομαι και γεγραμμένος έσομαι.

Θέμ. γράφ-. Κατ' άρχάς τό ρήμα τοῦτο έσήμαινε χαράσσω, είτα δέ

μετέπεσεν εἰς τὰς σημασίας τοῦ ζωγραφῶ, ἐκφράζω τὰ διανοήματά μου διὰ γραμμμάτων κλπ. Ἄπαντᾶ ἔν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παρὰ γ. γραφῆ (γραφικός), γραφίς, γραφεὺς (γραφεῖον), γραμμῆ (γραμμικός), γραμμα (γραμματεὺς, γραμματεῖον), γραπτός, γραπτέος.

γρύζω (=γρυλλίζω ἐπὶ χοίρων, ἐκβάλλω κραυγὴν ἐπὶ ἀνθρώπων μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων), παρ. *ἔγρυσον*, ἄορ. *ἔγρυσα*.

Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος γρύ τῇ προσθήκῃ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως ζω. Τὸ θεματικὸν υ εἶναι μακρόν.

γυμνάζω, παρ. *ἐγύμναζον*, ἄορ. *ἐγύμνασα*. Μέσ. καὶ παθ. *γυμνάζομαι*, παρ. *ἐγυμναζόμεν*, μέσ. μέλλ. *γυμνάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐγυμνασάμην*, [παθ. μέλλ. *γυμνασθήσομαι*], παθ. ἄορ. *μὲ μέσ. σμ. ἐγυμνάσθην*, παρ. *γεγύμνασμαι*, ὑπερσ. *ἐγεγυμνάσμην*.

Θέμ. γυμνάδ-ζω (ἐκ τοῦ γυμνός, δι' ὃ γυμνάζω κατὰ κυριολεξίαν=γυμνὸν ἀσκή). Ρημ. παρὰ γ. γύμνασις, γύμνασμα, γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής (γυμναστήριον), ἀγύμναστος, γυμναστέον.

γυμνασισαρχέω—ῶ (=εἶμαι γυμνασισαρχος, γυμνασισάρχης), παρ. *ἐγυμνασισαρχοῦν*, ἄορ. *ἐγυμνασισαρχησα*, παρ. *γεγυμνασισαρχηκα*, ὑπερσ. *ἐγεγυμνασισαρχήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *γυμνασισαρχοῦμαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ γυμνασισαρχος καὶ γυμνασισάρχης (=ἄρχων τοῦ γυμνασίου, γυμνασθηοῦ). Ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ γυμνασισαρχία, ἡ λειτουργία τούτου ἐστι τοῦ διακοσμεῖν τὸ γυμνάσιον καὶ μισθοδοτεῖν τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς.

γυμνώω—ῶ (=γυμνώνω). Παρ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ μέσ. *ἀπογυμνοῦμαι* καὶ ὁ παθ. ἄορ. *ἐγυμνώθην*.

Ἐκ τοῦ γυμνός. Ἡ ἔνεργ. φωνὴ τοῦ ρήματος τούτου παρὰ ποιητ. καὶ μετρ. Ρημ. παρὰ γ. γύμνωσις, γυμνωτής, γυμνωτής.

Δ

δακμονίω—ῶ (=κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος), μόνον κατ' ἔνεστῶτα. Ἐκ τοῦ δαίμων.

δάκνω (=δαγκάνω, ἐρεθίζω), παρ. *ἔδακνον*, μέσ. μέλλ. *μὲ ἔνεργ. σμ. δήξομαι*, [ἄορ. *α' ἔδηξα*], ἄορ. *β' ἔδακον*, [παρ. *δέδηχα*, ὑπερσ. *ἐδεδήχειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *δάκνομαι*, παρ. *ἐδακνόμην*, παθ. μέλλ. *δηχθήσομαι*, παθ. ἄορ. *μὲ μέσ. σμ. ἐδήχθην*, [παθ. ἄορ. *β' ἐδάκην*], παρ. *δέδηγμαι*, ὑπερσ. *ἐδεδήγμην*.

Θέμ. δάκ—(καὶ δηκ—) καὶ προσθήκῃ τοῦ προσφύματος ν δακν—. Ἄπαντᾶ καὶ ἔν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ σύν. Ρημ. παρὰ γ. δῆξις, δάκος, δῆγμα, δηγμός, δήκτης, δηκτήριος, δάξ.

δακρύω (=δακρύζω), παρατ. *εδάκρνον*, μέλλ. *δακρύσω*, ἀόρ. *εδάκρυσσα*, [παρακ. *δεδάκρυσκα*, ὑπερσ. *εδεδακρύνειν*]. Παθ. μόνον ὁ παρακ. *δεδάκρυσμαι*.

Ἐκ τοῦ *δάκρυ* (ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. *δάκ*—*κρυ* ρ. *δάκνω*). Ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ καὶ ἐπί. Ρηματ. *παράγ. δάκρυμα, ἀδάκρυτος, ἀξιοδάκρυτος*.

δαμάζω (=ήμερώνω, τιθασεύω, καταβάλλω), παρατ. *εδάμαζον*, [μέλλ. *δαμάσω*, ἀόρ. *εδάμασα*, παρακ. *δεδάμακα* καὶ *δέδμηκα*, ὑπερσ. *εδεδμήκειν*. Παθ. *δαμάζομαι*, παρατ. *εδαμαζόμεν*, παθ. μέλλ. *δαμασθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *εδαμασάμην*, παθ. ἀόρ. *εδαμάσθην*, παρακ. *δεδάμασαι*, ὑπερσ. *εδεδαμάσμεν*.

Ἐκ τοῦ *δαμάω*, ὅπερ ἐκ θέμ. *δαμ*—). Ἔχει ἀναλογικὸν θέμα *δαμαδ*-j-ω, *δαμάζω*. Ρημ. *παράγ. [δάμαλις, δαμασμός, δαμαστήρ], ἀδάμαστος*.

δανείζω, παρατ. *εδάνειζον*, μέλλ. *δανείσω*, ἀόρ. *εδάνεισα*, παρακ. *δεδάνεικα*, ὑπερσ. *εδεδανείκειν*. Μέσ. *δανείζομαι*, παρατ. *εδαρειζόμεν*, μέσ. μέλλ. *δανείσομαι*, μέσ. ἀόρ. *εδαρεισάμην*, παθ. ἀόρ. *εδαρεισθήν*, παρακ. *δεδάνεισαι*, ὑπερσ. *εδεδανείσμεν*.

Ἐκ θέμ. ἀναλογ. *δανειδ*-(*δανεσιδ*-)j-ω (ὅπερ ἐκ τοῦ *δάνος*=*δώρον*, *δάνειον*). Ρημ. *παράγ. δάνεισμα, δανειστής, δανειστέον*.

δαπνίω—ῶ (=ἐξοδεύω), παρατ. *εδαπάνων*, μέλλ. *δαπανήσω*, ἀόρ. *εδαπάνησα*, παρακ. *δεδαπάνηκα*, ὑπερσ. *εδεδαπανήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *δαπανῶμαι*, παρατ. *εδαπανώμεν*, [παθ. μέλλ. *δαπανηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *με* μέσ. *σημ. εδαπανήθην*, [μέσ. ἀόρ. *α' εδαπανησάμην*], παρακ. *δεδαπάνημαι*, ὑπερσ. *εδεδαπανήμεν*.

Ἐκ τοῦ *δαπάνη* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δάπτω*). Ἐν συνθέσει *καταδαπανῶ*=*σπαταλῶ* καὶ *προσδαπανῶ*=*προσθέτω*, ἐπὶ πλεόν *δαπανῶ*. Ρημ. *παράγ. δαπάνημα*.

δαρθίνω (=κοιμῶμαι), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως κατὰ : *καταδαρθάνω*, ἀόρ. β' *κατέδαρθον*, παρακ. *καταδεδάρθηκα*.

θέμ. *δαρθ*—, *δαρθε*—, *δαρθαν*—.

δασμολογέω—ῶ (=συλλέγω δασμούς, φόρους), παρακ. *εδασμολόγουν*, μέλλ. *δασμολογήσω*, ἀόρ. *εδασμολόγησα*. Παθ. *δασμολογῶμαι*, μόνον κατ' ἐνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δασμός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δαιέομαι*=*διανέμω*) καὶ *λέγω*.

δασμοφορέω—ῶ (=δίδω φόρον), μόνον κατ' ἐνεστῶτα τῆς

παθ. φωνῆς *δασμοφοροῦμαι*, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ περιφράσεων.

Ἐκ τοῦ *δασμός* καὶ *φέρω*.

δέδοικα ἢ δέδιχα (=φοβοῦμαι), παρακ. τοῦ ποιητ. ῥήματος *δεῖδω*, ἀπαντῶν παρ' Ἀττικοῖς μὲ σημασίαν ἐνεστώτος. Κλίνεται ὡς ἀκολουθίως: Ὀριστ. *δέδοικα ἢ δέδιχα*, *δέδοικας*, *δέδοικε* ἢ *δέδιε*, *δέδιμεν*, *δέδιτε*, *δεδίασι*, ὑποτ. *δεδίη*, *δεδίωσιν*, εὐκτ. καὶ προστ. ἔλλείπουσι, ἀπαρέμφ. *δεδοικέναι* ἢ *δεδιέναι*, μετοχὴ *δεδοικώς* ἢ *δεδιώς*, *δεδοικυῖα*, *δεδοικὸς* ἢ *δεδιός*, ὑπερσ. μὲ σημ. παρατ. *ἐδεδοίκεν* ἢ *ἐδεδοίχη* ἢ *ἐδεδείεν*, *ἐδεδοίκεις* ἢ *ἐδεδείεις*, *ἐδεδοίκει* ἢ *ἐδεδείει*, *ἐδεδοίκεσαν* ἢ *ἐδεδείσαν*. Μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασίαν *δεῖσομαι*, ἀόρ. *ἔδεισα*.

Θέμ. ἀσθενὲς δι-(δFi)-καὶ ἰσχυρὸν δει-(δFει). Ἔως ἐνεργ. τοῦ *δέδοικα* ἢ *δέδιχα* ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ. τὸ *δεδίτομαι* (=φοβίζω). Ρημ. παράγ. *δεῖμα* καὶ *δέος*.

δείκνυμι ἢ δεικνύω, παρατ. *ἐδείκνυν* ἢ *ἐδείκνυον*, μέλλ. *δείξω*, ἀόρ. *ἔδειξα*, παρακ. *δέδειχα*, ὑπερσ. *ἐδεδείχεν*. Μέσ. καὶ παθ. *δείκνυμαι*, παρατ. *ἐδείκνυμην*, μέσ. μέλλ. *δείξομαι*, παθ. μέλλ. *δειχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐδειξάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐδείχθην*, παρακ. *δέδειγμα*, ὑπερσ. *ἐδεδείγμην*, τετ. μέλλ. *δεδειγμένος ἔσομαι*.

Θέμ. *δεικ*—καὶ προσλήψει τοῦ προφύματος *νυ* *δεικνυ*—, οὗ τὸ *ν* εἶναι μακρὸν μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ὀριστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς καὶ εἰς τὴν προστακτ. *δείκνυ*. Τὸ ῥήμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *δείξις*, *δείγμα*, *δείκτης*, *δεικτέος*, *δεικτέον*, *δυσασπόμεικτος*, *ἀνασπόμεικτος*.

δειλιάω—ῶ (=εἶμαι δειλός), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό. Ἀποδειλιῶ (=καταλαμβάνομαι ὑπὸ δειλίας), μέλλ. *ἀποδειλιάσω*, ἀόρ. *ἀπεδειλίασα*, παρακ. *ἀποδεδειλίακα*, ὑπερσ. *ἀπεδεδειλιάζειν*.

Ἐκ τοῦ *δειλία* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δειλός*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δέος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δέδοικα* ἢ *δέδιχα*). Ρημ. παράγ. *ἀποδειλιάσις*, *ἀποδειλιατέον*.

δειπνέω—ῶ (=τρώγω τὸ δεῖπνον), παρατ. *ἐδείπνον*, μέλλ. *δειπνήσω*, ἀόρ. *ἐδείπνησα*, παρακ. *δεδείπνηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδειπνήζειν*.

Θέμ. *δειπνέ-ω*, *δειπνέ-ω*, *δειπνῶ* (ἐκ τοῦ *δεῖπνον*, ὅπερ ἐκ τοῦ *δάπτω* = ξοχίζω καὶ τρώγω), Ρημ. παράγ. [*δειπνητήριον*].

δειπνίζω (=προσφέρω τὸ δεῖπνον εἰς τινα), παρατ. *ἐδείπνιζον*, ἀόρ. *ἐδείπνισα*.

Θέμ. *δειπνίδ-j-ω*, *δειπνίζω* ἐκ τοῦ *δεῖπνον*.

δειπνοποιέω—ῶ (=ἔτοιμάζω τὸ δεῖπνον), παρατ. *ἐδειπνοῖ-*

ποίουν. Μέσ. δειπνοποιούμαι (= παρασκευάζω ἑμαυτῷ τὰ τοῦ δειπνου δειπνῶ ἐγώ), παρατ. ἐδειπνοποιούμην, μέσ. ἀόρ. ἐδειπνοποιησάμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ δειπνοποιός (ὅπερ ἐκ τοῦ δεῖπνον καὶ ποιῶ). Θέμ. δειπνοποιέσ-ω, δειπνοποιέω, δειπνοποιῶ.

δεκάζω (= δωροδοκῶ, διαφθείρω διὰ τῆς παροχῆς δώρων), ἀόρ. ἐδέκασα. Παθ. [δεκάζομαι], παρατ. ἐδεκαζόμην, παρακ. δεδέκασμαι.

Θέμ. δεκαδ-j-ω, δεκάζω (ἐκ τοῦ δέκα). Ἐν συνθέσει *συνδεκάζω* = δωροδοκῶ πάντας τοὺς δικαστὰς συγχρόνως, *ἐνδεκάζω* = ἐορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐν τῷ αὐτῷ. Ρημ. παράγ. [δεκασμός, ἀδέκαστος].

δεκατεύω (= δεκατίζω, λαμβάνω τὴν δεκάτην), παρατ. ἐδεκάτευνον, μέλλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἐδεκάτευσα. Παθ. μόνον ὁ ἀόριστος ἐδεκατεύθη.

Ἐκ τοῦ δεκάτη (μοῖρα ἢ μερίς). Ρημ. παράγ. δεκάτευσις, δεκατεῖα, δεκάτευμα, δεκατευτής (δεκατευτήριον).

δελεάζω (= ἐξαπατῶ). Παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἐνεστῶς δελεάζομαι.

Ἐκ τοῦ δέλεαρ (= δόλωμα).

δεξιόομι—**οὐμι** (= χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς, ὑποδέχομαι φιλικῶς), παρατ. ἐδεξιούμην, μέσ. μέλλ. δεξιόομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξιωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐδεξιώθη.

Ἐκ τοῦ δεξιός (ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. [δεξιώσεις, δεξιωμα, δεξιωτής].

δέρω (= γδέρνω καὶ μγν. δέρνω, κτυπῶ), παρατ. ἔδερον, [μέλλ. δερῶ], ἀόρ. ἔδειρα, [παρακ. δέδαρκα ἢ δέδορα]. [Παθ. ἐν. δέρομαι, παρατ. ἐδερόμην, παθ. μέλλ. β' δαρήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐδάρηθη], παθ. ἀόρ. β'—ἐδάρη, [παρακ. δέδαρμαι, ὑπερσ. ἐδεδάρη].

Θέμ. δαρ- καὶ δερ-. Ρημ. παράγ. δέρη, δορά, δέρας, δέρμα, δέρις, δέρτρον, δαρτός.

δεσμεύω (= δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω), ἀόρ. ἐδέσμευσα. Παθ. μόνον ὁ παρακ. δεδέσμευμαι.

Ἐκ τοῦ δεσμός (ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-ω). Ρημ. παράγ. δέσμευσις, δεσμευτής, δεσμευτικός.

δεσπόζω (= ἐξουσιάζω, εἶμαι δεσπότης, κυριεύω), παρατ. ἐδέσποζον, ἀόρ. ἐδέσποσα. Παθ. δεσπόζομαι, μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ δεσπότης. Ρημ. παράγ. ἀδέσποτος.

δέω (= μουσκεύω, βρέχω, ὑγραίνω), ἀόρ. ἔδευσα. Παθ. μόνον ἢ μετ. τοῦ παρακ. δεδευμένος.

Θέμ. δευ-. Ρημ. παράγ. δευσοποιός.

δέχομαι, παρ. *ἔδεχόμεν* μέσ. μέλλ. *δέξομαι*, μέσ. ἴορ. *ἔδεξάμην*, παθ. μέλ. *δεχθήσομαι*, παθ. ἴορ. *ἔδέχθη*, παρ. *δέδεγμα*, ὑπερσ. *ἔδεδέγμην*.

Θέμ. δεκ- και δεχ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἰς τὰ ἐκ προθέσεως σύνθετα ἔχει χαρακτηῖρα χ, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ κ (διαδοχή, διάδοχος, ἀνάδοχος, ἀλλὰ πανδοχεύς, δωροδοκῶ, ἀγυροδόκη). Ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐν, ἐκ, πρὸς, ἀνά, κατά, διά, παρά, ἀπό, ὑπό. Ρημ. παράγ. *δοχῆ* (δοχεῖον), *δεκτός*, *δεκτέον*, *δεξιός*, [*δέξις*, *δοκός*, *δέκτης*, *δοχεύς*, *δέκτωρ*].

δέω (=ἔχω ἀνάγκην, ἀπέχω, χρειάζομαι), παρ. *ἔδεον*, μέλλ. *δέησω*, ἴορ. *ἔδεησα*, παρ. *δέδεηκα*, ὑπερσ. *ἔδεδεήκειν*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως: ἐν. *δεῖ*, (ὑποτ. *δέη*, εὐκτ. *δέοι*, ἀπαρ. *δεῖν*, μετ. *δέον*), παρ. *ἔδει*, μέλλ. *δέησει*, ἴορ. *ἔδέησε*, παρ. *δέδεηκε*. Μέσ. *δέομαι*, παρ. *ἔδεόμην*, μέσ. μέλλ. *δέησομαι*, [παθ. μέλλ. *δεηθήσομαι*], παθ. ἴορ. με μέσ. σημ. *ἔδεήθη*, παρ. *δέδήμαι*, ὑπερσ. *ἔδεδεήμην*.

Θέμ. δε- και δεε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι προσωπικὸν εἰς τὰς φράσεις τὰς περιεχούσας τὰς γενικὰς πολλοῦ, ὀλίγου, μικροῦ κλπ., συναιρεῖ δὲ τὸν χαρακτηῖρα ε, ὅπου ἀπαντᾷ ἄλλο ε ἢ ει. Ρημ. παράγ. *δέησις*, *δέημα*, *δεητήριος*, *δεητός* (ἀδέητος), *δεητός*.

δέω—ὠ (=δένω, ῥίπτω εἰς τὰς φυλακὰς, δεσμεύω), παρ. *ἔδου*, μέλλ. *δήσω*, ἴορ. *ἔδησα*, παρ. *δέδεκα*, ὑπερσ. *ἔδεδέκειν*. Μέσ. και παθ. *δέομαι*—οὔμαι, παρ. *-ἔδοίμην*, μέσ. μέλλ. *δήσομαι*, μέσ. ἴορ. *-ἔδησάμην*, παθ. μέλλ. *δεθήσομαι*, παθ. ἴορ. *ἔδέθη*, παρ. *δέδεμαι*, ὑπερσ. *ἔδεδέμην*, τετ. μέλλ. *δεδήσομαι*.

Θέμ. δεσ-, δε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο μολονόσι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον συναιρεῖται πανταχοῦ. Ὁ χαρακτηῖρ ε ἐκτείνεται εἰς ἡ μόνον εἰς τοὺς ἀρχομένους ἀπὸ σ χροτόους και εἰς τὰ ρηματικὰ οὐσιαστικά (πλὴν τῶν *δέσις* και *δεσμός*). Ρημ. παράγ. *δέσις*, *δεσμός* (*δεσώτης*, *δεσμεύω*, *δεσμῶ*), *δοῦλος*, *δεσμίς*, *διάδημα*, *ὑπόδημα*, *ἀνυπόδητος*, *δετός* (ἄδετος), *δετέος*.

δήλω—ὠ (=φανερῶνω, ἀποδεικνύω), παρ. *ἔδήλου*, μέλλ. *δηλώσω*, ἴορ. *ἔδήλωσα*, παρ. *δέδήλωκα*, ὑπερσ. *ἔδεδηλώκειν*. Παθ. *δηλοῦμαι*, μέλλ. *δηλωθήσομαι*, ἴορ. *ἔδηλώθη*, παρ. *δέδηλωμαι*, ὑπερσ. *ἔδεδηλώμην*.

Ἐκ τοῦ δήλος (=φανερὸς). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐνίοτε ἀμεταβάτως, στερεῖται μέσης φωνῆς και εὐρίσκειται ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *δήλωσις*, *δήλωμα*, [*δηλωτός*], *δηλωτέον*.

δημαγωγέω—ὠ (=ἄγω, παρασύρω τὸν δῆμον, εἶμαι δημαγωγός), μέλλ. *δημαγωγήσω*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δημαγωγός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *δῆμος* και *ἄγω*). Θέμ. *δημαγωγέω*, *δημαγωγέω*, *δημαγωγῶ*.

δημεύω (=κάμνω τι δημοσίον), ἀόρ. ἐδήμευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐδημεύθην, παρακ. δεδήμευμαι.

Ἐκ τοῦ δῆμος. Ρημ. παράγ. δῆμευσις.

δημηγορέω—ῶ (=ἀγορεύω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), παρατ. ἐδημηγόρουν, μέλλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἐδημηγόρησα, παρακ. δεδημηγόρηκα, ὑπερσ. ἐδεδημηγόρηκην. Παθ. μόνον ὁ παρατ. ἐδημηγορούμην καὶ ὁ παρακ. δεδημηγόρημαι (κατὰ γ' ἐν. πρ.).

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ δημηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἀγορεύω). Θέμ. δημηγορέσ-ω, δημηγορέω, δημηγορῶ.

δημιουργέω—ῶ (=κατασκευάζω), ἀόρ. ἐδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, ἀόρ. ἐδημιουργήθην, παρακ. δεδημιούργημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ δημιουργός (ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος=δημόσιος καὶ ἔργον). Θέμ. δημιουργέσ-ω, δημιουργέω, δημιουργῶ.

δημοκρατέομαι—οὔμαι (=ζῶ ὑπὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα, κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), παρατ. ἐδημοκρατούμην, μέσ. μέλλ. δημοκρατήσομαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ δῆμος καὶ κρατῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν παθητ. διαθέσεως.

δηῶ—ῶ (=ληλατῶ, φονεύω, ἐρημώνω), παρατ. ἐδήουν, μέλλ. δηῶσω, ἀόρ. ἐδήωσα. Παθ. δηοῦμαι, μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Ἐκ τοῦ ποιητ. δῆιος (=ἐχθρικός), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπίσης δαίω (=καίω). Ρημ. παράγ. [δήωσις], ἀδήωτος.

δικιτάω—ῶ (=τρέφω, θεραπεύω τινὰ δι' ὠρισμένης διαίτης, κρίνω ὡς διαιτητής), παρατ. ἐδικίτων, μέλλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδικίτησα, παρακ. δεδικίτηκα, ὑπερσ. —ἐδεδικίτηκην. Μέσ. διαιτῶμαι, παρατ. ἐδικιτώμην, μέσ. μέλλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. —ἐδικιτησάμην, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ἐδικιτήθην, παρακ. δεδικιτήμαι, ὑπερσ. —ἐδεδικιτήμην.

Ἐκ τοῦ διαίτα, ὅπερ ἐκ τοῦ διάω (=ζάω, ζῶ). Τὸ ρῆμα τοῦτο λαμβάνει ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀύξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. Ἐν συνθέσει καταδιαιτῶ=ὡς διαιτητής καταδικάζω καὶ ἀποδιδαιτῶ=ἀπολύω. Ρημ. παράγ. διαίτημα, διαιτητήριον, διαιτητής, διαιτητικός, διαιτητέον.

διακονέω—ῶ (=ὑπηρετῶ), μέλλ. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιακόνησα. Παθ. διακονοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδιακονήθην, παρακ. δεδιακόνημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ διάκονος. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν, παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. διακόνησις, διακόνημα, διακονητέον.

δικιλέγω (=διαχωρίζω, καθαρίζω), μέλλ. διαλέξω, ἀόρ. διέ-

λεξα. Μέσ. διαλέγομαι (=συνομιλῶ), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι, παθ. μέλλ. με μέσ. σημ. διαλεχθήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. διελέχθην, παρακ. διείλεγμαί, ὑπερσ. διειλέγμην.

Θέμ. λεγ. Ρημ. παράγ. διάλογος, διάλεξις, διάλεκτος (διαλεκτικός), διαλεκτέον.

Δικνοέομιχι—οὔμιχι (=συλλογίζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν), παρατ. διενσοῦμην, παθ. μέλλ. με μέσ. σημ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. διενοήθην, παρακ. διανενόημαί, ὑπερσ. διενενοήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ νοῶ ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. διανόησις, διανόημα, διανοητὸς (ἀδιανόητος, διανοητικός), διανοητέον.

Διχειρίζω (=διαχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι, διευθύνω), παρατ. διεχειρίζον, μέλλ. διαχειριῶ, ἄορ. διεχείρισα, παρακ. διαχειρίρικα, ὑπερσ. διεχειρίζειν. Μέσ. καὶ παθ. διαχειρίζομαι, παρατ. διεχειριζόμην.

Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ μεταγ. χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χεῖρ) καὶ τῆς προθέσεως διὰ. Θέμ. ἀναλογ. διαχειριδ-j-ω. Ρημ. παράγ. διαχειρίσις.

Διδάσκω, παρατ. ἐδίδασκον, μέλλ. διδάξω, ἄορ. ἐδίδαξα, παρακ. δεδίδαχα, ὑπερσ. ἐδεδιδάχειν. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, παρατ. ἐδιδασκόμην, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημ. διδάξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδιδάξαμην, παθ. μέλλ. διδαχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐδιδάχθην, παρακ. δεδίδαγμαί, ὑπερσ. ἐδεδιδάγμην.

Θέμ. δάκ- (δαχ-) προσθήκη τοῦ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. (ὅστις διαιτηρεῖται καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους) καὶ τοῦ προσφύματος σκ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παράγ. διδασκῆ, διδάγμα, διδάσκαλος (διδασκάλιον, διδασκαλεῖον), διδάκτρα, διδακτῆριον, διδακτὸς (διδακτική), διδακτέον.

—**Διδράσκω** (=δραπετεύω), ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει ἀποδιδράσκω, παρατ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. ἀποδράσομαι, ἄορ. β' ἀπέδραν, παρακ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν.

Θέμ. δρα-, εἰς ὃ προστίθεται ὁ ἐνεστ. ἀναδιπλ. δι- καὶ τὸ πρόσφ. σκ-. Ρημ. παράγ. δραπέτης, [ἀπόδρασις, ἄδραστος, ἀναπόδραστος].

Δίδωμι (=δίδω), παρατ. ἐδίδουν, μέλλ. δώσω, ἄορ. β' ἔδωκα, παρακ. δέδωκα, ὑπερσ. ἐδεδώκειν, τετελ. μέλλ. δεδωκώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. δίδομαι, παρατ. ἐδιδόμην, μέσ. μέλλ. —δώσομαι, παθ. μέλλ. δοθήσομαι, μέσ. ἄορ. β' —ἐδόμην, παθ. ἄορ. —ἐδόθην, παρακ. δέδομαι, ὑπερσ. ἐδεδόμην.

Θέμ. ἰσχυρόν δω· και ἀσθενές δο-, εἰς ὃ προστίθεται ὁ ἔνεστ. ἀναδιπλ. δι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται και ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ἡ μέση φωνή πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό (ἀποδίδομαι=πρωλῶ). Ρημ. παράγ. *δόσις, δοτήρ, δῶρον, προδότης, ἔκδοτος, δοτέος, δοτέον.*

δικάζω (=κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαζιτής), παρατ. *ἐδίκαζον*, μέλλ. *δικάσω*, ἀόρ. *ἐδίκασα*. Μέσ. και παθ. *δικάζομαι*, παρατ. *ἐδικαζόμην*, μέσ. μέλλ. *δικάσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐδικασάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐδικάσθην*, παρακ. *δεδίκασμαι*, ὑπερσ. *ἐδεδικασμην*.

Ἐκ τοῦ *δίκη*. Θέμ. ἀναλογ. *δικάδ-γ-ω*. Ἐπαντιᾶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων (*καταδικάζω, ἀποδικάζω*=ἀθρώνω, *ἐκδικάζω*=περαίνο *δίκην* κτλ.). Ρημ. παράγ. *δίκαις, δικάσιμος, δικαστής, δικαστήριον, ἀδικαστος, δικαστικός, δικασμός, δικαστέον.*

δινέω—ῶ (=περιστρέφω κυκλικῶς), παρ' Ἄττικοῖς πάντοτε ὡς *περιδινῶ*. Μέσ. και παθ. *δινούμαι*, παρατ. *ἐδινούμην*, τὰ δὲ λοιπὰ ἔκ τῶν συνωνύμων.

Ἐκ τοῦ *δίνη*. Θέμ. *δινέσ-ω, δινέω, δινῶ*. Ρημ. παράγ. [*δίνησις, δίνημα, δινητός*].

διορθῶ—ῶ (=διορθώνω), μέλλ. *διορθώσω*, ἀόρ. *διόρθωσα*, παρακ. *διόρθωκα*, ὑπερσ. *διορθώκειν*. Μέσ. *διορθοῦμαι*, παρατ. *διωρθούμην*, μέλλ. *διορθώσομαι*, ἀόρ. *διορθωσάμην*.

Ἐκ τῆς *διά* και *ορθῶ*. Ρημ. παράγ. *ἀδιόρθωτος*.

διστάζω (=κατέχομαι ὑπὸ δισταγμῶν, ἀμφιβάλλω), μόνον κατ' ἔνεστῶτα.

Ἐκ τοῦ *δῖς* (*δισσ(τ)ός*). Θέμ. ἀναλογ. *διστάδ-γ-ω*.

διψῶ, παρατ. *ἐδίψων*, μέλλ. *διψήσω*, ἀόρ. *ἐδίψησα*, [παρακ. *δεδίψηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδιψήκειν*].

Ἐκ τοῦ *δίψα* (*δίψη*). Θέμ. *διψή-ω*. Κλίνεται κατὰ τὸ ζῶ. Ρημ. παράγ. [*δίψησις*].

διώκω (=καταδιώκω), παρατ. *ἐδίωκον*, μέσ. μέλλ. *με ἔνεργ.* *διώξομαι*, ἀόρ. *ἐδίωξα*, παρακ. *δεδίωχα*, ὑπερσ. *ἐδεδιώχειν*. Παθ. *διώκομαι*, παρατ. *ἐδιωκόμην*, [παθ. μέλλ. *διωχθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐδιώχθην*, παρακ. *δεδίωγμα*, ὑπερσ. *ἐδεδιώγμην*.

Θέμ. *διώκ*. Ἐπαντιᾶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *διώξεις, δίωγμα, διωγμός, διώκτης, διωκτέον.*

δοκέω—ῶ (=μοῦ φαίνεται καλόν, νομίζω), παρατ. *ἐδόκουν*, μέλλ. *δόξω*, ἀόρ. *ἔδοξα*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ συνήθως ἀπροσώπως: ἐν. *δοκεῖ*, παρατ. *ἐδόκει*, μέλλ. *δόξει*, ἀόρ. *ἔδοξε*, παρακ. *δέ-*

δοκται ἢ δεδογμένον ἐστί, ὑπερσ. ἐδέδοκτο ἢ δεδογμένον ἦν. Παθ. δοκοῦμαι, ἀόρ. ἐδόχθην.

Θέμ. δοκ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ε δοκε- Ρημ. παράγ. δόξα, δόκησις, δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

δοκιμάζω (= ὑποβάλλω εἰς δοκιμήν, ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐγκρίνω), παρατ. ἐδοκίμαζον, μέλλ. δοκιμάσω, ἀόρ. ἐδοκίμασα, παρακ. —δεδοκίμακα, ὑπερσ. —ἐδεδοκιμάκειν. Παθ. δοκιμάζομαι, παρατ. ἐδοκιμαζόμην, μέλλ. δοκιμασθήσομαι, ἀόρ. ἐδοκιμάσθην, παρακ. δεδοκιμασμαι, ὑπερσ. ἐδεδοκιμάσμην.

Ἐκ τοῦ δόκιμος. Θέμ. ἀναλογ. δοκιμάδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. δοκιμασία, δοκιμαστής, δοκιμαστός (ἀδοκίμαστος), δοκιμαστικός, δοκιμαστέον.

δολιχοδρομέω—ῶ (= τρέχω τὸν δόλιχον), ἀόρ. ἐδολιχοδρόμησα.

Παράσυνθετον ἐκ τοῦ δολιχοδρόμος (ὄπερ ἐκ τοῦ δόλιχος καὶ δρόμος). Θέμ. δολιχοδρομέω-ω.

δοξάζω (= φρονῶ, παρέχω φήμην), παρατ. ἐδόξαζον, μέλλ. δοξάσω, ἀόρ. ἐδόξασα. Παθ. δοξάζομαι, παρατ. ἐδοξαζόμην, μέλλ. δοξασθήσομαι, ἀόρ. ἐδοξάσθην, παρακ. δεδόξασμαι, ὑπερσ. ἐδεδοξάσμην.

Ἐκ τοῦ δόξα. Θέμ. ἀναλογ. δοξάδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. δοξαστής, δοξαστός (ἀδόξαστος), δοξαστικός, [δοξασία], δόξασμα.

δουλόω—ῶ (= ὑποδουλώνω), παρατ. ἐδούλων, μέλλ. δουλώσω, ἀόρ. ἐδούλωσα. Μέσ. καὶ παθ. δουλοῦμαι, παρατ. ἐδουλούμην, μέσ. μέλλ. δουλώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδουλωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐδουλώθην, παρακ. δεδούλωμαι, ὑπερσ. ἐδεδουλώμην.

Ἐκ τοῦ δούλος (ὄπερ ἐκ τοῦ δέω-ῶ). Ρημ. παράγ. δούλωσις.

δουπέω—ῶ (= κάμνω δοῦπον, κρότον), ἀόρ. ἐδούπησα.

Ἐκ τοῦ δοῦπος. Θέμ. δουπέω-ω, δουπέω-ῶ.

δραπτερεύω (= φεύγω κρυφίως), παρατ. ἐδραπέτενον, μέλλ. δραπτερεύω.

Ἐκ τοῦ δραπέτης (ὄπερ ἐκ τοῦ διδράσκω). Ρημ. παράγ. δραπτετεία, δραπέτευσις, δραπέτευμα.

δράττομαι (= ἰδράχνω, ἀρπάζω), ἀόρ. ἐδραξάμην.

Θέμ. δρακ- ἢ δραγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ι δραττομαι ἢ δρασομαι. Ρημ. παράγ. δράξ, δράγμα, δραγμός, δραχμή, δράγδην.

δράω—ῶ (= πράττω), παρατ. ἔδρων, μέλλ. δράσω, ἀόρ. ἔδρασα, παρακ. δέδρακα, ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δρῶμαι, παρατ. ἐδρώμην, παθ. ἀόρ. ἐδράσθην, παρακ. δέδραμαι.

Θέμ. δρα- και δρασ-. Ρημ. παράγ. *δραῖσις, δράμα, δράστης* (δραστήριος, δραστηκός), *δραστέον, δρασεῖω*.

δύναμις (= ἡμπορῶ), παρατ. *ἐδυνάμην* (ἐδύνω, ἐδύνατο κλπ) και ἡδυνάμην, μέσ. μέλλ. *δυνήσομαι*, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. *ἐδυνήθη* και ἡδυνήθη και ἐδυνάσθη (ἴνευ προστ.), παρακ. *δεδύνημαι*, ὑπερσ. *ἐδεδυνήμην*.

Θέμ. δυνα- και δυνασ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι παθ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας, κλίνεται δὲ κατὰ τὸ ἴσταμαι, πλὴν τῆς ὑποτ. και εὐκτ., αἵτινες κλίνονται κατὰ τὰ βαρύτερα. Εἰς τὸν παρατατικὸν και τὸν ἀόριστον λαμβάνει ἐνίοτε διπλὴν ἀΐξιν. Ρημ. παράγ. *δύναμις, δυνάστης, δυνατός* (ἀδύνατος).

δυναστεύω (= εἶμαι δυνάστης, ἔχω ἐξουσίαν, ἐπικρατῶ), παρατ. *ἐδυνάστευον*, ἄορ. *ἐδυνάστευσα*. Παθ. *δυναστεύομαι*.

Ἐκ τοῦ *δυνάστης*. Ἐν συνθέσει *καταδυναστεύω* = καταπιέζω, τυραννῶ, *ἐνδυναστεύω* = ἔχω ἰσχὴν παρά τινι. Ρημ. παράγ. *δυναστεία*.

δυσκολαίνω (= εἶμαι δύστροπος, δυσαρεστοῦμαι), παρατ. *ἐδυσκόλαινον*, μέλλ. *δυσκολανῶ*.

Ἐκ τοῦ *δύσκολος*. Θέμ. ἀναλογ. *δυσκολάν-*.

δυστυχέω—ῶ (= εἶμαι δυστυχής), παρατ. *ἐδυστύχουν*, μέλλ. *δυστυχήσω*, ἄορ. *ἐδυστύχησα*, παρακ. *δεδυστύχηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδυστυχήκειν*. Παθ. μόνον ὁ παθ. ἄορ. κ:θ' ὑποτακτ. *δυστυχηθῆ*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δυστυχής* (ὄπερ ἐκ τοῦ *δυσ* και *τύχη*). Ρημ. παράγ. *δυστύχημα*.

δυσχεραίνω (= ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι), παρατ. *ἐδυσχεραίνον*, μέλλ. *δυσχερανῶ*, ἄορ. *ἐδυσχέρανα*. Παθ. *δυσχεραίνομαι*, παθ. ἄορ. *ἐδυσχεράνθη*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δυσχερής* (ὄπερ ἐκ τοῦ *δυσ* και *χείρ*). Θέμ. ἀναλογ. *δυσχεραν-*. Ρημ. παράγ. *δυσχέρασμα, δυσχεραντέον*.

δυσωπέομαι—οῦμαι (= ὑλοπεύω, φοβοῦμαι), μόνον ὁ ἐνεστ. και ὁ παρατ. *ἐδυσωπούμην*.

δύω (= βυθίζω), πάντοτε σύνθετον. Παρατ. —*ἐδνον*, μέλλ. *δύσω*, ἄορ. —*ἐδυσα*, παρακ. —*δέδυκα*, ὑπερσ. —*ἐδεδύκειν*. Μέσ. και παθ. *δύομαι* και *δύνω* (μέσ.), παρατ. *ἐδύομην*, μέσ. μέλλ. *δύσομαι*, ἐνεργ. ἄορ. β' με μέσ. σημ. *ἐδυν*, [παθ. μέλλ. —*δυνθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἐδύθη*, ἐνεργ. παρακ. με μέσ. σημ. —*δέδυκα*, ἐνεργ. ὑπερ. με μέσ. σημ. —*ἐδεδύκειν*, παθ. παρακ. —*δέδυμαι*, παθ. ὑπερσ. —*ἐδεδύμην*.

Θέμ. ἰσχυρὸν *δυ(υ μακ.)* και ἀσθενές *δυ(υ βρ.)*, ἐξ οὗ προσλήφει τῶν προσ-

φυμάτων ν και j δυν-j-ω, δύννω, δύνω. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παράγ. *δύσις, δυσμαί, δύτης, ἔνδυμα, ἄδυτος, ἀποδυτέον.*

δωρέομαι—οὔμαι (=προσφέρω δῶρον, φιλοδωρῶ), παρατ. *ἔδωρομήην, μέσ. μέλλ. δωρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔδωρησάμην, παθ. ἄορ. ἔδωρήθην, παρακ. δεδώρημαι, ὑπερσ. ἔδεδωρήμην.*

Ἐκ τοῦ *δῶρον* (ἄπερ ἐκ τοῦ δίδωμι). Θέμ. δωρέσ-ομαι, δωρέομαι, δωροῦμαι. Ρημ. παράγ. *δώρημα, δωρητής, δωρητικός, δωρητός.*

δωροδοκέω—ῶ (=δωροδοκοῦμαι, δέχομαι δῶρα ἐπὶ παραβάσει τοῦ καθήκοντός μου), παρατ. *ἔδωροδόκουν, μέλλ. δωροδοκήσω, ἄορ. ἔδωροδόκησα, παρακ. δεδωροδόκηκα, ὑπερσ. ἔδεδωροδοκήκειν.* Παθ. *δωροδοκοῦμαι, παρατ. ἔδωροδοκούμην, μέλλ. δωροδοκήθησομαι, ἄορ. ἔδωροδοκήθην, παρακ. δεδωροδοκήμαι, ὑπερσ. ἔδεδωροδοκήμην.*

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *δωροδόκος* (ἄπερ ἐκ τοῦ *δῶρον* καὶ *δέχομαι*). Ἄντι τοῦ *παρ'* ἡμῖν *δωροδοκῶ παρ'* ἀρχαίοις ἐτίθετο τὸ *δεκάζω*. Ρημ. παράγ. *δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.*

Ε

ἐκρίζω (=διάγω τὸ ἔαρ), μόνον *κατ'* ἔνεστ. Μέσ. *ἐαρίζομαι, ἐπίσης μόνον κατ'* ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ *ἔαρ*-*ἔαρ*. Θέμ. ἀναλογ. *ἐαρίδ-j-ω.*

εἴω—ῶ (=ἀφήνω, ἐπιτρέπω, παραιτῶ), παρατ. *εἶων, μέλλ. εἴσω, ἄορ. εἶασα, παρακ. εἶακα, ὑπερσ. εἶακειν.* Παθ. *εἶῶμαι, παρατ. εἶώμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. εἶσομαι, παθ. ἄορ. εἶάθην, παρακ. εἶαμαι, ὑπερσ. εἶάμην.*

Θέμ. *σεFa-*, *ἐα-*. Ἐπειδὴ εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ δὲν λαμβάνει *χρον.* αὔξησιν (δὲν τρέπει δηλ. τὸ ε εἰς η), ἀλλὰ συλλαβικὴν (*π. γ. παρατ. ε-σεFa-ον, ε-εα-ον, εἶων*). Τὸ ἐν ἀρχῇ σ δὲν μεταβάλλεται εἰς *δασεῖαν*, ὡς καὶ εἰς τὰ *σεδαφος-ἔδαφος, σαδελφός-ἀδελφός*. Ρημ. παράγ. *εἰατέος, εἰατέον.*

ἐγγύζω—ῶ (=δίδω ἐνέχυρον, παρέχω ἐγγύησιν, ἀρραβωνίζω), παρατ. *ἤγγύων, μέλλ. ἐγγυήσω, ἄορ. ἤγγυήσα, παρακ. ἤγγυήκα, ὑπερσ. ἤγγυήκειν καὶ ἤγγυηκὸς ἦν.* Μέσ. *καὶ παθ. ἔγγυῶμαι, παρατ. ἤγγυώμην, μέσ. μέλλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἄορ. ἤγγυησάμην, παθ. ἄορ. ἤγγυήθην, παρακ. ἤγγυήμαι καὶ ἐγγεγυήμαι, ὑπερσ. ἤγγυήμην καὶ ἐνεγγεγυήμην καὶ ἤγγυημένος ἦν.*

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐγγύη* (ἄπερ ἐκ τοῦ *ἐν* καὶ *γυῖον*=μέλος τοῦ σώματος, χεῖρ). Σπανίως τὸ ρῆμα τοῦτο ἀναδιπλασιάζεται καὶ αὐξάνεται οὐχί

ἔξωθεν, ἀλλ' ἔσωθεν, ἐν συνθέσει ὁμοῦ μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, διά, κατά, παρὰ ἢ αὐξησις καὶ ὁ ἀναδιπλασιασμός γίνονται μετὰ τὴν πρόθεσιν πάντοτε. Ρημ. παράγ. *ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγυητός.*

ἐγείρω (=ζυπνῶ, σηκώνω), παρατ. *ἤγειρον*, μέλλ. *ἐγερωῶ*, ἄορ. *ἤγειρα*, [παρακ. α' *ἐγήγερα*], παρακ. β' *ἐγρήγορα*, [ὑπερσ. α' *ἐγηγέριεν*], ὑπερσ. β' *ἐγρηγόρειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἐγείρομαι*, παρατ. *ἤγειρόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐγεροῦμαι*, παθ. μέλλ. *ἐγερθήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ με μέσην σημ. *ἤγέρθην*, μέσ. ἄορ. β' *ἤγρόμην*, παρακ. *ἐγήγερομαι*, ὑπερσ. *ἐγηγέρομην*.

Θέμ. ἰσχυρὸν ἐγέρ- (ἔξ οὗ προσθήκη τοῦ προσφ. j ἐγέρ-j-ω, ἐγέρρω, ἐγείρω) καὶ ἀσθενὲς ἐγρ- (ἔξ οὗ σχηματίζονται ὁ μέσ. ἄορ. β' καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. δι' ἄττικοῦ ἀναδιπλ. ὑπὸ μορφὴν ἐπαναλήψεως ὀλοκλήρου τοῦ θέματος). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀνά, ἐπί. Ρημ. παράγ. *ἐγερισ (ἐγέρισμος), ἐγεστήριον, ἐγεριστός (ἐγεριστός), ἐγεριστέον.*

ἐγκωμιάζω (=κάμνω ἐγκώμιον, ἐπαινῶ), παρατ. *ἐνεκωμιάζον*, ἐνεργ. μέλλ. *ἐγκωμιάσω*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *ἐγκωμιάσομαι*, ἄορ. *ἐνεκωμίασα*, παρακ. *ἐγκεκωμίακα*, ὑπερσ. *ἐνεκεκωμιάκειν*. Παθ. *ἐγκωμιάζομαι*, παρακ. *ἐγκεκωμιάσμαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἐγκώμιον* (ὄπερ ἐκ τοῦ ἐν καὶ κῶμος). Θέμ. ἀναλογ. ἐγκωμιάδ-j-ω. Ρημ. παράγ. *ἐγκωμιαστής (ἐγκωμιαστικός), ἐγκωμιαστός (ἀνεγκωμιαστός), ἐγκωμιαστέος.*

ἐγχειρέω—ῶ (=ἐπιχειρῶ, κάμνω ἐγχείρησιν, χειρουργῶ), παρατ. *ἐνεχειρουν*, μέλλ. *ἐγχειρήσω*, ἄορ. *ἐνεχειρήσα*, παρακ. *ἐγκεχείρηκα*, ὑπερσ. *ἐνεκεχειρήκειν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐν καὶ χεῖρ. Θέμ. ἐγχειρε-. Ρημ. παράγ. *ἐγχειρήσις, ἐγχειρημα, ἐγχειρητής, (ἐγχειρητικός), ἐγχειρητέον.*

ἐγχειρίζω (=ίδω τι εἰς χεῖρας, παραδίδω), παρατ. *ἐνεχειρίζον*, μέλλ. *ἐγχειριῶ*, ἄορ. *ἐνεχειρίσα*, παρακ. *ἐγκεχείρικα*, ὑπερσ. *ἐνεκεχειρίκειν*. Μέσ. καὶ παθ. [*ἐγχειρίζομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐνεχειρισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνεχειρίσθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐν καὶ χεῖρ, ὅθεν καὶ τὸ ἐγχειρέω-ῶ. Θέμ. ἀναλογ. ἐγχειρίδ-j-ω. Ρημ. παράγ. [*ἐγχειρίσις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής*].

ἔζομαι (=κάθημαι), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατὰ, *καθέζομαι*, παρατ. *ἐκαθεζόμην*, μέλλ. *καθεδοῦμαι*.

Θέμ. σεδ-, ἐδ-j-ομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικὸν μετ' οὐδέτερας διαθέσεως, οἱ δ' ἔλλειποντες χρόνοι τοῦ ἀναπληροῦνται ἐκ τῶν συνωνύμων *κάθημαι* καὶ *καθίζομαι*. Εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ κλείσιων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *ἔδρα (ἐνέδρα, καθέδρα), ἔδος (ἐδώλιον), ἐστία.*

ἐθέλω ἢ θέλω, παρατ. *ἤθελον*, μέλλ. *ἐθελήσω*, ἄορ. *ἠθέλησα*

(ὑποτ. ἐθελήσω ἢ θελήσω, εὐκτ. ἐθελήσομαι, προστ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθελῆσαι ἢ θελήσαι, μετ. ἐθέλησας ἢ θελήσας), παρακ. ἠθέληκα, ὑπερσ. ἠθέληκειν.

Θέμ. θελ- ἢ ἐθελ-, θελε- ἢ ἐθελε-. Ρημ. παράγ. *θέλησις, θέλημα, (ἐ)θελητός, ἐθελούσιος, ἐθελοντής, ἐθελοντί.*

ἐθίζω (=συνηθίζω τινά), παρατ. *εἰθίζον*, μέλλ. *ἐθιῶ*, ἀόρ. εἴθισα, παρακ. *εἴθικα*, ὑπερσ. *εἰθίκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἐθίζομαι*, παρατ. *εἰθίζομην*, μέσ. μέλλ. [α' *ἐθίσομαι*], β' *ἐθιοῦμαι*, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *εἰθίσθην*, παρακ. *εἴθισμαι*, ὑπερσ. *εἰθίσμην* καὶ *εἰθισμένως ἦν*.

Ἐκ τοῦ *ἔθος* (ὅπερ ἐκ θέματος σFεθ-, δι' ὃ λαμβάνει συλλαβικὴν αὐξησιν ἀντὶ χρονικῆς καὶ ὁμοιον ταύτῃ ἀναδιπλασιασμόν. Προβλ. παρατ. ε-σFεθ-ίζον, ἐέθιζον, εἴθιζον). Θέμ. ἀναλογ. ἐθιδ-j-ω. Ρημ. παράγ. *ἔθισμα, ἐθιστός, ἐθιστέον*.

[ἔθω] (=συνηθίζω), παρ' Ἀττικοῖς λαμβάνεται ὡς ἐνεστὸς ὁ παρακ. *εἴθωθα* καὶ ὡς παρατ. ὁ ὑπερσ. *εἰώθειν* ἢ *εἰώθως ἦν*, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *ἔθιζομαι*.

Θέμ. σFεθ-, εθ- (ἐξ οὗ *ἔθος*), κατ' ἕκτασιν σFηθ- καὶ κατὰ τροπὴν σFωθ-. Ρημ. παράγ. *εἰωθότως*.

εἰκάζω (=παρομοιάζω, ἀπεικονίζω, συμπεραίνω), παρατ. *ἤκαζον* ἢ *εἰκαζον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *εἰκάσομαι*, ἀόρ. *ἤκασα* ἢ *εἴκασα*. Παθ. *εἰκάζομαι*, παρατ. *ἤκαζόμην* ἢ *εἰκαζόμην*, [παθ. μέλλ. *εἰκασθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἤκασθην* ἢ *εἰκασθην*, παρακ. *ἤκασμαι* ἢ *εἰκασμαι*, ὑπερσ. — *ἤκασμην* ἢ *εἰκασμην*.

Ἐκ τῆς ἀχρήστου ὀνομαστ. *εἰκῶ*=*εἰκῶν*· θέμα ἀναλογ. *εἰκάδ-j-ω*. Παρ' Ἀττικοῖς αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τροπῆς τοῦ *ει* εἰς *η*, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν οὐδεμίαν λαμβάνει αὐξησιν. Ρημ. παράγ. *εἰκασία, εἰκαστής (εἰκαστικός), εἰκαστός, εἰκαστέος, ἀπεικαστέον*.

εἴκω (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), παρατ. *εἴκον*, μέλλ. *εἴξω*, ἀόρ. α' *εἴξα*, ἀόρ. β' *εἴκαθον* (εὐχρ. μόνον ἢ ὑποτ. *παραεικάθη* καὶ ἡ εὐκτ. *ὑπεικάθοιμι*).

Θέμ. Fικ- καὶ προσθήκη τοῦ προθεμ. ε εFικ-, εικ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο παραμένει πάντοτε ἀναύξητον. Ρημ. παράγ. *ὑπεικτέον*.

[εἴκω] (=ὁμοιάζω, φαίνομαι), τοῦ ρημ. τούτου παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος μόνον ὁ παρακ. *ἔοικα* (οὗ τὸ γ' πληθ. *εἰόκασι* καὶ *εἴξασι*) με σημ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερσ. *ἐόκειν* με σημ. παρατατικού.

Θέμ. Fικ-, εἰξ οὗ *εικ-*. Ὁ ὑπερσ. ἔλαβε κανονικὴν αὐξησιν καὶ ἐγένετο *ἠόικειν*· ἐκ τούτου δὲ κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν προῆλθε τὸ *ἐόκειν*. Ρημ. παράγ. *εἰκῶν, εἰκότως*.

εἶμι (=εἶμαι, ὑπάρχω), παρατ. ἦν, μέλλ. ἔσομαι, ἀόρ. ἐγενόμην, παρακ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν.

Θέμ. ἐσ- (ἐσ-μί, ἐμί, εἶμι). Ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐπὶ συνδετικῆς ἐννοίας πάσχει ἐγκλισιν τόνου, πλὴν τοῦ β' ἐν. προσ. εἰ. Τὸ δὲ γ' ἐν. πρ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐστὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἐπὶ ὑπαρκτικῆς σημ., ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ εἶναι δυνατόν, μετὰ τὰς λέξεις οὐκ, μή, εἰ, ὡς, καί, ἀλλ' κτλ. καὶ εἰς τὰς φράσεις ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπου κτλ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐν, ἐξ, μετὰ, παρά, περί, σύν, πρὸς καὶ ἀπροσώπως : ἐνεστι, ἔξεστι, μέτεστι, πάρεστι. Ρημ. παράγ. οὐσία, ὄντως, οὖν, ἐσθλός, ἔτοιμος, ἔνυμος, συνεστέον.

εἶμι (=θα ἔλθω, θα πορευθῶ), εἶ, εἶσι, ἴμεν, ἴτε, ἴασιν). Ὑποτ. ἴω, ἴης, κτλ. Εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην, ἴοις καὶ ἴοιης κτλ. Προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτε, ἴόντων καὶ ἴωσαν, ἀπαρ. ἰέναι, μετοχ. ἰών, ἰούσα, ἰόν. Παρατ. ἦα καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει(ν), ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Θέμ. ἰσχυρόν ει- καὶ ἀσθενές ι-. Τὸ εἶμι εἰς μὲν τὴν ὀριστ. ἀναπληροῖ τὸν ἀχρηστον μέλλοντα ἐλεύσομαι τοῦ ρ. ἔρχομαι, εἰς δὲ τὴν εὐκτ., τὸ ἀπαρ. καὶ τὴν μετοχ. ἔχει σημ. ἐνεστ. καὶ μέλλ. Ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τὴν προστ. Ρημ. παράγ. ἴτης, ἰταμός, ἰσθμός, εἰσ-ιτήριον, ἰτός, ἐξ-ί-τηλος, ἰτέον, ἰτητέον.

εἶργω (=ἐμποδίζω τὴν εἴσοδον, κλείω ἔξω, ἀποκλείω), παρατ. εἶργον, μέλλ. εἶρξω, ἀόρ. εἶρξα. Παθ. εἶργομαι, παρατ. εἶργόμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. εἶρξομαι, παθ. ἀόρ. εἶρχθην, παρακ. —εἶργμαι, ὑπερσ. εἶργμην.

Θέμ. εἶργ- (Ἐργ καὶ προσθήκη τοῦ προθεμ. ε ε-Ἐργ-, ἔεργ-, εἶργ-). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παράγ. ἄεργτος, εἶρκτηόν.

εἶργνύω ἢ εἶργνυμι (=ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, κλείω μέσα, φυλακίζω), ἀόρ. εἶρξα. Παθ. εἶργνυμαι, παθ. ἀόρ. εἶρχθην, παρακ. εἶργμαι.

Θέμ. εἶργ-, ὅθεν τὸ ἀχρηστον παρ' Ἀττικοῖς εἶργω, καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος γυ- εἶργ-νύω καὶ εἶργ-νυ-μι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει. Ρημ. παράγ. εἶρκτηή.

εἶρωνεύομαι (=ἰρνοῦμαι ὑπάρχοντα ἀγαθὰ, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀλαζονεύομαι), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ κατὰ μέλλ. εἶρωνεύομαι. Ρημ. παράγ. εἶρωνεία.

ἐκκλησιάζω (=συγκαλῶ ἐκκλησίαν, συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, συνέλευσιν, ὀμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ), παρατ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μέλλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠκκλησίασα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐκκλησία (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλητος, ὅπερ ἐκ τοῦ

ἐκκαλέω-ῶ). Ἐναλογ. θέμ. ἐκκλησιᾶδ-j-ω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀυξάνεται ἢ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστής (ἐκκλησιαστικός), ἀνεκκλησιάστος.

ἐλαττώω—ῶ (=σμικρύνω, ὀλιγοστεύω), ἀόρ. ἡλάττωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἡλαττούμην, παθ. μέλλ. με μέσ. σημ. ἐλαττωθήσομαι, μέσ. μέλλ. ἐλαττώσομαι, παθ. ἀόρ. ἡλατιώθην, [παρακ. ἡλάττωμαι, ὑπερσ. ἡλατιώμην].

Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάττων κατὰ συγκοπήν ἀντι ἐλαττονόω-ῶ. Ρημ. παράγ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (=θέτω εἰς κίνησιν, πηγαῖνω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης, καταδιώκω), παρατ. ἡλαυνον, μέλλ. ἐλῶ (-ῆς-ᾶ), ἀόρ. ἡλασα, παρακ. ἐλλήλακα, ὑπερσ. ἐληλάκειν. Παθ. ἐλαύνομαι, παρατ. ἡλαυνόμην, [μέσ. μέλλ. ἐλάσομαι, παθ. μέλλ. ἐλαθήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἡλασάμην, παθ. ἀόρ.—ἡλάθην, παρακ. ἐλλήλαμαι, ὑπερσ. ἐληλάμην.

Θέμ. ἐλα- (ἐλασ-) καὶ τῇ προσθήκῃ τοῦ προσφ. νυ ἐλανύω καὶ κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων ν καὶ υ ἐλανύω. Τὸ ρῆμα τοῦτο φυλάττει τὸν θεματικὸν χαρακτ. α βραχὺν εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλ. Ρημ. παράγ. ἐλασις [εἰσέλασις, παρελασις], ἔλασμα, ἐλατήρ (ἐλατήριον), ἐλάτης (ὄνηλάτης), ἐλατὸς (σφυρηλάτος), ἐλατέον, ἐλασειῶ.

ἐλέγχω (=ἐξελέγχω, ἐρευνῶ, περιφρονῶ), παρατ. ἤλεγχον, μέλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἤλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, παρατ. ἤλεγχόμην, μέλλ. ἐλεγχθήσομαι, ἀόρ. ἤλέγχθην, παρακ. ἐλλήλεγμαί, ὑπερσ. ἐληλέγμην.

Θέμ. ἐλέγχ-. Ρημ. παράγ. ἔλεγχος, ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτής (ἐλεγκτικός), ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

ἐλεεώ—ῶ (=παρέχω ἐλεημοσύνην, εὐσπλαχνίζομαι), παρατ. ἡλέουν, μέλλ. ἐλεήσω, ἀόρ. ἡλέησα, [παρακ. ἡλέηκα, ὑπερσ. ἡλεήκειν]. Παθ. ἐλεοῦμαι, παρατ. ἡλεοῦμην, μέλλ. ἐλεηθήσομαι, ἀόρ. ἡλεήθην, [παρακ. ἡλέημαι, ὑπερσ. ἡλεήμην].

Ἐκ τοῦ ὁ ἔλεος. Θέμ. ἐλεεῶ-ω, ἐλεεῶ, ἐλεῶ. Ρημ. παράγ. ἐλεήμων (ἐλεημοσύνη), ἀνελέητος.

ἐλελίξω (=κραυγάζω ἐλελεῖ), ἀόρ. ἡλέλιξα.

Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος ἐλελεῦ, ὅπερ ἐκραυγάζον οἱ εἰς μάχην ὄρμῶντες. Θέμ. ἀναλογ. ἐλελίδ-j-ω.

ἐλευθερώω—ῶ (=ἐλευθερώνω), παρατ. ἡλευθέροον, μέλλ. ἐλευθερώσω, ἀόρ. ἡλευθέρωσα, παρακ. ἡλευθέρωκα, ὑπερσ. ἡλευθερώκειν. Παθ. ἐλευθεροῦμαι, παρατ. ἡλευθερούμην, μέλλ. ἐλευθερωθήσομαι, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ἡλευθερώθην, παρακ. ἡλευθερώμαι, ὑπερσ. ἡλευθερώμην.

Ἐκ τοῦ ἐλεύθερος (ὄπερ ἐκ θέμ. ἐλευθ—τοῦ ρ. ἔρχομαι). Ρημ. παράγ. ἐλευθέρωσις, [ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτόν].

ἐλίττω ἢ **ἐλίσσω** (=περιστρέφω, περιτυλίσσω), ἐν τῷ ἔνεστ. παρ' Ἀγριοῖς πάντοτε σύνθετον (ἀνελίττω), παρατ. εἴλιπτον, [μέλλ. ἐλίξω], ἀορ. εἴλιξα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλίττομαι, παρατ. εἴλιττόμην, [μέσ. μέλλ. ἐλίξομαι], παθ. ἀορ. μέ μέσ. σημ.—εἰλίχθην, παρακ.—εἴλιγμαί, ὑπερσ.—εἰλίγμην.

Θέμ. ἐλίκ-ι-ω (ἐκ τοῦ ἐλίξ, ὄπερ ἐκ θέμ. Φελ-, τοῦ ρ. εἰλέω=τυλίσσω). Τὸ ρῆμα τοῦτο αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Ρημ. παράγ. ἐλιξις, ἐλιγμα, ἐλιγμός, ἐλικίων, ἐλικτήρ.

ἐλκω (=σύρω, τραυῶ), παρατ. εἴλκον, μέλλ. ἐλξω, ἀορ. εἴλκυσσα, παρακ.—εἴλκυκα, ὑπερσ.—εἴλκύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἐλκομαι, παρατ. εἴλκόμην, παθ. ἀορ. εἴλκύσθην, μέσ. ἀορ.—εἴλκυσάμην, παρακ. εἴλκυσμαι, ὑπερσ. εἴλκύσμην.

Θέμ. Φελκ- καὶ Φελκυ- (Φελκυσ-). Τὸ ρῆμα τοῦτο (αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F, εὐρίσκεται δ' ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ θέμα ἐλκυ- φυλάττει πανταχοῦ τὸ υ βραχύ. Ρημ. παράγ. ἐλκος, ὀλκάς, ὀλκή, ἐλξις, -ἐλκυστέον, ἐλκτέον.

ἐλληγνίζω (=διαλέγομαι ἐλληνιστί), μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ κατὰ παθ. ἀορ. ἐν γ' πληθ. πρ. ὄριστ. ἠλληγνίσθησαν.

ἐλπίζω, παρατ. ἠλπίζον, [μέλλ. ἐλπιῶ], ἀορ. ἠλπισα. Παθ. ἐλπίζομαι.

Ἐκ τοῦ ἐλπίς. Θέμ. ἀναλογ. ἐλπίδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. ἠλπισις, ἠλπισμα, ἠλπισμός, ἠλπιστής (ἐλπιστικός), ἠλπιστός, ἠλπιστέον.

ἐμέω—**ῶ** (=ἔρονῶ), παρατ. ἤμμον, [μέλλ. ἐμέσω], ἀορ. ἤμμεσα, [παρακ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν. Παθ. μέλλ. ἐμεθήσομαι, παρακ. ἐμήμεσμαι].

Θέμ. ἐμε- (ἐμεσ-). Τὸ ρῆμα τοῦτο δὲν ἐκτείνει τὸν χαρακτήρα ε. Ρημ. παράγ. ἔμεσις, ἔμεσμα, ἔμετος (ἐμετικός).

ἐμπεδύω—**ῶ** (=στερεώνω, βεβαιώνω, ἀσφαλίζω), παρατ. ἠμπέδον, μέλλ. ἐμπεδώσω, ἀορ. ἠμπέδωσα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπεδος (ὄπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πέδον=ἔδαφος) = ὁ στηριζόμενος σιαθερῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Αὐξάνεται ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. [ἐμπεδώσις].

ἐμποδίζω, παρατ. ἐνεποδίζον, μέλλ. ἐμποδιῶ. Παθ. ἐμποδίζομαι.

Σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω (ὄπερ ἐκ τοῦ πόυς). Ρημ. παράγ. ἐμπόδισμα, ἐμποδισμός, ἐμποδιστής (ἐμποδιστικός).

ἐμπολάω—ῶ (=ἐμπορεύομαι), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἔνεστ. ἀπεμπολῶ καὶ ὁ ἀόρ. ἠμπόλησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπολή, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ. Ρημ. παράγ. ἐμπόλημα, ἐμπόλησις, ἐμπολητός.

ἐμπορεύομαι, μέλλ. ἐμπορεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπορευσάμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐμπορος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πόρος). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικόν. Ρημ. παράγ. ἐμπόρευμα, ἐμπορευτικός.

ἐναντιόομαι—οὔμαι (=ἐναντιώνομαι), παρατ. ἠναντιούμην, μέσ. μέλλ. ἐναντιόομαι, παθ. μέλλ. ἐναντιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ἠναντιώθη, παρακ. ἠναντιώμαι καὶ ἐνηντιώμαι, ὑπερσ. ἠναντιώμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐναντίος (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ ἀντίος). Λαμβάνει αὐξῆσιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἕξωθεν. Ὁ παρακ. ἀπαντᾷ ἀπαξ ἔσωθεν ἀναδιπλασιασμένος. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. παθ. μετ' ἕνεργ. ἀμεταβ. σημασίας. Ρημ. παράγ. ἐναντίωσις, ἐναντιώμα.

ἐνεδρεύω (=κάμνω ἐνέδραν, στήνω καρτέρι), παρατ. ἐνήδρευον, μέλλ. ἐνεδρεύσω, ἀόρ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, παρατ. ἐνηδρευόμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. ἐνεδρεύσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνηδρευθήμην, μέσ. ἀόρ. ἐνηδρευσάμην, παρακ. ἐνήδρευμαι, ὑπερσ. ἐνηδρεύμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐνέδρα (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα). Ρημ. παράγ. ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής (ἐνεδρευτικός).

ἐνεχυράζω (=λαμβάνω ἐνέχυρον), παρατ. —ἠνεχύραζον, μέλλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἠνεχύρασα. Παθ. ἀόρ. μόνον κατὰ γ' ἐν. προσ. ὀριστ. ἠνεχυράσθη.

Ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ ἐχυρός=ὄχυρός, ἀσφαλής). Ρημ. παράγ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ἐνθουσιάζω καὶ **ἐνθουσιῶ—ῶ** (=εἶμαι ἐνθουσιώδης), μέλλ. ἐνθουσιᾶσω καὶ ἀόρ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐνθουσιᾶσας.

Ρημ. παράγ. ἐνθουσιᾶσις καὶ ἐνθουσιᾶσμός.

ἐνθυμέομαι—οὔμαι (=θέτω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι), παρατ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλλ. ἐνθυμήσομαι, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ἐνεθυμήθη, παρακ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθυμήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός. Ρημ. παράγ. ἐνθύμησις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

ἐννοέω—ῶ (=θέτω καί τι εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι), παρατ' ἐνενόουν, [μέλλ. ἐννοήσω], ἀόρ. ἐνενόησα, παρακ. ἐννενόηκα, ὑπερσ.

ἐνενοήκειν. Μέσ. ἐννοοῦμαι, παρατ. ἐνενοοῦμην, παθ. ἄορ. με μέσσημ. ἐνενοήθην.

Ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ νοῶ. Ρημ. παράγ. ἐννόησις, ἐννοητέον.

ἐνοχλέω—ῶ (=προξενῶ ἐνόχλησιν), παρατ. ἠνώχλων, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἄορ. ἠνώχλησα, παρακ. ἠνώχληκα, ὑπερσ. ἠνωχλήκειν. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἠνωχλούμην, [παθ. μέλλ. ἐνοχληθήσομαι, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. ἐνοχλήσομαι, παθ. ἄορ. ἠνωχλήθη], παρακ. ἠνώχλημαι, ὑπερσ. ἠνωχλήμην.

Σύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ ὀχλέω—ῶ (ποιητ.), ὅπερ ἐκ τοῦ ὀχλος. Λαμβάνει αὐξησιν καὶ ἀναδιπλ. ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἐνοχλητέον, ἀνενόχλητος.

ἐντέλλομαι (=δίδω ἐντολήν, διατάσσω, παραγγέλλω), παρατ. ἐντελλόμην, [μέσ. μέλλ. ἐντελοῦμαι], μέσ. ἄορ. ἐντετάμην, παρακ. ἐντέταμαι, ὑπερσ. ἐντετάμην.

Ἐκ τῆς ἐν καὶ τέλλομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. τέλλω (θέμ. τεκ-ι-ω). Ρημ. παράγ. ἐντολή, ἐνταγμα.

ἔξεστι (=ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν), ἀπροσ., ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξεΐη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μετοχ. ἐξόν. Παρατ. ἐξῆν, μέλλ. ἐξέσται καὶ ἐκγενήσεται, ἄορ. ἐξεγένετο.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐκ καὶ τοῦ ἐστί (ο. εἰμί). Ὅμοίως πρὸς τοῦτο κλίνεται καὶ τὸ ἔνεστι. Ρημ. παράγ. ἐξουσία.

ἐξετάζω (=ἐρευνῶ, κάμνω ἐξέτασιν, ἐπιθεωρῶ), παρατ. ἐξήταζον, μέλλ. ἐξετάσω καὶ ἐξετιῶ (-ῆς, -ῆ κτλ). ἄορ. ἐξήτασα, παρακ. ἐξήτακα, ὑπερσ. ἐξητάκειν. Παθ. ἐξετάζομαι, παρατ. ἐξηταζόμην, παθ. μέλλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐξητάσθην, παρακ. ἐξήτασμαι, ὑπερσ. ἐξητάσμην.

Σύνθετον ἐκ τῆς ἐκ καὶ ἐτάζω (ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. ἐτ- τοῦ ο. εἰμί), Ἄναλογ. θέμ. ἐξετάδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής (ἐξεταστικός), ἐξεταστέον, ἀνεξέταστος.

ἔοικα βλ. εἴκω (=ὁμοιάζω).

ἐορτάζω, παρατ. ἐώρταζον, [μέλλ. ἐορτάσω], ἄορ. ἐώρτασα. [Παθ. ἄορ. ἐωρτάσθην].

Ἐκ τοῦ ἑφορτή—εορτή. Θέμ. ἀναλογ. ἐορτάδ-ι-ω. Κατ' ἀρχάς τὸ ρῆμα τοῦτο ἠϋξάνετο κανονικῶς, ἠόρταζον, ἠόρτασα, εἶτα δὲ κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβῶν ἐγένετο : ἐώρταζον, ἐώρτασα. Ρημ. παράγ. [ἐόρτασις, ἐόρτασμα, ἐορτασμός, ἐορταστής].

ἐπαινέω—ῶ, παρατ. ἐπήγουν, ἐνεργ, μέλλ. ἐπαινέσω καὶ μέσ.

μέλλ. με ἐνεργ. σημ. ἐπαινέσομαι, ἀόρ. ἐπήνεσα, παρακ. ἐπήνεκα, ὑπερσ. ἐπηνέκειν. Παθ. ἐπαινοῦμαι, παρατ. ἐπηνούμην, μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, ἀόρ. ἐπηνέθην, παρακ. ἐπηνήμην, ὑπερσ. ἐπηνήμην ἢ ἐπηνήμενος ἦν.

Βλ. ρ. αἰνέω-ῶ. Ρημ. παράγ. ἐπαινέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετόν.

ἐπανορθόω—ῶ (=στήνω κάτι ἐκ νέου ὄρθιον, ἐπανορθώνω), παρατ. ἐπηνόρθουν, μέλλ. ἐπανορθώσω, ἀόρ. ἐπηνόρθωσα. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, παρατ. ἐπηνωρθούμην, μέλλ. ἐπανορθώσομαι, μέσ. ᾠός. ἐπηνωρθωσάμην, παθ. μέλλ. ἐπανορθωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπηνωρθώθην, παρακ. ἐπηνόρθωμα, ὑπερσ. ἐπηνωρθώμην.

Σύνθετον ἐκ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ ἀνά καὶ τοῦ ρήματος ὀρθόω-ῶ (ὄπερ ἐκ τοῦ ὀρθός). Αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς β' προθέσεως καὶ μετ' αὐτήν. Ρημ. παράγ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτής (ἐπανορθωτικός), ἐπανορθωτόν.

ἐπείγω (=πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω), παρατ. ἠπειγον. Μέσ. ἐπείγομαι, παρατ. ἠπειρόμην, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ἠπείχθην.

Θέμ. ἐπείγ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο αὐξάνεται ἔξωθεν, ἀπαντᾷ δὲ συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατά. Ρημ. παράγ. [ἐπειξις, ἐπεικτής, ἠπειγμένως], ἐπεικτέον.

ἐπηρεάζω (=ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω), παρατ. ἐπηρεάζον, ἀόρ. ἐπηρεάσα. Παθ. ἐπηρεάζομαι, παρατ. ἐπηρεαζόμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπῆρεια, ὄπερ ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ ἀρεία (=ἀπειλή), ἔξ οὗ ἐπηρεάζω ἀντὶ ἐπηρεαίω. Θέμ. ἀναλογ. ἐπηρεάδ-γ-ω. Ρημ. παράγ. ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστός, ἐπηρεαστικός.

ἐπιβουλεύω βλ. βουλεύω.

ἐπιδημέω—ῶ (=μένω εἰς τὴν πατρίδα ἢ εἰς τινὰ τόπον, ἐπιτολάζω), παρατ. ἐπεδήμουν, μέλλ. ἐπιδημήσω, ἀόρ. ἐπεδήμησα, παρακ. ἐπιδεδήμηκα, ὑπερσ. ἐπεδεδημήκειν ἢ ἐπιδεδημηγώς ἦν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίδημος (ἔξ οὗ καὶ τὸ οὐσιαστ. ἐπιδημία). Θέμ. ἐπιδημέω-ω, ἐπιδημέω-ῶ. Ρημ. παράγ. ἐπιδήμεις.

ἐπιθυμέω—ῶ, παρατ. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, παρακ. ἐπιτεθύμηκα, ὑπερσ. ἐπετεθυμήκειν. Παθ. μόνον τὸ ἀπαρέμ.—ἐπιθυμεῖσθαι καὶ ἡ μετοχ. ἐπιθυμούμενα.

Ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμός (ὄπερ ἐκ τοῦθύω). Ρημ. παράγ. ἐπιθύμεις, ἐπιθυμητής, ἐπιθύμημα, ἐπιθυμηγός (ἐπιθυμητικός).

ἐπικουρέω—ῶ (=ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, βοηθῶ), παρατ. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα. Παθ. μόνον ὁ παρακ. ἐπικεκούρημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίκουρος (ὄπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ κοῦρος=νεα-
νίας). Θέμ. ἐπικουρέω-ω, ἐπικουρέω-ῶ. Ρημ. παράγ. ἐπικούρησις, ἐπικου-
ρημα, δυσεπικούρητος.

ἐπιμέλωμαι ἢ **ἐπιμελέομαι**—**οὔρωμαι**, παρατ. ἐπεμελόωην
ἢ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημ.
ἐπιμεληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεμελήθην, παρακ. ἐπιμεμέλημα, ὑπερσ.
ἐπεμεμελήμην.

Τὸ ἐπιμέλωμαι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐπί καὶ τοῦ ἀπλοῦ ποιητ. μέλο-
μαι (ὄπερ ἐκ τοῦ μέλει), τὸ δ' ἐπιμελοῦμαι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιμελής.
Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. ἐπιμέλημα,
ἐπιμελητής (ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

ἐπιωρκέω—**ῶ** (= παραβαίνω τὸν ὄρκον), παρατ. ἐπιώρκουν,
μέλλ. ἐπιωρκήσω, ἄορ. ἐπιώρκησα, παρακ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρ-
κήκειν ἢ ἐπιωρκηκός ἦν. Παθ. μέλλ.—ἐπιωρκηθήσομαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίορκος (ἐξ οὗ καὶ ἐπιορκία). Τὸ τελικὸν φων-
ῆεν τῆς ἐπί δὲν ἐκθλίβεται, διότι ὑπῆρχε μετ' αὐτὸ F (ἐπίφορκος). Θέμ.
ἐπιορκέω-ω, ἐπιορκέω-ῶ.

ἐπιπολάζω (= εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω), παρατ.
ἐπεπόλαζον, μέλλ. ἐπιπολάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιπολή (= ἐπιφάνεια), ἐξ οὗ καὶ ἐπιπόλαιος.
Θέμ. ἀναλογ. ἐπιπολάδ-j-ω. Ρημ. παράγ. [ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπι-
πολαστικός].

ἐπισιτίζομαι (= λαμβάνω, προμηθεύομαι τροφάς), παρατ.
ἐπεισιτίζομην, μέσ. μέλλ. ἐπισιτιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεισιτίζομαι.

Ἐκ τῆς ἐπί καὶ σίτος—σιτίζομαι. Θέμ. ἀναλογ. ἐπισιτίδ-j-ομαι. Τὸ
ῥῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρηματ. παράγ. ἐπισιτι-
σμός.

ἐπίστυμι (= καλῶς γνωρίζω), παρατ. ἠπιστάμην (ἠπίστασο
καὶ ἠπίστω, ἠπίστατο), μέσ. μέλλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ.
ἠπιστήθην.

Ἐκ τῆς ἐπί καὶ τοῦ θέμ. στη-, στα- τοῦ ρ. ἴσθμι. Ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ
παρατ. κλίνονται κατὰ τὰ ρ. δύναμαι, κρέμαμαι καὶ τὸν ἄορ. ἐπριάμην. Τὸ
ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ αὐξάνεται ἔξωθεν. Ρημ.
παραγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον.

ἐπιστάτω—**ῶ** (= εἶμαι ἐπιστάτης), παρατ. ἐπεστάτων, μέλλ.
ἐπισταίησω, ἄορ. ἐπεστάησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιστάτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ἐπίσθμι). Θέμ. ἐπιστα-
τέω-ω, ἐπιστατέω-ῶ. Ρημ. παράγ. ἐπιστατητέον.

ἐπιστομίζω (= ἵπσοτομώνω), παρατ. ἐπεστόμιζον, μέλλ. ἐπί-

στομῶ, ἄορ. ἐπεστόμισα. Παθ. μόνον ὁ ἄορ. ἐπεστομίσθην.

Παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπί καὶ στόμα. Ρημ. παράγ. ἐπιστόμισμα, ἐπιτομισμός, ἐπιστομιστέον.

ἐπιτηδεύω (=πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐπιχειρῶ), παρ. ἐπιτήδεον, μέλλ. ἐπιτηδεύσω, ἄορ. ἐπιτήδευσα, παρακ. ἐπιτετήδευκα, ὑπερσ. ἐπετετηδέυκειν. Παθ. ἐπιτηδεύομαι, παρακ. ἐπιτετήδευμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίτηδες (ὅπερ ἄκ τῆς ἐπί καὶ τῆδε προσθήκη τοῦ νεωτεριστικοῦ σ). Ρημ. παράγ. ἐπιτήδευσις, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδευτής, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον.

ἐπιτροπέω (=εἶμαι ἐπίτροπος), παρ. ἐπετρόπευον, μέλλ. ἐπιτροπέυσω, ἄορ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπέομαι, ἄορ. ἐπετροπεύθην, παρακ. ἐπιτετρόπευμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπίτροπος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω). Ρημ. παράγ. ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω—ῶ (=θέτω χεῖρα εἰς τι, κἀμνω ἐπιχείρησιν), παρ. ἐπεχείρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἄορ. ἐπεχείρησα, παρακ. ἐπιεχειρήκα, ὑπερσ. ἐπεεχειρήκειν. Παθ. ἐπιχειροῦμαι, παρ. ἐπεχειροῦμην, παθ. ἄορ. ἐπεχειρήθην.

Παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐπί καὶ χεῖρ. Ρημ. παράγ. ἐπιχείρησις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

ἐπιπίπτω (=ἀκολουθῶ), παρ. εἰπόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιπίπτωμι, μέσ. ἄορ. β' ἐπιπόμην (ὑποτ. ἐπίσπωμα, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπου, ἀπαρ. ἐπισπέσθαι, μετοχ. ἐπισπόμενος).

Θέμ. ἐπ-(σεπ). Ὁ παρ. αὐξάνεται διὰ τοῦ ει, διότι ὑπῆρχε σ ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος. Ὁ ἄορ. γίνεται ἐκ συγχεομένου θέματος σπ-, λαμβάνει ὄμοιος δασειαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστ. καὶ μέλλ. Τὸ ρ. τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. ἐπιπίπτωμι (ὅπερ κυρίως ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιπίπτω).

ἐπιπέω (=καταγίνομαι εἰς τι, φροντίζω, περιποιῶμαι), παρ. Ἄττικοῖς πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς περὶ περιπέω, παρ. περιπέπον, μέλλ. περιπέψω. Παθ. περιπέπομαι, παρ. περιπεπόμην.

Θέμ. ἐπ-(σεπ). Ὁσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀΐξιν ἰδ. ἐπιπέωμι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει: διέπιπω=διευθύνω, ἀμφιπέπω.

ἐπιπράω—ῶ (=ἀγαπῶ πολύ, ἔχω ἔρωτα), παρ. ἤρων. Παθ. ἐπιπράομαι, [παθ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. ἐπρασθήσομαι], παθ. ἄορ. με ἐνεργ. σημ. ἤρασθην.

Θέμ. ἐρασ-καὶ ἐρα-. Ὁ χαρακτήρ α διατηρεῖται πανταχοῦ βραχύς. Ρημ. παράγ. ἐραστής, ἐρασμός (ἐράσμιος), ἐραστός (ἀξιέραστος).

ἐργάζομαι, παρ.τ. *εἰργαζόμεν*, μέσ. μέλλ. *ἐργάσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐργασθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *εἰργασάμην*, παθ. ἀόρ. *εἰργάσθην*, παρ.κ. *εἴργασμαι*, ὑπερσ. *εἰργάσμην*, τετελ. μέλλ. *ἐργασμένος ἔσομαι*.

Ἐκ τοῦ *ἔργον* (Φέργον). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων, αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ *Ε*. Ρημ. παράγ. *ἐργασία*, *ἐργάτης*, *ἐργατικός*, *ἐργαστής* ἢ *ἐργαστήρ*, *ἐργαστήριον*, *ἐργάνη*, *ἐργαλεῖον*, *ὄργανον*, *ἐργάσιμος*, *ἐργαστός*, *ἐργαστέον*, *ἐργασεῖω*.

ἐρεθίζω, παρ.τ. *ἠρέθιζον*, ἀόρ. *ἠρέθισα*, παρ.κ. *ἠρέθισα*, ὑπερσ. *ἠρεθίζειν*. Παθ. *ἐρεθίζομαι*, [παρ.κ. *ἠρέθισμαι*], ὑπερσ. *ἠρεθίσμην*.

Ἐκ τοῦ *ἐρέθω* (ποιητ.), ὄπερ ἐκ τοῦ *ἔρις*. Ρημ. παράγ. *ἐρεθιστέον*, [*ἐρέθισμα*, *ἐρεθισμός*, *ἐρεθιστής*, *ἐρεθιστικός*].

ἐρείδω (=στηρίζω), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον ἀντερείδω, παρ.τ. *ἀντήρειδον*, ἀόρ. *ἀντήρεια*, [παρ.κ. *ἐρήρεια* καὶ *ἤρεια*, ὑπερσ. *ἐρηρείκειν* καὶ *ἠρείκειν*]. Μέσ. παθ. — *ἐρείδομαι*, παρ.τ. *ἠρειδόμην*, [παθ. μέλλ. *ἐρεισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἠρείσθην*], μέσ. ἀόρ. *ἠρεισάμην*, [παρ.κ. *ἐρήρειαμαι* ἢ *ἤρειαμαι*, ὑπερσ. *ἐρηρείσμην* ἢ *ἠρείσμην*].

Θέμ. *ἐριδ-* καὶ ἐκ τούτου *ἐρειδ-*. Ρημ. παράγ. *ἐρεισμα*, *ἀντηρίς*.

ἐρευνᾶω—ῶ (=ἀναζητῶ, ἐξετάζω), παρ.τ. *ἠρευνῶν*, [μέλλ. *ἐρευνήσω*], ἀόρ. *ἠρευνήσα*. Μέσ. καὶ παθ. *ἐρευνῶμαι*, μέσ. μέλλ. *ἐρευνήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἠρευνησάμην*.

Ἐκ τοῦ *ἔρυννα*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκειται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, πρό, ἀνά, διά. Ρημ. παράγ. *ἐρευνητής*, *ἐρευνητός*, *ἐρευνητέον*.

ἐρίζω (=φιλονικῶ), παρ.τ. *ἠρίζον*, [μέλλ. *ἐρίσω*], ἀόρ. *ἠρισα*, [παρ.κ. *ἠρिका*, ὑπερσ. *ἠρίκειν*].

Ἐκ τοῦ *ἔρις*. Θέμ. *ἐρίδ·* *ζ* ω. Ρημ. παράγ. *ἐρισμα*, *ἐρισμός*, *ἐριστής* (*ἐριστικός*), *ἐριστός*, *ἀναμφήριστος*.

ἐρμηνεύω (=ἐξηγῶ), παρ.τ. *ἠρμήνευον*, μέλλ. *ἐρμηνεύσω*, ἀόρ. *ἠρμήνευσα*. Παθ. *ἐρμηνεύομαι*, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ *ἐρμηνεύς* (ὄπερ ἐκ τοῦ *Ἐρμῆς*). Ρημ. παράγ. *ἐρμηνεία*, *ἐρμηνευτής*, *ἐρμηνευτικός*.

ἔρπω (=σύρομαι), παρ.τ. *εἴρπον*, μέλλ. *ἔρψω* ἢ *ἐρπύσω*, ἀόρ. *εἴρπυσα*.

Θέμ. *ἐρπ·* (σερπ·). Τοῦ ρήματος τούτου παρ' Ἀττικοῖς πεζογράφοις ἀπαντῶσι μόνον οἱ τύποι *ἐξέρπει* καὶ *καθέρπει*. Συνώνυμόν του εἶναι τὸ *μτγν. ἐρπύζω*. Αὐξάνεται διὰ τοῦ εἰ διότι πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ τοῦ θέμ. σ· Ρημ. παράγ. *ἔρψις*, *ἔρψης*, *ἐρπετόν*.

ἔρρω (= περιεπλανήθη, ἐγάθη), μόνον ὁ ἔνεστ. με σημ. παρακ. τὰ δ' ἄλλα ποιητ. [παρατ. ἤρρον, μέλλ. ἐρρήσω, ἄορ. ἤρρησα, παρακ. ἤρρηκα, ὑπερσ. ἤρρηκειν].

Θέμ. ἐρρ- (Ἔρρ-).

ἐρυθραίνομαι (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ ἐρυθρός.

ἐρυθριάω—ῶ (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς), μόνον κατ' ἔνεστ.

καὶ ἄορ. ἤρυθρίασα.

Ἐκ τοῦ ἐρυθρός (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐρυθραίνω=κάμνω τι κοκκινον).

ἐρύκω (= ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω), [παρατ. ἤρυκον, μέλλ. ἐρύξω, ἄορ. α' ἤρυξα καὶ β' ἠρύκαον]. Παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντῶσι μόνον οἱ τύποι ἐρύκειν, ἀπερύκω, ἀπήρυξα.

Θέμ. ἐρυκ-.

ἔρχομαι, παρατ. ἤειν καὶ ἤα, μέλλ. εἶμι, ἄορ. β' ἤλθον, παρακ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐλήλυθεν καὶ ἐληλυθὸς ἦν.

Θέμ. ἐρ- (ἔρ-σκ-ομαι, ἔρσχομαι, ἐρχομαι), ἐλευθ-, ἐλυθ-, ἐλυθ-, ἰ-, εἰ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. ἀμεταβ. διαθέσεως, ἔχει δὲ τὴν μὲν ὀριστ. τοῦ ἔνεστ. ἀπλῆν, τὰς δὲ ἄλλας ἐγκλίσεις συνθέτους καὶ ἀναπληρουμένας ὑπὸ τοῦ εἶμι (ὅπερ ἰδέ). Ὑπάρχει καὶ παρατ. ἠρχόμεν, ὅστις ὁμοσ (σπανίως) ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ θεμ. ἐλυθ- (ἤλυθον-ἤλθον), ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ θέματος ἐσχηματίσθη καὶ ὁ παρακ. μετ' ἰτι-κοῦ ἀναδιπλ. Ὁ ὑπερσ. παρὰ τὸν ἀναδιπλ. δὲν λαμβάνει αὐξῆσιν. Ρῆμ. παρὰ γ. ὁδὸς [ἔλευσις, ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς], οἶμος (ὁ), ἐπηλυς, γέηλυς, ἐπηλύτης, προσήλυτος, ἐλεύθερος.

ἔρωτάω—ῶ, παρατ. ἠρώτων, ἐνεργ. μέλλ. ἐρωτήσω, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. ἐρήσομαι, ἐνεργ. ἄορ. α' ἠρώτησα, μέσ. ἄορ. β' με ἐνεργ. σημ. ἠρόμην, παρακ. ἠρώτηκα, ὑπερσ. ἠρωτήκειν. Παθ. ἐρωτῶμαι, παρατ. ἠρωτώμην, παθ. μέλλ. ἐρωτηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠρωτήθη, παρακ. ἠρώτημαι, ὑπερσ. ἠρωτήμην.

Θέμ. ἐρ-, ἐρε-, ἐρωτα-. Ἐν συνθέσει διερωτῶ καὶ ἀνερωτῶ = ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς δι' ἐρωτήσεων ἐξετάζω, ἀντερωτῶ=ἀμοιβαίως ἐρωτῶ, ἐπερωτῶ τὸν θεὸν=συμβουλευόμεαι τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησιμὸν κλπ. Ρῆμ. παρὰ γ. ἐρώτησις, ἐρώτημα (ἐρωτηματικός), ἐρωτητικός, ἐρωτητέον.

ἐσθίω (= τρώγω), παρατ. ἤσθιον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. ἔδομαι, ἄορ. β' ἔφαγον, παρακ. ἐδήδοκα, ὑπερσ. ἐδηδόκειν. Παθ. μόνον ἢ μετοχ. τοῦ παρακ. ἐδηδεσμένος.

Θέμ. ἐδ-, ἐξ οὗ ἐδ-θω=ἔσθω καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐσθίω' προσλήψει δὲ τοῦ προσφύμ. εἰδε- φαγ-. Ὁ μέλλον ἔδομαι σχηματίζεται ἀνευ χρονικοῦ

χαρακτήρος ο. Ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. λαμβάνουσιν ἀτικτὸν ἀναδιπλ., τρέπουσι δ' ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ τὸν χαρακτ. ε εἰς ο. Τὸ ρηματικὸν ἐδωδῆ σχηματίζεται δι' ἀναδιπλασιασμοῦ. Ρημ. παράγ. *ἐδωδῆ, ἐδωδίμος, ἔδεσμα, ὄδους, νῆσις* (νη-εδ-τις), *ἔδεστός, ἔδεστέον*.

ἔστιάω—ῶ (=φιλεύω, φιλοξενῶ, πανηγυρίζω), παρατ. *εἰστίων*, μέλλ. *ἔστιάσω*, ἄορ. *εἰστίασα*, παρακ. *εἰστίακα*, ὑπερσ. *εἰστιάκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ἔστιῶμαι*, παρατ. *εἰστιώμην*, μέσ. μέλλ. *ἔστιάσομαι*, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. *εἰστιάθην*, παρακ. *εἰστίαμαι*, ὑπερσ. *εἰστιάμην*.

Ἐκ τοῦ *ἔστια*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστ. καὶ μέλλοντος. Ρημ. παράγ. *ἔστιασις, ἔστιαμα, ἔστιάτωρ* (*ἔστιάτοριον*), *ἔστιάτεον*.

ἔτοιμάζω, παρατ. *ἠτοιμάζον*, μέλλ. *ἔτοιμάσω*. Μέσ. καὶ παθ. *ἔτοιμάσομαι*, παρατ. *ἠτοιμαζόμην*, [μέσ. μέλλ. *ἔτοιμάσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἠτοιμασάμην*, παρακ. *ἠτοιμάσμαι*, ὑπερσ. *ἠτοιμάσμην*.

Ἐκ τοῦ *ἔτοιμος*. Θέμ. ἀναλογ. *ἔτοιμάδ-ῖ-ω*. Ρημ. παράγ. [*ἔτοιμασία, ἔτοιμαστέος*].

εὐδαιμονέω—ῶ (=εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), παρατ. *ἠδαιμόνον*, μέλλ. *εὐδαιμονήσω*, ἄορ. *ἠδαιμόνησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδαίμων* (ἔξ οὗ καὶ *εὐδαιμονίζω, εὐδαιμονία, εὐδαιμονικός*). Θέμ. *εὐδαιμονέσω*, *εὐδαιμονέω-ῶ*. Ρημ. παράγ. [*εὐδαιμόνημα*].

εὐδαιμονίζω (=μακαρίζω, καλοτυγχίζω), παρατ. *ἠδαιμόνιζον*, μέλλ. *εὐδαιμονιῶ*, ἄορ. *ἠδαιμόνισα*. Παθ. *εὐδαιμονίζομαι*, μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ *εὐδαίμων*. Θέμ. ἀναλογ. *εὐδαιμονίδ-ῖ-ω*. Ρημ. παράγ. *εὐδαιμόνισμα*, [*εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος*].

εὐδοκιμέω—ῶ (=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, ἐπαινοῦμαι), παρατ. *ἠδδοκίμον*, μέλλ. *εὐδοκιμήσω*, ἄορ. *ἠδδοκίμησα*, παρακ. *ἠδδοκίμηκα*, ὑπερσ. *ἠδδοκίμηκειν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδόκιμος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *εὐδοκέω-ῶ*. Θέμ. *εὐδοκμέσω*, *εὐδοκιμέω*, *εὐδοκιῶ*. Ρημ. παράγ. *εὐδοκίμησις*.

εὐδοξέω—ῶ (=ἔχω καλὴν φήμην, εὐδοκιμῶ), παρατ. *ἠδδόξουν*, μέλλ. *εὐδοξήσω*, ἄορ. *ἠδδόξησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐδοξος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *εὐ* καὶ *δόξα*. Θέμ. *εὐδοξέσω*, *εὐδοξέω*, *εὐδοξῶ*.

εὐθῶ (=κοιμῶμαι) καὶ ἐν συνθ. *καθεύδω*, παρατ. *ἠῦδον* καὶ ἐν συνθέσει *ἐκάθευδον* ἢ *καθηῦδον*, μέλλ. *καθευδήσω*.

Θέμ. σευδ-, εὐδ- και προσλήπει τοῦ προσφύματος ε εὐδε.- Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι οὐδετέρως διαθέσεως και διφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν. Ἀφηρημένον οὐσιαστικὸν ὕπνος. Ρημ. παράγ. *καθευδητέον*.

εὐεργετέω—ω, παρατ. *εὐεργέτουν* ἢ *εὐηργέτουν*, μέλλ. *εὐεργετήσω*, ἀόρ. *εὐεργέτησα* ἢ *εὐηργέτησα*, παρακ. *εὐεργέτηκα* ἢ *εὐηργέτηκα*, ὑπερσ. *εὐεργετήκειν* ἢ *εὐηργετήκειν*. Παθ. *εὐεργετοῦμαι*, παθ. ἀόρ. *εὐεργετήθην*, παρακ. *εὐεργέτημαι* ἢ *εὐηργέτημαι*, ὑπερσ. *εὐηργετήμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐεργέτης*, ἔξ οὗ και *εὐεργεσία*, *εὐεργετικός*. Θέμ.-*εὐεργετέω*-ω, *εὐεργετέω*-ω. Διφορεῖται ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν και τὸν ἀναδιπλασιασμόν. Ρημ. παράγ. *εὐεργέτημα*, *εὐεργετητέον*.

εὐθυμέομαι—οὔμαι (=εὐθυμῶ, διατελῶ ἐν εὐθυμίᾳ), παρατ. *ἠὲθυμούμην*, μέλλ. *εὐθυμήσομαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐθυμος* (ἔξ οὗ και *εὐθυμία*). Θέμ. *εὐθυμέσ-ομαι*, *εὐθυμέομαι*, *εὐθυμούμαι*. Ὁ τύπος *εὐθυμέω*-ω εἶναι ποιητ. και μετρ. Ρημ. παράγ. *εὐθυμητέον*.

εὐλαχθεομαι—οὔμαι (=φοβοῦμαι, φυλάττομαι, συστέλλομαι), παρατ. *ἠὲλαβούμην*, μέσ. μέλλ. *εὐλαβήσομαι*, παθ. ἀόρ. *μὲ μέσ.* σημ. *ἠὲλαβήθην*, παρακ. *ἠὲλάβημαι*, ὑπερσ. *ἠὲλαβήμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐλαβής* (ὄπερ ἐκ τοῦ *εὐ* και *λαμβάνω*), ἔξ οὗ *εὐλάβεια*. Θέμ. *εὐλαβέσ-ομαι*, *εὐλαβεομαι-οὔμαι*. Ρημ. παράγ. *εὐλαβητός*, *εὐλαβητέον*.

εὐλογέω—ω (=λέγω καλοὺς λόγους, ἐγκωμιάζω), παρατ. *ἠὲλόγον*, [μέλλ. *εὐλογήσω*], ἀόρ. *ἠὲλόγησα*. Παθ. *εὐλογοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *μὲ παθ.* σημ. *εὐλογήσομαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *εὐ λέγω*. Θέμ. *εὐλογέω*-ω, *εὐλογέω*, *εὐλαγῶ*. Ρημ. παράγ. [*εὐλογητός*].

εὐρίσκω, παρατ. *ἠὲρισκον* ἢ *εὐρισκον*, μέλλ. *εὐρήσω*, ἀόρ. β' *ἠὲρον* ἢ *εὐρον*, παρακ. *ἠὲρηκα* ἢ *εὐρηκα*, ὑπερσ. *ἠὲρήκειν* ἢ *ἠὲρηκώς ἦν*. Μέσ. και παθ. *εὐρίσκομαι*, παρατ. *ἠὲρισκόμην* ἢ *εὐρισκόμην*, μέσ. μέλλ. *εὐρήσομαι*, παθ. μέλλ. *εὐρεθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἠὲρόμην* ἢ *εὐρόμην*, παθ. ἀόρ. *ἠὲρέθην* ἢ *εὐρέθην*, παρακ. *ἠὲρημαι* ἢ *εὐρημαι*, ὑπερσ. *ἠὲρήμην* ἢ *εὐρήμην*.

Θέμ. *εὐρ-*, *εὐρε-*, *εὐρισκ-*. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ε ἐκτείνεται πρὸ πασῶν τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων, πλὴν τοῦ παθ. μέλλ. και τοῦ παθ. ἀορίστου. Τὸ β' ἐν. πρ. τῆς προστακτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης (εὐρέ). Ρημ. παράγ. *εὐρεσις*, *εὐρημα*, *εὐρετής*, *εὐρετός*, *εὐρετέον*.

εὐσεβέω—ω (=εἶμαι εὐσεβής), παρατ. *ἠὲσεβον*. Παθ. *μόνον*

ἢ εὐκτ. τοῦ ἔνεστ. εὐσεβοῖντο καὶ ἡ ὑποτ. τοῦ παθ. ἄορ. εὐσεβῆθη. Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐσεβής. Θέμ. εὐσεβέσ-ω, εὐσεβέω, εὐσεβῶ.

εὐτακτέω—ῶ (=εἶμαι εὐτακτος), μόνον κατ' ἔνεστῶτα. Οἱ ἐλλείποντες τύποι ἀναπληροῦνται ἐκ τῆς περιφράσεως εὐτακτός εἰμι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτακτος. Θέμ. εὐτακτέσ-ω, εὐτακτέω, εὐτακτῶ. Ρημ. παράγ. εὐτάκτημα.

εὐτρεπέζω (=διευθετῶ, συγκυρίζω, παρασκευάζω), παρατ. *ἠὲ τρεπέζον*, μέλλ. *εὐτρεπιῶ*, ἄορ. *ἠὲ τρεπίσα*. Μέσ. *εὐτρεπίζομαι*, παρατ. *ἠὲ τρεπιζόμεν*, μέσ. ἄορ. *ἠὲ τρεπισάμην*, παρακ. *ἠὲ τρεπίσμαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτρεπής, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ τρέπω. Θέμ. εὐτρεπίδ·j-ω.

εὐτυχέω—ῶ (=εἶμαι εὐτυχής), παρατ. *ἠὲ τύχων*, [μέλλ. *εὐτυχήσω*], ἄορ. *ἠὲ τύχησα*, παρακ. *ἠὲ τύχηκα*, ὑπερσ. *ἠὲ τυχήκειν*. Παθ. μόνον ὁ παρακ. *ἠὲ τύχημαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐτυχής. Θέμ. εὐτυχέσ-ω, εὐτυχέω, εὐτυχῶ. Ρημ. παράγ. εὐτύχημα.

εὐφραίνω (=εὐχαριστῶ, χαροποιῶ, διατίθημι τὰς φρένας καλῶς), παρατ. *ἠὲ φραῖνον*, [μέλλ. *εὐφρανῶ*], ἄορ. *ἠὲ φρανα*. Μέσ. *εὐφραίνομαι*, παρατ. *ἠὲ φρανόμεν*, μέσ. μέλλ. *εὐφρανοῦμαι*, παθ. μέλ. με μέσ. σημ. *εὐφρανθήσομαι*, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. *ἠὲ φρανθήν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐφρων, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρήν. Θέμ. ἀναλογ. εὐφραν—. Ρημ. παράγ. εὐφραντός (εὐφραντικός), εὐφραντέος.

εὐχομαι, παρατ. *ἠὲ χόμην*, μέσ. μέλλ. *εὐξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠὲ ξάμην* παρακ. *ἠὲ γμαι* (ἀπαντᾷ μόνον τὸ γ' ἐν πρ. *ἠὲ γται*, ἐπὶ παθητ. διαθ.) ὑπερσ. *ἠὲ γμην*.

Ἐκ τοῦ εὐχή. Τὸ εἶμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. διαθέσεως καὶ ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. εὐκτός (εὐκταῖος, εὐκταῖον).

εὐωχέω—ῶ (=φιλεύω), παρατ. *εὐώχουν*. Μέσ. *εὐωχοῦμαι*, παρατ. *εὐωχούμεν*, μέλλ. *εὐωχήσομαι*, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. *εὐωχήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ποιητ. ὄχη (=τροφή). Τὸ παθητ. ἐκφέρεται κατὰ περίφρασιν: *εὐωχία γίνεται*. Ρημ. παράγ. εὐώχησις, εὐωχητής (εὐωχητικός, εὐωχητήριον), εὐωχητέος.

ἐφείμην (=ἐπιθυμῶ), παρατ. *ἐφείμην*, παρακ. *ἐφεῖμαι* (μόνον ἢ μετοχ. *ἐφειμένος*).

Σύνθετον ἐκ τῆς ἐπί καὶ ἴμαι. Ρημ. παράγ. ἐφεις, ἐφέτης, ἐφετός (ἐφετικός).

ἐφοδῆύω (= περιπολῶ, ἐξετάζω), παρατ. ἐφώδευον, μέλλ. ἐφοδῆύσω.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐφοδος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ ὁδός. Ρημ. παράγ. ἐφοδία, ἐφοδευτής, ἐφοδευτέον.

ἐφοδιάζω (= προμηθεύω ἐφόδια), παρ⁷ Ἀττικοῖς μόνον ὁ μέσ. ἄορ. ἐφοδιασάμην καὶ οὗτος κατὰ μετοχ. ἐφοδιασάμενος.

Ἐκ τοῦ ἐφόδια (= τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀπαραίτητα). Θέμ. ἀναλογ. ἐφοδιάδ-j-ω. Ρημ. παράγ. ἐφοδιασμός, ἐφοδιαστής.

ἐφορεύω (= ἐπιβλέπω), μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐφορος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ δρώ-ω. Ρημ. παράγ. ἐφορεία.

ἔχω, παρατ. εἶχον, μέλλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἄορ. β' ἔσχον, παρακ. ἔσχικα, ὑπερσ. ἐσχίκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, παρατ. εἰχόμεν, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. ἔξομαι καὶ σχήσομαι, μέσ. ἄορ. β' καὶ ὡς παθ. ἐσχόμεν, [παθ. μέλλ. σχεθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσχέθην], παρακ. ἔσχικμαι, ὑπερσ. ἐσχίμην.

Θέμ. σχ-, σχ-, σχε-. Αὐξάνεται διὰ τοῦ ει εἰς τὸν παρατ. ἔνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σ, ὅπερ ἐν τῷ ἐνεστ. δὲν μεταβάλλεται εἰς δασεῖαν, διότι ἔπεται τὸ δασὺ χ, ἐνῶ ἐν τῷ μέλλοντι μεταβάλλεται, ἐκλιπόντος τοῦ χ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἔχει καὶ τὰς τέσσαρας διαθέσεις, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Κεῖται καὶ ἀμεταβάτως ἔστιν ὅτι, ὡς ἐν τῇ φράσει ἔχε δῆ=κρατήσου, στάσου. Τὰ σύνθετα ἀνέχομαι καὶ ἀμπέχομαι αὐξάνονται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ἔξις, σχέσις, σχῆμα, ἀνακωχή, παροχή, ὑπεροχή, μέτοχος, ἡνίοχος, κληροῦχος, ραβδοῦχος, νουνεχής, ἐκτός, ἐκτέος, σχετός, σχετέος, ἀνεκτός, καθεκτός, ἀνασχετός, ἐπισχετέος, δχεύς, ὄχος, ὄχη.

ἔψω (= βράζω, μαγειρεύω), παρατ. ἤψον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. ἐψήσομαι, ἄορ. ἤψησα. Παθ. ἔψομαι, παρατ. ἤψομαι, παθ. μέλλ. ἐψηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἤψηθην, παρακ. ἤψημαι καὶ ἐψημαι, ὑπερσ. ἤψημην καὶ ἐψημην.

Θέμ. ἐπ-, ἐψ-, ἐψε-. Ρημ. παράγ. ἐψησις, ἐψημα, ἐψητός, ἐψθός, ὄψος, ὀπτός (τὰ δύο τελευταῖα ρημ. παράγ. δὲν διειρήσαν τὸ πνεῦμα τοῦ θέμιτος).

Z

ζεύγνυμι ἢ ζευγνύω (= ὑποβάλλω εἰς ζυγόν, ἐνώνω διάζυγοῦ, ζεύγω), παρατ. ἐζεύγνυν, μέλλ. ζεύξω, ἄορ. ἔζευξα. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνομαι, παρατ. ἐζευγνύμην, μέσ. μέλλ. ζεύξομαι, μέσ. ἄορ. ἐζευξάμην, παθ. μέλλ. ζευχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἀ' ἐζεύχθην, παθ. ἄορ. β' ἐζύγην, παρακ. ἔζευγμα, ὑπερσ. ἐζεύμην.

Θέμ. ἀσθενές ζυγ- και ισχυρόν ζευγ-, εις ὃ προστίθεται τὸ πρόσφωμα νυ-. Ρημ. παράγ. ζυγός, ζευξίς, ζευγμα, ζευγος, ζεύγη, ζευκτης ἢ ζευκτηρ, ζευκτηριος, ζευκτός, ζευκτέος.

Ξέω (=βράζω), ζεῖς, ζεῖ κτλ., ἀόρ. ἔξεσα μόνον.

Θέμ. ζεο-. Ρημ. παράγ. ζέσις, ζῆλος, [ζεστός].

Ζηλώω—ῶ (=ζηλεύω), παρατ. ἐζήλουν, μέλλ. ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, παρακ. ἐζήλωκα, ὑπερσ. ἐζηλώκειν. Παθ. ζηλοῦμαι μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ ζῆλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ζέω. Ρημ. παράγ. ζήλωσις, ζήλωμα, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

Ζημιόω—ῶ (=ζημιώνω, ἐπιβάλλω σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινήν), παρατ. ἐζημίουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, παρακ. ἐζημίωκα, ὑπερσ. ἐζημιώκειν. Παθ. ζημιούμαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημ. ζημιώσομαι, παθ. μέλλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζημιώθην, παρακ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην.

Ἐκ τοῦ ζημία. Ρημ. παράγ. ζημίωμα, [ζημίωσις, ζημιωτής].

Ζητέω—ῶ, παρατ. ἐζήτηουν, μέλλ. ζητήσω, ἀόρ. ἐζήτησα, παρακ. ἐζήτηκα, ὑπερσ. ἐζητήκειν. Παθ. ζητοῦμαι, παρατ. ἐζητούμην, [παθ. μέλλ. ζητηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐζητήθην, παρακ. ἐζήτημαι, ὑπερσ. ἐζητήμην.

Θέμ. ζητε-. Ρημ. παράγ. ζήτησις (ζητήσιμος), ζήτημα, ζητητής (ζητητικός), ζητητός, ζητητέος.

Ζήω—ῶ, ζῶς, ζῆ κτλ. παρατ. ἐζήον—ἐζων, ἐζης, ἐζη κτλ., μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημ. βιώσομαι, [ζήσομαι] καὶ ζήσω, ἔνεργ. ἀόρ. β' ἐβίων (ὑποτ. βιῶ, βιῶς, βιῶ, κτλ., εὐκτ. βιῶην, βιῶης κτλ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. βιῶναι, μετοχ. βιούς, οὔσα, ὄν), παρακ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν.

Θέμ. ζη· καὶ βιο-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι οὐδετέρας διαθέσεως. Οἱ τύποι τῆς προστ. τοῦ ἔνεστ. ζῆθι, τοῦ μέσ. μέλλ. ζήσομαι, τοῦ ἀορ. ἐξῆσα καὶ τοῦ παρακ. ἐζῆκα εἶναι μτυν. Ρημ. παράγ. ζωή, ζωός, ζῶον, βίος, βιοτή, βιωτός (βιωτικός), βιωτέος.

Ζωγραφέω—ῶ (=ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω), παρατ. ἐζωγράφουν, μέλλ. ζωγραφήσω. Παθ. ζωγραφοῦμαι, παρακ. ἐζωγράφημαι.

Παρασύνθετον ἐξ τοῦ ζωγράφος, ὅπερ ἐκ τοῦ ζῶον καὶ γράφω. Θέμ. ζωγραφέο-ω, ζωγραφέω, ζωγραφῶ. Ρημ. παράγ. ζωγράφημα.

Ζωγρέω—ῶ (=αἰχμαλωτίζω), ἀόρ. ἐζώγησα. Παθ. ἀόρ. ἐζωγήθην, παρακ. ἐζώγημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζωός-ζῶς καὶ ἀγρεύω (=συλλαμβάνω). Ρημ. παρὰγ. ζώρημα, ζωρεύς.

ζώννυμι ἢ ζωννύω (=ζώνω), παρὰτ. ἐζώννυν [ἢ ἐζώννον], μέλλ. —ζώσω, ἀόρ. —ἔζωσα. Παθ. [ζώννυμαι, παρὰτ. ἐζωννύμην, παθ. μέλλ. ζωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. —ἐζώσθην, μέσ. ἀόρ. ἐζωσάμην], παρακ. —ἔζωμαι [ἔζωσμαι], ὑπερσ. ἐζώμην.

Θέμ. ζωσ- (ζώσ-νυμι, ζώννυμι) καὶ ζω—. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. ζώνη, ζῶμα, ζώστης ἢ ζωστήρ, ζῶσις, ζῶστρον, ζωστός, ἄζωστος.

ζωπυρέω—ῶ (=δίδω ζωήν, ζωογονῶ), παρ᾽ Ἀττικοῖς μόνον ὁ μέσ. καὶ παθ. ἔνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, ὁ παρὰτ. ἀνεζωπυρούμην καὶ ὁ παρακ. ἀνεζωπύρημα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ζώπυρον (=προσάναμμα. κατάλοιπον ἰκανὸν νὰ ζωογονήσῃ τινά). Θέμ. ζωπυρέσ-ω, ζωπυρέω, ζωπυρέω. Ρημ. παρὰγ. ζωπύρημα, ζωπύρησις, ζωπυρητέον.

Η

ἡβάω—ῶ (=εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, εἶμαι ἐφηβός), παρὰτ. ἡβων, μέλ. ἡβήσω, ἀόρ. ἡβησα, παρακ. ἡβηκα, ὑπερσ. ἡβήκειν.

Ἐκ τοῦ ἡβη. Ἐκ τοῦ ἡβάω-ῶ σχηματίζεται τὸ ἐναρκτικὸν ἡβάσκω (ἀρχίζω νὰ ἡβῶ, εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν), ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἔνεστ. Ρημ. παρὰγ. ἡβήτωρ, ἡβητής, ἡβητήρ.

ἡγεμονεύω (=εἶμαι ἡγεμών), παρὰτ. ἡγεμόνευον, ἀόρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. ἡγεμονεύομαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ ἡγεμών, ὅπερ ἐκ τοῦ ἡγέομαι-οῦμαι.

ἡγέομαι—οὔμαι (=προπορεύομαι, ὀδηγῶ, νομίζω), παρὰτ. ἡγούμην, μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγησάμην, [παθ. μέλλ. με μέσῃν σημ. ἡγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡγήθην, παρακ. ἡγῆμαι, ὑπερσ. ἡγήμην.

Θέμ. ἡγε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. ἡγησις, ἡγημα, ἡγεμών, ἡγέτης, ἡγητής, ἡγητήρ, ἡγήτωρ, -ἡγητέον.

ἡδομαι (=εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι), παρὰτ. ἡδόμην, παθ. μέλλ. με μέσῃν σημ. ἡσθήσομαι, παθ. ἀόρ. με μέσῃν σημ. ἡσθην.

Θέμ. ἡδ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μέσης αὐτοπαθοῦς διαθέσεως, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ τινων προθέσεων. Ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. ἡδω, μεταγενέστερον ὁμοως. Ρημ. παρὰγ. ἡδονή, ἡδομένης.

ἡδύνω (=κάμνω τι γλυκύ), ἀόρ. *ἡδυνα*. Παθ. μόνον ὁ παρακ. *ἡδυσμαι*.

Ἐκ τοῦ *ἡδύς* (=γλυκός). Ρημ. παράγ. *ἡδυσμα*.

ἡδυπαθέω—**ῶ** (=παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονάς, ζῶ τρυφηλῶς), παρατ. *ἡδυπάθουν*, [μέλλ. *ἡδυπαθήσω*], ἀόρ. *ἡδυπάθησα*, [παρακ. *ἡδυπάθηκα*, ὑπερσ. *ἡδυπαθήκειν*].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ἡδυπαθής* (ἐξ οὗ καὶ *ἡδυπάθεια*). Ρημ. παράγ. *ἡδυπάθημα*.

ἡκω (=ἔχω ἔλθει), παρατ. *ἡκον*, μέλλ. *ἡξω*.

Θέμ. ἡκ-. Ὁ ἐνεστ. τοῦ ρήματος τούτου ἔχει σημασίαν παρακ., ὁ ὑπερσ. παρατατικού καὶ ὁ ἀπλοῦς μέλλοντος τετελεσμένου μέλλοντος. Ἐν συνθέσει: *προσῆκει* (ἀπροσ.) =πρέπει, ἀνίκει, ἀρμόζει· *διῆκω*=ἐκτείνομαι· *καθήκω*=φθάνω κλπ.

ἡμι (=λέγω), παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντῶσι μόνον τὸ ἀ' καὶ γ' ἐν. προσ. τοῦ παρατατικού εἰς τὰς φράσεις *ἦν δ' ἐγώ*, *ἦ δ' ὄς*, *ἦ δ' ἦ*.

ἡσυχάζω (=εἶμαι ἡσυχος, καθησυχάζω, καθιστῶ τινα ἡσυχον), παρατ. *ἡσύχασον*, μέλλ. *ἡσυχάσω*, ἀόρ. *ἡσύχασα*.

Ἐκ τοῦ *ἡσυχος*. Θέμ. ἀναλογ. ἡσυχάδ-*ω*. Ρημ. παράγ. *ἡσυχαστής* (*ἡσυχαστήριον*, *ἡσυχαστικός*).

ἡττίομαι—**ῶμαι** (=νικῶμαι), παρατ. *ἡττώμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *ἡττήσομαι*, παθ. μέλλ. *ἡτηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἡττήθην*, παρακ. *ἦττημαι*, ὑπερσ. *ἡττήμην*.

Ἐκ τοῦ *ἦττα*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. παθητικόν, ὡς ἐνεργ. δ' αὐτοῦ ἔχει τὸ *νικῶ*. Ρημ. παράγ. *ἀήτητος*.

Θαλασσοκρατέω—**ῶ** (=εἶμαι κυρίαρχος, ἡγεμὼν τῆς θαλάσσης), παρατ. *ἐθαλασσοκράτουν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θάλασσα* καὶ *κρατῶ*. Θέμ. *θαλασσοκρατέσω*, *θαλασσοκρατέω*, *θαλασσοκρατῶ*.

θάλλω (=βλαστάνω, ἀνθῶ, εὐρίσκομαι ἐν ἀκμῇ, εὐτυγχῶ), παρατ. *ἐθαλλον*, [μέλλ. *θαλῶ* καὶ *θαλήσομαι*, ἀόρ. ἀ'—*ἔθηλα*, ἀόρ. β' *ἐθαλον*], παρακ. *τέθηλα*, ὑπερσ. *ἐτεθήλειν*.

Θέμ. *θαλ-ω*. Ρημ. παράγ. *θαλλός*, *θαλερός*.

Θανατώω—**ῶ** (=καταδικάζω εἰς θάνατον), παρατ. *ἐθανάτουν*, μέλλ. *θανατώσω*, ἀόρ. *ἐθανάτωσα*. Παθ. *θανατοῦμαι*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *θανατώσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐθανάτωθην*.

Ἐκ τοῦ *θάνατος*. Ρημ. παράγ. *θανάτωσις*.

θάπτω (=θέτω ὑπὸ τήν γῆν, ἐνταφιάζω, κηδεύω), παρατ. *ἔθαπτον*, μέλλ. *θάψω*, ἄορ. *ἔθαψα*. Παθ. *θάπτομαι*, παρατ. *ἔθαπτόμην*, παθ. μέλλ. β' *ταφήσομαι*, παθ. ἄορ. β' *ἐτάφην*, παρακ. *τέθαμμαι*, ὑπερσ. *ἔτεθάμμην*, τετελ. μέλλ. *τεθάψομαι*.

Θέμ. θαφ-, οὗ τὸ φ ἐτράπη εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν κατόπιν τῆς προσθήκης τοῦ προσφύματος τ. Εἰς τὰ : *ταφήσομαι*, *ἐτάφην*, *τέθαμμαι*, *ἔτεθάμμην*, *τάφος*, *ταφή*, τὸ ἐν ἀρχῇ θ ἐτράπη εἰς τ, διότι ἀκολουθεῖ ἕτερον δασύ (θ, φ). Ρημ. παράγ. *τάφος*, *ταφή*, [*θαπτήριον*, *θαπτέον*, *ἄθαπτος*].

θαρρέω—**ῶ** καὶ **θαρρέω**—**ῶ** (=ἔχω θάρρος), παρατ. *ἐθάρρουν* ἢ *ἐθάρρουν*, μέλλ. *θαρρήσω* ἢ *θαρρήσω*, ἄορ. *ἐθάρρησα* ἢ *ἐθάρρησα*, παρακ. *τεθάρρηκα* ἢ *τεθάρρηκα*, ὑπερσ. *ἔιθεθάρρηκειν* ἢ *ἔιθεθάρρηκειν*.

Ἐκ τοῦ *θάρος* (καὶ κατόπιν ἀφομοιώσεως τοῦ σ πρὸς τὸ ρ *θάρος*). Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἀνά* καὶ *ἀπό*. Ρημ. παράγ. *θάρησις*, [*θαρητέον*].

θαρρύνω καὶ **θαρρύνω** (=δίδω θάρρος), παρατ. *ἐθάρρουν* ἢ *ἐθάρρουν*, ἄορ. *ἐθάρρυνα* ἢ *ἐθάρρυνα*.

Ἐκ τοῦ *θαρσύς*, ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν τὸ *θαρσύς*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων *ἀπό*, *ἀνά*, *παρά*.

θαυμάζω (=θεωρῶ τι μὲ θαυμασμόν, ἀπορῶ), παρατ. *ἐθαύμαζον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ. *θαυμάσομαι*, ἄορ. *ἐθαύμασα*, παρακ. *τεθαύμακα*, ὑπερσ. *ἔιθεθαυμάκειν*. Παθ. *θαυμάζομαι*, παρατ. *ἐθαυμάζομην*, μέλλ. *θαυμασθήσομαι*, ἄορ. *ἐθαυμάσθην*, [*παρακ. τεθαύμασμαι*, ὑπερσ. *ἔιθεθαυμάσμην*].

Ἐκ τοῦ *θαῦμα* (ὅπερ ἐκ τοῦ θεάομαι—ῶμαι). Θέμ. ἀναλογ. *θαυμάδ-j-ω*. Ρημ. παράγ. *θαυμασμός*, *θαυμαστής* (*θαυμαστικός*), *θαυμαστός*, *θαυμαστέον*.

θεάομαι—**ῶμαι** (=παρατηρῶ, βλέπω, κοιτάζω), παρατ. *ἐθεάομην*, μέσ. μέλλ. *θεάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔθεασάμην*, [*παθ. ἄορ. ἐθεάσθην*], παρακ. *τεθέαμαι*, ὑπερσ. *ἔιθεθεάμην*.

Ἐκ τοῦ *θέα*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. ἔνεργ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Ὁ θεμ. χαρακτήρ α βρ. ἐκτείνεται εἰς α μακρ. καὶ οὐχί εἰς η πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι προηγείται ε. Ρημ. παράγ. *θέαμα*, *θεατής*, *θέατρον* (*θεατρικός*), *θεατός*, *θεατέον*.

θέλω ἰδὲ **ἐθέλω**.

θεραπεύω (=περιποιῶμαι, ὑπηρετῶ, ἰατρεύω), παρατ. *ἔθεράπευον*, μέλλ. *θεραπεύσω*, ἄορ. *ἔθεράπευσα*, παρακ. *τεθεράπευκα*, ὑπερσ. *ἔιθεθεραπεύκειν*. Παθ. *θεραπεύομαι*, παρατ. *ἔθεραπευόμην*, μέλλ.

μέσ. με παθ. σημ. *θεραπέυσομαι*, παθ. αόρ. *ἐθεραπεύθην*, παρακ. *τεθεράπευμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθεράπευμην*.

Ἐκ τοῦ ποιητ. *θέραψ-απος* (=θεράπων, ὑπηρέτης), ὅπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι* (=θερμαίνομαι). Ρημ. παράγ. *θεραπεία*, *θεράπευμα*, *θεραπευτής*, *θεραπευτός*, *θεραπευτικός*, *θεραπευτέον*.

θερίζω (=διάγω τὸ θέρος, θερίζω καρπούς), αόρ. *ἐθήρισα*. Παθ. μόνον ὁ παρακ. *τεθήρισμαι*.

Ἐκ τοῦ *θέρος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *θέρομαι*). Θέμ. ἀναλογ. *θερίδ-ι-ω*. Ρημ. παράγ. *θεριστής*, [*θερισμός*, *θήρισις*, *θεριστήρ*].

θερμίνω (=ζεσταίνω), παρατ. *ἐθήρμαινον*, [μέλλ. *θερμαινῶ*], αόρ. *ἐθήρμηνα*. Παθ. *θερμαίνομαι*, παρατ. *ἐθερμαινόμην*, [παθ. μέλλ. *θερμανθήσομαι*], παθ. αόρ. *ἐθερμάνθην*, [παρακ. *τεθήρμασμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθερμάσμην*].

Ἐκ τοῦ *θερμός*. Θέμ. ἀναλογ. *θερμάν-ι-ω*. Ρημ. παράγ. *θήρμανσις*, *θερμασία*, *θήρμασμα*, *θερμάστρα*, *θερμαντήρ*, *θερμαντός*, *θερμαντέος*.

θεσμοθετέω—ῶ (=νομοθετέω), αόρ. *ἐθεσμοθέτησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοθέτης*. Θέμ. *θεσμοθετέσ-ω*, *θεσμοθετέω*. *θεσμοθετέω*.

θεσμοφοριάζω (=ἄγω τὴν ἐορτὴν τῶν θεσμοφοριῶν, ἐορτάζω τὰ θεσμοφόρια), μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *θεσμοφόρια* (=ἐορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ μόνων τῶν γυναικῶν).

θεωρέω—ῶ (=θεῶμαι, παρατηρῶ, ἐξετάζω), παρατ. *ἐθεώρων*, μέλλ. *θεωρήσω*, αόρ. *ἐθεώρησα*, παρακ. *τεθεώρηκα*, ὑπερσ.—*ἐτεθεωρήκειν*. Παθ. *θεωροῦμαι*, παρατ.—*ἐθεωρούμην*.

Ἐκ τοῦ *θεωρός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *θεῶμαι*). Θέμ. *θεωρέσ-ω*, *θεωρέω*, *θεωρῶ*. Ρημ. παράγ. *θεώρησις*, *θεώρημα*, *θεωρητής* (*θεωρητικός*), *θεωρητός*, *θεωρητέον*.

θέω (=τρέχω), παρατ. *ἔθειον*, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημ. *θεύσομαι*. Οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου *τρέχω* (αόρ. β' *ἔδραμον*, παρακ. *δεδράμηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδραμήκειν*).

Θέμ. *θεF-*, οὗ τὸ F μεταξὺ φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ πρὸ συμφώνων τρέπεται εἰς υ. Ρημ. παράγ. *θοός* (=ταχύς), *βοηθός* (βοηθός).

θήγω (=ἄκονῶ, ὀξύνω), μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν τῇ ἔνεργ. φωνῇ. Παθ. *θήγομαι*, παρακ. *τέθηγμα*.

Θέμ. *θαγ-*, *θηγ-*. Ρημ. παράγ. *θηγίς*, *θηγάνη*, *θηγτός*.

θηράω—ῶ (=κυνηγῶ), παρατ. *ἐθήρων*, μέλλ. *θηράσω*, αόρ. *ἐθήρασα*, παρακ. *τεθήρακα*, ὑπερσ. *ἐτεθηράκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *θη-*

ῶμαι, παρατ. ἐθηρώμην, [μέσ. μέλλ. θηράσομαι, παθ. ἄορ. ἐθηράθην, παρακ. τεθήραμαι, ὑπερσ. ἐτεθηράμην].

Ἐκ τοῦ θήρα. Ρημ. παράγ. θήραμα, θηρατής (θηρατικός), θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

θηρεῖω (=κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα, ὑπερσ. ἐτεθηρεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. θηρεύομαι, παρατ. ἐθηρευόμην, μέσ. μέλλ. θηρεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐθηρευάμην, παθ. ἄορ. ἐθηρεύθην, [παρακ. τεθήρευμαι, ὑπερσ. ἐτεθηρεύμην].

Ἐκ τοῦ θήρα. Ρημ. παράγ. θήρευσις, θηρευτής (θηρευτικός), ἀθήρευτος.

θηγγάνω (=ἐγγίζω, ψαύω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἔνεργ. ἄορ. β' ἔθιγον εἰς τοὺς τύπους θίγης καὶ θιγών.

Θέμ. θιγ-. Ρημ. παρ' γ. [θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὐθικτος].

θλίβω (=πιέζω), παρατ. ἐθλιβον, [μέλλ. θλίψω], ἄορ. ἐθλιψα, [παρακ. τέθλιψα, ὑπερσ. ἐτεθλίφειν]. Παθ.—θλίβομαι, παρατ. ἐθλίβόμην, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. θλίψομαι, παθ. μέλλ. β' θλίβήσομαι], παθ. ἄορ. α' ἐθλίφθην, [παθ. ἄορ. β' ἐθλίβην, παρακ. τέθλιμμαι, ὑπερσ. ἐτεθλίμμην].

Θέμ. θλιβ-. Τὸ ἰ διατηρεῖται πανταχοῦ μακρόν. Ρημ. παράγ. θλίψις.

θνήσκω (=ἀποθνήσκω, φονεύομαι), συνήθως σύνθετον, ἀποθνήσκω, παρατ. ἀπέθνησκον, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημ. ἀποθανοῦμαι, ἔνεργ. ἄορ. β' ἀπέθανον, παρακ. τέθνηκα (πάντοτε ἀπλοῦς), ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, τετελ. μέλλ. τεθνήξω ἢ τεθνηκῶς ἔσομαι.

Θέμ. θαν-, θνα-, θνη- (καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ισκ θνήσκω—θνήσκω). Ὁ παρακ. κλίνεται ὡς ἐξῆς : ὄριστ. τέθνηκα, ας, ε, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνάσι καὶ τεθνήκασι· ὑποτ. τεθνήκω, ης κτλ. εὐκτ. τεθναίην καὶ τεθνηκῶς ἢ τεθνεῶς εἶην, τεθναίης, τεθναίῃ, τεθναίην· προστ. τεθνάτω· ἀπαρ. τεθνάναι καὶ τεθνηξέναι· μετοχ. τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς, τεθνεῶσα, τεθνηκός. Ὁ ὑπερσ. εἰς τὸ γ' πληθ. πρόσ. σχηματίζει τοὺς τύπους ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτεθνασαν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλειστον προθέσεων, εἶναι δ' ἄξιον προσοχῆς, ὅτι σχηματίζει κατ' ἐξαιρέσειν (ὡς καὶ τὸ ἴστημι), ἔνεργ. τετελ. μέλλ. μονολεκτικῶς. Ρημ. παράγ. θάνατος, θνητός (θνητότης), ἀρτιθανής, ἡμιθανής.

θοροῦβέω—ῶ (=κίμνω, προκαλῶ θόρυβον), παρατ. ἐθορούβουν, μέλλ. θορουβήσω, ἄορ. ἐθορούβησα, παρακ. τεθορουβήκα, ὑπερσ. ἐτεθορουβήκειν. Παθ. θορουβοῦμαι, παρατ. ἐθορουβούμην, παθ. μέλλ. θορουβηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθορουβήθην, παρακ. τεθορουβήμαι, ὑπερσ. ἐτεθορουβήμην.

Ἐκ τοῦ *θόρυβος*. Θέμ. θορυβέσ-ω, θορυβέω, θορυβῶ. Ρημ. παράγ-
ἀθορυβήτος.

θρασύνω (=καθιστῶ τινα θαρραλέον), μόνον κατ' ἔνεστ. Μέσ-
θρασύνομαι, μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ μέσ. ἄορ. *ἐθρασυνάμην*.

Ἐκ τοῦ *θρασύς*.

θράττω ἢ **θράσσω** (=ταράσσω), ἄορ. *ἔθραξα*.

Ἐκ τοῦ ταράττω ἢ ταράσσω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἔχει τὸ θεματικὸν φωνήεν
α μακρόν. Ρημ. παράγ. *τραχύς*.

θράξω (=συντριβῶ), παρατ. *ἔθρανον*, μέλλ. *θραύσω*, ἄορ. *ἔθραυσα*. Παθ. *θραύομαι*, [παρατ. *ἐθρανόμην*, παθ. μέλλ. *θραυσθήσομαι*], παθ. ἄορ.—*ἐθραύσθην*, παρακ.—*τέθρανομαι* καὶ—*τέθραυμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθραύσμην*.

Θέμ. θραυσ-, θραυ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προ-
θέσεων *διά*, *κατά*, *παρά*, *σύν*. Ρημ. παράγ. *θραυῖς*, *θραυ(σ)μα*, *θραυστός*
(*ἄθραυστος*).

θροέω—ῶ (=κάμνω θροῦν, θορυβῶ ἐλαφρῶς), παρ' Ἀιτι-
κοῖς πάντοτε σύνθετον· *διαθροῶ*, παρατ. *διεθρούον*, ἄορ. *διεθρόωσα*.

Ἐκ τοῦ *θρόος-οῦς*. Θέμ. θροέσ-ω, θροέω, θροῶ.

θρυλέω—ῶ (=διαδίδω φήμην, λόγον, ψιθυρίζω), παρατ.
ἐθρύλουν, μέλλ. *θρυλήσω*. Παθ. *θρυλοῦμαι*, [παθ. ἄορ. *ἐθρυλήθην*],
παρακ. *τεθρύλημαι*, ὑπερσ.—*ἐτεθρυλήμην*.

Ἐκ τοῦ *θρυλος*. Θέμ. θρυλέσ-ω, θρυλέω, θρυλῶ. Ρημ. παράγ. *θρύλη-
μα*, *θρυλητὸς* (πολυθρυλήτος).

θρύπτω (=συντριβῶ), μόνον κατ' ἔνεστ. ἐν τῇ ἔνεργ. φωνῇ.
Μέσ. καὶ παθ. *θρύπτομαι*, παρατ. *ἐθρυπτόμην*, παρακ.—*τέθρυμμαι*.

Θέμ. θρυφ-, οὗ τὸ φ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλόν μετὰ τὴν
προσθήκην τοῦ προσφύματος τ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει
μετὰ τῶν προθέσεων *διά* καὶ *ἀπό*. Τὸ μέσ. *θρύπτομαι*=ῥῶ τρυφλῶς, ἀκκί-
ζομαι. Ρημ. παράγ. *θρύψις*, *τρυφή*, *θρύμμα*, *θρυπτὸς* (*θρυπτικός*).

θυμόομαι—**οὔμμι** (=θυμώνω), παθ. ἄορ. με μέσ. σημ.
ἐθυμώθην, παρακ. *τεθύμομαι*.

Ἐκ τοῦ *θυμός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *θύω*). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. μετ'
ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. [*θύμωσις*, *θύμομα*].

θύω (=θυσιάζω), παρατ. *ἐθνον*, μέλλ. *θύσω*, ἄορ. *ἔθνυσα*,
παρακ. *τέθνυκα*, ὑπερσ. *ἐτεθύκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *θύομαι*, παρατ.
ἐθνόμην, μέσ. μέλλ. *θύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθυσάμην*, παθ. μέλλ. *τυθή-
σομαι*, παθ. ἄορ. *ἐτύθην*, παρακ. *τέθνυμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθύμην*.

Θέμ. θυ-, οὗ ὁ χαρακτήρ υ εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ, μ καὶ θ χρονικῶν καταλήξεων. Ρημ. παράγ. *θύσις, θῦμα, θυμός, θύμος, θύτης, θυσία, ἄθυτος, θυτέον.*

θωρακίζω (=ὀπλίζωι μὲ θώρακα), ἄορ. *ἐθωράκισα*. Μέσ. παρατ. *ἐθωρακίζομην*, μέσ. ἄορ. *ἐθωρακισάμην*, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σμ. *ἐθωρακίσθην*, παρακ. *τεθωράκισμα*.

Ἐκ τοῦ *θώραξ*. Θέμ. ἀναλογ. θωρακίδ-*j*-ω. Ρημ. παράγ. *θωρακισμός, ἀθωράκιστος.*

I

ιάομαι—ῶμαι (=θεραπεύω), μέσ. μέλ. *ιάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ιασάμην*, παθ. μέλλ. *ιαθήσομαι*, παθ. ἄορ. μὲ παθ. διαθ. *ιάθην*, παρακ. *ἴαμαι*, ὑπερσ. *ιάμην*.

Θέμ. ἴα-, οὗ τὸ α βρ. πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν καὶ οὐχί εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. *ἴασις (ιάσιμος), ἴαμα, ἱατρός, ἱατός.*

ἰδιόομαι—οὔμαι (=κείμενω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι), μέσ. ἄορ. *ιδιωσάμην*.

Ἐκ τοῦ *ἴδιος*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ., ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει καὶ μετὰ τῆς ἐκ. Ρημ. παράγ. *ιδιώσις, ιδίωμα.*

ἰδιωτέω (=εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ ὡς ἀπλοῦς πολίτης), μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ *ιδιώτης*, (ὄπερ ἐκ τοῦ *ἴδιος*). Ρημ. παράγ. *ιδιωτεία.*

ἰδρῶ—ῶ (=ἰδρώνω), μέλλ. *ιδρώσω*, ἄορ. *ἰδρωσα*, [παρακ. *ἰδρωκα*, ὑπερσ. *ιδρώκειν*].

Θέμ. ἰδρo- (ἐκ τοῦ *ιδρώς*). Ρημ. παράγ. *ἰδρωσις, ἰδρωμα, ἰδρωτήριον.*

ἰδρύω (=ἀνεγείρω, κτίζω), ἄορ. *ἰδρυσα*. Παθ. καὶ μέσ. *ιδρύομαι*, μέσ. ἄορ. *ιδρυσάμην*, παθ. ἄορ. *ιδρύθην*, παρακ. *ἰδρυσμα*, ὑπερσ. *ιδρύμην*.

Θέμ. ἰδρy-, οὗ ὁ χαρακτήρ υ τηρεῖται πανταχοῦ μακρός. Ρημ. παράγ. *ἰδρυσίς, ἰδρυσμα, ἰδρυτέον.*

ἵζω (=κάθημαι, καθίζω τινά, βάλλω τινά νὰ καθίσῃ), συνήθως σύνθετον *καθίζω*, παρατ. *ἐκάθιζον*, μέλλ. *καθιῶ*, ἄορ. *ἐκάθισα* ἢ *καθῖσα*, [παρακ. *κεκάθικα*]. Μέσ. *καθίζομαι*, παρατ. *ἐκαθιζόμην*, μέσ. μέλλ. *καθίξομαι* ἢ *καθεδοῦμαι* [καὶ *καθίσομαι* ἢ *καθιοῦμαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκαθισάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐκαθιζήθην*], παρακ. *κάθημαι* [ἢ *κεκάθισμαι*], ὑπερσ. (*ἐ*)*καθήμην* [ἢ *ἐκεκαθίσμην*].

Θέμ. σεδ-, κατά συγκοπὴν σδ- και δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. σι-σδ-ω, ἴσδω, ἴζω. Ἐκ τοῦ ἴζω προέκυψε τὸ θέμα ἴδ-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ *καθίζω* αὐξάνεται και ἀναδιπλασιάζεται ἔξωθεν πανταχοῦ, πλὴν τοῦ ἔνεργ. ἀόρ., ἐνθα ἡ αὐξησης διαφορεῖται. Τὸ μέσον *καθίζομαι* εἶναι σγνώνυμον πρὸς τὸ *καθέζομαι*. Ρημ. παράγ. ἴζημα, καθίζησις.

ἴζημι (=οίπτω), παρατ. ἴην, μέλλ. ἴσω, ἀόρ. β'—ἴκα, παρακ.—εἴκα, ὑπερσ. εἴκειν. Μέσ. και παθ. ἴεμαι, παρατ. ἴεμην, μέσ. μέλλ.—ἴσομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἡκάμην, μέσ. ἀόρ. β'—εἴμην, παθ. μέλλ.—εἰθήσομαι, παθ. ἀόρ.—εἴθην, παρακ. εἴμαι, ὑπερσ. εἴμην και εἰμέρος ἦν.

Θέμ. ἀσθενές σε και ἰσχυρόν ση, ἐξ οὗ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ σι-ση-μι, τροπῇ δὲ τοῦ α' σ εἰς δασειαν και ἀποβολῇ τοῦ δευτέρου. ἐν μέσφ δύο φωνηέντων εὐρισκομένου, ἱ-η-μι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἰς μὲν τὸν ἔνεστ. και παρατατ. τῆς ἔνεργ. και μέσης φωνῆς ἀπαντᾷ εἴτε ἀπλοῦν εἴτε ἐν συνθέσων μετὰ πλείστων προθέσων, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους χρόνους πάντοτε σύνθετον. Ὁ παρακ. εἴμαι σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέματος σε (σε-σε-μαι, ε-ε-μαι, εἴμαι), κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦτου και ὁ ἔνεργ. παρακ. εἴκα. Ρημ. παράγ. ἀνεσις, ἀφεσις, σύνεσις, ἐφέτης, ἀφετος, κάθετος, ἐγκάθετος, συνετός, δυσσύνετος, ἀφετέον, μεθετέον, παρετέον κ.τ.λ.

ἰκετεύω (=προσπίπτω ὡς ἰκέτης, ζητῶ προστασίαν), παρατ. ἰκέτευον, μέλλ. ἰκετεύσω, ἀόρ. ἰκέτευσα.

Ἐκ τοῦ ἰκέτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ἰκνοῦμαι). Ρημ. παράγ. ἰκετεία.

ἰκνέομαι—**οὔμι** (=ἔρχομαι, φθάνω), πάντοτε σύνθετον, (πλὴν τῆς μετοχ. ἰκνούμενος και τῆς ὑποτ. ἀορ. ἴκηται) ἀφικνοῦμαι, παρατ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλλ. ἀφίζομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀφικόμην, παρακ. ἀφίγμαι, ὑπερσ. ἀφίγημην.

Θέμ. ἰκ- και προσλήψει τοῦ προσφύματος νε ἰκνε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. ἔνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. ἀφίξις, ἰκέτης, ἰκανός, ἴχνος, προίξ.

ἰλάσκομαι (=ἔξιλεώνω), παρατ. ἰλασκόμην, μέσ. μέλλ. ἰλάσομαι, μέσ. ἀόρ.—ἰλασάμην, παθ. μέλλ. ἰλασθήσομαι, παθ. ἀόρ.—ἰλάσθην.

Θέμ. ἰλα- και προσλήψει τοῦ προσφ. σκ ἰλάσκ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, φυλάττει τὸ α πανταχοῦ βραχὺ και ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσων ἐκ και ἀπό. Ρημ. παράγ. ἰλασμα, ἰλασμός, ἰλαστής (ἰλαστήριος, ἰλαστικός).

ἰππεύω (=εἶμαι ἰππεύς, ἔφιππος), παρατ. ἰππευον, μέλλ. ἰππεύσω, ἀόρ. ἰππευσα, παρακ. ἰππευκα, ὑπερσ. ἰππεύκειν.

Ἐκ τοῦ ἰππεύς, ὄπερ ἐκ τοῦ ἵππος. Ρημ. παράγ. ἰππεία, ἰππευσις, ἰππευμα, ἰππεντής.

ἵπποτροφέω — ὦ (=τρέφω, διατηρῶ ἵππους), παρακ. ἵππο-
τρόφῆκα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἵπποτρόφος (ὄπερ ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τρέφω). Θέμ.
ἵπποτροφέσ-ω, ἵπποτροφέω, ἵπποτροφῶ.

ἴστημι (=στήνω), παρατ. ἴστην, μέλλ. στήσω, ἄορ. ἴστησα,
παρακ. στήσας ἔχω, ὑπερσ. στήσας εἶχον, τετελ. μέλλ. ἐστήξω. Μέσ.
καὶ παθ. ἴσταμαι, παρατ. ἰστάμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. στήσομαι,
παθ. μέλλ. σταθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀ' ἐστησάμην, ἐνεργ. ἄορ. β' ὡς
μέσος καὶ παθ. ἔστην, παθ. ἄορ. ἐστάθην, ἐνεργ. παρακ. ὡς μέσος
καὶ παθητ. ἔστηκα, ὑπερσ. εἰστήκειν ἢ ἐστήκειν.

Θέμ. ἀσθενὲς στα- καὶ ἰσχυρὸν στη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασια-
σμοῦ σί-στη-μι καὶ τροπῆς τοῦ ἐν ἀρχῇ σ εἰς δασεῖαν ἴ-στη-μι. Ὁ παρακ.
ἔστηκα σχηματίζεται καὶ ὡς ἐξῆς : ὀριστ. ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασι·
ὑποτ. ἐστῶμεν, ἐστῶσι· προστ. ἔσταθι· ἀπαρ. ἐσταναι· μετοχ. ἐστώσ-ῶσα-ώς.
Ὁ ὑπερσ. δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ παρακειμένου. Ὁ δὲ ἐνεργ. τετελ.
μέλλων σχηματίζεται κατ' ἐξαιρέσειν μονολεκτικῶς (ὡς καὶ τοῦ θνήσκω).
Παρά μτγν. ἀπαντῶσι καὶ παθ. παρακ. ἔσταμαι, παθ. ὑπερσ. ἐστάμην καὶ
παθ. τετελ. μέλλ. ἐστήξομαι. Ρημ. παρὰγ. στάσις, σταθμός, στάθμη, στή-
θος, στήλη, σταυρός, στατήρ, ἰστός, ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, στή-
μων, ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, στατέον, σταθερός, ἀσταθής κλπ.

ἰσχυρίζομαι (=ἐπιμένω, δισχυρίζομαι, θέτω ὄλας μου τὰς
δυνάμεις), παρατ. ἰσχυρίζομαι, μέσ. μέλλ. ἰσχυριῶμαι, μέσ. ἄορ.
ἰσχυρισάμην.

Ἐκ τοῦ ἰσχυρός, ὄπερ ἐκ τοῦ ἰσχύς. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσον.
μετ' ἐνεργ. διαθέσεως· ὡς παθ. λαμβάνεται σπανίως μόνον ἢ μετοχ. ἰσχυ-
ρίζομενος. Ρημ. παρὰγ. ἰσχυριστέον.

ἰσχύω (=εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω δύναμιν), παρατ. ἴσχυον, μέλλ.
ἰσχύσω, ἄορ. ἴσχυσα, παρακ. ἴσχυκα, ὑπερσ. ἰσχύνειν.

Ἐκ τοῦ ἰσχός (ὄπερ ἐκ τοῦ ἴς). Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ υ διατηρεῖται
πανταχοῦ μακρός. Ρημ. παρὰγ. [ἴσχυσις].

ἴσχω (=ἔχω, κρατῶ), παρατ. — ἴσχον. Μέσ. καὶ παθ. ἴσχομαι,
παρατ. ἰσχόμην.

Θέμ. σεχ- καὶ κατὰ συγκοπὴν σχ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεσι. ἀναδιπλ. σίσχω—
ἴσχω (λαμβάνει ψιλὴν, διότι εἰς τὴν ἐπομένην συλλαβὴν ὑπάρχει τὸ δασύ χ).
Τὸ ἴσχω ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων, ἔχει δ' ἐντονωτέραν
σημασίαν τοῦ ἔχω.

ἴχνεύω (=λαμβάνω τὰ ἴχνη), ἄορ. ἴχνευσα. Παθ. ἴχνεύομαι,
μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ ἴχνος. Ρημ. παρὰγ. ἴχνηα, ἴχνησις.

Κ

καθίρω (=καθαρίζω), παρατ. *ἐκάθαιρον*, μέλλ. *καθαρῶ*, ἄορ. *ἐκάθηρα*. Μέσ. και παθ. *καθαίρομαι*, παρατ. *ἐκαθαίρομην*, μέσ. μέλλ. *καθαροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκαθηράμην*, [παθ. μέλλ. *καθαρθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἐκαθάρθην*, παρακ. *κεκάθαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκαθάρμην*.

Ἐκ τοῦ *καθαρός*. Θέμ. *καθαρ-γ-ω*, *καθαίρω*. Ρημ. *παράγ. κάθαρσις, κάθαρμα, καθαρμός, καθαρτήρ* ἢ *καθαρτής* (*καθαρτήεις, καθαρτικός*), *ἀκάθαρτος*.

καθέζομαι βλ. *ἕζομαι*.

καθεύδω βλ. *εὕδω*.

κάθημαι (κάθησαι, κάθηται κτλ. ὑποτ. [*καθῶμαι*], καθῆται κτλ. εὐκτ. *καθήμην* και *καθηῆσθε* μόνον, προστ. [*κάθησο, καθήσθω*], ἀπαρ. *καθηῆσθαι*, μετοχ. *καθήμενος*), παρατ. *ἐκαθήμην* (*ἐκάθησο, ἐκάθητο* κλπ.) ἢ *καθήμην* (*καθηῆσο, καθῆτο* και *καθηῆστο, καθῆμεθα* κλπ.).

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *κατά* και τοῦ ἀπλοῦ ποιητ. ἦμαι (θέμ. ἦσ-και ἦ-). Τὸ *κάθημαι* εἶναι ρῆμα ἀποθευκὸν οὐδ. διαθέσεως, λαμβάνεται δ' ὡς παρακείμενος τοῦ *καθέζομαι* ἢ *καθίζομαι*, ἐνῶ ὁ ὑπερσ. αὐτοῦ λαμβάνεται ὡς παρατατ. τοῦ αὐτοῦ ρήματος. Ρημ. *παράγ. ἦσυχος*.

καθίζω ἴδε *ἴζω*.

καίνω (=φρονεύω), πάντοτε σύνθετον *κατακαίνω*, παρατ. *κατέκαινον*, μέλλ. *κατακανῶ*, ἄορ. β' *κατέκανον*, παρακ. *κατακέκονα*, ὑπερσ. *κατεκεκόνειν*, τετελ. μέλλ. *κατακεκονῶς ἔσομαι*.

Θέμ. *κεν-, κν-, καν-,* ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. *γ καν-γ-ω, καίνω*. Εἰς τὸν παρακ. *κατά-κέκον-α* τὸ ε τοῦ θέμ. *κν-τρ* ἐπέταται εἰς ο.

καιοφυλακτέω—ῶ, μόνον *κατ' ἔνεστ*.

Παρσύνθετον ἐκ τοῦ *καιροφύλαξ*. Θέμ. *καιροφυλακτέω, έω, ῶ*.

καίω ἢ **κάω**, παρατ. *ἔκαιον* ἢ *ἔκαον*, μέλλ. *καύσω*, ἄορ. *ἔκανσα*, παρακ.—*κέκανκα*, ὑπερσ. *ἐκεκαύκειν*. Παθ. *καίομαι* και *κάομαι*, παρατ. *ἐκαύομην*, παθ. μέλλ. α'—*καυθήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *ἐκαύθην* [*καὶ ἐκαύσθην*, παθ. μέλλ. β' *καήσομαι*, παθ. ἄορ. β' *ἐκάην*, μέσ. ἄορ. *ἐκανσάμην*], παρακ.—*κέκανμαι*, ὑπερσ.—*ἐκεκαύμην*.

Θέμ. *καF-* και προσλήψει τοῦ προσφύματος *γ καF-γ-ω*, ἄνευ δὲ τοῦ προσφ. *καF-ω* (*κάω*). Μολονότι εἰς *άω* τὸ *κάω* (ὡς και τὸ *κλάω*) δὲν συναίρεται. Ρημ. *παράγ. καῦσις, καῦμα, καύσων, καυστηρός, καυ(σ)τήριον, καύστρα, καυ(σ)τός* (*ἄκαυστος, πυρκαυστος*).

κκκίζω (=φαινομαι κακός, κατηγορῶ), παρατ. *ἐκάκισον*, μέλλ. *κακίῶ*, ἄορ. *ἐκάκισα*. Παθ. *κακίζομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκακίσθην*.

Ἐκ τοῦ κακός. Θεμ. ἀναλογ. κακίδ-ι-ω.

κκκοδχιμονίζω—ῶ (=κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος), ἄορ. *ἐκακοδαίμονησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ κακοδαίμων. Ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος κακοδαίμονέ-ω. Οἱ ἔλλειποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου μαίνομαι.

κκκῶ—ῶ (=κακοποιῶ, κακομεταχειρίζομαι, βλάβτω), παρατ. *ἐκάκουν*, μέλλ. *κακῶσω*, ἄορ. *ἐκάκωσα*, [παρακ. *κκκῶκα*]. Παθ. *κακοῦμαι*, παρατ. *ἐκακούμην*, παθ. μέλλ. *κακωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκακώθην*, παρακ. *κκκῶμαι*, ὑπερσ. μόνον *ἐκεκάκωτο*.

Ἐκ τοῦ κακός. Ρημ. παράγ. *κκκῶσις*.

κκκλέω—ῶ (=ὀνομάζω, προσκαλῶ, προτρέπω), παρατ. *ἐκάλουν*, μέλλ. *καλῶ* [καὶ καλέσω], ἄορ. *ἐκάλεσα*, παρακ. *κκκλήκα*, ὑπερσ. *ἐκεκλήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *καλοῦμαι*, παρατ. *ἐκαλούμην*, μέσ. μέλλ.—*καλοῦμαι* [καὶ καλέσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐκαλεσάμην*, παθ. μέλλ. *κλήθησομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκλήθην*, παρακ. *κκκλήμαι*, ὑπερσ.—*ἐκεκλήμην*, τετελ. μέλλ. *κεκλήσομαι*.

Θέμ. καλ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφ. ε καλε-, κατὰ μετάθεσιν δὲ καὶ ἔκτασιν τοῦ θεματ. φωνήεντος κλα- καὶ κλη-. Τὸ μέσον σχηματίζεται καὶ ἀναλελυμένως: *καλῶ ἐμαυτόν*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων (*παρακαλῶ*=προτρέπω, *εἰσκαλῶ*=καλῶ ἐντός, *ἀποκαλῶ*=ἐπονομάζω, *ἐγκαλῶ*=κατηγορῶ κλπ.). Ρημ. παράγ. *κλήσις*, *κλήτης*, *ἐγκλημα*, *κλήτός*, *κλήτέος*, *κλήτέον*.

κκκλινθεομαι—οῦμαι ἴδ. κυλίνδω.

κκκλιερέω—ῶ (=μοὶ ἀποβαίνουσιν αἴσια τὰ ἱερά, θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον), παρατ. *ἐκαλλιέρον*, μέλλ. *καλλιερήσω*, ἄορ. *ἐκαλλιέρησα*, παρακ. *κεκαλλιέρηκα*, ὑπερσ. *ἐκεκαλλιερήκειν*. Παθ. *καλλιεροῦμαι* κτλ. ὁμαλῶς.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ καλὰ ἱερά. Ρημ. *καλλιέρημα*, *ἀκαλλιέρητος*.

κκκλωπέζω (=κοσμῶ, στολίζω), μόνον κατ' ἔνεστ. Μέσ. *καλλωπιζομαι*, παρατ. *ἐκαλλωπιζόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐκαλλωπισάμην*, παθ. μέλλ. *καλλωπισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκαλλωπίσθην*, παρακ. *κεκαλλώπισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκαλλώπισμην*.

Ἐκ τοῦ καλός καὶ ὤψ. Ρημ. παράγ. *καλλώπισμα*, *καλλωπισμός*, *καλλωπιστής*, *καλλωπιστέος*.

κκκλύπτω (=σκηπάζω), παρατ. *ἐκάλυπτον*, μέλλ.—*καλύρω*,

ἄορ. — ἐκάλυψα, [παρακ. κεκάλυφα], Μέσ. καὶ παθ. — καλύπτομαι, παρατ. ἐκαλύπτομην, μέσ. μέλλ. καλύψομαι, μέσ. ἄορ. — ἐκαλυψάμην, παθ. μέλλ. — καλυφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκαλύφθην, παρακ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. — ἐκεκαλύμην.

Θέμ. καλύβ-, οὗ τὸ β τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν (π) μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ προσφ. τ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρῆμ. παράγ. κάλυψις, κάλυμμα, καλυπτῆρ (καλυπτῆριον), καλύπτρα, καλυπτός, ἀκαλυπτός.

κάλυνω (=κοπιάζω, κουράζομαι, ἀσθενῶ), παρατ. ἔκαμνον, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεογ. σημ. καμοῦμαι, ἄορ. β' ἔκαμον, παρακ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν.

Θέμ. καμ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφ. ν καμν-, κατὰ μετάθεσιν δὲ καὶ ἔκτασιν τοῦ θεματ. φωνήεντος κμα- καὶ κμη-. Ρῆμ. παράγ. [κάματος], ἀκάμας, ἀκμῆς, ἀκάματος, κμητός, ἀποκμητέον.

κάλυπτω (=λυγίζω, στρέφω), παρατ. — ἔκαμpton, μέλλ. κάμτω, ἄορ. ἔκαμψα. Μέσ. καὶ παθ. κάμπτομαι, παρατ. ἐκαμπτόμην, [μέσ. μέλλ. κάμψομαι], παθ. μέλλ. καμφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκάμφθην, παρακ. — κέκαμμαι, ὑπερσ. ἐκεκάμην.

Θέμ. κάμκ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφ. τ κάμπτ. Ὁ παρακειμένος κέκαμμαι-κέκαμμαι ἀποβάλλει ἐν ἑκ τῶν τριῶν μ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρῆμ. παράγ. κάμψις, καμπή, καμπύλος, κάμπη, καμπτήρ, καμπτός (ἄκαμπτος, ἀκαμψία).

καρπόομαι—οὔμι (=ᾠφελούμαι, συλλέγω καρπούς), παρατ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλλ. καρπόσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκαρποσάμην, παρακ. κεκάρπωμαι, ὑπερσ. ἐκεκαρπώμην.

Ἐκ τοῦ καρπός. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. Ρῆμ. παράγ. κάρπωσης.

καρτερέω—ῶ (=ὑπομένω, ἀντέχω), παρατ. ἐκαρτέρον, μέλλ. καρτερήσω, ἄορ. ἐκαρτέρησα.

Ἐκ τοῦ καρτερός (=κρατερός, ὅπερ ἐκ τοῦ κράτος). Θέμ. καρτερέσω, καρτερέω, καρτερῶ. Ρῆμ. παράγ. καρτέρησις, καρτέρημα.

καταφρονέω—ῶ, παρατ. καταφρόνον, μέλλ. καταφρονήσω, ἄορ. καταφρόνησα, παρακ. καταπεφρόνηκα, ὑπερσ. κατεπεφρονήκειν. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρατ. καταφρονούμην, παθ. μέλλ. καταφρονήσομαι, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. καταφρονήσομαι, παθ. ἄορ. καταφρονήθην, παρακ. καταπεφρόνημαι, ὑπερσ. κατεπεφρονήμην.

Σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ φρονῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ φρήν. Ρῆμ. παράγ. καταφρόνησις, καταφρόνημα, καταφρονήτης (καταφρονητικός), ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος.

κατηγορέω—ὤ, παρατ. *κατηγόρουν*, μέλλ. *κατηγορήσω*, ἄορ. *κατηγόρησα*, παρακ. *κατηγόρηγα*, ὑπερσ. *κατηγορήκειν*. Παθ. *κατηγορούμαι*, παρατ. *κατηγορούμην*, παθ. μέλλ. *κατηγορηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *κατηγορήθην*, παρακ. *κατηγόρημαι*, ὑπερσ. *κατηγορήμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *κατήγορος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *καταγορεύω*. Θέμ. *κατηγορέω-έω, -ῶ*. Ρημ. παράγ. *κατηγόρημα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος*.

κεῖμαι (=εἶμαι τεθειμένος, κοίτομαι), κείσαι, κείται κλπ καὶ εἶμι κείμενος κλπ., ὑποτ. ὦ κείμενος κλπ. καὶ κέηται, —κέησθε, κέωνται· εὐκτ. εἶην κείμενος καὶ κέοιτο, κέοιντο· προστ. κείσο, κείσθω κλπ. ἀπαρ. κείσθαι· μετοχ. κείμενος, η, ον. Παρατ. *ἐκείμην*, ἔκεισο κλπ. καὶ ἦν κείμενος κλπ. Μέλλ. *κείσομαι*.

Θέμ. *κει-* καὶ *μετ'* ἀποβολὴν τοῦ *ι* μεταξὺ δύο φωνηέντων *κε-*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. οἶδεν. καὶ ἐνίοτε παθ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων καὶ ἀναπληροῖ πολλάκις τὸν παρακειμένον τέθειμαι. Ρημ. παράγ. *κοίτη (κοιτίς, κοιτών), κειμήλιον, διακειτέον*.

κείρω (=κουρεύω, ἀποκόπτω), παρατ. *ἐκείρων*, μέλλ. *κερῶ*, ἄορ. *ἐκείρω*, [παρακ. *κέαρκα*]. Μέσ. καὶ παθ. *κείρομαι*, παρατ. *ἐκείρομην*, μέσ. μέλλ. —*κεροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκείράμην*, [παθ. ἄορ. β' καὶ μὲ μέσ. σημ. *ἐκάρην*], παρακ. *κέαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκάρμην*.

Θέμ. *κερσ-*, *κορσ-*, *κερ-ζω*, *κείρω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό. Ρῆμα παράγ. *κουρά, κέρμα (κερμάτιον), κουρέυς (κουρεῖον), κόρη, κορμός, ἀκαρῆς (ἀκαριαῖος)*.

κελεύω (=διατάσσω, συμβουλεύω, παραγγέλλω, παρακαλῶ), παρατ. *ἐκέλευον*, μέλλ. *κελεύσω*, ἄορ. *ἐκέλευσα*, παρακ. *κεκέλευκα*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κελεύομαι*, παρατ. —*ἐκελενόμην*, μέσ. μέλλ. —*κελεύσομαι*, μέσ. ἄορ. —*ἐκελενόσάμην*, παθ. μέλλ. *κελευσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκελενόσθην*, παρακ. *κεκέλευσμα*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύσάμην*.

Θέμ. *κελευ-* καὶ *κελευσ-* πρὸ τῶν καταλήξεων, αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ *μ*, *τ*, *θ* καὶ τῶν ρηματικῶν τῶν ληγόντων εἰς τῆς, τός, τέος. Τὸ μέσον ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει. Ρημ. παράγ. *κέλευσις, κέλευμα (κέλευσμα), κελυστής, κελυστός, κελυστόεν*.

κεράννυμι ἢ **κεραυνύω** (=ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, σμίγω), παρατ. *ἐκεράννυν* ἢ *ἐκεράννον*, μέλλ. *κεράσω*, ἄορ. *ἐκέρασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κεράννυμαι*, παρατ. *ἐκεραννύμην*, παθ. μέλλ. *κεραθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκράθην* καὶ *ἐκεράσθην*, μέσ. μέλλ. *κεράσομαι*, μέσ. ἄορ. —*ἐκερασάμην*, παρακ. *κέραμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκράμην*.

Θέμ. *κερ-*, *κερα-*, *κερασ-νυ-μι* καὶ κατὰ συγκοπὴν *κρα-*. Οἱ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. καὶ ἄορ. ἀπλοποιοῦσι τὰ *σσ* καὶ φυλάττουσι τὸ *θεμ. α* βραχύ. Ρημ.

παράγ. κρᾶσις, κρᾶμα, κρατήρ, κεραστής, κεραστός, ἀκρατος, εὐκρατος, συγκρατίον.

κερδίνω (=κερδίζω), παραιτ. ἐκέρδαινον, μέλλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδανα, παρακ. —κεκέρδηκα, ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν.

Θέμ. κερδ- (ἐκ τοῦ κέρδος, ὅπερ ἐκ τοῦ θέματος κερ- τοῦ κείρω) καὶ προσθήκη τοῦ προσφ. ἀν καὶ j κερδαν-j-ω, κερδαίνω. Ὁ ἀόρ. ἐκέρδαν-σα, ἐκέρδαννα, ἐκέρδανα ἐκτείνει τὸ βραχὺ α τοῦ θέματος εἰς μακρόν κατ' ἀναλογία τῶν ὑγρολήκτων καὶ ἐνρινολήκτων, τὰ ὅποια πρὸ τοῦ α ἔχουσι ρ ἢ ι.

κερματίζω (=κομματιάζω), μόνον κατ' ἔνεστ. Παθ. κερματίζομαι, ἀόρ. ἐκερματίσθην.

Ἐκ τοῦ κέρμα (ὅπερ ἐκ τοῦ κείρω). Ρημ. παράγ. [κερματιστής].

κεφαλαίω—ῶ (=συγκεφαλαίωνω), μέλλ. κεφαλαιώσω, ἀόρ. ἐκεφαλαίωσα. Παθ. —κεφαλαιοῦμαι, παθ. ἀόρ. —ἐκεφαλαιώθην, μέσ. ἀόρ. ἐκεφαλαιωσόμεν.

Ἐκ τοῦ κεφαλῆ-κεφάλαιον. Ρημ. παράγ. συγκεφαλαίωσις.

κηδομαι (=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω), παραιτ. ἐκηδόμην.

Θέμ. κηδ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Τὸ ἐνεργ. κηδω=ἐνοχλῶ, καταθλίβω εἶναι ποιητ. Ρημ. παράγ. κῆδος (κηδεστής, κηδεύω), κηδεμών.

κηρυκεύω (=διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ), ἀόρ. ἐκηρύκευσα. Μέσ. —κηρυκεύομαι, παραιτ. —ἐκηρυκεύομην, μέλλ. —κηρυκεύομαι, ἀόρ. —ἐκηρυκευσάμην.

Ἐκ τοῦ κήρυξ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων πρὸς καὶ διά. Ρημ. παράγ. κηρυκεία, κηρύκευσις, κηρύκευμα.

κηρύττω ἢ **κηρύσσω** (=εἶμαι κήρυξ, διαλαλῶ ὡς κήρυξ), παραιτ. ἐκήρυττον, μέλλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα, παρακ. —κεκήρυχα, ὑπερσ. ἐκεκηρύχην. Παθ. κηρύττομαι, παραιτ. ἐκηρυττόμην, παθ. μέλλ. κηρυχθήσομαι, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. κηρύξομαι, παθ. ἀόρ. —ἐκηρύχθην, μέσ. ἀόρ. —ἐκηρυξάμην, παρακ. κεκήρυγμα, ὑπερσ. ἐκεκηρύγμην.

Θέμ. κηρυκ- (ἐκ τοῦ κήρυξ) καὶ προσθήκη τοῦ προσφ. j κηρυκ-j-ω, κηρύττω(σω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων, ἔχει δὲ τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς μακρόν. Ρημ. παράγ. κήρυξις, κήρυγμα, ἀκήρυκτος.

κιθαρίζω (=κρούω, παίζω τὴν κιθάραν), ἀόρ. ἐκιθάρισα.

Ἐκ τοῦ κιθάρις ἢ κιθάρα. Θέμ. ἀναλογ. κιθαρίδ-j-ω. Ρημ. παράγ. κιθάρισις, κιθάρισμα, κιθαρισμός, κιθαριστής, κιθαριστός, κιθαριστέον.

κινδυνεύω (=διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ), παραιτ. ἐκινδύ-

νευόν, μέλλ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, παρακ. κεκινδύνευκα, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύκειν. Παθ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἐκινδυνεύομην, μέλλ. κινδυνευθήσομαι, ἄορ. ἐκινδυνεύθην, παρακ. —κεκινδύνεμαι, ὑπερσ. ἐκεκινδυνεύμην.

Ἐκ τοῦ κίνδυνος (ὅπερ ἐκ τοῦ κινῶ). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἅπαντ' ἐν συνθέσει μετὰ κλειστών προθέσεων. Ρημ. παράγ. κινδύνεμα, κινδυνευτής (κινδυνευτικός), κινδυνευτέον.

κινέω—ὦ (=βάλλω εἰς κίνησιν, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω, ταράττω) παρατ. ἐκίνουν, μέλλ. κινήσω, ἄορ. ἐκίνησα, παρακ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκινήκειν. Μέσ. καὶ παθ. κινούμαι, παρατ. ἐκινούμην, παθ. μέλλ. καὶ μὲ μέσ. σημ. κινηθήσομαι, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημ. κινήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσος ἐκινήθην, παρακ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην.

Θέμ. κιν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. νε- κινε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἅπαντ' ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. κίνησις, κίνημα, κινήτης, κινήτης, κινήτηριος, κινήτός, κινήτικός, κινήτεος, κινήτέον.

κίχρημι (=δανείζω), παρατ. ἐκίχρη, μέλλ. χρήσω, ἄορ. ἐχρησα, [παρακ. κέχρηκα]. Μέσ. κίχραμαι ἢ κιχράομαι, παρατ. ἐκίχράμην, μέσ. μέλλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχρησάμην, παρακ.—κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήμην.

Θέμ. χρα-, εἰς οὐ μετ' ἔνεστ. ἀνοδιπλ. καὶ ἐκτάσεως τοῦ χαρακτ. α εἰς η κί-χρη-μι. Ρημ. παράγ. χρήστης (=δανειστής καὶ σπαν. ὀφειλέτης).

κλάζω (=παράγω κλαγγήν, ἤχον δξύν, ἤχῶ, φωνάζω), [παρατ. ἐκλαζον, μέλλ. κλάξω, ἄορ. ἀ' ἐκλαγξα καὶ β' ἐκλαγον], παρακ. κέκλαγγα. Παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἔνεστ. ἀνακλάζω καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. κεκλαγγυῖα.

Θέμ. κλαγγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος j κλαγγ-j-ω, κλάξω, ἀποβολῇ δὲ τοῦ ρινικοῦ γ πρὸ τοῦ ζ κλάζω. Ρημ. παράγ. κλαγγή (κλαγγηδόν).

κλάίω ἢ κλάω, παρατ. ἐκλαιον ἢ ἐκλαον, μέλλ. κλαιήσω ἢ κλαήσω, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. κλαύσομαι (καὶ κλανσοῦμαι), ἄορ. ἐκλανσα. Μέσ. μόνον ὁ ἄορ. ἐκλανσάμην.

Θέμ. κλαF- καὶ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. j κλαF-j-ω, κλαίω, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε κλαF-ε. Ἄνευ προσφ. ὁ ἔνεστ. κλαF-ω. Ρημ. παράγ. κλαῦμα, κλανθμός, κλαυμονή, κλαυστήρ, κλαυσίγελως, κλαυσίαω.

κλάω—ὦ (=σπῶ, τσακίζω, θραύω), παρατ.—ἐκλον, [μέλλ. κλάσω], ἄορ. ἐκλασα. Μέσ. καὶ παθ.—κλώμαι, παρατ.—ἐκλώμην, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. κλάσομαι, παθ. μέλλ. κλασθήσομαι], παθ.

ἄορ. μέ μέσ. σημ.—ἐκλάσθην, παρακ.—κέκλασμα, ὑπερσ.—ἐκεκλάσμην.

Θέμ. κλασ-, κλα-, οὗ τὸ θεματικὸν φωνῆεν α τηρεῖται βραχύ. Ρημ. παράγ.—κλάσις, κλών, κλάδος, κλήρος, κλήμα, κλάσμα, κλάστης, κλασμός, κλαστός.

κλειώ ἢ **κλήω**, παρατ. ἔκλειον ἢ ἔκληρον, μέλλ. κλείσω ἢ κλήσω. ἄορ. ἔκλεισα ἢ ἔκλησα, [παρακ. κέκλεικα, ὑπερσ. ἐκεκλείκειν]. Μέσ. καὶ παθ.—κλείομαι ἢ κλήομαι, παρατ. ἐκλειόμην ἢ ἐκλήομην, μέσ. ἄορ. ἐκλεισάμην ἢ ἐκλησάμην, παθ. μέλλ.—κλεισθήσομαι ἢ κλησθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκλείσθην ἢ ἐκλήσθην, παρακ. κέκλειμαι ἢ κέκλημαι [κέκλεισμαι], ὑπερσ. ἐκεκλείμην ἢ ἐκεκλήμην [ἐκεκλείσμην], τετελ. μέλ. κεκλείσομαι.

Θέμ. κλεF- καὶ προσλήφει τοῦ προσφ. j κλεF-j-ω κλειώ (παρ' Ἀττικοῖς συνήθως κλήω). Τὸ ρῆμα τοῦτο λαμβάνει σ εἰς τὸ τέλος τοῦ θεματός του ἐν τῷ παθ. μέλλ. καὶ ἄορ. καὶ ἐν τῷ ρημ. κλειστός. Ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. κλείσις, κλείσμα, κλείς, κλείθρον, κλειστός, κλειστός.

κλέπτω, παρατ. ἔκλεπτον, μέσ. μέλλ. μέ ἐνεργ. σημ. κλέψομαι καὶ σπαν. κλέψω, ἄορ. ἔκλεψα, παρακ. κέκλοφα, ὑπερσ. ἐκεκλόφειν. Παθ. κλέπτομαι, παρακ. κέκλεμμαι, ὑπερσ. ἐκεκλέμμην.

Θέμ. κλεπ-, ἐκ τούτου δὲ διὰ τροπῆς κλοπ. καὶ διὰ συγκοπῆς καὶ ἀναπτύξεως τοῦ βραχέος α κλαπ-. Εἰς τὸ θέμα κλεπ- προστίθεται τὸ πρόσφυμα τ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. κλέμμα, κλέπτης, κλοπή, κλοπεύς, κλών, κλεπτός, κλεπτέον.

κλήζω (=φημίζω, ὀνομάζω). Παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. κλήζομαι.

*Ἐκ τοῦ κλέος (=δόξα, φήμη). Θέμ. ἀναλ. κλειδ-j-ω, κλείζω, κλήζω. Ρημ. παράγ. κλείσμα, κλειστός.

κλίνω (=γέρνω), παρατ.—ἐκλινον, μέλ. κλινῶ, ἄορ. ἔκλινα, [παρακ. κέκλικα, ὑπερσ. ἐκεκλίκειν]. Μέσ.—κλινόμαι, παρατ. ἐκκλινόμην, παθ. μέλλ. [α' κλιθήσομαι], β' μέ μέσ. σημ. κλινήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐκλήσθην], β' μέ μέσ. σημ. ἐκκλίνην, παρακ. κέκλιμαι, ὑπερσ. ἐκεκλίμην.

Θεμ. κλι- καὶ προσλήφει τῶν προσφ. ν καὶ j κλίν-j-ω, κλίνω, κλίνω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. κλίμα, κλίσις, κλίνη, κλίμαξ, κλίσιον, κλιτύς, κλιντήρ, κλισία, κλιτός, κλιτέον.

κλύζω (=σκεπάζω με ὕδωρ, περιβρέχω, καθαρίζω), παρατ.—ἐκλυζον, μέλλ.—κλύσω, ἄορ. ἐκλυσα, παρακ. κέκλυκα, ὑπερσ. ἐκεκλύκειν. Παθ.—κλύζομαι, μέσ. ἄορ.—ἐκλυσάμην, παθ. ἄορ.—ἐκλύσθην,

Θέμ. κλύδ- και προσλήψει τοῦ προσφ. j κλύδ-j-ω, κλύζω. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ υ τηρεῖται πανταχοῦ βραχύς. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπάντᾳ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, πρὸς, κατά, ἐπί, περί. Ρημ. παράγ. κλύδων, κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ (κλυστήριον).

κλωπεύω (=κλέπτω), παρατ. ἐκλώπευον.

Ἐκ τοῦ κλώψ (ὄπερ ἐκ τοῦ κλέπτω). Ρημ. παράγ. κλωπεῖα.

κνήω—ὦ (=ξύω), κνής, κνή κτλ., ἄορ. ἔκνησα. Παθ. κνώμαι, μόνον κατ' ἐνεστ.

Θέμ. κνα- και κνη- (ἀρχ. θέμ. κεν- τοῦ κεντῶ). Εἰς τὴν συναίρεσιν ἀκόλουθεῖ τὸ ζῶ. Ρημ. παράγ. κνήσις, κνησμός, κνήσμα, κνηστήρ, κνήσσις, κνησός.

κνίζω (=ξύω, τσιμπῶ), παρ' Ἀττικοῖς πάντῃ ἐν συνθέσει: κατακνίζω, μόνον κατ' ἐνεστ. Παθ. ὑποκνίζομαι, μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ κνίδη (=τσουκνίδα). Θέμ. ἀναλογ. κνιδ-j-ω. Ρημ. παράγ. κνίσα, κνίσμα, κνισμός.

κοιλάνω (=κάμνω τι κοῖλον, βαθυλαίνω), ἄορ. ἐκοίλανα.

Ἐκ τοῦ κοῖλος.

[κοιμάω—ὠ] (=ἀποκοιμίζω), παρατ. ἐκοίμων, [μέλλ. κοιμήσω], ἄορ. ἐκοίμησα, [παρακ. κεκοίμησα, ὑπερσ. ἐκεκοιμήκειν]. Μέσ. κοιμῶμαι, παρατ. ἐκοιμώμην, [μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. κοιμηθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοιμησάμην], παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐκοιμήθην, παρακ. —κεκοίμημαι, ὑπερσ. —ἐκεκοιμήμην.

Θέμ. κοι- (ἀρχ. κει-). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ποιητ. Οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ κοιμίζω. Ρημ. παράγ. κοίμησις, κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητής (κοιμητήριον).

κοιμέζω (=ἀποκοιμίζω), ἄορ. ἐκοίμυσα. Παθ. κοιμίζομαι, μόνον κατ' ἐνεστ.

Θέμ. κοιμιδ-j-ω, κοιμίζω. Ρημ. παράγ. κοίμησις, κοιμιστής.

κοινωνογέομαι—οὔμμι (=συμβουλευόμαι, συνδιαλέγομαι), παρατ. ἐκοινωνογούμην, [μέσ. μέλλ. κοινωνογήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκοινωνογησάμην, [παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐκοινωνογήθην], παρακ. κεκοινωνολόγημαι, ὑπερσ. ἐκεκοινωνολόγημην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ κοινὸς και λέγω. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ὀποθ. μέσ.

κοινῶ—ὦ (=ἀνακοινώνω, μεταδίδω), παρατ. ἐκοίνουν, μέλλ. κοινώσω, ἄορ. ἐκοίνωσα. Μέσ. και παθ. κοινῶμαι, παρατ. ἐκοινοῦμην, μέσ. μέλλ. κοινώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκοινοσάμην, παθ. μέλλ. κοινωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκοινώθην, παρακ. κεκοίνωμαι, ὑπερσ. ἐκεκοινώμην.

Ἐκ τοῦ *κοινός*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. [*κοίνωσις, κοίνομα*].

κοινωνέω—ᾧ (=μετέχω), παρατ. *ἐκοινωνουν*, μέλλ. *κοινωνήσω*, ἀόρ. *ἐκοινωνήσα*, παρακ. *κεκοινωνήκα*, ὑπερσ. *ἐκεκοινωνήκειν*. Παθ. μόνον ἢ μετ. τοῦ παρακ. *κεκοινωνημένα*.

Ἐκ τοῦ *κοινωνός*. Θέμ. *κοινωνέσ-ω, κοινωνονέ-ω, κοινωνῶ*. Ρημ. παράγ. *κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινωνήτος*.

κολάζω (=τιμωρῶ), παρατ. *ἐκόλαζον*, μέλλ. *κολάσω*, ἀόρ. *ἐκόλασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κολάζομαι*, παρατ. *ἐκολαζόμην*, μέσ. μέλλ. *κολάσομαι*, ἀόρ. *ἐκολασάμην*, παθ. μέλλ. *κολασθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐκολάσθην*, παρακ. *κεκόλασμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκολάσμην*.

Ἐκ τοῦ *κόλος* (=κολοβός). Θέμ. ἀναλογ. *κολαδ-γ-ω*. Ρημ. παράγ. *κόλασις, κολασμός, κολαστής, κόλασμα, κολαστήριον, κολαστικός, κολαστέος, ἀκόλαστος*.

κολακεύω, παρατ. *ἐκολάκευον*, μέλλ. *κολακεύσω*, ἀόρ. *ἐκολάκευσα*, παρακ. *κεκολάκευκα*, ὑπερσ. *ἐκεκολακεύκειν*. Παθ. *κολακεύομαι*, παρατ. *ἐκολακευόμην*, μέλλ. *κολακευθήσομαι*, ἀόρ. *ἐκολακεύθην*, παρακ. *κεκολάκευμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκολακεύμην*.

Ἐκ τοῦ *κόλαξ* -ακος. Ρημ. παράγ. *κολακεία, κολάκευμα, κολακευτής, κολακευτικός, ἀκολάκευτος*.

κολούω (=κολοβώνω, κλαδεύω), ἀόρ. *ἐκόλουσα*. Παθ. *κολούομαι*, ἀόρ. *ἐκολούθην*.

Θέμ. *κολοF-* (ἐκ τοῦ *κόλος*, ἐξ οὗ καὶ *κολάζω*). Ρημ. παράγ. *κόλουσις, κόλουσμα, κολουστέος*.

κομιέζω (=φέρω), παρατ. *ἐκόμιζον*, μέλλ. *κομιῶ*, ἀόρ. *ἐκόμισα*, παρακ. *κεκόμικα*, ὑπερσ. *ἐκεκομίκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κομιζομαι*, παρατ. *ἐκομιζόμην*, παθ. μέλλ. καὶ μετὰ μέσ. σημ. *κομισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ μετὰ μέσ. σημ. *ἐκομίσθην*, μέσ. μέλλ. *κομοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκομισάμην*, παρακ. *κεκόμισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκομίσμην*.

Θέμ. *κομίδ-γ-ω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *κομιδῆ [κομιστής], κόμιστρα, κομιστός, κομιστέον*.

κομπίζω (=ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι), παρατ. *ἐκόμπαζον*, μέλλ. *κομπάσω*, ἀόρ. *ἐκόμπασα*.

Ἐκ τοῦ *κόμπος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κόπτω*)=θόρυβος, ἔπαρσις. Θέμ. ἀναλογ. *κομπάδ-γ-ω*. Ρημ. παράγ. *κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστής*.

κομφεύομαι (=ὀμιλῶ ἢ φέρομαι *κομφῶς*), μέσ. ἀόρ. *ἐκομφευσάμην*, παρακ. *κεκόμφηναι*.

Ἐκ τοῦ *κομφός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *κόμπος*). Ρημ. παράγ. *κομφεία*.

κονιάω—ῶ (=ἀσβεστῶν), ἀόρ. *ἐκονίασα*. Παθ. μόνον ὁ παρακ. *κεκονίαμαι*.

Ἐκ τοῦ *κονία* (=ἄσβεστος). Ρημ. παράγ. *κονίαμα, κονιάσις, κονιατής, κονιατός*.

κόπτω (=κτυπῶ, κρούω, τέμνω), παρατ. *ἐκοπτον*, μέλλ. *κόψω*, ἀόρ. *ἔκοφα*, παρακ. *κέκοφα*, ὑπερσ. *ἐκεκόφειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κόπτομαι*, παρατ. *ἐκοπιόμην*, [μέσ. μέλλ. *κόψομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκοπάμην*], παθ. μέλλ. β' *κοπήσομαι*, παθ. ἀόρ. β' *ἐκόπην*, παρακ. *κέκομμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκόμην*, τετελ. μέλλ. *κεκόψομαι*.

Θέμ. κοπ- καὶ προσλήγει τοῦ προσφ. τ κοπτ-. Τὸ μέσον *κόπτομαι*=θρηγῶ (κτυπῶ τὸ στήθος μου ὀλοφυρόμενος). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *κόπος, κοπή, κόμμα, κομμός, κότταβος, κοπεύς, κοπετός, κοπίς, κόπανον*.

κορέννυμι (=χορταίνω). παρ³ Ἰατρικοῖς μόνον ὁ παθ. παρακ. *κεκόρεσμαι*.

Θέμ. κορεσ-νυ-μι, κορέννυμι ἐκ τοῦ *κόρος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κείρω*. Ρημ. παράγ. *ἀκόρεστος*.

κοσμέω—ῶ (=στολιζῶ, τακτοποιῶ), παρατ. *ἐκόσμουν*, μέλλ. *κοσμήσω*, ἀόρ. *ἐκόσμησα*, παρακ. *κεκόσμηκα*, ὑπερσ. *ἐκεκοσμήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κοσμοῦμαι*, παρατ. *ἐκοσμούμην*, μέσ. μέλλ. *κοσμήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκοσμησάμην*, παθ. μέλλ. *κοσμηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐκοσμήθην*, παρακ. *κεκόσμημαι*, ὑπερσ. *ἐκεκοσμήμην*.

Ἐκ τοῦ *κόσμος*. Θέμ. κοσμέσ-ω, κοσμέω, κοσμῶ. Ρημ. παράγ. *κόσμησις, κόσμημα, κοσμητής, κοσμήτωρ, κοσμητός (ἀκόσμητος), κοσμητέος*.

κοτταβίζω (=παίζω τὸν κότταβον), παρατ. *ἐκοττάβιζον*, μέλλ. *κοτταβιῶ*, ἀόρ. *ἐκοττάβισα*.

Ἐκ τοῦ *κότταβος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κόπτω*. Θέμ. *κοτταβίδ-ζ-ω*. Ρημ. παράγ. *κοττάβισις, κοτταβισμός*.

κουφίζω (=ἐλαφρώνω, ἀνακουφίζω, εἶμαι ἐλαφρός), παρατ. *ἐκούφιζον*, [μέλλ. *κουφιῶ*], ἀόρ. *ἐκούφισα*. Παθ. *κουφίζομαι*, ἀόρ. *ἐκουφίσθην*.

Ἐκ τοῦ *κοῦφος*. Θέμ. *κουφίδ-ζ-ω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά καὶ ἐπί. Ρημ. παράγ. *κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστής (κουφιστικός)*.

κραίζω (=κράζω, φωνάζω τραχέως, δυνατά), παρατ. *ἔκραζον*, [τετελ. μέλλ. ἀντι ἐνεργ. *κεκράξομαι*, ἀόρ. *ἀ' ἔκραξα*], ἀόρ. β' *ἔκραγον*, παρακ. *κέκραγα*, ὑπερσ. *ἐκεκράγειν*.

Θέμ. κρα-, κραF-, κραFγ-, (κραυγ-, κραγ-ζ-ω, κράζω). Τὸ θεματικὸν α τοῦ

ρήματος τούτου τηρεῖται πανταχοῦ μακρόν. Ρημ. παράγ. *κέκραγμα, κράκτης, κραυγή.*

κρᾶτέω—ῶ (= ὑπερτερῶ, ἄρχω, φέρω), παρ. *ἐκράτουν*, μέλλ. *κρατήσω*, ἄορ. *ἐκράτησα*, παρ. *κεκράτηκα*, ὑπερ. *ἐκεκρατήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κρατοῦμαι*, παρ. *ἐκρατοῦμην*, μέσ. μέλλ. *κρατήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκρατησάμην*, παθ. μέλλ. *κρατηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκρατήθην*, παρ. *κεκράτημαι*, ὑπερ. *ἐκεκρατήμην*.

Ἐκ τοῦ κράτος. Θέμ. *κρατέω, κρατέω, κρατῶ*. Ρημ. παράγ. *κράτησις, κράτημα, κρατητής, κρατητέον*.

κρᾶτιστεῦω (= εἶμαι κρᾶτιστος), ἄορ. *ἐκρᾶτίστευσα*.

Ἐκ τοῦ κρᾶτιστος.

κρᾶυγάζω (= φωνάζω δυνατά), ἄορ. *ἐκρᾶύγασα*.

Ἐκ τοῦ κραυγή. Θέμ. *κραυγαδ-ζ-ω*. Ρημ. παράγ. *κραυγασμός, κραυγαστής*.

κρέμαμαι (= εἶμαι κρεμασμένος), παρ. *ἐκρεμάμην*.

Θέμ. *κρεμα-*. Λαμβάνεται ὡς παρακείμενος τοῦ *κρεμάννυμαι*. Ρημ. παράγ. *κρημνός*.

κρεμάννυμι καὶ **κρεμκνύω** (= κρεμῶ), παρ. *ἐκρεμάννυν* [καὶ *ἐκρεμάννυον*], μέλλ. *κρεμάσω* ἢ *κρεμῶ*, ἄορ. *ἐκρέμασα*. Μέσ. καὶ παθ. *κρεμάννυμαι*, παρ. *ἐκρεμαννύμην*, μέσ. μέλλ. *κρεμάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκρεμασάμην*, παθ. μέλλ. *κρεμασθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκρεμάσθην*, παρ. *κρέμαμαι*, ὑπερ. *ἐκρεμάμην*.

Θέμ. *κρεμα-*. Ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ *ζώννυμι*, διὸ καὶ θεμ. ἀναλογ. *κρεμασ-*. *Εἰς τὸν ἐνεργ. ἄορ. ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν δύο σ εἰς ἓν*. Ρημ. παράγ. *κρέμασις, κρέμασμα, κρεμασμός, κρεμαστήρ, κρεμάστρα, κρεμαστός*.

κρημνίζω, ἄορ. *ἐκρήμισα*. Παθ. *κρημνίζομαι*, ἄορ. *ἐκρημνίσθην*, παρ. *κεκρημνισμαι*.

Ἐκ τοῦ κρημνός. Θέμ. ἀναλογ. *κρημνίδ-ζ-ω*. Ρημ. παράγ. *κρήμνισις, κρήμνισμα, κρημνισμός*.

κρίνω (= διαχωρίζω, δικάζω, ἀποφασίζω), παρ. *ἐκρινον*, μέλλ. *κρινῶ*, ἄορ. *ἐκρινα*, παρ. *κέκρικα*, ὑπερ. *ἐκεκρίκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κρίνομαι*, παρ. *ἐκρινόμην*, μέσ. μέλλ. *κρινοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκρινάμην*, παθ. μέλλ. *κριθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκρίθην*, παρ. *κέκριμαι*, ὑπερ. *ἐκεκρίμην*.

Θέμ. *κριν-ζ-ω, κρίνω, κρίνω*. Ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. παρ. καὶ ὑπερ. καὶ ὁ παθ. μέλλ. καὶ ἄορ. σχηματίζονται ἐκ θέματος *κρι-*. Τὸ ρήμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προσθέσεων. Ρημ. παράγ. *κρίσις (κρίσιμος), κρέμα, κριτής (κριτήριον, κριτικός), κριτός, κριτέον*.

κρούω (=κτυπῶ), παρ. *ἔκρουον*, μέλλ. *κρούσω*, ἄορ. *ἔκρουσα*, παρ. *κέρουκα*, ὑπερσ. *ἔεκρούκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *κρούομαι*, παρ. *ἐκρουόμην*, μέσ. μέλλ. *κρούσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκρουσάμην*, παθ. μέλλ. *κρουσθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκρούσθην*, παρ. *κέρου(σ)μαι*, ὑπερσ. *ἔεκρούσμην*.

Θέμ. κρου-, ὅπερ φυλάττει τὸ σ πρὸ τῶν ἀπὸ μ. τ. θ. ὀλικῶν καταλήξεων, ἀποβάλλει δ' αὐτὸ πρὸ τῶν ἄλλων. Ὁ ἔνεστ. κρούω σχηματίζεται δι' ἀποβολῆς τοῦ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων (κρού-σ-ω, κρούω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παρ. *κροῦσις*, *κροῦσμα*, *κρουσμός*, *κρουστός* (*κρουστικός*), *κρουστέον*.

κρύπτω, παρ. *ἔκρυπτον*, μέλλ. *κρύψω*, ἄορ. *ἔκρυψα*, [παρ. *κέρουφα*]. Μέσ. καὶ παθ. *κρύπτομαι*, παρ. *ἐκρυπτόμην*, μέσ. μέλλ. *κρύψομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκρυψάμην*, παθ. μέλλ. *ἀ' κρυφθήσομαι* καὶ *β' κρυβήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐκρυφθην* καὶ *β' ἐκρύβην*, παρ. *κέρουμμαι*, ὑπερσ. *ἔεκρύμμην*.

Θέμ. κρυφ- ἢ κρυβ-, οὗ τὸ τελικὸν ἄφωνον πρὸ τοῦ προσφύματος τ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλόν (κρύφ-τ-ω, κρύβ-τ-ω, κρύπτω). Τὸ θεματικὸν φωνῆεν υ εἶναι βραχύ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παρ. *κρύψις*, *κρύφα*, *κρύφιος*, *κρύβδην*, *κρυπτός*, *κρυπτίνδα*, *κρυπτέον*.

κτῆνομαι—ὄμμι (=ἀποκτῶ), παρ. *ἐκτόμην*, μέσ. μέλλ. *κτῆσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκτῆσάμην*, παθ. μέλλ. *κτηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκτῆθην*, παρ. *κέκτημαι* καὶ *ἔκτημαι*, ὑπερσ. *ἔεκκτήμην* καὶ *ἐκτῆμην*, τετελ. μέλλ. *κεκτήσομαι* καὶ *ἐκτῆσομαι*.

Θέμ. κτα-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσον, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ παρ. σχηματίζεται ὡς ἐξῆς: ὑποτ. *κεκτημένος* ὡ κλπ. καὶ *κεκτῆται—κεκτῆσθε*, εὐκτ. *κεκτημένος εἶην* κλπ. καὶ *κεκτῆμην*, *κεκτῆτο*, *κεκτῆμεθα*, προστ. *κέκτησο*, ἀπαρ. *κεκτῆσθαι*, μετοχ. *κεκτημένος*, η, ον. Ρημ. παρ. *κτῆσις*, *κτῆμα*, *κτῆτωρ*, *κτητός* (*κτητικός*), *κτητέος*.

κτείνω (=φονεύω), παρ. *ἔκτεινον*, μέλλ. *κτενῶ*, ἄορ. *ἔκτεινα*, παρ. *ἔκτορα*, ὑπερσ. *ἔκτόρειν* καὶ *ἔκτορός* ἦν. Παθ. [*κτείνομαι*], παρ. *ἐκτεινόμην*, [παθ. ἄορ. *ἐκιάθην*].

Θέμ. κτεν-ν-ω, κτείνω, κτείνω. Ἐξ ἑτέρου θέματος κτιν- σχηματίζεται ἕτερος τύπος τοῦ ἔνεργ. ἔνεστ. *κτιννμι*, οὗ δ' παρ. *ἐκτιννν* καὶ *ἐκτιννον*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό. Ρημ. παρ. πάντα σύνθετα: *ἀνδροκτόνος*, *μητροκτόνος* καὶ *μητρόκτονος* κλπ.

κτίζω, παρ. *ἐκίζον*, [μέλλ. *κτίσω*], ἄορ. *ἐκτίσα*, [παρ. *κέκτικα* ἢ *ἔκτικα*]. Παθ. *κτίζομαι*, παρ. *ἐκτιζόμην*, ἄορ. *ἐκτίσθην*.

[παθ. μέλλ. κτισθήσομαι, παρακ. ἐκτισμαι, ὑπερσ. ἐκτίσμηγ].

Θέμ. κτιδ-γ-ω. Τὸ ι τηρεῖται πανταχοῦ βραχύ. Ρημ. παράγ. κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτιστός, κτιστέον.

κυβερνάω—ῶ (=διοικῶ, διευθύνω), παρατ. ἐκυβέρονω, μέλλ. κυβερνήσω, ἄορ. ἐκυβέρονησα. Παθ. κυβερνώμαι, παρατ. ἐκυβερνώμην.

Ἐκ τοῦ κύμβη (=λέμβος) καὶ τοῦ θέμ. ἐρ- τοῦ ἐρέσσω (=κωπηλατῶ). Τὸ ρῆμα τοῦτο χρησιμοποιεῖται κατὰ κυριολεξίαν ἐπὶ τῆς διευθύνσεως πλοίου. Ρημ. παράγ. κυβέρονσις, κυβερνήτης (κυβερνητικός), κυβερνητέον.

κυβεύω (=παίζω τοὺς κύβους (ζάρια), διακυβεύω), ἄορ. ἐκύβευσα. Παθ. μόνον ὁ ὑπερσ. ἐκεκύβευτο.

Ἐκ τοῦ κύβος. Ρημ. παράγ. κυβεία, κυβευτής, κυβευτικός.

κυβιστάω—ῶ (=περιπατῶ, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν χειρῶν, μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω), παρατ. ἐκυβίστων, ἄορ. ἐκυβίστησα.

Ἐκ τοῦ κύβη (=κεφαλή), τοῦτο δ' ἐκ τοῦ κύπτω. Ρημ. παραγ. κυβίστησις, κυβίστημα, κυβιστήρ, κυβιστίδα.

κυκλόω—ῶ (=περικυκλώνω), παρ' Ἀττικοῖς δὲν ἀπαντᾷ τὸ ἐνεργ. Μέσ. καὶ παθ. κυκλοῦμαι, παρατ. ἐκυκλοῦμην, μέσ. μέλλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκυκλωσάμην, παθ. μέλλ. κυκλωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκυκλώθην, παρακ. κεκύκλωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυκλώμην.

Ἐκ τοῦ κύκλος. Ρημ. παράγ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός.

κυλίνδω καὶ **κυλινδέω—ῶ** (=κυλίω, περιστρέφω), παρατ. ἐκύλινδον καὶ ἐκυλίνδον, μέλλ. κυλινδήσω, ἄορ. ἐκύλισα. Μέσ. κυλίνδομαι ἢ κυλινδοῦμαι ἢ καλινδοῦμαι, παρατ. ἐκαλινδούμην, παθ. μέλλ. κυλισθήσομαι, μέσ. μέλλ. κυλίσομαι, παθ. ἄορ. ἐκυλισθην [καὶ ἐκυλινδήθην], μέσ. ἄορ. ἐκυλίσάμην, παρακ. κεκύλισμαι, ὑπερσ. ἐκεκυλίσμηγ.

Θέμ. κυλινδ-, κυλινδε-, καλινδε-. Εἰς τοὺς παθ. καὶ μεσ. χρόνους, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., τὸ ι τοῦ θέματος εἶναι μακρόν. Ρημ. παράγ. κυλινδήσις, κυλίστρα, κύλισις, κύλισμα, κύλινδρος, κυλιστός.

κυνηγέω—ῶ, παρατ. ἐκυνηγούμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ κυνηγός, ὅπερ ἐκ τοῦ κύων καὶ ἄγω. Θέμ. κυνηγέω, κυνηγέω, κυνηγῶ.

κύπτω (=σκύπτω), παρατ. ἐκυπτιον, μέσ. μέλλ. μετὰ ἐνεργ. σημ. —κύρωμαι [καὶ κύρω], ἄορ. ἐκυρνα, παρακ. ἐκύρφα, ὑπερσ. ἐκεκύρφειν.

Θέμ. κυβ-, οὗ τὸ β πρὸ τοῦ προσφύματος τ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλόν (κυβ-τ-ω, κύπτω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει, πλὴν τοῦ ἐνεστ. Τὸ θεματικὸν φωνῆεν υ εἶναι μακρόν. Ρημ. παράγ. κυφός, κύφωσις, κύφωμα.

κυριεύω (=εἶμαι κύριος, καταλαμβάνω), παρατ. ἐκυρίεον, μέλλ. κυριεύσω, ἄορ. ἐκυρίεσσα, [παρακ. κεκυρίενκα, ὑπερσ. ἐκεκυριεύκειν]. Παθ. [κυριεύομαι, ἄορ. ἐκυριεύθην].

*Ἐκ τοῦ κύριος, ὅπερ ἐκ τοῦ κύρος. Τὸ παθητ. τοῦ ρήματος τούτου παρ' Ἀττικοῖς ἀνακληροῦται ὑπὸ τοῦ ἀλίσκομαι.

κύω καὶ **κυσέω**—ῶ (=ἔχω ἐν γαστρὶ, ἐγκυμονῶ), παρατ. ἐκύουν, ἄορ. ἐκύησα. Παθ. κυοῦμαι, [ἄορ. ἐκνήθην].

Θέμ. κυ- καὶ κυε-. Ρημ. παράγ. κύησις, κύημα.

κωλύω (=ἐμποδίζω), παρατ. ἐκώλων, μέλλ. κωλύσω, ἄορ. ἐκώλυσα, παρακ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐκεκωλύκειν. Παθ. κωλύομαι, παρατ. ἐκωλνόμεν, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. κωλύσομαι, παθ. μέλλ. κωλυνθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐκωλύθην, παρακ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, τετελ. μέλλ. κεκωλύσομαι.

Θέμ. κωλυ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη, κωλυτής, κωλυτικός, κωλυτής, κωλυτήριος, κωλυτός, κωλυτέος.

κοιμάζω (=πανηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, εὐθυμῶ), παρατ. ἐκόμαζον, μέλλ. κοιμάσω καὶ κοιμάσομαι, ἄορ. ἐκόμασα, παρακ. κεκόμακα, ὑπερσ. ἐκεκομάκειν.

*Ἐκ τοῦ κῶμος. Θέμ. ἀναλογ. κοιμάδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. κομαστής (κομαστικός).

Λ

λαγχάνω (=λαμβάνω διὰ κλήρου, μετέχω), παρατ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. λήξομαι, ἄορ. β' ἔλαχον, παρακ. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἄορ. ἐλήχθην, παρακ. εἴληγμαι.

Θέμ. ἰσχυρὸν ληχ- καὶ ἀσθενὲς λαχ-, εἰς ὃ προστίθενται τὰ προσφύματα αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτήρος. Ὁ παρακ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει κατὰ τὸ εἶμαρται. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. λῆξις, λάχος, λαχμός, ληκτός, ληκτέος.

λακωνίζω (=ὀμιλῶ διὰ βραχέων, μιμοῦμαι τὰ τῶν Λακωνῶν ἤθη), παρατ. ἐλακωνίζον, μέλλ. λακωνιῶ, ἄορ. ἐλακωνίσα. Ἐκ τοῦ Δάκων. Θέμ. ἀναλογ. λακωνίδ-ι-ω. Ρημ. παράγ. λακωνισμός, λακωνιστής.

λαλέω—ῶ (=ὀμιλῶ, φλυαρῶ), παρατ. ἐλάλουν, μέλλ. λαλήσω, ἄορ. ἐλάλησα, παρακ. ἐλάληγα, ὑπερσ. ἐλελάηκειν.

*Ἐκ τοῦ λόλος. Θέμ. λαλέσ-ω, λαλέω, λαλῶ. Ρημ. παράγ. λάλησις, λάλημα, λαλητός, λαλητέος.

λαμβάνω, παρατ. *ἐλάμβανον*, μέσ. μέλλ. *μὲ ἐνεργ.* *σημ. λή-
φομαι*, ἄορ. β' *ἐλαβον*, παρακ. *εἴληφα*, ὑπερσ. *εἴληφειν* καὶ *εἴληφώς
ἦν*, τετελ. μέλλ. *εἴληφώς ἔσομαι*. Μέσ. καὶ παθ. *λαμβάνομαι*, παρατ.
ἐλαμβατόμην, μέσ. ἄορ. β' *ἐλαβόμην*, παθ. μέλλ. *ληφθήσομαι*, παθ.
ἄορ. *ἐλήφθην*, παρακ. *εἴλημμαι*, ὑπερσ. *εἴλημην* καὶ *εἴλημμένος ἦν*,
τετελ. μέλλ. *εἴλημμένος ἔσομαι*.

Θέμ. ἰσχυρὸν ληβ- καὶ ἀσθενὲς λαβ-, εἰς ὃ προστίθενται τὰ προσφύματα
αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτηῆρος. Ὁ παρακ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει κατ'
ἀναλογίαν τοῦ εἴμαρται. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον
προθέσεων. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. β' ἐν τῷ β' ἐν. προσ. τῆς προστ. τονίζεται ἐπι
τῆς ληγούσης. Ρημ. παράγ. *λήψις*, *λαβή*, *λήμμα*, *λαβίς*, *λήπτῆς*, *λήπτωρ*,
ληπτός, *ληπτέον*.

λαμπρύνω (=κάννω τι λαμπρόν), παρατ. *ἐλάμπρυνον*, [μέλλ.
λαμπρυνῶ], ἄορ. *ἐλάμπρυνα*. Μέσ. καὶ παθ. *λαμπρύνομαι*, παρατ.
ἐλαμπρυνόμην, [παρακ. *εἰλάμπρυσμαι*, ὑπερσ. *ἐελαμπρύσμην*].

Ἐκ τοῦ λαμπρός. Θέμ. ἀναλογ. λαμπρύν-ω, λαμπρύννω, λαμπρύνω.
Ρημ. παράγ. *λαμπρυντής* (*λαμπρυντικός*).

λάμπω, παρατ. *ἐλαμπον*, μέλλ. *λάμψω*, ἄορ. *ἐλαμψα*, [παρακ.
β' *ἐελαμψα*]. Παθ. *λάμφομαι*, [μέσ. μέλλ. *λάμφομαι*].

Θέμ. λαμπ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέ-
σεων. Ρημ. παράγ. *λάμψις*, *λαμπάς*, *λαμπτήρ*, *λαμπρός*, *λαμπρότης*.

λανθάνω (=διαφεύγω τὴν προσοχήν, μένω ἄγνωστος) καὶ
σπιν. *λήθω*, παρατ. *ἐλάνθανον*, μέλλ. *λήσω*, ἄορ. β' *ἐλαθον*, παρακ.
β' *ἐέληθα*, ὑπερσ. β' *ἐελέθηεν*. Μέσ. πάντοτε σύνθετον *ἐπιλανθά-
ρομαι*, παρατ. *ἐπελανθανόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπιλήσομαι*, μέσ. ἄορ. β'
ἐπελαθόμην, παρακ. *ἐπιλέησομαι*, ὑπερσ. *ἐπελελήσομην*.

Θέμ. ἰσχυρὸν ληθ- καὶ ἀσθενὲς λαθ-, εἰς ὃ προστίθενται τὰ προσφύματα
αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτηῆρος. Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς
διά, ὃ δὲ μέσ. ἄορ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς ἐκ. Ρημ. παράγ.
λήθη, *λήσμων*, *λάθος*, *λάθηρα*, *ἀλάθῆτος*, *ἀλητος*.

-**λέγω** (=συλλέγω, συνάζω, ἐκλέγω), πάντοτε σύνθετον. Συλ-
λέγω, παρατ. *συνέλεγον*, μέλλ. *συλλέξω*, ἄορ. *συνέλεξα*, παρακ. *συνεί-
λοχα*, ὑπερσ. *συνειλόχειν*. Μέσ. καὶ παθ. *συλλέγομαι*, παρατ. *συνελε-
γόμην*, μέσ. μέλλ. *συλλέξομαι*, μέσ. ἄορ. α' *συνελεξάμην*, παθ. μέλλ. α'
συλλεχθήσομαι. παθ. μέλλ. β' *συλλεγήσομαι*, παθ. ἄορ. καὶ μὲ μέσῃν
σημ. *συνελέχθην*, παθ. ἄορ. β' *συνειλέγην*, παρακ. *συνείλεγμα*, ὑπερσ.
συνειλέγμην καὶ *συνειλεγμένος ἦν*.

Θέμ. λεγ-. Πλὴν τῆς σὺν τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει καὶ μετὰ
τῶν προθέσεων ἐκ, κατά, διά, πρὸ-ἐκ. Εἰς τὸν ἐνεργ. παρακ. τὸ ε τοῦ θέ-

ματος τρέπεται εἰς ο, ὁ δὲ χαρακτήρ γ δασύνεται. Ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. τῆς ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ ει. Ρημ. παράγ. συλλογή, ἐκλογή, σύλλογος, κατάλογος, λόχος, λεχώ, λέχος, λογάς, ἐκλεκτός, ἐκλεκτός, ἐκλεκτόν.

λέγω (=θμιλῶ), παρατ. ἔλεγον, μέλλ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀόρ. α' ἔλεξα καὶ εἶπα, ἀόρ. β' εἶπον, παρακ. εἶρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν καὶ εἰρηκῶς ἦν. Παθ. λέγομαι, παρατ. ἐλερόμην, παθ. μέλλ. ρηθήσομαι καὶ λεχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐρρήθην καὶ ἐλέχθην, παρακ. εἶρημαι καὶ λέλεγμαι, ὑπερσ. εἰρήμην καὶ εἰρημένος ἦν, τετελ. μέλλ. εἰρήσομαι καὶ λελέξομαι.

Θέμ. λεγ-, Ἔερ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε ὁ μέλλ. ἐρε-σ-ω, ἐρέ-ω, ἐρῶ, καὶ κατὰ μετάθεσιν Ἔρε-, ἐξ οὗ εἶρηκα, ρηθήσομαι κλπ., καὶ Ἔεπ-, ἐξ οὗ μετ' ἀναδιπλ. καὶ αὐξήσεως ὁ ἀόριστος Ἔε-Ἔπον, εἶπον, εἶπον. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' εἰς τὸ β' ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προσοκτ. τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης : εἶπέ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀντί, ἐπὶ καὶ πρό. Οἱ τύποι λεχθήσομαι, ἐλέχθην, λέλεγμαι εἶναι σπάνιοι. Ρημ. παράγ. λέξις, ρῆσις, ρῆμα, ρητός, ρήτωρ, ρητέον, λεκτός, λεκτέος, λεκτέον.

λεηλατέω—ῶ (=διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, ἐρημῶνω), παρατ. ἐλεηλάτου, μέλλ. λεηλατήσω, ἀόρ. ἐλεηλάτησα. Παθ. λεηλατοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐλεηλατήθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ λεία καὶ ἐλαύνω. Ρημ. παράγ. λεηλασία.

λείπω (=ἀφήνω), παρατ. ἔλειπον, μέλλ. λείψω, ἀόρ. β' ἔλιπον, παρακ. λέλοιπα, ὑπερσ. ἐλελοίπειν. Μέσ. καὶ παθ. λείπομαι, παρατ. ἐλειπόμην, μέσ. μέλλ.—λείπομαι, μέσ. ἀόρ. [α' ἐλειράμην], β' ἐλιπόμην, παθ. μέλλ. α' με μέσην σημ. λειφθήσομαι καὶ β' λιπήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐλείφθην, παρακ. λέλειμμαι, ὑπερσ. ἐλελείμην, τετελ. μέλλ. λελείρομαι.

Θέμ. Ισχυρὸν λειπ- καὶ ἀσθενὲς λιπ-. Ὁ λέλοιπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα π, τρέπει δὲ τὸ ει εἰς οι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, ὑπό. Τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέματος λιπ-. Ρημ. παράγ. λείμμα, [λείψις], λείψανον, λοιπός, ἀδειάλειπτος, λειπτέον.

λειτουργέω—ῶ (=ἔκτελῶ δημοσίαν τινὰ λειτουργίαν, εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος), παρατ. ἐλειτούργουν, μέλλ. λειτουργήσω, ἀόρ. ἐλειτούργησα, παρακ. λελειτούργηκα, ὑπερσ. ἐλελειτουργήκειν. Παθ. μόνον ἢ μετοχῇ παρακ. τὰ λελειτουργημένα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ λειτουργός (ἢ λητουργός). Γράφεται διὰ του ει καὶ διὰ τοῦ η. Θέμ. λειτουργέσ-ω, λειτουργέω, λειτουργῶ. Ρημ. παράγ. λειτούργημα, λειτουργητέον, ἀλειτούργητος.

λευκώ—ω (=ἀσπρίζω), ἄορ. ἐλεύκωσα. Μέσ. παρ. ἐλευκούμην, παρακ. λελεύκωμαι.

Ἐκ τοῦ λευκός. Ρημ. παράγ. λεύκωσις, λεύκωμα.

λεύω (=λιθοβολῶ), παρ. ἔλενον, [μέλλ.—λεύσω], ἄορ. ἔλευσα. Παθ. μέλλ.—λευσθήσομαι, ἄορ.—ἐλεύσθην.

Ἐκ τοῦ λεύς(δωρ.)=λίθος. Θέμ. λεF -(λευ-), εἰς ὃ προστίθεται σ πρῶτων ἀπό μ, τ, θ ἀρχομένων καταλήξεων. Ρημ. παράγ. κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός.

λήγω (=τελειώνω), παρ. ἔληγον, μέλλ. λήξω, ἄορ. ἔληξα. Θέμ. ληγ-. Ρημ. παράγ. λήξις, ἄληκτος.

[λήζω] (=ληστεύω), ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ παρ. ἔληζον. Μέσ. λήζομαι, παρ. ἔληζόμην, μέσ. ἄορ. ἔλησάμην.

Θέμ. ληιδ-ζομαι, ληίζομαι, λήζομαι, (ἐκ τοῦ ἰων. ληίς —ίδος=λεία). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν μέσης διαθέσεως. Ρημ. παράγ. ληστής, ληστήρ, ληστήριον.

ληρέω—ω (=φλυαρῶ, μωρολογῶ), παρ. ἐλήρησα.

Ἐκ τοῦ λῆρος. Θέμ. ληρέσ-ω, ληρέω-ω. Ρημ. παράγ. λήρημα, λήρησις.

ληστεύω, παρ. ἐλήστενον. Παθ. ληστεύομαι, παρ. ἐληστενόμην.

Ἐκ τοῦ ληστής. Ρημ. παράγ. ληστεία.

λιμοκτονέω—ω (=φονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ), παρ. Ἄττικοῖς μόνον ὁ ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ λιμός καὶ κτείνω.

λιπκρέω—ω (=παρακαλῶ μετ' ἐπιμονῆς), παρ. ἐλιπάρουν, μέλλ. λιπαρήσω. Παθ. λιπαροῦμαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ λιπαρός (δπερ ἐκ τοῦ λίπος). Θέμ. λιπαρέσ-ω, λιπαρέω, λιπαρῶ.

λογίζομαι (=λογαριάζω, μετρῶ), παρ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλλ. λογιῶμαι, μέσ. ἄορ. ἐλογισάμην, παθ. μέλλ. λογισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλογισθην, παρακ. λελόγισμαι, ὑπερσ. ἐλελογίσμην.

Ἐκ τοῦ λόγος. Θέμ. ἀναλογ. λογιδ-γ-ομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. με ἐνεργ. διάθεσιν, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων διά, ἀντί, σύν, ἀνά, παρά, ἐπί, ἀπό κλπ. Ρημ. παράγ. λογισμός, λογιστής, λογιστέον.

λοιδορέω—ω (=ἐκτοξεύω ὕβρεις, κακολογῶ), παρ. ἐλοιδορούν, μέλλ. λοιδορήσω, ἄορ. ἐλοιδορήσα, παρακ. λελοιδορήκα, ὑπερσ. ἐλελοιδορήκειν. Μέσ. καὶ παθ. λοιδοροῦμαι, παρ. ἐλοιδοροῦμην, μέσ.

μέλλ. λουδορήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουδορησάμην, παθ. ἄορ. ἐλουδορήθην, παρακ. λελουδορήμαι, ὑπερσ. ἐλελουδορήμην.

Ἐκ τοῦ *λοιδορος*. Θέμ. λουδορέσ-ω, λουδορέω, λουδορῶ. Ρημ. παράγ. *λοιδορήσεις, λοιδορήμα, λουδορητέον*.

ΛΟΥΩ, παρατ. [ἐλουον], μέλλ. [λούσω], ἄορ. [ἐλουσα]. Μέσ. λούομαι καὶ λούμαι, παρατ. ἐλούμην, μέσ. μέλλ. λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλουσάμην, [παθ. μέλλ. λουσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐλούσθη], παρακ. λέλουμαι [καὶ λέλουσμαι], ὑπερσ. ἐλελούμην [καὶ ἐλελούσμην].

Θέμ. λου-, οὗ τὸ υ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις τοῦ θεματικοῦ ο μετὰ τοῦ ἐπομένου ο ἢ ε. Ἐν τῷ ἐνεστώτι λούω ἐπεκράτησε πανταχοῦ ἡ δίφθογγος ου εἰς τὸ θέμα. Τῆς ἐνεργ. φωνῆς παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντῶσι μόνον οἱ ἀκόλουθοι τύποι τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. *λούμεν, λούτε, λούσι, λού, ἐλούμεν*. Ἐκ δὲ τοῦ ἐνεστ. τῆς μέσ. φωνῆς μόνον οἱ τύποι: *λούται, λούνται* προστ. *λούσθω* ἀπαρ. *λούσθαι* μετοχ. *λούμενος*. Καὶ τοῦ παρατ. μόνον ὁ τύπος *ἐλούντο*. Ρημ. παράγ. *λούσις, λουτρῶν, λουτρόν, λουτήρ*.

ΛΥΜΑΙΝΟΜΑΙ (=βλάπτω, φθείρω, καταστρέφω), παρατ. ἐλυμαινόμην, μέσ. μέλλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐλυμνάμην, παθ. ἄορ. ἐλυμάνθη, παρακ. λελύμασμαι, ὑπερσ. ἐλελυμάσμην, τετελ. μέλλ. λελυμασμένος ἔσομαι.

Ἐκ τοῦ *λύμη* (=βλάβη). Θέμ. ἀναλογ. λυμαν-γ-ομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. *λύμανσις, λυμαντήρ, λυμαντήρ*.

ΛΥΠΕΩ—ῶ (=προξενῶ λύπην), παρατ. ἐλύπουν, μέλλ. λυπήσω, ἄορ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλελυπήκειν. Μέσ. λυποῦμαι, παρατ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλλ.—λυπήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σμη. ἐλυπήθη, παθ. παρακ. λελύπημαι, ὑπερσ. ἐλελυπήμην.

Ἐκ τοῦ *λύπη*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *λύπημα, λυπητέον, ἀλυπητός*.

ΛΥΣΙΤΕΛΕΩ—ῶ (=ᾠφελῶ), παρατ. ἐλυσιτέλουν, μέλλ. λυσιτελήσω, ἄορ. ἐλυσιτέλησα.

Παραισύνθηστον ἐκ τοῦ *λυσιτελής*, ὅπερ ἐκ τοῦ *λύω* καὶ *τέλος*. Ρημ. παράγ. *λυσιτελοῦντως*.

ΛΥΤΤΩ—ῶ (=λυσσῶ), μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ *λύττα* (*λύσσα*).

ΛΥΩ (=λύνω, ἐλευθερώνω, ἐξηγῶ, παραβαίνω), παρατ. ἔλυον, μέλλ. λύσω, ἄορ. ἔλυσα, παρακ. λέλυκα, ὑπερσ. ἐλελύκειν. Μέσ. καὶ παθ. λύομαι, παρατ. ἐλύόμην, μέσ. μέλλ. λύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐλύσα-

μην, παθ. μέλλ. λυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλύθην, παρακ. λέλυμαι, ὑπερσ. ἐλελύμην, τετελ. μέλλ. λελύσομαι.

Θέμ. λν-, οὗ ὁ χαρακτήρ υ εἶναι βραχὺς πρὸ τῶν ἀπὸ κ, μ, θ χρονικῶν καταλήξεων. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παράγ. λύσις, λύτης, λύτρον, λυτός, λυτέος, λυτέον.

λωθίζομαι—ῶμιζι (=βλάπτω), παρατ. ἐλωβώμην, μέσ. μέλλ. λωβήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλωβησάμην, παθ. ἀόρ. ἐλωβήθην, παρακ. λελώβημαι, ὑπερσ. ἐλελωβήμην.

Ἐκ τοῦ λώβη (=βλάβη, ὕβρις). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, Τὸ ἔνεργ. λωβάω-ῶ εἶναι μγγ. Ρημ. παράγ. λώβημα, λώβησις, λωβητής, λωβητός.

λωποδύτέω—ῶ (=εἶμαι λωποδύτης, κλέπτω), παρατ. ἐλωποδύτου.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ λωποδύτης (ὅπερ ἐκ τοῦ λῶπος=ίματιον, ἔνδυμα καὶ δύομαι). Θέμ. λωποδυτέσ-ω, λωποδυτέω, λωποδυτῶ.

M

μανιόμυζι (=εἶμαι μανιώδης, κατέχομαι ὑπὸ μανίας), παρατ. ἐμαινόμην, μέσ. μέλλ. μαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηνάμην, παθ. μέλλ. β' μανήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. ἐμάνην, ἔνεργ. παρακ. β' μὲ μέσ. σημ. μέμηνα καὶ παθ. παρακ. μεμάνημαι, ὑπερσ. ἐμεμανήμην.

Θέμ. μαν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j μαν-j-ω, μαίνω, ὅπερ ποιητ. πλὴν τοῦ ἀμφισβητουμένου ἀόρ. ἐμῆνα. Οἱ χρόνοι τοῦ ἔνεργ. σχηματίζονται ὡς ἐξῆς : ἔνεστ. μαίνω, παρατ. ἐμαινον, μέλλ. μανῶ, ἀόρ. ἐμῆνα, παρακ. μεμάνηκα, ὑπερσ. ἐμεμανήκειν. Ρημ. παράγ. μανία, μάντις, μαινάς.

μακκαρίζω (=νομίζω τινὰ μακάριον, καλοτυχίζω), παρατ. ἐμακκάριζον, μέλλ. μακαριῶ, ἀόρ. ἐμακκάρισα. Παθ. μακαρίζομαι, παρατ. ἐμακαριζόμην, μέλλ. μακαρισθήσομαι, ἀόρ. ἐμακαρίσθην, παρακ. μεμακκάρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμακαρίσμην.

Ἐκ τοῦ μάκαρ. Θέμ. ἀναλογ. μακαριδ-j-ω. Ρημ. παράγ. μακαρισμός, μακαριστός, μακαριστέον.

μακρολογέω—ῶ (=διὰ μακρῶν ὀμιλῶ, μακρὸν λόγον ἀποτείνω), μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ μακρολόγος. Θέμ. μακρολογέσ-ω, μακρολογέω, μακρολογῶ. Ρημ. παράγ. μακρολογητέον.

μακνύζω, παρατ. ἐμάνθανον, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ. μαθήσομαι, ἀόρ. β' ἐμαθον, παρακ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ

μεμαθηγώς ἦν. Παθητ. *μανθάνομαι*, παρακ. *μόνον* κατὰ μετοχ. *μεμαθημένος*.

Θέμ. *μαθ-*, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφ. αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος γ *μανθαν-*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε *μαθε-*. Ρημ. *παράγ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον*.

μαντεύομαι (=προφητεύω, συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον), παρατ. *ἐμαντεύομην*, μέσ. μέλλ. *μαντεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμαντεύσάμην*, παρακ. *μεμάντευμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμαντεύμην*.

Ἐκ τοῦ *μάντις* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μαίνομαι*). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικόν. Ρημ. *παράγ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, μαντευτής, μαντευτός, μαντευτέον*.

μαραίνω (=σβήνω, καταστρέφω, ξηραίνω), παρατ. *ἐμάρανον*, μέλλ. *μαρανώ*, ἀόρ. *ἐμάρανα*. Παθ. *μαραίνομαι*, παρατ. *ἐμαραίνομην*.

Θέμ. *μαράν-ι ω*. Ὁ ἀόρ. *ἐμάρανα* (ἐμάρανασα, ἐμάρανανα, ἐμάρανα) ἐκτείνε τὸ α βρ. εἰς α μαρ. καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ρ. Ρημ. *παράγ. μάρασις, μαρασμός*.

μαρτυρέω—ῶ (=παρέχω μαρτυρίαν), παρατ. *ἐμαρτύρουν*, μέλλ. *μαρτυρήσω*, ἀόρ. *ἐμαρτύρησα*, παρακ. *μεμαρτύρηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμαρτύρηκειν*. Παθ. *μαρτυροῦμαι*, παρατ. *ἐμαρτυρούμην*, μέσ. μέλλ. *μαρτυρήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμαρτυρησάμην*, παθ. μέλλ. *μαρτυρηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμαρτυρήθην*, παρακ. *μεμαρτύρημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμαρτυρήμην*.

Ἐκ τοῦ *μάρτυς*. Θέμ. *μαρτυρέσ-ω*, *μαρτυρέω-ῶ*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, πρὸς, διὰ, κατὰ. Ρημ. *παράγ. μαρτύρημα, μαρτυρητέον*.

μαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα), παρατ. *ἐμαρτύρομην*, [μέσ. μέλλ. *μαρτυροῦμαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐμαρτύράμην*.

Ἐκ τοῦ *μάρτυς*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων διὰ καὶ ἐπί.

μαστιγῶ—ῶ (=μαστιγώνω), παρατ. *ἐμαστίγουν*, μέλλ. *μαστιγῶσω*, ἀόρ. *ἐμαστίγωσα*. Παθ. *μαστιγοῦμαι*, παρατ. *ἐμαστιγούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *μαστιγώσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμαστιγώθην*, παρακ. —*μεμαστίγωμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμαστιγώμην*.

Ἐκ τοῦ *μάστιξ*. Ρημ. *παράγ. μαστίγωσις, μαστιγωτός*.

μάττω ἢ **μάσσω** (=ζυμώνω, σπογγίζω), παρατ. *ἐματτον*, μέλλ. *μάξω*, ἀόρ. *ἐμαξα*, [παρακ. *μέμαχα*, ὑπερσ. *ἐμεμάχην*]. Μέσ.

καὶ παθ. *μάττομαι*, μέσ. μέλλ. *μάξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμαξάμην*, παθ. ἄορ. β' — *ἐμάγην*, παρακ. *μέμαγμα*, ὑπερσ. *ἐμεμάγμην*.

Θέμ. μαγ-γ-ω. Ρημ. παράγ. *μάγμα*, *μαγμός*, *μαγίς*, *μαγεύς*, *μάκτης*, *μάκτρον*, *μάκτρα*, *μάζα*, *μάγειρος*, *ἐκμαγεῖον*, *μακτός*.

μάχομαι (=συνάπτω μάχην), παρακ. *ἐμαχόμην*, μέσ. μέλλ. *μαχοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμαχεσάμην*, παρακ. *μεμάχημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμαχίμην*.

Θέμ. μαχ-, μαχε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσον ἐνεργ. διαθέσεως, ὃ δὲ θεματικὸς τὸν χαρακτῆρ εἰς τὸν παρακ., τὸν ὑπερσ. καὶ τὰ ρηματικὰ ἐκτείνεται εἰς ἧ. Ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *μάχη*, *μάχιμος*, *μαχητής*, *μαχητικός*, *μαχητός*, *μαχητέον*.

μεγαληγορέω—ὦ (=ὀμιλῶ ἀλαζονικῶς), παρακ. *ἐμεγαληγόρου*, ἄορ. *ἐμεγαληγόρησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μεγαληγός* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μέγας* καὶ *ἀγορεύω*). Θέμ. *μεγαληγορέω*, *μεγαληγορέω*, *μεγαληγορῶ*.

μεγαλύνω (=μεγαλώνω, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω), παρακ. *ἐμεγάλυνον*, μέλλ. *μεγαλυνῶ*, ἄορ. *ἐμεγάλυνα*. Μέσ. *μεγαλύνομαι*, παρακ. *ἐμεγαλυνόμην*, ἄορ. *ἐμεγαλύνθην*.

Ἐκ τοῦ *μέγας*.

μεθύσκω (=μεθύω τινά), παρακ. *ἐμέθυσκον*, μέλλ. *μεθύσω*, ἄορ. *ἐμέθυσσα*. Μέσ. καὶ παθ. *μεθύσκομαι*, παρακ. *ἐμεθυσκόμην*, παθ. μέλλ. *μεθυσθήσομαι*, παθ. ἄορ. ὡς μέσος *ἐμεθύσθην*, παρακ. *μεμέθυσμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμεθύσμην*.

Ἐκ τοῦ ποιητ. *μέθυ* (=οἶνος) προσλήψει τοῦ προσφ. σκ-. Ὁ θεματικὸς χαρακτῆρ εἶναι πανταχοῦ βραχύς. Εἰς τὸ τέλος τοῦ θέματος προστίθεται σ πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων χρονικῶν καταλήξεων. Ρημ. παράγ. *μέθυσις*, *μέθυσμα*, *μεθυστής* (*μεθυστικός*).

μείγνυμι ἴδ. *μίγνυμι*.

μειδιάω—ὦ (=χαμογελῶ), ἄορ. *ἐμειδιάσα*.

Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, ἐπί καὶ διά.

μειώω—ὦ (=ἐλαττώνω), μόνον κατ' ἐνεστ. Παθ. *μειοῦμαι*, ἄορ. *ἐμειώθην*.

Ἐκ τοῦ *μῆϊον*. Ρημ. παράγ. *μείωμα*, *μείωσις*, *μειωτός*, *μειωτέος*.

μειρομαι (=λαμβάνω διὰ κλήρου, μετέχω, διαίρω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὃ παρακ. *εἴμαρται* (=εἶναι πεπωμένον), καὶ ὃ ὑπερσ. *εἴμαρτο*.

Θέμ. σμερ- (μέρ-ι-ομαι, μέρομαι, μείρομαι), και σμάρ-, ἔξ οὗ ὁ παρακ. σέσμαρται, ἔσμαρται, ἔμμαρται, εἴμαρται. Ρημ. παράγ. μέρος, μερίς, μοῖρα.

ΜΕΛΧΙΝΩ (=μαυρίζω), μόνον κατ' ἔνεστ. Παθ. παρατ. ἐμειλανόμην και παθ. ἄορ. ἐμελάνθην.

*Εκ τοῦ μέλας. Θέμ. μελάν-ι-ω.

ΜΕΛΕΙ (=ὑπάρχει φροντίς), ἀπρόσωπον (ὑποτ. μέλλ, εὐκτ. μέλλοι, προστ. μελέτω, ἄπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον), παρατ. ἔμελε, μέλλ. μελήσει, ἄορ. ἐμέλησε, παρακ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἐμεμελήκει.

Θέμ. μελ- και μελε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει (μεταμέλει=μετανοῶ), στερεῖται δ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ μονολεκτικού παρακειμένου και ὑπερσ. Ρημ. παράγ. μέλησις, μέλημα, μελέτη, μελητέον.

ΜΕΛΕΤΙΩ—Ω (=φροντίζω, ἀσκοῦμαι), παρατ. ἐμελέτων, μέλλ. μελετήσω [και μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. μελετήσομαι], ἄορ. ἐμελέτησα, παρακ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. ἐμεμελετήκειν. Παθ. μελετώμαι, παρατ. —ἐμελετώμην, παρακ. μεμελέτημαι.

*Εκ τοῦ μελέτη (ὄπερ ἐκ τοῦ μέλει). Ρημ. παράγ. μελέτημα, ἀμελέτητος, μελετητέον.

ΜΕΛΛΩ (=ἔχω σκοπῶ, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ), παρατ. ἔμελλον και ἤμελλον, μέλλ. μελλήσω, ἄορ. ἐμέλλησα. Παθ. μόνον μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο, ἄπαρ. —μέλλεσθαι).

Θέμ. μέλ-ι-ω, μέλλω και μελλε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. μέλλησις, μέλλημα, μελλητής, μελλητέον.

ΜΕΜΦΟΜΕΝΙ (=ἐπιτιμῶ, κατηγορῶ), παρατ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλλ. μέμφομαι, μέσ. ἄορ. ἐμεμφάμην, παθ. ἄορ. με ἐμέμφθην.

Θέμ. μεμφ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ και ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων κατὰ και διά. Ρημ. παράγ. μομφή, μέμφις, μεμπτός, μεμπτέος.

ΜΕΝΩ (=ἵσταμαι ἀκίνητος, περιμένω), παρατ. ἔμενον, μέλλ. μενώ, ἄορ. ἐμεινα, παρακ. μεμένηκα, ὑπερσ. ἐμεμενήκειν.

Θέμ. μεν- και μενε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι οὐδετέρως διαθέσεως, ἀπαντᾷ δ' ἐν συνθέσει μετὰ τῶν πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. μόνος [μόνιμος], μονή, μένος, μενετός, μενετέος.

ΜΕΡΙΖΩ (=μοιράζω), παρατ. ἐμέριζον, μέλλ. μεριῶ, ἄορ. ἐμέρισα, παρακ. μεμέρικα, ὑπερσ. ἐμεμερίζειν. Μέσ. και παθ. μερίζομαι, παρατ. ἐμεριζόμην, μέσ. μέλλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐμερισάμην, παθ. μέλλ. μερισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμερίσθην, παρακ. μεμέρισμα, ὑπερσ. ἐμεμερίσμην.

Ἐκ τοῦ *μερίς*, ὄπερ ἐκ τοῦ *μέρος*, ὄπερ ἐκ τοῦ *μείρομαι*. Θέμ. ἀναλογ. μερίδ-j-ω. Ρημ. παράγ. *μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής, ἀμέριστος*.

ΜΕΤΧΜΕΛΕΙ ἴδ. *μέλει*.

ΜΕΤΧΜΕΛΟΜ.ΧΙ (=μετανοῶ), παρσιτ. *μετεμελόμην, μέλλ. μεταμλήσομαι*.

Θέμ. μελ- (βλ. *μέλει*). Ρημ. παράγ. *μετάμελος, μεταμέλεια, ἀμεταμέλητος*.

ΜΕΤΧΧΕΙΡΙΖΩ (=μεταχειρίζομαι), παρσιτ. *μετεχειρίζον, μέλλ. μεταχειριῶ, ἄορ. μετεχειρίσα*. Μέσ. *μεταχειρίζομαι, παρσιτ. μετεχειρίζομην, μέσ. μέλλ. μεταχειριοῦμαι, μέσ. ἄορ. μετεχειρισάμην, παθ. μέλλ. μεταχειρισθήσομαι, παθ. ἄορ. μετεχειρισθην, παρσιτ. μεταχειρισμαι, ὑπερσ. μετεχειρισμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μετά χειρας* (ἔχω). Ρημ. παράγ. *μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειριστος* κλπ.

ΜΕΤΕΩΡΙΖΩ (=κρατῶ ὑψηλί), παρσιτ. *ἐμειτεωρίζον, μέλλ. μετεωριῶ, ἄορ. ἐμειτεώρισα*. Μέσ. καὶ παθ. *μετεωρίζομαι, παρσιτ. ἐμειτεωρίζομην, παθ. ἄορ. ἐμειτεωρισθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μετέωρος*, ὄπερ ἐκ τοῦ *μετά καὶ αἴρω*. Θέμ. ἀναλογ. μετεωρίδ-j-ω. Ρημ. παράγ. *μετεώρισις, μετεωρισμός, μετεωριστής*.

ΜΕΤΡΕΩ—Ω, παρ. *ἐμέτρονν, μέλλ. μετρήσω, ἄορ. ἐμέτρισα, παρσιτ. μεμέτριχα, ὑπερσ. ἐμεμετρήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *μετροῦμαι, παρσιτ. ἐμειτρούμην, μέσ. μέλλ. μετρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμειτρησάμην, παθ. μέλλ. μετρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμειτρήθην, παρσιτ. μεμέτριμαι, ὑπερσ. ἐμεμετρήμην*.

Ἐκ τοῦ μέτρον. Θέμ. μετρέσ-ω. μετρέω-ῶ. Ἄπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, σύν, ἀνά, κατά, διά. Ρημ. παράγ. *μέτρησις, μετρητής, μετρητός, μετρητέον*.

ΜΗΧΧΑΝΑΟΜ.ΧΙ—ΩΜ.ΧΙ (=μηχανεύομαι, ἐπινοῶ), παρσιτ. *ἐμηχανώμην, μέσ. μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανησάμην, παρσιτ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην*.

Ἐκ τοῦ *μηχανή*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *μηχάνημα, μηχανητής, μηχανητικός, μηχανητέον*.

ΜΙΧΛΕΝΩ (=μολύνω), παρσιτ. *ἐμίαινον, μέλλ. μιανῶ, ἄορ. ἐμίαινα*. Παθ. *μιαίνομαι, παρσιτ. ἐμιαινόμην, μέλλ. μιανθήσομαι, ἄορ. ἐμιάνθην, παρσιτ. μεμιάσμαι, ὑπερσ. ἐμεμιάσμην*.

Θέμ. μιαν-j-ω, μιαίνω. Ὁ ἄορ. ἐμίαινα—ἐμίαινα—ἐμίαινα ἐκτείνει ἀνα-

πληρωτικῶς τὸ βραχὺ θεματικὸν φωνῆεν α βρ. εἰς α μακρ. διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι. Ἐν συνθέσει: *καταμιαίνω* = καταρουπαίνω. Ρημ. παράγ. *μίαςαις, μίασμα, μιαντὸς (ἀμίαντος), μιαρὸς.*

ΜΕΓΥΝΥΜΙ (=σμίγω), μιγνύω καὶ *μίσγω*, παρατ. *ἐμίγνυν, ἐμίγνυναι*, παρατ. —*ἐμιγνύμην, μέσο. μέλλ. μίξω, ἄορ. ἔμιξα.* Μέσο. καὶ παθ. *μίγνυμαι*, παρατ. —*ἐμιγνύμαι, μέσο. μέλλ. μίξομαι, παθ. μέλλ. α' —μιχθήσομαι* καὶ β' *μιγήσομαι, μέσο. ἄορ. ἔμιξάμην, παθ. ἄορ. α' καὶ με μέσσην σημ. ἐμίχθην* καὶ β' ὡς μέσος *ἐμίγην, παρακ. μέμιγμα, ὑπερσ. ἐμεμίγην, τετελ. μέλλ. μεμίξομαι.*

Θέμ. μιγ ἢ μειγ. (ἐξ οὗ καὶ *μείγνυμι*) καὶ μισγ-, ἐξ οὗ ὁ ἔνεστ. *μίσγω.* Τὸ ρῆμα τοῦτο προσλαμβάνει τὰ προσφύματα *νυ* (μίγνυμι, μιγνύω) καὶ *σκ-* (μίσχω, μίσγω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, πρὸς, ἀνά, κατά, ἐπί, ὑπό. Ρημ. παράγ. *μίξις, μίγμα, μιγὰς, μίγδην, μικτὸς, μικτέον.*

ΜΙΜΕΟΜΙΧΙ—Οὔμιχι, παρατ. *ἐμιμούμην, μέσο. μέλλ. μιμήσομαι, μέσο. ἄορ. ἐμιμησάμην, παθ. μέλλ. μιμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμιμήθην, παρακ. μεμίμημαι, ὑπερσ. ἐμεμιμήμην.*

Ἐκ τοῦ *μῖμος*. Θέμ. μιμέσ-ομαι, μιμέομαι-οὔμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἄποθετ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, σύν, ἀπό. Ρημ. παράγ. *μίμησις, μίμημα, μιμητῆς (μιμητικός), μιμηλός, μιμητός, μιμητέος.*

ΜΙΜΝΗΣΚΩ (=ἐνθυμίζω), παρατ. —*ἐμίμνησκον, μέλλ. —μνήσω, ἄορ. —ἐμνησα.* Μέσο. —*μιμνήσκομαι, παρατ. —ἐμιμνησκόμην, μέσο. μέλλ. —μνήσομαι, παθ. μέλλ. με μέσο. σημ. μνησθήσομαι, [μέσο. ἄορ. —ἐμνησάμην], παθ. ἄορ. με μέσο. σημ. —ἐμνήσθην, παρακ. μέμιμημαι, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, τετελ. μέλλ. μεμνήσομαι.*

Θέμ. μνη-, ἐξ οὗ δι' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ. ἰσκιμνησικω-μιμνήσκω. Τὸ ἔνεργ. παρὰ τοῖς πεζογράφοις εἶναι πάντοτε σύνθετον. Ὁ παρακ. μεμνημαι ἔχει πολλάκις σημασίαν ἔνεστ., ἀπαντᾷ δ' εἰς τὴν ὑποτ. καὶ εὐκτ. καὶ μονολεκτικῶς (ὑποτ. μεμνώμαι, -ῆται, -όμεθα, εὐκτ. μεμνήο, -ῆτο, ἦσθε). Ρημ. παράγ. *μνήμη, μνήμων, μνήμα, μνεῖα, μνήσις (ἀνάμνησις, ὑπόμνησις), μνηστήρ, ἀείμνηστος, ἐπιμνηστέον.*

ΜΙΣΣΕΩ—Ω, παρατ. *ἐμίссουν, μέλλ. μισήσω, ἄορ. ἐμίσησα, παρακ. μεμίσηκα, ὑπερσ. ἐμεμισήκειν.* Παθ. *μισοῦμαι, παρατ. ἐμισούμην, μέλλ. μισηθήσομαι, ἄορ. ἐμισήθην, παρακ. μεμίσημαι, ὑπερσ. ἐμεμισήμην.*

Ἐκ τοῦ *μῖσος*. Ρημ. παράγ. *μισητός, μισητέος.*

ΜΙΣΘΑΡΝΕΩ—Ω (=ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ), παρατ. *ἐμισθάρονν, ἄορ. ἐμισθάρησα, παρακ. μεμισθάρηκα, ὑπερσ. ἐμεμισθαρήκειν.*

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθάρης* (*μισθαρος*), ὅπερ ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *ἀρνημαι*. Θέμ. *μισθαρέσ-ω*, *έω*, *ᾶ*.

μισθοδοτέω — ὤ (=παρέχω μισθόν), παρατ. *ἐμισθοδοτούν*, μέλλ. *μισθοδοτήσω*, ἄορ. *ἐμισθοδοτήσα*. [Παθ. *μισθοδοτοῦμαι*, παρατ. *ἐμισθοδοτούμην*, μέλλ. *μισθοδοτηθήσομαι*, ἄορ. *ἐμισθοδοτηθήην*, παρακ. *μεμισθοδοτήμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμισθοδοτήμην*].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοδότης*, ὅπερ ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *δίδομι*. Θέμ. *μισθοδοτέσ-ω*, *μισθοδοτέω*, *μισθοδοτῶ*.

μισθοφορέω — ὤ (=εἶμαι μισθοφόρος), παρατ. *ἐμισθοφόρουν*, μέλλ. *μισθοφορήσω*, ἄορ. *ἐμισθοφόρησα*. Παθ. *μισθοφοροῦμαι*, ἄορ. *ἐμισθοφορήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μισθοφόρος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *μισθός* καὶ *φέρω*. Θέμ. *μισθοφορέσ-ω*, *μισθοφορέω*, *μισθοφορῶ*.

μισθῶω — ὤ (=δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρατ. *ἐμίσθουν*, μέλλ. *μισθῶσω*, ἄορ. *ἐμίσθωσα*, παρακ. *μεμίσθωκα*, ὑπερσ. *ἐμεμισθῶκειν* ἢ *μεμισθῶκώς ἦν*. Μέσ. καὶ παθ. *μισθοῦμαι*, παρατ. *ἐμισθούμην*, μέσ. μέλλ. *μισθῶσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμισθώσάμην*, παθ. μέλλ. *μισθωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμισθώθην*, παρακ. *μεμίσθωμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμισθώμην*.

Ἐκ τοῦ *μισθός*. Ρημ. παράγ. *μίσθωσις*, *μίσθωμα*, *μισθωτής* (*μισθωτικός*, *μισθωτήριον*) *μισθωτός*.

μνημυονεύω (=ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), παρατ. *ἐμνημόνεουν*, μέλλ. *μνημυονεύσω*, ἄορ. *ἐμνημόνευσα*, παρακ. *ἐμνημόνευκα*, ὑπερσ. *ἐμνημυονεύκειν*. Παθ. *μνημυονεύομαι*, παρατ. *ἐμνημυονεύομην*, παθ. μέλλ. *μνημυονευθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμνημυονεύθην*, παρακ. — *ἐμνημόνευμαι*, ὑπερσ. — *ἐμνημυονεύμην*.

Ἐκ τοῦ *μνήμων* (ὅπερ ἐκ τοῦ *μιμνήσκομαι*). Ρημ. παράγ. *μνημόνευμα*, *μνημυονευτικός*, *ἀξιολμνημόνευτος*, *μνημυονευτέον*.

μνησικκίεω — ὤ (=εἶμαι μνησίκακος), μέλλ. *μνησικακίσω*, ἄορ. *ἐμνησικάκησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μιμνήσκομαι* κακόν.

μνηστεύω (=ἀρραβωνίζω), παρατ. *ἐμνήστευον*, μέλλ. *μνηστεύσω*, ἄορ. *ἐμνήστευσα*, [παρακ. *μεμνήστευκα*, ὑπερσ. *ἐμεμνηστεύκειν*]. Μέσ. *μνηστεύομαι*, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ *μνηστήρ*. Ρημ. παράγ. *μνηστεία*, *μνήστευσις*, *μνήστευμα*.

μοχθέω — ὤ (=κοπιᾶζω ὑπερβαλλόντως), παρατ. *ἐμόχθουν*, μέλλ. *μοχθήσω*, ἄορ. *ἐμόχθησα*, παρακ. *μεμόχθηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμοχθήκειν*.

Ἐκ τοῦ *μόχθος*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *μογέω*. Θέμ. *μοχθέσ-ω*, *μοχθέω* — *μοχθῶ*. Ρημ. παράγ. [*μόχθημα*, *μοχθητέον*].

μ.υ.έ.ω — ὦ (=εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, ὀδηγῶ, κατηγῶ), παρατ. *ἐμύουν*, μέλλ. *μυήσω*, ἄορ. *ἐμύησα*, [παρακ. *μεμύηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμύηκειν*]. Παθ. *μυοῦμαι*, παρατ. *ἐμνούμην*, μέλλ. *μυηθήσομαι*, ἄορ. *ἐμυήθην*, παρακ. *μεμύημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμύημην*.

Θέμ. μυ- και μετά τοῦ προσφύματος ε μυε-. Ρημ. παράγ. *μύησις, μύημα, μυητής, ἀμύητος*.

μυθολογέω — ὦ (=ἐπινοῶ ἢ διηγοῦμαι μύθους), παρατ. *ἐμυθολόγουν*, [μέλλ. *μυθολογήσω*], ἄορ. *ἐμυθολόγησα*, παρακ. *μεμυθολόγηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμυθολογήκειν*. Παθ. *μυθολογοῦμαι*, παρατ. *ἐμυθολογούμην*, μέλλ. *μυθολογηθήσομαι*, ἄορ. *ἐμυθολογήθην*, παρακ. *μεμυθολογήμην*, ὑπερσ. *ἐμεμυθολογήμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *μυθολόγος*. Θέμ. *μυθολογέω*, *μυθολογῶ*, μυθολογῶ. Ρημ. παράγ. *μυθολόγημα, μυθολογητέον*.

μυσαύττομαι (=σιχαίνομαι), [παρατ. *ἐμυσαιτόμην*, παθ. μέλλ. *μὲ μέσ. σημ. μυσαυθήσομαι*, παθ. ἄορ. *μὲ μέσ. σημ. ἐμυσαύθηην*].

Θέμ. *μυσαύγ-* και προσλήψει τοῦ προσφύματος *μυσαύγ-ι-ομαι*, *μυσαύττομαι*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετικὸν παθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ. Ρημ. παράγ. *μύσαγμα, μυσαυθής, μυσαυτέον*.

μ.ύ.ω (=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), παρατ. *ἐμυον*, μέλλ. *μύσω*, ἄορ. *ἐμυσα*, παρακ. *μέμυκα*, ὑπερσ. *ἐμεμύκειν*.

Θέμ. μυ- και μυσ-. Τὸ θεματικὸν υ εἶναι βραχὺ μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ σ ἀρχομένων καταλήξεων. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων *σύν* και *κατά*. Ρημ. παράγ. *μῦς, μυῖα, μῦθος, μυχός, μύστης, μύωψ*.

μωραίνω (=εἶμαι μωρός), μόνον κατ' ἐνεστ. Οἱ τύποι ἄορ. *ἐμώρανα*, παθ. ἄορ. *μὲ μέσ. σημ. ἐμωράνθηην*, παρακ. *μεμώραμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμωράμην* εἶναι μεταγενέστεροι.

Ἐκ τοῦ *μῶρος*. Θέμ. ἀναλογ. *μωραν-ι-ω*, *μωραίνω*. Ρημ. παράγ. *μῶρασις*.

N

ναυαγέω — ὦ (=γίνομαι ναυαγός, ἀποτυγχάνω), ἄορ. *ἐνανάγησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ναυαγός* (ὄπερ ἐκ τοῦ *ναῦς* και *ἄγνυμι*). Θέμ. *ναυαγέω*, *ναυαγῶ*, *ναυαγῶ*.

ναυαρχέω — ὦ (=εἶμαι ναύαρχος), παρατ. *ἐνανάρχουν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ναύαρχος* (ὄπερ ἐκ τοῦ *ναῦς* και *ἄρχω*). Θέμ. *ναυαρχέω*, *ναυαρχῶ*, *ναυαρχῶ*.

ναυκρατέω—ω (=κυριαρχῶ τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ναυτικοῦ), μέλλ. *ναυκρατήσω*. Παθ. *ναυκρατοῦμαι*, μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ναυκράτης* (ὄπερ ἐκ τοῦ *ναῦς* καὶ *κρατῶ*). Θέμ. *ναυκρατέω*, *ναυκρατέω*-ω.

ναυμαχέω—ω (=συνάπτω *ναυμαχίαν*), παρ. *ἐναυμάχουν*, μέλλ. *ναυμαχήσω*, ἀόρ. *ἐναυμάχησα*, παρ. *νεναυμάχηκα*, ὑπερσ. *ἐνεναυμαχῆκειν*. Παθ. μόνον ὁ ἀόρ. —*ἐναυμαχῆθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ναῦς* καὶ *μάχομαι*. Ρημ. παράγ. *ναυμάχημα*, *ναυμαχησεῖω* (=ἐπιθυμῶ νὰ *ναυμαχήσω*).

ναυπηγέω—ω (=κατασκευάζω *ναῦν*), μόνον κατ' ἔνεστ. Μέσ. *ναυπηγοῦμαι*, παρ. *ἐναυπηγούμην*, μέσ. μέλλ. *ναυπηγήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐναυπηγησάμην*, παθ. μέλλ. *ναυπηγηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐναυπηγήθην*, παρ. *νεναυπήγημαι*, ὑπερσ. *ἐνεναυπήγημην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ναυπηγός* (ὄπερ ἐκ τοῦ *ναῦς* καὶ *πήγνυμι*). Θέμ. *ναυπηγέω*, *ναυπηγῶ*. Ρημ. παράγ. *ναυπήγησις*, *ναυπηγήσιμος*.

νεανεύομαι (=εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς *νεανίας*), μέσ. μέλλ. *νεανεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐνεανειυσάμην*, παρ. (παθ.) *νεανιεύομαι*.

Ἐκ τοῦ *νεανίας*. Τό ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. Ρημ. παράγ. *νεανιεύμα*.

νεανισκεύομαι (=εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς *νεανίσκος*), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ *νεανίσκος*. Ρημ. παράγ. *νεανισκευμα*.

νεύφω ἴδε *νίφω*.

νέμω (=βόσκω, μοιράζω, καρποῦμαι), παρ. *ἐνεμον*, μέλλ. *νεμῶ*, ἀόρ. *ἐνειμα*, παρ. *νενέμηκα*, ὑπερσ. *ἐνενεμήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *νέμομαι*, παρ. *ἐνεμόμην*, μέσ. μέλλ. *νεμοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐνεμιάμην*, παθ. μέλλ. *νεμηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐνεμήθην*, παρ. *νενέμημαι*, ὑπερσ. *ἐνενεμήμην*.

Θέμ. *νεμ-*, προσλήψει δὲ τοῦ προσφύματος *ε νεμ-*. Τό ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων *πρός*, *ἀπό*, *διά*, *ἐπί*, *κατά*. Ρημ. παράγ. *νόμος*, *νομός*, *νομή*, *νέμησις*, *νομάς*, *νομεύς*, *νεμητής*, *νεμητός*, *διανεμητέος*, *διανεμητέον*.

νεύω (=αἴνω *νεῦμα*), παρ. *ἐνευον*, μέσ. μέλλ. *με ἐνεργ.* σημ. —*νεύσομαι*, ἀόρ. *ἐνευσα*, παρ. —*νένευκα*, ὑπερσ. *ἐνενεύκειν*. Θέμ. *νευ(σ)-*. Ρημ. παράγ. *νεῦσις*, *νεῦμα*, *νευστάζω* (*νευστάζω*).

νέω (=πλέω, κολυμβῶ), *νεῖς*, *νεῖ* κλπ. παρ. *ἐνεον*, *ἐνεῖς*, *ἐνει* κλπ., μέλλ. μέσ. *με ἐνεργ.* σημ. *νεύσομαι*, ἀόρ. *ἐνευσα*, παρ. *νένευκα*, ὑπερσ. *ἐνενεύκειν*.

Θέμ. νεF-. Ρημ. παράγ. νῆσος, νεῦσις, νευστός, νευστέον.

νεωτερίζω (= καινοτομῶ, στασιάζω), παρατ. *ἐνεωτέριζον*, μέλλ. *νεωτεριῶν*, ἄορ. *ἐνεωτέρισα*. Παθ. μόνον ὁ παρατ. *ἐνεωτεριζόμεν* καὶ ὁ ἄορ. *ἐνεωτερίσθην*.

Ἐκ τοῦ νεώτερος. Θέμ. ἀναλογ. νεωτερίδ-j-ω. Ρημ. παράγ. *νεωτερισμός*.

νηφω (= εἶμαι νηφάλιος), μόνον κατ' ἐνεστ.

—**νέζω** (= νίπτω), ἄορ. —*ἐνιφα*. Μέσ. μέλλ. —*νίφομαι*, μέσ. ἄορ. —*ἐνωάμην*.

Θέμ. νιβ-j-ω, νίζω. Ἄπαντᾷ ἀείποτε ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ ἀπό. Ρημ. παράγ. *δυσέκνιπτος*.

νικίω—**ῶ**, παρατ. *ἐνίκων*, μέλλ. *νικήσω*, ἄορ. *ἐνίκησα*, παρακ. *νενίκηκα*, ὑπερσ. *ἐνενικήκειν*, τετελ. μέλλ. *νενικηκὸς ἔσομαι*. Παθ. *νικῶμαι*, ἄορ. *ἐνικήθην*, παρακ. *νενίκημαι*.

Ἐκ τοῦ νίκη. Ρημ. παράγ. *νίκησις*, *νίκημα*, *νικητής*, *ἀνίκητος*.

νέζω (= χιονίζω), παρατ. *ἐνιφον*. Παθ. *νίφομαι*, μόνον κατ' ἐνεστ.

Θέμ. νιφ- καὶ νειφ- (ἐξ οὗ καὶ νειφω). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἄπαντᾷ συνήθως κατὰ γ' πρόσωπον, ἄπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ ἐκπ. Τὸ θεματικὸν εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τὰ παράγωγα βραχύ. Ρημ. παράγ. *νιφάς*, *νιφετός*.

νοέω—**ῶ** (= ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), παρατ. *ἐνόον*, μέλλ. *νοήσω*, ἄορ. *ἐνόησα*, παρακ. *νενόηκα*, ὑπερσ. *ἐνενοήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *νοοῦμαι*, παρατ. *ἐνοοῦμην*, μέσ. μέλλ. —*νοήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνοησάμην*, παθ. μέλλ. *νοηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐνοήθην*, παρακ. *νενόημαι*, ὑπερσ. *ἐνενοήμην*.

Ἐκ τοῦ νόος-νοῦς. Θέμ. νοέ-ω, νοέω, νοῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἄπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει (τὸ μέσον πάντοτε σύνθετον) μετὰ πλείστων προθέσεων. Τὰ ἀπονοοῦμαι καὶ διανοοῦμαι εἶναι μέσα ἀποθ. Ρημ. παράγ. *νόησις*, *νόημα*, *νόημων*, *νοητός*, *νοητέον*.

νομίζω (= κατὰ νόμον ὀρίζω, πιστεύω, σέβομαι, συνηθίζω), παρατ. *ἐνόμιζον*, μέλλ. *νομιῶ*, ἄορ. *ἐνόμισα*, παρακ. *νενόμικα*, ὑπερσ. *ἐνενομίκειν*. Παθ. *νομίζομαι*, παρατ. *ἐνομιζόμεν*, μέλλ. *νομισθήσομαι*, ἄορ. *ἐνομισθην*, παρακ. *νενόμισμαι*, ὑπερσ. *ἐνενομίσμην*.

Ἐκ τοῦ νόμος (ὄπερ ἐκ τοῦ νέμω). Θέμ. ἀναλογ. νομιδ-j-ω. Οἱ μέλλοντες νομίσω καὶ νομιοῦμαι εἶναι μεταγενέστεροι. Ρημ. παράγ. *νόμισις*, *νόμισμα*, *νομιστός*, *νομιστέον*.

νομοθετέω—ῶ (=νόμους τίθημι), παρατ. ἐνομοθέτουρ, μέλλ. νομοθετήσω, ἀόρ. ἐνομοθέτησα, παρακ. νενομοθέτηχα, ὑπερσ. ἐνενομοθετήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ νομοθέτης (ὄπερ ἐκ τοῦ νόμος καὶ τίθημι). Θέμ. νομοθετέσ-ω, νομοθετέω, νομοθετέω. Ρήμ. παράγ. νομοθέτησις, νομοθέτημα, ἀνομοθέτητος, νομοθετητέον.

νοσέω—ῶ (=εἶμαι ἀσθενής), παρατ. ἐνόσουν, μέλλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνόσησα, παρακ. νενόσηχα, ὑπερσ. ἐενοσήκειν.

Ἐκ τοῦ νόσος. Θέμ. νοσέσ-ω, νοσέω, νοσῶ. Ρήμ. παράγ. νόσημα.

νοστέω—ῶ (=ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἔνεστ.—νοστέω καὶ ὁ ἀόρ.—ἐνόστησα.

Ἐκ τοῦ νόστος (=ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα). Θέμ. νοστέσ-ω, νοστέω, νοστέω. Ρήμ. παράγ.—νόστησις.

νουθετέω—ῶ (=συμβουλεύω), παρατ. ἐνουθέτουρ, μέλλ. νουθετήσω, ἀόρ. ἐνουθέτησα, Παθ. νουθετοῦμαι, ἀόρ. ἐνουθετήθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθημι. Ρήμ. παράγ. νουθέτησις, νουθέτημα, νουθετητικός, ἀνουθέτητος, νουθετητέος.

νυκτερεύω (=διανυκτερεύω), παρατ. ἐνυκτέρενον, μέλλ. νυκτερεύσω, ἀόρ. ἐνυκτέρευσα.

Ἐκ τοῦ νύκτερος (=νυκτερινός). Ρήμ. παράγ. νυκτερεία, νυκτέρευμα.

νυστίζω, μόνον κατ' ἔνεστ.

Βλ. νεύω.

νῶ (=γνέθω), μόνον κατ' ἀπαρέμ. νῆν καὶ παθ. ἀόρ. κατὰ μετοχ. νηθείς.

Θέμ. νη-ω (κλίνεται κατὰ τὸ ζῶ). Ρήμ. παράγ. νῆμα, νῆσις.

ξεναγέω—ῶ (=ὀδηγῶ ξένους, στρατολογῶ μισθοφόρους), παρατ. ἐξενάγουρ, Παθ. ξεναγοῦμαι, ἀόρ. ἐξεναγήθην, παρακ. ἐξεγάγημα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ξεναγός. Θέμ. ξεναγέσ-ω, ξεναγέω, ξεναγῶ. Ρήμ. παράγ. ξεναγήσις, ξεναγήτης.

ξενίζω (=φιλοξενῶ, προκαλῶ ἐκπληξίν), παρατ. ἐξενίζον, ἀόρ. ἐξένισα, Παθ. ξενίζομαι, ἀόρ. ἐξενίσθην.

Ἐκ τοῦ ξένος. Θέμ. ἀναλογ. ξενιδ-ι-ω. Ρήμ. παράγ. ξένισις, ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής, ξενιστέον.

Ξενοδομει—ουμει (= υποδέχομαι ξένον, φιλοξενούμαι), άόρ. παθ. μέ μέσ. σημ. *ξενώθην*, παρακ. *ξένωμαι*.

*Εκ του *ξένος*. Το ρήμα τούτο είναι άποθ. άλλοτε ενεργ. και άλλοτε παθητ. διαθέσεως, άπαντι δ' εν συνθέσει μετά των προθέσεων *άπό* και *έπι*. Ρημ. παράγ. [*ξένωσις*].

Ξέω (= ξύνω, σκαλίζω), άόρ. *ξέσα*.

Θέμ. *ξεσ-*, ού τό σ μεταξύ δύο φωνηέντων άπεβλήθη. Το ρήμα τούτο συναρείται κατά τό πλέω κλπ. Είς τόν *άόρ.* έγένετο άπλοποίησης των δύο σ, δι' αυτό δέ τό θεματικόν ε δέν εξετάθη είς η-Ρημ. παράγ. *ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξόανον, ξεστός*.

Ξηραίνω, παρατ. *ξήραινον*, μέλλ. *ξηρανῶ*, άόρ. *ξήρανα*. Παθ. *ξηραίνομαι*, παρατ. *ξήραινόμεν*, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημ. *ξηρανούμαι*, παθ. μέλλ. *ξηρανθήσομαι*, παθ. άόρ. *ξήρανθην*, παρακ. *ξήραμαι* ή *ξήραμαι*, ύπερσ. *ξηράσωην* ή *ξηράμην*.

*Εκ του *ξηρός*. Θέμ. άναλογ. *ξηράν-j-ω*, *ξηραίνω*. Το ρήμα τούτο άπαντι και εν συνθέσει μετά των προθέσεων *άπό* και *κατά*. Έν τῷ ενεργ. άοριστω εκτείνεται τό α βρ. είς α μακρ. διότι πρό αυτού ύπάρχει ρ. Ρημ. παράγ. *ξηρασις, ξηρασία, ξηραντικός, ξηραντέον*.

Ξυλίζομαι (= συλλέγω ξύλα), μόνον κατ' ένεστ.

*Εκ του *ξύλον*. Θέμ. άναλογ. *ξυλίδ-j-ομαι*. Ρημ. παράγ. *ξυλισμός*.

Ξυρέω—ῶ (= ξυρίζω), μόνον κατ' ένεστ.

*Εκ του *ξυρός* (= ξυράφι).

Ξύω (= ξύνω), άόρ. *ξύσα*. Μέσ. άόρ. *ξυσάμην*, παθ. άόρ.—*ξυσάθην*, παρακ. *ξύσμαι*.

Θέμ. *ξυσ-*, ού τό σ μεταξύ δύο φωνηέντων άποβάλλεται, *ξύ-ω*. Ρημ. παράγ. *ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξυρός, ξύλον, ξυήλη, ξυστός*.

Ο

ὄγκω—ῶ (= ἔξογκώνω, φουσκώνω, ἐπαίρω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ μετοχ. τοῦ παρακ. τῆς μέσης φωνῆς *ὄγκωμένος* (= ἐπηρμένος).

*Εκ του *ὄγκος*. Ρημ. παράγ. *ὄγκωμα, ὄγκωσις, ὄγκωτός*.

ὄδευώ (= βαδίζω, περιπατῶ), παρατ. *ὄδευον*, [μέλλ. *ὄδεύσω*], άόρ. *ὄδευσα*.

*Εκ του *ὁδός*. Ρημ. παράγ. *ὀδεία, ὀδευμα, ὀδευτής, ὀδευτέον*.

ὀδοιπορέω—ῶ (= πορεύομαι, βαδίζω, περιπατῶ), μόνον κατ' ένεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὄδοιπόρος*. Θέμ. ἀναλογ. ὄδοιπορέσ-ω, ὄδοιπορέω, ὄδοιπορῶ.

ὄδοποιέω—ὠ (=κατασκευάζω ὁδόν), παρατ. *ὠδοποιοῦν*, ἀόρ. *ὠδοποίησα*, [παρακ. *ὠδοποίηκα*, ὑπερσ. *ὠδοποιήκειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *ὄδοποιοῦμαι*, παρακ. *ὠδοποίημαι*, ὑπερσ. *ὠδοποιήμην* ἢ *ὠδοποιημένος ἦν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὄδοποιός*. Θέμ. ἀναλογ. ὄδοποιέσ-ω, ὄδοποιέω, ὄδοποιῶ. Ρημ. παράγ. *ὄδοποιήσις*.

ὀδυνάομαι—ὠμαι (=ἔχω ὀδύνην, πονῶ, ὑποφέρω), παρατ. *ὀδυνώμην*.

Ἐκ τοῦ *ὀδύνη*. Τὸ ἔνεργ. *ὀδυνάω-ῶ* εἶναι ποιητικόν.

ὀδύρομαι (=θρηνῶ, κλαίω γοερῶς), παρατ. *ὠδυρόμην*, μέσ. μέλλ. *ὠδυροῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ὠδυράμην*, [παθ. ἀόρ. *ὠδύρην*].

Θέμ. ὀδυρ-ῖ-μαι, ὀδύρομαι, ὀδύρομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. Ρημ. παράγ. *ὀδυρμα*, *ὀδυρμός*, *ὀδυρετής*, *ὀδυρετός*, *ὀδυρετιόν*.

ὄζω (=μυρίζω), μόνον κατ' ἔνεστ.

Θέμ. ὄδ-ῖ-ω, ὄζω. Ρημ. παράγ. *ὄσμη*, *ἐνώδης*, *δυσώδης*.

οἶγω βλ. *ἰνοίγω*.

οἶδα (=γνωρίζω), παρακ. μὲ σημ. ἔνεστ. Κλίνεται ὡς ἀκολούθως: ὀριστ. οἶδα, οἶσθα, οἶδε, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι. Ὑποτ. εἶδῶ, εἶδῆς, εἶδῆ. εἶδῶμεν, εἶδῆτε, εἶδώσι. Εὐκτ. εἶδείην, εἶδείης, εἶδείη, εἶδείημεν, εἶδείητε, εἶδείησαν ἢ εἶδείεν. Προστ. ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων ἢ ἴστωσαν. Ἀπαρ. εἶδέναί. Μετ. εἶδώς, εἶδυῖα, εἶδός. Ὑπερσ. μὲ σημ. παρατ. *ἦδη* ἢ *ἦδειν*, *ἦδησθα* ἢ *ἦδειςσθα* ἢ *ἦδεις*, *ἦδει* ἢ *ἦδειν*, *ἦδειμεν* ἢ *ἦσμεν*, *ἦδειτε* ἢ *ἦστε*, *ἦδεσαν* ἢ *ἦσαν*. Μέλλ. *εἶσομαι* (σπαν. *εἶδήσω*).

Θέμ. ἀσθ. *Ῥιδ-*, *ἰδ-* καὶ *ἰσγ*. *Ῥειδ-εἰδ-* (ἐξ οὗ τροπῆ τοῦ *εἰ* εἰς *οἰ* *Ῥοιδ-*. *οἰδ-* καὶ *προσλήψει* τοῦ *προσφ*. ε *Ῥεἰδε-*, *εἰδε-*). Ὁ τύπος ἴσασι ἐσχηματίσθη ἀντὶ τοῦ ἴδασι κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων προσώπων. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προσθέσεων. Ρημ. παράγ. *εἶδος*, *εἶδησις*, *εἶδήμων*, *εἶδότης*, *ἴστωρ* (*ἱστορία*, *ἱστορῶ*), *ἱστέον*.

οἶδέω—ὠ (=πρήσκομαι), παρατ. —*ῶδουν*, [μέλλ. *οἶδήσω*], ἀόρ. *ῶδησα*.

Ἐκ τοῦ *οἶδος* (ποιητ.)=πρήξιμον. Ρημ. παράγ. *οἶδησις*, [*οἶδημα*].

οἶκέω—ὠ (=κατοικῶ, κυβερνῶ, διοικοῦμαι), παρατ. *ῶκουν*, μέλλ. *οἶκήσω*, ἀόρ. *ῶκησα*, παρακ. *ῶκηκα*, ὑπερσ. *ῶκήκειν*. Παθ.

οἰκοῦμαι, παρατ. ᾠκούμην, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημ. οἰκήσομαι, παθ. ἄορ. ᾠκήθην, παρακ. ᾠκημαι, ὑπερσ. ᾠκήμην.

Ἐκ τοῦ οἶκος. Θέμ. ἀναλογ. οἰκέσ-ω, οἰκέω, ᾠ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, σύν, ἀπό, διά, κατά, μετά, ἐπί, παρά, περί. Ρημ. παράγ. οἴκησις, οἴκημα, οἰκῆτωρ, οἰκητῆς ἢ οἰκητῆρ (οἰκητήριον), οἰκητός.

οἰκέζω (=βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἐν οἴκῳ ἢ τόπῳ), παρατ. ᾠκίζον, μέλλ. οἰκῶ, ἄορ. ᾠκισα[παρακ. ᾠκικα]. Μέσ. καὶ παθ. οἰκίζομαι, παρατ. — ᾠκίζομην, μέσ. μέλλ. οἰκοῦμαι, μέσ. ἄορ. ᾠκισάμην, παθ. μέλλ. οἰκισθήσομαι, παθ. ἄορ. ᾠκίσθην, παρακ. ᾠκισμαι, ὑπερσ. ᾠκισμην.

Ἐκ τοῦ οἶκος. Θέμ. ἀναλογ. οἰκιδ-ι-ω, οἰκίζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρηματ. παράγ. οἴκησις, οἰκισμός, οἰκιστής.

οἰκοδομέω — ᾠ (=κτίζω οἶκον, κατασκευάζω οἰκίαν), παρατ. ᾠκοδόμουν, μέλλ. οἰκοδομήσω, ἄορ. ᾠκοδόμησα, παρακ. ᾠκοδόμηκα, ὑπερσ. ᾠκοδομήκειν. Μέσ. καὶ παθ. οἰκοδομοῦμαι, παρατ. ᾠκοδομοῦμην, μέσ. ἄορ. ᾠκοδομησάμην, παθ. μέλλ. οἰκοδομηθήσομαι, παθ. ἄορ. ᾠκοδομήθην, παρακ. ᾠκοδόμημαι, ὑπερσ. ᾠκοδομήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ δέμω). Θέμ. ἀναλογ. οἰκοδομέσ-ω, οἰκοδομέω, οἰκοδομῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, οἰκοδομητός, οἰκοδομητέον.

οἰκονομέω — ᾠ (=διοικῶ οἶκον), παρατ. ᾠκονόμουν, μέλλ. οἰκονομήσω, ἄορ. ᾠκονόμησα, παρακ. ᾠκονόμηκα, ὑπερσ. ᾠκονομήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκονόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω). Θέμ. ἀναλογ. οἰκονομέσ-ω, οἰκονομέω, οἰκονομῶ. Ρημ. παράγ. οἰκονομητός, οἰκονομητέον.

οἰκουρέω — ᾠ (=φυλάττω τὸν οἶκον, διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ), μόνον κατ' ἔνεστ. παρ' Ἀττικοῖς.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰκουρός (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὔρος=φυλάξ, φρουρός). Θέμ. ἀναλογ. οἰκουρέσ-ω, οἰκουρέω, οἰκουρῶ. Ρημ. παράγ. οἰκούρημα.

οἰκτίρω (=ἐλεῶ, εὐσπλαχνίζομαι), παρατ. ᾠκτιρον, [μέλλ. ποιητ. οἰκτιρῶ καὶ μετγ. οἰκτιρήσω], ἄορ. ᾠκτιρα [καὶ ᾠκτιρήσα]. Παθ. οἰκτιρομαι, παρατ. ᾠκτιρόμην.

Θέμ. οἰκτιρ- (ἐκ τοῦ οἶκτος). Τὸ οἰκτίρω δὲν εἶναι δόκιμον. Ρημ. παράγ. [οἰκτιρμός, οἰκτιρῶν].

οἰκτιρίζω (=ἐλεῶ, εὐσπλαχνίζομαι), παρατ. ᾠκτιζον, μέλλ. οἰκτιῶ, ἄορ. ᾠκτισα. Μέσ. οἰκτιρίζομαι, παρατ. ᾠκτιρίζομην.

Θέμ. ἀναλογ. οἰκτιδ-ζ-ω (ἐκ τοῦ οἰκτος). Ρημ. παράγ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

οἰμώζω (=θρηνῶ, ὀδύρομαι), παρατ. ᾠμωζον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνέργ. σημ. οἰμώζομαι [καὶ οἰρώζω], ἄορ. ᾠμωξα.

Θέμ. ἀναλογ. οἰμῶγ-ζ-ω (ἐκ τοῦ οἴμοι). Ρημ. παράγ. οἰμωγή, οἰμωγμα, οἰμωγμός.

οἰνοχοέω—ῶ (=κερνῶ κρασί), [παρατ. ᾠνοχόουν ἢ ἐφοροχόουν], μέλλ. οἰνοχήσω, [ἄορ. ᾠνοχόησα ἢ ἐφοροχόησα].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ οἰνοχός (ὅπερ ἐκ τοῦ οἴνος καὶ χέω). Θέμ. ἀναλογ. οἰνοχοέο-ω, οἰνοχοέω, οἰνοχοῶ. Ρημ. παράγ. οἰνοχόημα.

οἴομαι καὶ **οἴμμι** (=νομίζω), παρατ. ᾠόμην καὶ ᾠμην, μέλλ. οἴησομαι, ἄορ. ᾠήθην.

Θέμ. οἰ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε οἰε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. οἴησις, οἴημα, οἴητής, οἴητός, οἴητέον.

οἰστράω—ῶ (=κινεῖμαι ὡς μαινόμενος), μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ οἴστρος.

οἴχομαι (=ἔχω ἀναχωρήσει, ἔχω φύγει), παρατ. ᾠχόμην, μέσ. μέλλ. οἴχῆσομαι, [παρακ. ᾠχημαι].

Θέμ. οἴχ- καὶ προσλήπει τοῦ προσφύματος ε οἴχε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. ἀμεταβ. διαθέσεως. Ὁ ἐνεστ. ἔχει σημ. παρακ., ὁ δὲ παρατ. ἄορ. ἢ ὑπερσ. Ρημ. παράγ. οἴχητέον.

οἰωνίζομαι (=μαντεύω, εἰκάζω ἐκ σημείων), παρατ. οἰωνίζομην, μέσ. μέλλ. οἰωνοῦμαι, μέσ. ἄορ. οἰωνισάμην.

Θέμ. ἀναλογ. οἰωνίδ-ζ-ομαι (ἐκ τοῦ οἰωνός=πιτηνὸν σαρκοβόρον, πρόγνωσις τοῦ μέλλοντος ἐκ τῆς πτήσεως τοῦ πτηνοῦ τούτου). Ρημ. παράγ. οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής, οἰωνιστήρ.

ὀκέλλω (=πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ρίπτω εἰς τὴν ξηράν), παρατ. —ὀκελλον, ἄορ. ὀκειλα.

Θέμ. ὀκέλ-ζ-ω, ὀκέλλω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ ἐπί.

ὀκνέω—ῶ (=βραδύνω, φοβοῦμαι), παρατ. ὀκνον, μέλλ. ὀκνήσω, ἄορ. ὀκνησα.

Θέμ. ἀναλογ. ὀκνέο-ω, ὀκνέω, ὀκνώ (ἐκ τοῦ ὄκνος). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ κατά. Ρηματ. παράγ. ὀκνητέον.

ὀλιγαρχέομαι—οἰμαι (=διοικουμαι ὀλιγαρχικῶς, ζῶ ὑπὸ ὀλιγαρχικὸν πολίτευμα), ἀόρ. ὀλιγαρχήθηρ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλίγον καὶ ἄρχειν. Θέμ. ἀναλογ. ὀλιγαρχέομαι, ὀλιγαρχέομαι, ὀλιγαρχοῦμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθετ. μετὰ παθ. διαθέσεως.

ὀλιγωρέω—ῶ (=ἀμελῶ). παρσιτ. ὀλιγώρουν, μέλλ. ὀλιγορήσω, ἀόρ. ὀλιγώρησα. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, ἀόρ. ὀλιγορήθηρ, παρακ. ὀλιγορήμαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλιγῶρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ τοῦ ποιητ. ὄρα = φροντίς). Θέμ. ἀναλογ. ὀλιγορέω-ω, ὀλιγορέω. Ρημ. παράγ. ὀλιγώρησις, ὀλιγορητέον.

ὀλισθαίνω [καὶ ὀλισθαίω] (=γλιστροῦ), μόνον κατ' ἐνεστώτα παρ' Ἀττικοῖς.

Θέμ. ὀλισθ- καὶ προσλήψει τῶν προσφύματων -αν- καὶ -j- ὀλισθάν-ω καὶ ὀλισθάν-j-ω ὀλισθαίω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ διὰ. Οἱ μτγν. χρόνοι τοῦ σχηματίζονται ὡς ἑξῆς: παρακ. ὀλισθαίον, μέλλ. ὀλισθήσω, ἀόρ. α' ὀλισθήσα, ἀόρ. β' ὀλισθον, παρακ. ὀλισθηκα, ὑπερσ. ὀλισθήκειν. Ρημ. παράγ. ὀλισθησις, ὀλισθημα, ὀλισθησος, ὀλισθηρός, ὀλισθητός.

ὀλλυμι [καὶ σπαν. ὀλλύω] (=καταστρέφω, ἐξαφανίζω), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον καὶ δὴ μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό, παρακ. ἀπόλλυν καὶ ἀπόλλυον, μέλλ. ἀπολῶ [καὶ ἀπολέσω], ἀόρ. ἀπόλεσα, παρακ. ἀπολόλεκα, ὑπερσ. ἀπολωλέκειν, τετελ. μέλλ. ἀπολωλεκῶς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, παρακ. ἀπολλύμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἀόρ. με παθ. σημ. ἀπολόμην, [παθ. μέλλ. ἀπολεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀπολέσθην], ἐνεργ. παρακ. β' με παθ. σημ. ἀπόλωλα, ὑπερσ. ἀπολώλειν.

Θέμ. ὀλ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος νυ ὀλνομι, ἀφομοίωσι δὲ τοῦ ν πρὸς τὸ λ ὀλλυμι. Ἐκ τοῦ θέματος τούτου σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρακ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ θέμ. ὀλ- τῆ προσθήκῃ τοῦ προσφύματος ε, ὅπερ δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων. Ὁ παρακ., ὁ ὑπερσ. καὶ ὁ τετελ. μέλλων λαμβάνουν ἀτ. ἀναδιπλ. Ρηματ. παράγ. ἀπώλεια, ἐξώλης, προώλης, πανώλης, ὄλεθρος, ὄλετήρ.

ὀλοκχυτέω—ῶ (=προσφέρω ὀλόκαντον, θυσιάζω), παρακ. ὀλοκαύτου, [μέλλ. ὀλοκαυτήσω], ἀόρ. ὀλοκαύτησα. Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀλόκαυτος. Θέμ. ἀναλογ. ὀλοκαυτέω-ω, ὀλοκαυτέω, ὀλοκαυτῶ.

ὀλολύζω (=κρανιάζω μεγαλοφῶνως ἐκ χαρᾶς ἢ θλίψεως), παρακ. ὀλόλυζον, [μέλλ. ὀλόλυξω], ἀόρ. ὀλόλυξα.

Θέμ. ὀλολύγ-j-ω, ὀλολύζω. Τὸ ν εἶναι μακρόν. Χρησιμοποιεῖται κατὰ

κυριολεκτικῶς πρὸς δήλωσιν κραυγῆς γυναικῶν. Ρημ. παρὰ γ. *ὀλολυγή, ὀλολυγμα, ὀλολυγμός.*

ὀλοφύρομαι (= θρηνώ, κλαίω), παρὰ τ. *ὀλοφυρόμην*, μέσ. μέλλ. *ὀλοφυροῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ὀλοφυράμην*, παθ. ἀόρ. με ἐνεργ. σημ. *ὀλοφύρθην.*

Θέμ. ὀλοφύρ-ομαι, ὀλοφύρομαι, ὀλοφύρομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρὰ γ. *ὀλόφυρσις, ὀλοφυρμός.*

ὀμιλέω—ὠ (= συναναστρέφομαι, πλησιάζω), παρὰ τ. *ὀμίλων*, μέλλ. *ὀμιλήσω*, ἀόρ. *ὀμίλησα*, παρὰ κ. *ὀμίληκα*, ὑπερσ. *ὀμίληκην.*

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὄμιλος (ὄπερ ἐκ τοῦ ὀμοῦ καὶ ἴλη). Θέμ. ἀναλογ. ὀμιλέσ-ω, ὀμιλέω, ὀμιλῶ. Ρημ. παρὰ γ. *ὀμίλημα, ὀμιλητής, ὀμιλητικός, ὀμιλητός.*

ὀμνυμι καὶ **ὀμνύω** (= ὀρκίζομαι), παρὰ τ. *ὄμνυν* καὶ *ὄμνον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *ὀμοῦμαι* [καὶ *ὀμόσω* καὶ *ὀμόσομαι*], ἀόρ. *ὄμοσα*, παρὰ κ. *ὀμόμοκα*, ὑπερσ. *ὀμωμόκειν*, τετελ. μέλλ. *ὀμωμοκῶς ἔσομαι*. Μέσ. καὶ παθ.—*ὄμνυμαι*, παρὰ τ.—*ὄμνύμην*, μέσ. ἀόρ. *ὄμοσάμην*, παθ. μέλλ. *ὀμοσθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ὄμώθη*, παρὰ κ. *ὀμώμομαι* ἢ *ὀμώμοσμαι*, ὑπερσ. *ὄμωμόμην* ἢ *ὄμωμόσμην.*

Θέμ. ὄμ-, ἐξ οὗ προσλήπει μὲν τοῦ προσφ. νυ ὄμνυ- (διὰ τὸν ἐνεστ. καὶ παρὰ τ.), προσλήπει δὲ τοῦ προσφ. ο ὄμο- (διὰ τοὺς λοιποὺς χρόνους), οὗ τὸ ο δὲν ἐκτείνεται μὲν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταληξεων, προσλαμβάνει δὲ σ ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ἐν τῷ παθ. μέλλ., παρὰ κ. καὶ ὑπερσ. Ὁ παρὰ κ., ὁ ὑπερσ. καὶ ὁ τετελ. μέλλ. λαμβάνουσιν Ἀττικὸν ἀναδιπλ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παρὰ γ. *συνωμότης, συνωμοσία, ἀνωμοσία, ὑπωμοσία, ἀπώμοτος, ἀνώμοτος, ξυνώμοτον.*

ὀμοιωέω—ὠ (= κάμνω τι ὅμοιον), παρὰ τ. *ὀμοίουν*, μέλλ. *ὀμοιάσω*, ἀόρ. *ὀμοίωσα*. Μέσ. καὶ παθ. *ὀμοιοῦμαι*, παθ. μέλλ. *ὀμοιωθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ με μέσ. σημ. *ὀμοιωθήν*, παρὰ κ. μέσ. καὶ παθ. *ὀμοίωμα*.

Ἐκ τοῦ ὄμοιος. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρὰ γ. *ὀμοίωμα, ὀμοίωσις.*

ὀμολογέω—ὠ (= συμφωνῶ, ὀμολογῶ, παραδέχομαι), παρὰ τ. *ὀμολόγουν*, μέλλ. *ὀμολογήσω*, ἀόρ. *ὀμολόγησα*, παρὰ κ. *ὀμολόγηκα*, ὑπερσ. *ὀμολογήκειν* καὶ *ὀμολογηκῶς ἦν*. Μέσ. καὶ παθ. *ὀμολογοῦμαι*, παρὰ τ. *ὀμολογοῦμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *ὀμολογήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ὀμολογήσάμην*, παθ. ἀόρ. *ὀμολογήθην*, παρὰ κ. *ὀμολόγημα*, ὑπερσ. *ὀμολογήμην.*

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀμόλογος (ὄπερ ἐκ τοῦ ὀμοῦ καὶ λέγω). Θέμ. ἀναλογ. ὀμολογέσ-ω, ὀμολογέω, ὀμολογῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέ-

σει μετὰ προθέσεων. Τὸ μέσον εὐρίσκεται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς διά. Ρημ. παράγ. *ὁμολόγησις, ὁμολόγημα, ὁμολογητής, εὐομολογητος, ὁμολογητέον*.

ὁμογενέω—ὦ (=εἶμαι σύμφωνος, διάγω ἐν ὁμοιοίᾳ), παρατ. *ὁμογόνουν, μέλλ. ὁμογήσω, ἀόρ. ὁμογήσα*.

Παρσούνθετον ἐκ τοῦ *ὁμόνοος-ους*. Θέμ. ἀναλογ. ὁμονοέσ-ω, ὁμονοέω; ὁμονοῶ. Ρημ. παράγ. *ὁμονοητικός, ὁμονοητέον*.

ὄνειδιζω (=κατηγορῶ, χλευάζω, ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω), παρατ. *ὄνειδιζον, μέλλ. ὄνειδιῶ, ἀόρ. ὄνειδισα, παρακ. ὄνειδικα, ὑπερσ. ὄνειδικειν*. Παθ. *ὄνειδίζομαι, μόνον κατ' ἐνεστῶτα*.

Ἐκ τοῦ *ὄνειδος*. Θέμ. ἀναλογ. ὄνειδίδ-ι-ω, ὄνειδίζω. Ρημ. παράγ. [*ὄνειδισις, ὄνειδισμα, ὄνειδισμός, ὄνειδιστής, ὄνειδιστικός*], *ἐπονειδιστος, ὄνειδιστέον*.

ὀνένημι (=ἠφελῶ), Ὁ ἐνεστ. ἀπαντιᾶ μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσ. τῆς ὄριστ. *ὀνίγησι(ν)*, τὸ ἀπαρ. *ὀνίνασι* καὶ τὸ θηλ. τῆς μετοχῆς *ὀνιᾶσα*. Παρατ. *ὠφέλουν, μέλλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὠγήσα, παρακ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν*. Μέσ. *ὀνίναμαι, παρατ. ὀνιᾶμην, μέσ. μέλλ. ὀνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὀνήμην* (ἀπαντιᾶ μόνον κατ' ὄριστ., εὐκτ. *ὀναίμην* καὶ ἀπαρ. *ὄνασθαι*), παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. *ὀνήθην, παρακ. ὠφέλημαι [καὶ ὠνήμαι]*, ὑπερσ. *ὠφελήμην [καὶ ὠνήμην]*.

Θέμ. ἀσθ- ὄνα- καὶ ἰσχ. ὄνη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. λαμβανομένου μετὰ τὸ ο ὀνένημι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἐλλειπτικόν, ἀναπληροῖ δὲ τοὺς ἐλλείποντας χρόνους αὐτοῦ ἐκ τοῦ συνωνύμου του *ἠφελῶ*. Ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. β' τονίζονται εἰς τὴν εὐκτ. κατὰ τὰ εἰς ὦ βαρύτερα. Ρημ. παράγ. *ὄνησις, ὀνήσιμος, ὄνητός, ἀνόνητος, ὄνητέος*.

ὀνομάζω (=καλῶ κατ' ὄνομα), παρατ. *ὀνόμαζον, μέλλ. ὀνομάσω, ἀόρ. ὀνόμασα, παρακ. ὀνόμακα, ὑπερσ. ὀνομάκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ὀνομάζομαι, παρατ. ὀνομαζόμην, μέσ. μέλλ. ὀνομάσομαι, μέσ. ἀόρ. ὀνομασάμην, παθ. μέλλ. ὀνομασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀνομάσθην, παρακ. ὀνόμασμαι, ὑπερσ. ὀνομάσμην*.

Ἐκ τοῦ *ὄνομα*. Θέμ. ἀναλογ. ὀνομάδ-ι-ω, ὀνομάζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά καὶ κατά. Ρημ. παράγ. *ὀνομασία, ὀνόμασις, ὀνόμασμα, ὀνομαστής, ὀνομαστικός, ὀνομαστός, ὀνομαστέον*.

ὀξύνω (=κάννω τι ὀξύ, ἐξοφθίζω), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον: *παροξύνω, παρωξύνω, παρῶξυνον, μέλλ. παροξυνῶ, ἀόρ. παρῶξυνα*. Μέσ. καὶ παθ. *παροξύνομαι, παρατ. παρῶξυνόμην, παθ. μέλλ. παρῶξυνθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσος παρῶξυνθήην, παρακ. παρῶ-*

ξύμμαι [καὶ παρωξύσμαι], ὑπερσ. παρωξύμην [καὶ παρωξύσμην].
Ἐκ τοῦ ὀξύς. Θέμ. ὀξύν-ι-ω, ὀξύννω, ὀξύνω. Ρημ. παράγ. παροξυσμός,
παροξυντής, παροξυντικός, ὀξυντής, ὀξυντίον.

ὀπισθοφυλακῆω—ὠ (=εἶμαι ὀπισθοφύλαξ), παρατ. ὀπισθοφυλάκων, μέλλ. ὀπισθοφυλακῆσω, ἀόρ. ὀπισθοφυλάκησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλαξ. Θέμ. ἀναλογ. ὀπισθοφυλακῆσ-ω ὀπισθοφυλακῆω, ὀπισθοφυλακῶ.

ὀπλίξω (=ἔξοπλίξω, παρέχω ὄπλα), παρατ. ὀπλιζον, μέλλ. ὀπλιῶ [καὶ ὀπλίσω], ἀόρ. ὀπλίσα, [παρακ. ὀπλικά, ὑπερσ. ὀπλίκειν]. Μέσ. ὀπλιζομαι, παρατ. ὀπλιζόμεν, μέσ. μέλλ. ὀπλιῶμαι [καὶ ὀπλισομαι], μέσ. ἀόρ. ὀπλισάμην, παθ. ἀόρ. καὶ μέσ. σημ. ὀπλίσθην, παρακ. ὀπλισμαι, ὑπερσ. ὀπλίσμην.

Ἐκ τοῦ ὄπλον. Θέμ. ἀναλογ. ὀπλίδ-ι-ω, ὀπλίξω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ κατὰ. Ρημ. παράγ. ὀπλισίς, ὀπλισμα, ὀπλισμός, ὀπλιστέον.

ὀπλιτεύω (=εἶμαι ὀπλίτης), μέλλ. ὀπλιτεύσω, ἀόρ. ὀπλίτευσα.

Ἐκ τοῦ ὀπλίτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ὄπλον). Ρημ. παράγ. ὀπλιτεία.

ὀπλοφορέω (=εἶμαι ὀπλισμένος), μέλλ. ὀπλοφορήσω.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος (ὄπερ ἐκ τοῦ ὄπλα καὶ φέρω). Θέμ. ἀναλογ. ὀπλοφορέσ-ω, ὀπλοφορέω, ὀπλοφορῶ.

ὀπτῶ—ὠ (=ψήγω), ἀόρ. ὀπτησα. Παθ. ὀπτῶμαι, παρακ. ὀπτημαι.

Θέμ. ὀπτά. Ρημ. παράγ. ὀπτησις, ὀπτός.

ὀρίζω—ὠ (=βλέπω, ἔννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν), παρατ. ἑώραν, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημ. ὀφομαι, ἀόρ. β' εἶδον, παρακ. ἑώρακα [καὶ ἑώρακα] καὶ σπαν. ὀπωπα, ὑπερσ. ἑωράκειν καὶ ἑωρακῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. ὀρῶμαι, παρατ. ἑωρώμην, μέσ. ἀόρ. β' εἰδόμεν, παθ. μέλλ. ὀφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὀφθήην, παρακ. ἑώραμαι [καὶ ὠμμαί].

Θέμ. Φορα- (ὄρα-), ὀπ- καὶ Φιδ- (ιδ-). Ὁ παρατ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἑφόραον-ἠόραον-ἑώρων, ἑδασύνθη δὲ κατ' ἀναλογ. τοῦ ἔνεσε. Ὁ ἀόρ. β' εἶδον λαμβάνει συλλαβικὴν αὔξιν, διότι ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ θέμ. Φιδ-(εΦιδον,ειδον). Ὁ παρακ. ἑώρακα ἐσχηματίσθη δι' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ θέμ. Φορα (εΦεΦώρακα), ὃ δὲ ὀπωπα ἐκ τοῦ θέμ. ὀπ- δι' ἀντικεῖ ἀναδιπλ. Ὁ χασκτῆρ α τοῦ θέμ. ὄρα- ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου καταλήξεων εἰς α μακρόν, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ρ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Τὸ ρηματ. παράγ. ὀφθαλμός (ὀπ-θαλ-μός) ἐσχηματίσθη διὰ τοῦ ἐπενθέματος θαλ-. Ρημ. παράγ. ὄφεις, ὀπιή, ὄμμα, ὀφθαλμός, ὄφεις, ὀπιήρ, ὀπτός, ὀπτέον, ὄραμα, ὄρασις, ὄρατός, ὄρατέος.

ὀργίζω (=ἔξοργίζω, θυμώνω τινά), παρατ. —ὄργιζον, μέλλ. —ὄργιω, ἄορ. ὄργισα. Μέσ. ὀργίζομαι, παρατ. ὄργιζόμην, μέλλ. ὄργιοῦμαι, παθ. μέλλ. με μέσ. σημ. ὄργισθήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ὄργισθην, παρακ. ὄργισμαι, ὑπερσ. ὄργισμην.

Ἐκ τοῦ *οργή*. Θέμ. ἀναλογ. ὀργίδ-*j*-ω ὀργίζω. Ρημ. παράγ. ὄργιστός (ὄργιστικός), ὄργιστέον.

ὀρέζω (=ἔκτεινω τὴν χεῖρα), παρατ. ὄρεγον, μέλλ. ὀρέξω, ἄορ. ὄρεξα. Μέσ. ὀρέγομαι (=ἐπιθυμῶ), παρατ. ὀρεγόμην, μέσ. μέλλ. —ὀρέξομαι, μέσ. ἄορ. ὀρεξάμην, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ὀρέχθην, παρακ. ὄρεγμαι καὶ ὀρώρεγμαι, ὑπερσ. ὀρέγμην καὶ ὀρωρέγμην.

Θέμ. *οργ-* καὶ μετὰ τοῦ προθεματικοῦ ο *οργε-*. Τὸ ρῆμα τοῦτο στερεῖται παθ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. ὄρεξις, ὄρεγμα, ὄρεκτός, ὄρεκτικός, ὄρεκτέος, ὄργυιά.

ὀρθόω—ῶ (=τηκῶν ὀρθόν), παρατ. ὄρθουν, μέλλ. ὀρθώσω, ἄορ. ὄρθωσα, παρακ. ὄρθωκα, ὑπερσ. ὄρθώκειν. Μέσ. καὶ παθ. ὀρθοῦμαι, παρατ. ὄρθούμην, μέσ. μέλλ. ὀρθώσομαι, μέσ. ἄορ. ὄρθωσάμην, παθ. μέλλ. ὀρθωθήτομαι, παθ. ἄορ. ὄρθώθην, παρακ. ὄρθωθαι, ὑπερσ. ὄρθώμην.

Ἐκ τοῦ *ορθός*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων διὰ, ἐπί, ἀνά, κατά. Τὸ ἐπανορθῶ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλ. ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. ὄρθωσις, διόρθωσις, ἐπανόρθωσις, διόρθωμα, κατόρθωμα, ὀρθωτής, διορθωτής, ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

ὀρίζω (=θέτω ὄρια), παρατ. ὄριζον, μέλλ. ὀριῶ, ἄορ. ὄρισα, παρακ. ὄρικα, ὑπερσ. ὄρικειν. Μέσ. καὶ παθ. ὀρίζομαι, παρατ. ὀρίζομην, μέσ. μέλλ. ὀριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὀρισάμην, παθ. μέλλ. ὀρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὀρισθην, παρακ. ὀρισμαι, ὑπερσ. ὀρισμην.

Ἐκ τοῦ *ὄρος*. Θέμ. ἀναλογ. ὀρίδ-*j*-ω ὀρίζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀπό, διὰ, ὑπέρ, πρὸς. Ρημ. παράγ. ὄρσις, ὄρισμα, ὄρισμός, ὄριστής, ὄριστικός, ὄριστός, ὄριστέον.

ὀρμίζω—ῶ (=θέτω εἰς κίνησιν, τίθεμαι εἰς κίνησιν), παρατ. ὄρμων, μέλλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὄρμησα, παρακ. ὄρμηκα, ὑπερσ. ὄρμήκειν. Μέσ. ὀρμῶμαι (=φέρομαι πρὸς τι ὀρμητικῶς), παρατ. ὀρμούμην, μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, μέσ. ἄορ. ὀρμησάμην, παθ. μέλλ. ὀρμηθήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ὀρμήθην, παρακ. ὄρμημαι, ὑπερσ. ὀρμήμην.

Ἐκ τοῦ *ὄρμη*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. ὄρμησις (παρόρμησις), ὄρμημα, ὄρμητήριον, ὄρμητός (ὄρμητικός).

ὄρμέω—ῶ (=ἀράζω, ἀγκυροβολῶ), παρατ. ὄρμονν. Παθ. ὄρμουμαι (μόνον εἰς τὸ ἀπαρ. καὶ τὴν μετοχήν).

Ἐκ τοῦ ὄρμος. Θέμ. ἀναλογ. ὄρμέσ-ω, ὄρμέω, ὄρμῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἐπί, ἀντί, περί. Ρημ. παρ. ἀγ. ἐφορμή, ἐφόρμησις.

ὄρμιζω (=φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα), παρατ. ὄρμιζον, μέλλ. ὄρμιῶ, ἀόρ. ὄρμισα. Μέσ. καὶ παθ. ὄρμιζομαι, παρατ. ὄρμιζόμεν, μέσ. μέλλ. ὄρμισομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρμισάμεν, παθ. μέλλ. ὄρμισθήσομαι, παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. ὄρμισθήν, παρακ. ὄρμισσαι, ὑπερσ. ὄρμισσιν.

Ἐκ τοῦ ὄρμος. Θέμ. ἀναλογ. ὄρμιδ-ζ-ω, ὄρμιζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρ. ἀγ. ὄρμισις, ὄρμισμα, ὄρμιστίον.

ὄρρωδέω—ῶ (=φοβοῦμαι, δειλιῶ), παρατ. ὄρρωδούν, μέλλ. ὄρρωδήσω, ἀόρ. ὄρρωδήσα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὄρρος καὶ δέος.

ὄρύττω ἢ ὄρύσσω (=σκάπτω), παρατ. ὄρυτιον ἢ ὄρυσσον, μέλλ. ὄρύξω, ἀόρ. α' ὄρυξα [καὶ β' ὄρυγον], [παρακ. ὄρώρυχα, ὑπερσ. ὄρωρύχειν]. Παθ. ὄρύττομαι ἢ ὄρύσσομαι, παρατ. ὄρυτιόμην ἢ ὄρυσσόμην, παθ. μέλλ. α'—ὄρυχθήσομαι [καὶ β' ὄρυγήσομαι], παθ. ἀόρ. α'—ὄρυχθήν [καὶ β' ὄρύγην], μέσ. ἀόρ. ὄρυξάμεν, παρακ. ὄρώρυγμαι, ὑπερσ. ὄρωρύγην ἢ ὄρωρυγμένος ἦν.

Θέμ. ὄρυχ-ζ-ω, ὄρύσσω, ὄρύττω. Οἱ παρακ. [ὄρώρυχα], ὄρώρυγμαι καὶ οἱ ὑπερσ. [ὄρωρύχειν], ὄρωρύγην λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλ. Τὸ υ εἶναι βρωχύ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, διὰ κατὰ, παρὰ. Ρημ. παρ. ἀγ. ὄρυξις, ὄρυγή, ὄρυχή, διῶρυξι, ὄρυγμα, ὄρυκτης, ὄρυκτός, ὄρυκτέον.

ὄρχεομαι—οὔμαι (=χορεύω), παρατ. ὄρχομένην, μέσ. μέλλ. ὄρχήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρχησάμεν.

Ἐκ τοῦ ὄρχος. Θέμ. ἀναλογ. ὄρχέσ-ομαι, ὄρχεομαι, ὄρχομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μέσον μετ' ἔνεργ. ἀμεταβ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ ἐπί. Ρηματ. παρ. ἀγ. ὄρχησις, ὄρχημα, ὄρχηστής, ὄρχηστικός, ὄρχήστρα.

ὄστρακίζω (=ψηφίζω, ἐξορίζω δι' ὄστράκου), ἀόρ.—ὄστράκισα. Παθ. ἀόρ. ὄστρακίσθην, παρακ. ὄστράκισμαι (κατὰ μετ. ὄστρακισμένος).

Ἐκ τοῦ ὄστρακον. Θέμ. ἀναλογ. ὄστρακιδ-ζ-ω. Ρημ. παρ. ἀγ. ὄστρακισμός.

ὄσφρακίνομαι (=μυρίζομαι), μόνον κατ' ἔνεστ.

Θέμ. ὄσφρ- (ἐκ τοῦ ὄζω καὶ φρέω ἢ φρήν), ὄσφρε-, ὄσφραν-*ν*-ομαι, ὄσφραίνομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως, ἔχει δὲ τοὺς ἀκολουθούτους ποιητ. καὶ μετρ. χρόνους : παρατ. ὄσφραινόμεν, μέσ. μέλλ. ὄσφρησομαι, μέσ. ἀόρ. α' ὄσφρηνάμην καὶ β' ὄσφρόμην, παθ. μέλλ. ὄσφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὄσφράνθην. Ρημ. παράγ. ὄσφρησις, ὄσφραντής, ὄσφραντικός, ὄσφραντός, ὄσφρητικός.

ὄφειλω (=χρεωστῶ), παρατ. ὄφειλον, μέλλ. ὄφειλήσω, ἀόρ. α' ὄφείλῃσα, ἀόρ. β' ὄφελον, παρακ. ὄφείλῃκα, ὑπερσ. ὄφειλήκειν. Παθ. ὄφειλομαι, παρατ. ὄφειλόμην, παθ. ἀόρ. ὄφειλήθην (μόνον ἢ μετοχ. ὄφειληθεῖσα).

Ἐκ τοῦ ὄφελος. Θέμ. ὄφελ-*ν*ω, ὄφέλλω, ὄφείλω καὶ ὄφειλε-. Ὁ ἀόρ. β' ὄφελον συντασσόμενος μετ' ἀπαρεμφ. σημαίνει εἶθε. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν καὶ πρός. Ρημ. παράγ. ὄφειλή, ὄφείλημα, ὄφειλέτης.

ὄφθαλμιάω—ὦ (=πάσχω ὀφθαλμίαν), ἀόρ. ὀφθαλμίασα.

Ἐκ τοῦ ὀφθαλμία. Ἐν συνθέσει ἐποφθαλμιῶ=ἐπιθυμῶ, κοιτάζω με βλέμμα φθόνου ἢ ἐπιθυμίας. Ρημ. παράγ. [ὀφθαλμιάσις].

ὄφλισκάνω (=καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον), παρατ. ὀφλί-*σ*κανον, μέλλ. ὀφλήσω, ἀόρ. β' ὀφλον, παρακ. ὀφλήκα, ὑπερσ. ὀφλή-*κ*ειν. Παθ. μόνον ἢ μετ. τοῦ παρακ. ὀφλημένος.

Θέμ. ὀφλ- καὶ προσλήψει ἀφ' ἐνὸς μὲν τῶν προσφωμάτων ισκ- καὶ ἀν-ὀφλισκάν-, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ προσφ. ε ὀφλε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς πρός, κυριολεκτεῖται δ' ἐπὶ τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου προστίμων. Ρημ. παράγ. ὀφλησις, ὀφλημα, ὀφλητής.

ὄχετεύω (=φέρω δι' ὄχετοῦ), παρατ.—ὄχετευον, ἀόρ. ὄχέ-*τ*ευσα. Μέσ. καὶ παθ. μόνον ὁ μέσ. ἀόρ.—ὄχετευσάμην καὶ ἡ μετ. τοῦ παρακ.—ὄχετευμένος.

Ἐκ τοῦ ὄχετός. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἰδίᾳ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διὰ καὶ ἀπό.

ὄχέω—ὦ (=φέρω ἐπὶ ὀχήματος), μόνον κατ' ἐνεστ. Μέσ. ὄχοῦμαι, παρατ. ὄχούμην.

Τὸ ὄχω εἶναι θαμιστικὸν τοῦ ἔχω. Ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί καὶ παρά. Ρημ. παράγ. ὄχησις, ὄχημα, ὄχετός.

ὄψίζω (=προσέρχομαι ἀργά ἢ κάμνω τι ἀργά), μόνον κατ' ἐνεστ. Μέσ. ὀψίζομαι καὶ παθ. ἀόρ. με μέσ. σημ. (μόνον κατὰ μετ.) ὀψισθεῖς.

Ἐκ τοῦ ὀψέ. Θέμ. ἀναλογ. ὀψίδ-*ν*ω, ὀψίζω.

ὀψοποιέομαι—οὔμαι (=παρασκευάζω φαγητά), μόνον κατ' ἐνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὀμοποιός*. Θέμ. ἀναλογ. ὀμοποιέσσομαι, ὀμοποιέομαι-οῦμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικόν. Ρῆμ. παράγ. *ὀμοποίημα, ὀμοποιητής, ὀμοποιητικός*.

ὀψωνέω—ὠ (= ἄγοράζω φαγητά), μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ὀψώνης*. Θέμ. ὀψωνέσ-ω, ὀψωνέω, ὀψωνῶ. Ρῆμ. παράγ. *ὀψωνητής (ὀψωνητικός)*.

Π

πικκνίζω (= ἄδω παιᾶνα, ψάλλω ὕμνον), παρατ. *ἐπαιάνιζον*, [μέλλ. *παιανίσω*], ἀόρ. *ἐπαιάνισα*.

Ἐκ τοῦ *παιάν*. Θέμ. ἀναλογ. παιανίδ-ι-ω, παιανίζω. Συνώνυμον εἶναι τὸ παιωνίζω (ἐκ τοῦ *παιών*, ἕτερον τύπου τοῦ παιάν). οὐ εὖχρ. παρ' Ἄττικοῖς ὁ παρατ. *ἐπαιώνιζον*, ὁ ἀόρ. *ἐπαιώνισα* καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *ἐπεπαιώνιστο* (κατὰ γ' ἐν. πρ.). Ρῆμ. παράγ. *παιανισμός, παιανιστής*.

πικδωγέω—ὠ (= ἀνατρέφω παῖδα), παρατ. *ἐπαιδαγώγων*, μέλλ. *παιδαγωγήσω*. Παθ.—*παιδαγωγοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *με παθ. σημ. παιδαγωγήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐπαιδαγωγήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *παιδαγωγός*. Θέμ. παιδαγωγέσ-ω, παιδαγωγέω, παιδαγωγῶ.

πικδεύω (= ἀνατρέφω, διδάσκω παῖδα), παρατ. *ἐπαιδεον*, μέλ. *παιδεύσω*, ἀόρ. *ἐπαιδευσα*, παρακ. *πεπαιδευκα*. ὑπερσ. *ἐπεπαιδεύκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *παιδεύομαι*, παρατ. *ἐπαιδενόμην*, μέσ. μέλλ. *παιδεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπαιδενόμην*, παθ. μέλλ. *παιδευθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐπαιδευθήην*, παρακ. *πεπαιδευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπαιδεύμην*.

Ἐκ τοῦ *παῖς*. Ὁ μέσος μέλλον ἔχει παθ. σημ. Ἐν συνθέσει: *προπαιδεύομαι*=*διδάσκομαι προηγουμένως, συμπαιδεύομαι*=*συνεκπαιδεύομαι, διαπαιδεύομαι*=*διέρχομαι τὸν χρόνον τῆς ἐκπαιδεύσεώς μου*. Ρῆμ. παράγ. *παιδεία, παιδευσις, παιδευμα, παιδευτής, παιδευτικός, παιδευτήριον, παιδευτός, παιδευτέος, παιδευτέον*.

πικίζω, παρατ. *ἐπαιζον*, μέσ. μέλλ. *με ἐνεργ. σημ. παίσομαι* καὶ *παιξοῦμαι* (δωρ) [καὶ *παίξομαι* καὶ *παίξω* μτγν.], ἀόρ. *ἔπαισα* [καὶ *ἔπαιξα*, παρακ. *πέπαικα*]. Παθ. [ἀόρ. *ἐπαιχθην*], [παρακ. *πέπαιγμα*] καὶ *πέπαισμαι* (μόνον ἐν τῇ προστ., τῷ ἀπαρ. καὶ τῇ μετοχῇ).

Ἐκ τοῦ *παῖς*. Θέμ. παιδ-ι-ω, παίζω καὶ παιγ-, ἐξ οὗ ὁ μέλλ. *παιξοῦμαι* καὶ τὸ ρῆμ. παράγ. *παίγνιον*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, πρός, ἀντί, διά. Ρῆμ. παράγ. *παιδιά, παίγνιον, συμπαιστῶρ, συμπαιστής, [παίκτης, παίκτωρ, παικτός, παιχτέον, παιστέον]*.

πικίω (= κτυπῶ), παρατ. *ἔπαιον*, μέλλ. *παίσω*, ἀόρ. *ἔπαισα*,

καιραι. *πέπαικα*, ύπερσ. *έλεπαίκειν*. Μέσ. και παθ. *παίωμα*, παραι. *έπαιόμην*, μέσ. άόρ. α' *έπαισάμην*.

Θέμ. παF- και προσλήπει του προσφ. j παF-j-ω, παίω. Έν συνθέσει : παραπαίω=σκοντάπτω, παραφρονώ. Ρημ. παράγ. *ανάπαιστος*.

πλξίω (=άγωνίζομαι, παλεύω), παραι. *έπάλαιον*, άόρ. *έπά- λαισα*.

Έκ του πάλη. Ρημ. παράγ. *παλαιστής*, *πάλαισμα*, *παλαίστρα*, *δυσπά- λαιστος*.

πίλλω (=κινώ, σείω), μόνον κατ' ένεστ. Παθ. *πάλλομαι*, επί- σης μόνον κατ' ένεστ.

Θέμ. πάλ-j-ω, κάλλω. Ρημ. παράγ. [*παλμός*].

πάομχι—ώμχι (=άποκτώ), μέλλ. *πάσομαι*, άόρ. *έπασάμην*, παραι. *πέπαμαι*, ύπερσ. *έπεπάμην*, τετελ. μέλλ. *πεπάσομαι*.

Θέμ. πα-. Ρημ. παράγ. *πάμα* (=κτήμα), *βουπάμων*, *πολυπάμων*, *πα- μούχος*.

πχρξινέω—ώ (=ταρέχω συμβουλήν, νονθετώ), παραι. *πα- ρήγουν*, μέλλ. *παραινέσω*, άόρ. *παρήγεσα*, παραι. *παρήγεκα*, ύπερσ. *παρηγέκειν*. Παθ. *παραινοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *παραινέσομαι*, παθ. άόρ. *παρηγέθην*, παραι. *παρήγημαι*.

Σύνθετον έκ της παρά και του ρ. αινέω-ώ. 'Ο μέσ. μέλλ. *παραινέσομαι* έχει εις σπανίας περιπτώσεις ένεργ. σημ. Ρημ. παράγ. *παραίνεις*.

πχρξιτέομχι—οῦμχι (=παρακαλῶ, σφῶζω δια παρακλή- σεων, άποκρούω, άποποιοῦμαι), παραι. *παρητούμην*, μέσ. μέλλ. *παραι- τήσομαι*, μέσ. άόρ. *παρητησάμην*, [παθ. μέλλ. *παραιτηθήσομαι*, παθ. άόρ. *παρητήθην*, παραι. *παρήτημαι*].

Σύνθετον έκ της παρά και του ρ. αιτέομαι-οῦμαι. Το ρημα τουτο είναι μέσον άποθ. μετ' ένεργ. μεταβατικῆς σημασίας. Ρημ. παράγ. *παραίτησις*, *παραιτητής*, *παραιτητικός*, *παραιτητός* (*άπαραίτητος*), *παραιτητέον*.

πχρξμυθέομχι—οῦμχι (=παρηγορῶ, άνακουφίζω), παραι. *παρεμυθούμην*, μέσ. μέλλ. *παραμυθήσομαι*, μέσ. άόρ. *παρεμυθησάμην*.

Παρασύνθετον έκ της παρά και μῦθος. Ρημ. παράγ. [*παραμύθημα*], *παραμυθητής*, *παραμυθητικός*, *εὑπαραμύθητος*, *δυσπαραμύθητος*, *παρα- μυθητέον*.

πχρξνομέω—ώ (=κάμνω τι κατὰ παράβασιν τῶν νόμων), παραι. *παρενόμουν*, [μέλλ. *παρανομήσω*], άόρ. *παρενόμησα*, παραι. *παρενομήκα*, ύπερσ. *παρεενομήκειν*. Παθ. *παρανομοῦμαι*, παραι.

παρενομούμην, μέλλ. παρανομηθήσομαι, ἀόρ. παρενομήθην, παρακ. παρανομήμην, ὑπερσ. παρενομομήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ παράνομος. Θέμ. ἀναλογ. παρανομέω, παρανομέω, παρανομῶ. Ρημ. παράγ. παρανόμημα, παρανόμησις.

παρασκευάζω βλ. **σκευάζω**.

παρασπονδέω—ῶ (=παραβαίνω, ἀθετῶ τὰς συνθήκας), παρακ. παρεσπόνδου, μέλλ. παρασπονδήσω, ἀόρ. παρεσπόνδησα, παρακ. παρεσπόνδηκα, ὑπερσ. παρεσπονδήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ παράσπονδος. Θέμ. ἀναλογ. παρασπονδέω, παρασπονδέω, παρασπονδῶ. Ρημ. παράγ. παρασπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπονδήτης.

παροινέω—ῶ (=φέρομαι ἀλρεπῶς ἔνεκα μέθης), παρακ. ἐπαρῶνουν, [μέλλ. παροινήσω], ἀόρ. ἐπαρῶνησα, παρακ. πεπαρῶνηκα, ὑπερσ. ἐπεπαρῶνηκειν. Παθ. παροινῶμαι (=ὑβρίζομαι ὑπὸ μεθύσου), ἀόρ. παρῶνθήην, παρακ. πεπαρῶνημα (μόνον κατὰ μετ. τὰ πεπαρῶνημένα).

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ πάροινος. Θέμ. ἀναλογ. παροινέω, παροινέω, παροινῶ. Λαμβάνει αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Ρημ. παράγ. παροίνημα.

παρρησιάζομαι (=ὀμιλῶ μετὰ θάρρους, μετὰ πάρρησίας), παρακ. ἐπαρρησιαζόμην, μέσ. μέλλ. παρρησιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρρησιασάμην, παρακ. πεπαρρησιασάμην, ὑπερσ. ἐπεπαρρησιασάμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ παρρησία. Θέμ. ἀναλογ. παρρησιάζομαι, παρρησιάζομαι. Τὸ ρῆμα εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, ἢ δὲ μετοχ. τοῦ παρακ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει καὶ παθ. διάθεσιν. Ρημ. παράγ. παρρησιαστής, παρρησιαστικός, ἀπαρρησιαστος.

πάσχω, παρακ. ἔπασχον, μέσ. μέλλ. πείσομαι, ἀόρ. β' ἐπάθον⁴ παρακ. β' πέλονθα, ὑπερσ. β' ἐπεπόνθειν καὶ πεπονθῶς ἦν, τετελ. μέλλ. πεπονθῶς ἔσομαι.

Θέμ. πενθ- καὶ παθ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ ἔροσφ. σκ κάθ-σκ-ω, πάσχω. Ὁ ἐκ τοῦ θέμ. πενθ- σχηματίζονται ὁ μέσ. μέλλ. πένθ-σομαι, πείσομαι, ὁ παρακ. κέπονθα κτλ. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι αὐτοπαθοῦς διαθέσεως, ἀπαντῶ δ' ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων πρό, πρὸς καὶ ἀντί. Ρημ. παράγ. πάθος, πένθος, πάθημα (παθηματικός), [πάθησις].

[**πικτίσσω**] (=κυτῶ μετὰ πατάγου), ποιητ. καὶ μτγν. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις ἀπαντῶ μόνον ὁ ἀόρ. ἐπάταξα.

Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. πάταγος. Θέμ. παταγ-γ-ω, πατάσσω.

πικτέω—ῶ (=βαδίζω, ἀθετῶ, καταπατῶ), παρακ. ἐπάτουν, μέλλ. πατήσω, ἀόρ. ἐπάτησα, παρακ. πεπάτηκα, ὑπερσ. ἐπεπατήκειν.

*Εκ τοῦ πάτος (=πεπατημένη ὁδός, καθ' Ὁμηρον). Θέμ. ἀναλογ. πατέω-ω, πατιέω.—ῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾷ ἰδίᾳ σύνθετον μετὰ τινος τῶν προθέσεων σύν, κατά, περί. Ρημ. παράγ. πάτησις, πάτημα, πατητής, πατητήριον, ἀπάτητος.

παύω (=καταπαύω, ἀποτρέπω, παύομαι), παρατ. ἔπαυον, μέλλ. παύσω, ἄορ. ἔπαυσα, παρακ. πέπαυκα, ὑπερσ. ἐπεπαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, παρατ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλλ. παύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπαυσάμην, παθ. μέλλ. πανσθήσομαι [καὶ πανθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐπαύσθην [καὶ ἐπαύθην], παρακ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην.

Θέμ. παν- εἰς ὃ προστίθεται πρὸ τῶν καταλήξεων τοῦ παθ. μέλλ. καὶ τοῦ παθ. ἄορ. σ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, κατά. Ρημ. παράγ. παῦσις (ἀνάπαυσις), παῦλα (ἀνάπαυλα), παυστήρ, ἀπαυστος, παυστέον, ἀναπαυτήριος.

παχύνω (=κάμνω τινὰ παχύν), ἄορ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι, παθ. ἄορ. ἐπαχύνθην, παρακ. πεπάχυσμαι.

*Εκ τοῦ παχὺς (παχυν-ι-ω, παχύννω, παχύνω). Ρημ. παράγ. πάχυνσις, παχυσμός.

πείθω, παρατ. ἐπειθον, μέλλ. πείσω, ἄορ. ἔπεισα, παρακ. πέπεικα, ὑπερσ. ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, παρατ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλλ. πείσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπιθόμην, παθ. μέλλ. πεισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπείσθην, ενεργ. παρακ. β' μὲ μέσσην σημ. πέποιθα, ὑπερσ. ἐπεποίθειν, παθ. παρακ. καὶ μὲ μέσ. σημ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπείσμην, τετελ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι.

Θέμ. ἰσχ. πειθ- καὶ ἀσθ. πιθ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. πίστις, πειθῶ, πιθανός, πιστός, πειστέον, πεποιθότως.

πεινῶ—ῶ, παρατ. ἐπείνων, μέλλ. πεινήσω, ἄορ. ἐπείνησα, παρακ. πεπείνηκα, ὑπερσ. ἐπεπεινήκειν.

*Εκ τοῦ πείνα, ὄπερ ἐκ τοῦ πένομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο συναιρεῖται κατὰ τὸ ζῶ.

πειράω—ῶ (=πειράζω, δοκιμάζω), παρατ. ἐπείρω, μέλλ. πειράσω, ἄορ. ἐπείρασα, [παρακ. πεπείρακα, ὑπερσ. ἐπεπειράκειν]. Μέσ. καὶ παθ. πειρῶμαι, παρατ. ἐπειρόμην, μέσ. μέλλ. πειράσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπειρασάμην, [παθ. μέλλ. πειραθήσομαι], παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. ἐπειράθην, παρακ. πεπείραμαι, ὑπερσ. ἐπεπειράμην.

*Εκ τοῦ πείρα. Τὸ μέσον πειρῶμαι=πειραν λαμβάνω, δοκιμάζω, τὸ δὲ παθ. πειρῶμαι=πειράζομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατά, διά, ἀπό. Ρημ. παράγ. πείρασις, πείραμα, πειρασμός, πειραιής, ἀπειράτος, πειρατέος, πειρατέον.

πελάζω (=πλησιάζω), παρατ. ἐπέλαζον, μέλλ. πελάσω (καὶ πελώ), ἄορ. ἐπέλασα. [Παθ. ἄορ. καὶ μέσ. σημ. ἐπελάσθην ἢ ἐπλάσθην, μέσ. ἄορ. β' ἐπλήμην, παρακ. πέπλημαι].

Ἐκ τοῦ πέλας (=πλησίον). Θέμ. ἀναλογ. πελάδ-ζω, πελάζω. Ρημ. παράγ. *πέλασις, πελάτης*.

πέμπω (=ἰποστέλλω), παρατ. ἔπεμπον, μέλλ. πέμψω, ἄορ. ἔπεμψα, παρακ. πέπομψα, ὑπερσ. ἐπεπόμψειν καὶ πεπομψώς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. πέμπομαι, παρατ. ἐπεμπόμην, μέσ. μέλλ. πέμψομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεμψάμην, παθ. μέλλ. πεμψθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπέμψθην, παρακ. πέπεμμαι, ὑπερσ. ἐπεπέμμην.

Θέμ. πεμπ-. Ἐν τῷ παρακ. πέπεμμαι, πέπεμμαι ἀπεβλήθη ἐκ τῶν τριῶν μ τὸ ἐν.—Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ μέσον εἶναι πάντοτε σύνθετον. Ρημ. παράγ. *πέμψις, πομπή, πομπός, πεμπτός, πεμπτέον*.

πενθέω—ῶ (=ἔχω πένθος), παρατ. ἐπένθουν, μέλλ. πενθήσω, ἄορ. ἐπένθησα, παοικ. πεπένθηκα, ὑπερσ. ἐπεπενθήκειν. Παθ. πενθοῦμαι, μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Ἐκ τοῦ πένθος. Θέμ. πενθέσ-ω, πενθέω, πενθῶ. Ρημ. παράγ. *πένθησις, πένθημα, πενθητέον*.

πένομαι (=στεροῦμαι, εἶμαι πτωγός), παρατ. ἐπενόμην.

Θέμ. πεν-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ. Ρημ. παράγ. *πόνος, πείνα, πένης*.

[**πέπρωτοι**] (=εἶναι πεπρωμένον), ποιητ. παρακ. ἀχρήστου ρήματος μετὰ σημασίας ἐνεστώτος. Παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ἡμετ. ἢ *πεπρωμένη* (=ἡ μοῖρα) καὶ τὸ *πεπρωμένον* (=τὸ γραφτό), ὑπερσ. μετὰ σημ. ποιητ. καὶ μγν. *ἐπέπρωτο*.

Τὸ *πέπρωται* ἀνήκει εἰς τὸ ρῆμα *πόρω* (=δίδω, παρέχω), οὐτινος εὐχρηστος παρὰ ποιηταῖς καὶ ὁ ἐνεργ. ἄορ. β' *ἔπορον*, ἄπαρ. *πορεῖν*.

περαινῶ (=φέρω εἰς πέρας, τελειώνω), παρατ. ἐπέρανον, μέλλ. περανῶ, ἄορ. ἐπέρανα. Μέσ. καὶ παθ. περαίνομαι, παρατ. ἐπεραίνομην, μέσ. μέλλ. περανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπερανάμην, παθ. μέλλ. περανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεράνθην, παρακ. πεπέρασμαι, ὑπερσ. ἐπεπεράσμην.

Ἐκ τοῦ πέρας. Θέμ. ἀναλογ. περαν—. Ὁ ἄορ. ἐπέρανσα-ἐπέραννα-ἐπέρανα ἔχτειναι τὸ θεμ. α βραχὺ εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *σμπέρασμα, συμπερασμός, ἀπέραντος*.

περικόω—ῶ (=διαπερῶ, διαβιβάζω), μέλλ. περαιώσω, ἄορ.

ἐπεραίωσα. Μέσ. περαιούμαι, παρ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλλ. περαιώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπεραιωσάμην, παθ. μέλλ. περαιωθήσομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐπεραιώθην, παρ. πεπεραίωμα, ὑπερσ. ἐπεπεραιώμην.

Ἐκ τοῦ περαῖος. Ρημ. παράγ. περαιώσεις.

περάω—ῶ (=διαβιβάζω, διέρχομαι), παρ. ἐπέρων, μέλλ. περάσω, ἄορ. ἐπέρασα, παρ. πεπέρακα, ὑπερσ. ἐπεπεράκειν.

Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. πέρασις, πέραμα, περατής, περατός.

περιττεύω ἢ **περισσεύω** (=πλεονάζω), παρ. ἐπερίτιτενον, μέλλ. περιτιτεύσω, ἄορ. ἐπερίτιτεσα.

Ἐκ τοῦ περιττός ἢ περισσός. Ρημ. παράγ. περισσειά, περισσεισις, περισσειμα.

πετάννυμι καὶ **πετκνύω** (=ἀπλώνω, ἐκτείνω), παρ. Ἐπιτοκοῖς πάντοτε σύνθετον, ἀναπειάννυμι, παρ. ἀνεπειάννυν, μέλλ. ἀναπειάσω, ἄορ. ἀνεπέτασα. Παθ. ἀναπειάννυμαι, παρ. ἀνεπειαννύμην, παρ. ἀναπέταμα.

Θέμ. πετασ-νυμι, πετάννυμι καὶ πτα (κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε). Ὁ ἄορ. ἐπέτασα (ἐπέτασσα) ἐοχηματίσθη δι' ἀλλοποιήσεως τῶν δύο σ, ἄνευ ἐκτάσεως τοῦ α, ὅπερ διατηρεῖται βραχύ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. πέτασις, πέτασος, πέτασμα, πετασμός, πέταλον, πεταστός.

πέτομαι (=πετῶ), παρ. ἐπετόμην, μέσ. μέλλ.—πήσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπιτόμην, ἐνεργ. ἄορ. β' με μέσ. σημ. ἐπτην, παθ. ἄορ. ὤς μέσος ἐπετάσθην.

Θέμ. πετ-, πτε-, πτη-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμετ. διαθέσεως, ἀπαντᾷ δὲ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, πρὸς, ἀνά, διά, ἀπό, ἐπί. Ρημ. παράγ. πτησις, πτηνός, πτέρυξ, πτερόν, ἀπτην.

[πετρώ—ῶ] (=λίθοβολῶ), παρ. Ἐπιτοκοῖς μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐν συνθέσει : κατεπετρώθην.

Ἐκ τοῦ πέτρος (=λίθος). Ρημ. παράγ. πέτωμα,

πήγνυμι καὶ **πηγνύω** (=ἐμπήγω, πήζω, παγώνω, στερεώνω), παρ. ἐπήγνυν ἢ ἐπήγνον, μέλλ. πήξω, ἄορ. ἐπηξα. Μέσ. καὶ παθ. πήγνυμαι, παρ. ἐπηγνύμην, μέσ. μέλλ. πήξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπηξάμην, παθ. μέλλ. β' παγήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐπήχθην], β' ἐπάγην, [παρ. πέπηγμα] καὶ ἐνεργ. παρ. β' με μέσ. σημ. πέπηγα, ὑπερσ. β' ἐπεπήγειν.

Θέμ. ἀσθ. παγ- και ισχυρόν πηγ-, ἐξ οὗ προσλήρει τοῦ προσφύματος νυ πήγνυμι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. πῆξις, παγίς, πάσσαλος, πάγος, πάχος, παχύς, πηκτός.

πηδῶ—ὤ. παρατ. ἐπήδων, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. —πηδήσομαι [και πηδήσω], ἀορ. ἐπήδησα, παρακ. — πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπήδηκην και — πεπηδηκώς ἦν.

Θέμ. πηδα—. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. πῆδησις, πῆδημα.

πιέζω (=θλίβω, σφίγγω, στενοχωρῶ), παρατ. ἐπίεζον, μέλλ. πιέσω, ἀορ. ἐπίεσα. Παθ. πιέζομαι, παρατ. ἐπιεζόμεν, παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι, παθ. ἀορ. ἐπιεσθην, παρακ. πεπίεσμα, ὑπερσ. ἐπεπιέσμεν.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως ἐπὶ και τοῦ θέμ. σιδ- τοῦ ρ. ἔζομαι. Ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ τῆς οὐν. Ρημ. παράγ. πίεσις, πιεστήρ, πιεστήριος, πιεστός, πιεστέος.

πίμπλημι (=γεμίζω), παρατ. ἐπίμπλην, μέλλ. —πλήσω, ἀορ. —ἐπλήσα, παρακ. —πέπληκα, ὑπερσ. —ἐπεπλήκην. Μέσ. και παθ. πίμπλαμαι, παρατ. —ἐπιμπλάμεν, μέσ. μέλλ. —πλήσομαι, μέσ. ἀορ. α' —ἐπλησάμεν και β' —ἐπλήμην, παθ. μέλλ. —πλησθήσομαι, παθ. ἀορ. και ὤς μέσ. —ἐπλήσθην, παρακ. —πέπλησμαι, ὑπερσ. —ἐπεπλήσμεν, τετελ. μέλλ. —πεπλήσομαι.

Θέμ. ἀσθ. πλα- και πλε- και ισχ. πλη- και πληθ-, ἐξ οὗ ὁ παθ. μέλλ. πληθ-θήσομαι. πλησθήσομαι, ὁ παθ. ἀορ. κτλ. Τὸ πίμπλημι, ὡς και τὸ πίμπρωμι, μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασ. λαμβάνει χάριν εὐφωνίας ν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. πληθος, πληθὺς, πλήρης, πλήμυρα, πλημμυρίς, πλημμονή, πλέως, ἄπλετος, ἄπληστος, ἐμπληστέος.

πίμπρωμι (=καίω), συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως ἐν: ἐμπίμπρωμι, παρατ. ἐνεπίμπρων, μέλλ. ἐμπρώσω, ἀορ. ἐνέπρωσα, [παρακ. ἐμπέπρωκα]. Παθ. ἐμπίπρωμαι, παρατ. ἐνεπιπρώμεν, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. ἐμπρώσομαι, μέσ. ἀορ. ἐνεπρωσάμεν, παθ. μέλλ. πρησθήσομαι, παθ. ἀορ. ἐνεπρωσθην, παρακ. ἐμπέπρωσμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρωσμεν, τετελ. μέλλ. ἐμπεπρωσμαι.

Θέμ. ἀσθ. προ- και ισχυρόν προη- και προηθ-. ἐξ οὗ ὁ παθ. μέλλ. προηθ-θήσομαι, προησθήσομαι κτλ. Μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλ. λαμβάνει, ὡς και τὸ πίμπλημι, ν χάριν εὐφωνίας. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων περὶ και παρά. Ρημ. παράγ. προῆσις, ἐμπροσημός, ἐμπροσητός.

πίνω, παρατ. ἔπινον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. πίομαι, ἀορ. β' ἔπιον, παρακ. πέπωκα, ὑπερσ. ἐπεπόκην. Παθ. πίνομαι, παρατ. ἐπι-

νόμην, παθ. μέλλ. ποθήσομαι, παθ. άόρ. έπόθην, παρακ. πέπομαι, ύπερσ.—επεπόμην.

Θέμ. πι- (καί προσλήψει τών προσφ. γ και j πιγ-j-ω, πίνω, πίνω) και πο-, όπερ έκτείνει τό ο εις ω έν τοις τύποις πέποκα και πώμα. Ό μέλλ. πίομαι έσχηματίσθη άνευ χρονικού χαρακτήρος. Τό ρήμα τοϋτο άπαντι έν συνθέσει μετά πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. πόσις, πόσιμος, πώμα, πότης, ποταμός, ποτήριον, πόσις, ποτόν, ποτός, ποτέος, ποτέον.

πιπράσκω (=πωλῶ), παρακ. πέπρακα, ύπερσ. έπεπράκειν ή πεπρακός ήν. Παθ. πιπράσκομαι, παρατ. έπιπρασκόμην, παθ. μέλλ. προαθήσομαι, παθ. άόρ. έπράθην, παρακ. πέπρημαι, ύπερσ. έπεπράμην, τετελ. μέλλ. ός παθ. πεπράσομαι.

Θέμ. περα- και κατά συγκοπήν πρα-, έξ οϋ προσλήψει τοϋ ένεστ. άναδιπλ. και τοϋ προσφύματος σκ πιπράσκω. Οί έλλείποντες χρόνοι και ό άχρηστος παρ' Άττικοις ένεστ. άναπληροϋνται διά τών συνωνύμων πωλῶ, άποδίδομαι και τής περιφράσεως πρᾶσιν ποιούμαι. Ρημ. παράγ. πρᾶσις, πρατήρ (πρατήριον), πράτης, πρατός, πρατέος.

πίπτω, παρατ. έπιπτον, μέλλ. (δωρ.) πεσοϋμαι, άόρ. β' έπεσον, παρακ. πέπιτοκα, ύπερσ. έπεπιτώκειν και πεπιτωκός ήν.

Θέμ. πετ-, έξ οϋ κατά συγκοπήν πι- και προσθήκη τοϋ ένεστ. άναδιπλ. πί-πτ-ω, κατά μετάθεσιν δέ και έκτασιν και τροπήν πετ-, πτη- και πτω-. Ό ένεργ. άόρ. β' έσχηματίσθη έκ θέματος πετ- τη προσθήκη τοϋ χρονικού χαρακτήρος τοϋ άορίστου α' έπετσον—έπετσον—έπετσον. Τό ρήμα τοϋτο λαμβάνεται ός παθ. τοϋ βάλλω. Εϋρίσκεται δ' έν συνθέσει μετά πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. πτώσις, πτώμα, πτωτός.

πλανῶ—ῶ (=άποπλινῶ, έξαπατῶ), παρατ. έπλάνων, μέλλ. πλανήσω, άόρ. έπλάνησα, παρακ. πεπλάνηκα, ύπερσ. έπεπλανήκειν. Μέσ. και παθ. πλανῶμαι, παρατ. έπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, παθ. άόρ. μέ μέσ. σημ. έπλανήθην, παρακ. πεπλάνημαι, ύπερσ. έπεπλανήμην.

Έκ τοϋ πλάνη. Τό ρήμα τοϋτο άπαντι και έν συνθέσει μετά τών προθέσεων άπό και περί. Ρημ. παράγ. πλάνησις, πλάνημα, πλάνης, πλανητός, άπλανής, πλανητέον.

πλάττω (=διαμορφώνω, σχηματίζω, ψεύδη διηγούμαι), παρατ. έπλαιτον, άόρ. έπλασα. Μέσ. και παθ. πλάττομαι, παρατ. έπλαιτόμην, μέσ. άόρ. έπλάσάμην, παθ. άόρ. έπλάσθην, παρακ. πέπλασμαι, ύπερσ. έπεπλάσμην.

Θέμ. πλαθ-j-ω, πλάττω. Τό ρήμα τοϋτο άπαντι έν συνθέσει μετά προθέσεων. Ρημ. παράγ. πλάστης, πλαστός, πλάσμα, εύπλαστος, πλαστικός, κοροπλάθος.

πλέκω, παρατ. ἔπλεκον, μέλλ. πλέξω, ἄορ. ἐπλέξα, [παρακ.πέπλεχα, ὑπερσ. ἐπεπλέχειν]. Μέσ. καὶ παθ. πλέκομαι, παρατ. ἐπλεκόμεην, [μέσ. μέλλ. πλέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπλεξάμην], παθ. μέλλ. α' πλεχθήσομαι καὶ β' πλακθήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐπλέχθην καὶ β' ἐπλάκην, παρακ. πέπλεγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλέγμην.

Θέμ. πλεκ-, πλακ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. πλοκή, πλέγμα, πλέξις, πλεκτάνη, πλόκος, πλόκαμος, πλεκτός.

πλέω (πλέεις -εἶς πλέει -εἶ, πλέομεν, πλέετε -πλεῖτε κ.τ.λ.), παρατ. ἔπλεον (ἔπλεες -εις, ἔπλεε -ει, ἐπλέομεν, ἐπλέετε -εἶτε, ἔπλεον), μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ. πλεύσομαι καὶ (δωρ.) πλευσοῦμαι, ἄορ. ἔπλευσα, παρακ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύειν. Παθ. μόνον ὁ παρακ. κατὰ μετ. πεπλευσμένος.

Θέμ. πλεF-, πλευ-. Τὸ F μετὰ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται, γίνεται δὲ συναίρεσις ὅπου τὸ ε τοῦ θέματος συναντᾷ κατάληξιν ἀρχομένην ἀπὸ ἐτέρου ε ἢ ει. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. πλεῦσις, πλοῦς (πλοῖον), ἄπλευστος, πλωτός, πλευστός.

πλήθω (=εἶμαι πλήρης, πληρῶ), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ μετ. τοῦ ἔνεστ. πλήθουσα.

Θέμ. πληθ-. Παρὰ ποιητοῖς ἀπαντᾷ παρακ. β' πέπληθα καὶ ὑπερσ. ἐπεπλήθειν μὲ σημ. ἔνεστ. καὶ παρατ. Ρημ. παράγ. πληθός, πληθύς, πληθώρα.

πλημμελέω—ῶ (=ὑποπίπτω εἰς σφάλμα, παραφρονῶ), παρατ. ἐπλημμέλου, μέλλ. πλημμελήσω, ἄορ. ἐπλημμέλησα, παρακ. πεπλημμέληκα, ὑπερσ. ἐπεπλημμελήειν. Παθ. πλημμελοῦμαι, παρακ. πεπλημμέλημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ πλημμελέης (ὄπερ ἐκ τοῦ πλήν καὶ μέλος). Ρημ. παράγ. πλημμέλημα.

πληρῶω—ῶ (=γεμίζω), παρατ. ἐπλήρουν, μέλλ. πληρῶσω, ἄορ. ἐπλήρωσα, [παρακ. πεπλήρωκα]. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, παρατ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. πληρῶσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπληρῶσάμην, παθ. μέλλ. πληρωθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπληρώθην, παρακ. πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην.

Ἐκ τοῦ πλήρης. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. πληρωσις, πλήρωμα, πληρωτής, ἀπλήρωτος, πληρωτέον.

πλήττω ἢ **πλήσσω** (=λυτῶ), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε ἐν συνθέσει, παρατ. ἐπλήττον, μέλλ. πλήξω, ἄορ. ἐπλήξα, παρακ. β' πέπληγα, ὑπερσ. ἐπεπλήγειν. Μέσ. καὶ παθ.—πλήττωμαι, παρατ.—

ἐπλητιόμην, παθ. μέλλ. β' πληγήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐπλήγην, παρακ. πέπληγμα, ὑπερσ. ἐπεπλήγμην, τετελ. μέλλ. πεπλήξομαι.

Θέμ. πλάγ- και κατ' ἔκτασιν πληγ- (j-ω. κλήτιω) και πληγ-Ρημ. παράγ. πληγή, πλήξις, πλήγμα, πλήκτης, πληκτρον, πληγμός, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληκτος, κατάπληκτος, ἀπόπληκτος, ἔμπληκτος, καταπληκτέον.

πλουτέω—ῶ (=εἶμαι πλούσιος, ἔχω πλοῦτον), παρατ. ἐπλού-
τουρ, μέλλ. πλουτήσω, ἄορ. ἐπλούτησα, παρακ. πεπλούτηκα, ὑπερσ.
ἐπεπλουτήκειν.

Ἐκ τοῦ πλοῦτος. Ρημ. παράγ. πλουτέσ-ω, πλουτέω, πλουτῶ. Ρημ.
παράγ. πλουτητέον.

πλουτέζω (=κίμνω ἄλλον τινὰ πλούσιον), παρατ. ἐπλούτιζον,
μέλλ. πλουτιῶ, ἄορ. ἐπλούτισα, παρακ. πεπλούτικα, ὑπερσ. ἐπεπλου-
τίκειν. Μέσ. και παθ. πλουτιζομαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ πλοῦτος. Θέμ. ἀναλογ. πλουτιδ-j-ω, κλουτιζω. Ρημ. παράγ.
πλουτισμός.

πλύνω, παρατ. ἔπλυνον, μέλλ. πλυνῶ, ἄορ. ἐπλυνα, [παρακ. πέ-
πλυκα, ὑπερσ. ἐπεπλύκειν]. Μέσ. και παθ. πλύνομαι, παρατ. ἐπλυνό-
μην, μέσ. μέλλ. και με παθ. σημ. πλυνοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπλυνάμην,
παθ. μέλλ. πλυνθήσομαι, [παθ. ἄορ. ἐπλύθην], παρακ. πέπλυμαι, ὑπερσ.
ἐπεπλύμην.

Θέμ. πλυ- και προσλήψει τῶν προσφ. ν και j πλυν-j-ω, πλύννω, πλύνω.
Τὸ προσφ. ν διειρηθήη και εἰς τὸν ἐνεργ. και μέσ. μέλλ. και ἄορ. Τὸ ρῆμα
τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀπό και κατά. Ὁ
ἄορ. ἐπλυνα ἔχει τὸ ν μακρὸν ἐξ ἀναπληρ. ἐκτάσεως (ἐπλυνσα, ἐπλυννα,
ἐπλυνα). Ρημ. παράγ. πλύσις, πλύντης (πλύντρια), πλυνιήρ, πλύντρον,
πλυντός, ἐκπλυτος, πλυντικός.

πνέω (=φυσῶ), κλίνεται εἰς τὸν ἐνεστ. και τὸν παρατ. κατὰ
τὸ πλέω. Παρατ. ἔπνεον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. πνεύσομαι και
(δωρ.) πνευσοῦμαι, ἄορ. ἔπνευσα, παρακ. πέπνευκα, ὑπερσ. ἐπεπνεύ-
κειν. Παθ. -πνέομαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Θέμ. πνεF-, πνευ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ και ἐν συνθέσει μετὰ πολ-
λῶν προθέσεων. Ὁ χαρακτήρ ε (μετὰ τὴν ἐν μέσφ δύο φωνηέντων ἀποβο-
λὴν τοῦ F) συναρφεῖται μόνον, ὅταν συναντᾷ κατάληξιν ἀρχομένην ἀπὸ ε ἢ
ει. Ρημ. παράγ. πνεῦσις, πνοή, πνεῦμα, πνεύμων, ἔμπνευστός.

πνίγω, παρατ. ἔπνιγον, μέσ. μέλλ. και με ἐνεργ. σημ. πνίξο-
μαι και (δωρ.) πνιξοῦμαι, ἄορ. ἐπνιξα. Μέσ. και παθ. πνίγομαι,
παρατ. ἐπνιγόμην, παθ. μέλλ. β' πνιγήσομαι, παθ. ἄορ. β' ἐπνίγην,
παρακ. πέπνιγμα, ὑπερσ. ἐπεπνίγμην, τετελ. μέλλ. πεπνίξομαι.

Θέμ. πνιγ-, οὐ τὸ ι εἶναι πανταχοῦ μακρόν, πλὴν τοῦ παθ. ἀόρ. β'. Ρημ. παράγ. πνίξις, πνιγεύς, πνιγμονή, πνίγος (πνιγηρός), πνιγμός, πνικτός.

πιθέω—ῶ (=ἐπιθυμῶ), παρατ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημ. ποθήσομαι καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθησα, [παρακ. πεπόθηκα, ὑπερσ. ἐπεποθήκειν]. Παθ. ποθοῦμαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

*Ἐκ τοῦ πόθος. Θέμ. ποθέσ-ω, ποθέω, ποθῶ. Τὸ ε τοῦ θέματος δὲν ἐκτείνεται εἰς τοὺς σπανίους τύπους ποθέσομαι καὶ ἐπόθησα. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, πρός, ἀντί. Ρημ. παράγ. [ποθητός].

ποιέω—ῶ (=κάμνω, κατασκευάζω), παρατ. ἐποίουν, μέλλ. ποιήσω, ἀόρ. ἐποίησα, παρακ. πεποίηκα, ὑπερσ. ἐπεποίηκειν. Μέσ. καὶ παθ. ποιοῦμαι, παρατ. ἐποιούμην, μέσ. μέλλ. ποιήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐποίησάμην, παθ. μέλλ. ποιηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐποιήθη, παρακ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην.

Θέμ. ποιέ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάληξιν : ποιῶ ἑμαυτόν, ὡς παθ. δὲ τοῦ ποιῶ καὶ τοῦ μέσ. ποιοῦμαι λαμβάνεται συνήθως τὸ γίγνομαι. Τὸ εὐ ποιῶ καὶ τὸ κακῶς ποιῶ ἔχουσι παθητ. τὸ εὐ πάσχω καὶ κακῶς πάσχω. Ρημ. παράγ. ποιήσις, ποίημα, ποιητός, ποιητέος, ποιητέον.

ποικίλλω (=κάμνω ποικίλον, κεντῶ ἢ ζωγραφῶ ποικίλως, φέρομαι μετὰ πανουργίας), παρατ. ἐποίκιλλον, μέλλ. ποικιλῶ, ἀόρ. ἐποίκιλα, [παρακ. πεποίκιλα]. Παθ. ποικίλλομαι, παρακ. πεποίκιλμαι.

Θέμ. ποικίλ-ζ-ω. ποικίλλω (ἐκ τοῦ ποικίλος). Ἐν τῷ ἀόρ. τὸ θεμ. φωνῆεν ι βρ. ἔξετάθη ἀναπληρωματικῶς εἰς μακρόν (ἐποίκιλοσα- ἐποίκιλλα- ἐποίκιλα). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων διὰ καὶ κατά. Ρημ. παράγ. ποίκιλμα, ποίκιλις, ποικιλμός, ποικιλής, ποικιλήτεον.

ποιμαίνω (=βόσκω ποίμνια, εἶμαι ποιμήν), παρατ. ἐποίμαινον. Παθ. ποιμαίνομαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Θέμ. ποιμεν-, κατὰ συγκοπὴν ποιμν- καὶ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α μεταξὺ μ καὶ ν ποιμαν- (ἐκ τοῦ ποιμήν). Ρημ. παράγ. ποίμανσις, ποιμαντήρ, ποιμάντωρ, ποιμαντέον.

πολεμέω—ῶ (=ἐπιχειρῶ, διεξάγω πόλεμον), παρατ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω, ἀόρ. ἐπολέμησα, παρακ. πεπολέμηκα, ὑπερσ. ἐπεπολεμήκειν. Παθ. πολεμοῦμαι, παρατ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. πολεμήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολεμήθη, παρακ. πεπολεμήμαι, ὑπερσ. ἐπεπολεμήμην, τετελ. μέλλ. πεπολεμήσομαι.

*Ἐκ τοῦ πόλεμος. Θέμ. ἀναλογ. πολεμέσ-ω, πολεμέω, πολεμῶ. Ἐκ τοῦ

μέλλ. σχηματίζεται τὸ ἐφετικὸν *πολεμησεῖω* = ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *πολεμητέος, πολεμητέον, δυσπολέμητος, πολεμησιω*.

πολεμῶ—ῶ (=κάννω τινὰ ἐχθρὸν τινος), πάντοτε ἐν συνθέσει: *ἐκπολεμῶ* καὶ *ἀόρ. ἐξεπολέμωσα*. Μέσ. *πολεμοῦμαι* (=ἐχθρὸς γίνομαι), παρατ. *ἐπολεμούμην*, μέσ. μέλλ. *πολεμώσομαι*, μέσ. *ἀόρ. (μόνον κατ' ἀπαρ.)—πολεμώσασθαι*, παθ. *ἀόρ. με μέσ. σημ. ἐπολεμώθη*, παρακ. *πεπολέμωμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπολεμούμην*.

Ἐκ τοῦ *πόλεμος*. Θέμ. *πολεμο—*.

πολιορκέω—ῶ, παρατ. *ἐπολιόρκουν*, μέλλ. *πολιορκήσω*, *ἀόρ. ἐπολιόρκησα*. Παθ. *πολιορκοῦμαι*, παρατ. *ἐπολιορκούμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *πολιορκήσομαι* καὶ σπαν. παθ. *πολιορκηθήσομαι*, παθ. *ἀόρ. ἐπολιορκήθη*, παρακ. *πεπολιόρκημαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πόλις* καὶ *ἔρκος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *εἶργνυμι*). Ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ καὶ σὺν. Ρημ. παράγ. *πολιόρκησις, πολιορκητής, δυσπολιόρκτητος, πολιορκητέος*.

πολιτεύω (=διοικῶ τὴν πόλιν, διάγω ὡς ἐλεύθερος πολίτης, κάννω τινὰ πολίτην), παρατ. *ἐπολίτευον*, μέλλ. *πολιτεύσω*, *ἀόρ. ἐπολίτευσα*. Μέσ. καὶ παθ. *πολιτεύομαι*, παρατ. *ἐπολιτευόμην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, μέσ. *ἀόρ. ἐπολιτευσάμην*, παθ. *ἀόρ. με μέσ. σημ. ἐπολιτεύθη*, παρακ. *πεπολίτευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπολιτεύμην*.

Ἐκ τοῦ *πολίτης* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πόλις*). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων (ἀντιπολιτεύομαι=ἀνήκω εἰς ἀντίθετον πολιτικὴν μερίδα, καταπολιτεύομαι=πολεμῶ πολιτικῶς, διαπολιτεύομαι=ἀντιδρῶ καί-τοι ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα). Ρημ. παράγ. *πολιτεία, πολίτευμα, πολιτευτής, πολιτευτέον*.

πονήω—ῶ (=κοπιᾶζω, προξενῶ πόνον), παρατ. *ἐπόνουν*, μέλλ. *πονήσω*, *ἀόρ. ἐπόνησα*, παρακ. *πεπόνηκα*, ὑπερσ. *ἐπεπονήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *πονοῦμαι*, παρατ. *ἐπονούμην*, μέσ. μέλλ. *πονήσομαι*, μέσ. *ἀόρ. ἐπονησάμην*, παθ. μέλλ. *πονηθήσομαι*, παθ. *ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπονήθη*, παρακ. *πεπόνημαι*, ὑπερσ. *ἐπεπονήμην*.

Ἐκ τοῦ *πόνος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πένομαι*). Θέμ. ἀναλογ. *πῶνέσ-ω, πονέω, πονῶ*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *πόνησις, πόνημα, πονητέον*.

πονηρεύομαι (=εἶμαι κακός, εἶμαι βαρέως ἀσθενής), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἔνεστ. *συμπονηρεύεται* καὶ ὁ παρακ. *πεπονήρευμαι*.

Ἐκ τοῦ *πονηρὸς* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πόνος*). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποφαικτικόν. Ρημ. παράγ. *πονήρευμα, ἀπονήρευτος*.

πορεύω (=κάννω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, διαβιβάζω), παρατ. *ἐπό-*

ρευον, μέλλ. πορεύσω, ἄορ. ἐπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι (=πηγαίνω, περιπατῶ), παρατ. ἐπορευόμην, μέσ. μέλλ. πορεύσομαι, [παθ. μέλλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπορευσάμην], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην, παρακ. πελόρευμαι, ὑπερσ. ἐπεπορεύμην.

Ἐκ τοῦ πόρος. Τὸ ἐνεργ. εἶναι σπανιώτατον παρὰ τοῖς ἀττικοῖς πεζογράφοις. σύνηθες δὲ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς δραματικοῖς. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. πορεία, πόρευσις (πορεύσιμος), πορευτός (πορευτικός), δυσπόρευτος, πορευτέος, πορευτέον.

πορθέω—ῶ (=ληλατῶ, καταστρέφω), παρατ. ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἄορ. ἐπόρθησα, παρακ. πελόρθηκα, ὑπερσ. ἐπεπορθήκειν. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθούμην, [παθ. ἄορ. ἐπορθήθην], παρακ. πεπόρθημαι.

Θέμ. περθ-, πορθε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως ἐκ. Ρημ. παράγ. πόρθησις, πόρθημα, πορθητής, ἀπόρθητος.

πορίζω (=προμηθεύω, δίδω), παρ. ἐπόριζον, μέλλ. ποριῶ, ἄορ. ἐπόρισα, παρακ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐπεπορίζειν. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, παρατ. ἐπορίζομην, μέσ. μέλλ. ποριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπορισάμην, παθ. μέλλ. πορισθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπορισθην, παρακ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην.

Ἐκ τοῦ πόρος. Θέμ. ἀναλογ. πορίδ-γ-ω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. πόρισμα, ποριστής, πορισμός, ποριστικός, ποριστός, ποριστέον.

πραγματεύομαι (=ἐνασχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐπραγματεύομην, μέσ. ἄορ. ἐπραγματευσάμην, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐπραγματεύθην, παρακ. πεπραγματεύμαι.

Ἐκ τοῦ πρᾶγμα. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. πραγματεία.

πράττω ἢ πράσσω (=αίμνω, ἐργάζομαι), παρατ. ἐπραττον, μέλλ. πράξω, ἄορ. ἐπραξα, παρακ. α' ἐπραξα καὶ β' ἐπραγα, ὑπερσ. α' ἐπεπράχειν καὶ β' ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, παρατ. ἐπρατιόμην, μέσ. μέλλ. πράξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπραξάμην, παθ. μέλλ. πραχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπράχθην, παρακ. πέπραγμα, ὑπερσ. ἐπεπράγμην, τετελ. μέλλ. πεπράξομαι.

Θέμ. πραγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. γ πράγ-γ-ω, πράττω, πράσσω. Τὸ θεματ. φωνῆεν α εἶναι φύσει μακρόν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Τὰ εὖ πράττω (=εὐτυχῶ) καὶ κοκῶς πράττω (=δυστυχῶ) εἶναι οὐδ. διαθ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. α' καὶ ὁ ἐνεργ. ὑπερσ. α' εἶναι μεταβατικοί, οἱ δὲ β' ἀμετάβατοι. Ρημ. παράγ. πράξις, πρᾶγμα, πράκτης (πρακτικός), πράκτωρ, ἄπρακτος, πρακτέος, πρακτέον.

πρᾶνῶ (=καταπραῖνῶ, μαλακῶνῶ), παρατ. ἐπραῖνον, μέλλ. πρᾶνῶ. ἄορ. ἐπράννα. Παθ. πρᾶννομαι, παρατ. ἐπραῖνόμην, μέλλ. πρᾶνθήσομαι, ἄορ. ἐπραῖνθην, παρακ. πεπράῖσμαι, ὑπερσ. ἐπεπρᾶσμην.

Ἐκ τοῦ πρᾶνς. Θέμ. ἀναλογ. πρᾶν-ν-ω, πρᾶννω, πρᾶνῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. κατά. Ρημ. παράγ. πρᾶν-ν-σις, πρᾶνντής (πρᾶνντικός).

πρέπω (=διαπρέπω, ἀρμόζω), παρατ. ἔπρεπον, μέλλ. πρέψω, ἄορ. ἔπρεψα.

Θέμ. πρεπ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως. Ἐν συνθέσει : διαπρέπω=ἐξέχω, διακρίνομαι. Ρημ. παράγ. εὔπρεπής, μεγαλοπρεπής, πρεπόντως.

πρεσβεύω (=πρωτεύω, στέλλομαι πρεσβευτής, τιμῶ), παρατ. ἐπρέσβενον, μέλλ. πρεσβεύσω, ἄορ. ἐπρέσβευσα, παρακ. πεπρέσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (=διὰ πρέσβειων διαπραγματεύομαι) καὶ παθ. πρεσβεύομαι (=τιμῶμαι, στέλλομαι πρεσβευτής), παρατ. ἐπρεσβενόμην, μέσ. μέλλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπρεσβενσάμην, παρακ. πεπρέσβευμαι, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύμην.

Ἐκ τοῦ πρέσβυς. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. πρεσβεία, πρέσβευσις, πρεσβευτής (πρεσβευτικός).

προηγορέω—ῶ (=εἶμαι συνήγορος, συνηγορῶ), παρατ. προηγόρου.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ προήγορος (ὄπερ ἐκ τῆς πρό καὶ ἀγορεύω). Θέμ. ἀναλογ. προηγορέσ-ω, προηγορέω, προηγορῶ.

προθυμέομαι—οὔμμι (=εἶμαι πρόθυμος), παρατ. προθυμούμην, μέσ. μέλλ. προθυμήσομαι, παθ. μέλλ. ὡς μέσ. προθυμήθησομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. προθυμήθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόθυμος (πρό-θυμός). Θέμ. ἀναλογ. προθυμέομαι, προθυμοῦμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς σὺν. Ρημ. παράγ. προθυμητέον.

προξενέω—ῶ (=εἶμαι πρόξενος, γίνομαι αἰτίος τινος), παρατ. προξενούμην, ἄορ. προξένησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ πρόξενος. Θέμ. ἀναλογ. προξενέσ-ω, προξενέω, προξενῶ. Ρηματ. παράγ. προξένησις, προξενητής, προξενητικός.

προοιμιάζομαι (=προολογίζω), παρατ. ἐπροοιμαζόμην, μέσ. μέλλ. προοιμάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπροοιμασάμην, παρακ. πεπροοιμάσμαι, ὑπερσ. ἐπεπροοιμάσμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ προοιμιον (πρό-οἶμος=ὁδός). Τὸ ρῆμα τοῦτο εἰ-

να μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Θέμ. ἀναλογ. προοιμαῖδ-*j*-ομαι, προοιμαίζομαι. Ρημ. παράγ. *προοιμαιστέον*.

προπηλακίζω (=ρίπτω πηλόν, ἐξευτελίζω, ὑβρίζω), παρατ. *προπηλάκιζον*, μέλλ. *προπηλακῶ*, ἄορ. *προπηλάκισα*. Παθ. *προπηλακίζομαι*, παρατ. *προπηλακίζομην*, μέλλ. *προπηλακισθήσομαι*, ἄορ. *προπηλακίσθην*, παρακ. *προπεηλάκισμαι*, ὑπερσ. *προπεηλακίσμην*.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *πρὸ* καὶ τοῦ παρὰ μίγν. *πηλακίζω* (ὅπερ ἐκ τοῦ *πήλαξ*, ὅπερ ἐκ τοῦ *πηλός*). Θέμ. ἀναλογ. *προπηλακίδ-*j*-ω*, *προπηλακίζω*. Ρημ. παράγ. *προπηλάκισις*, *προπηλακισμός*, *προπηλακιστικός*.

προσδοκῶ—*ῶ* (=μετ' ἐλπίδος περιμένω), παρατ. *προσεδόκων*, μέλλ. *προσδοκήσω*, ἄορ. *προσεδόκησα*. Παθ. *προσδοκῶμαι*, παρατ. *προσεδοκώμην*. παθ. ἄορ. *προσεδοκήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τῆς *πρὸ* καὶ τοῦ θέματος *δεκ-* (βλ. *δέχομαι*). Διάφορον τοῦ *προσδοκέω*—*ῶ*=φαίνομαι προσέτι. Ρημ. παράγ. *προσδοκία*, *προσδοκῆμα*, *ἀπροσδόκητος*, *προσδοκητέος*.

προσεδρεύω (=κάθημαι πλησίον τινός), παρατ. *προσήδρευον*, μέλλ. *προσεδρεύσω*, ἄορ. *προσήδρευσα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόσεδρος*. Ρημ. παράγ. *προσεδρεία*, *προσεδρευτικός*.

προσηλώω—*ῶ* (=καρφώνω) καὶ παθητ. παρακ. *προσήλωμαι*.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *πρὸς* καὶ τοῦ ρ. *ἤλωω*—*ῶ* (ὅπερ ἐκ τοῦ *ἤλος*). Οἱ ἐλλείποντες τύποι του, εὐχρηστοὶ παρὰ μεταγ., σχηματίζονται ὁμαλῶς. Ρημ. παράγ. *προσήλωσις*.

προσκυνέω—*ῶ*, παρατ. *προσεκύνουν*, μέλλ. *προσκυνήσω*, ἄορ. *προσεκύνησα*. Παθ. *προσκυνοῦμαι*, μόνον κατ' ἐνεστ.

Σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *πρὸς* καὶ τοῦ ρ. *κυνέω*—*ῶ* (=φιλῶ), ὅπερ ἐκ θέμ. *κυ-* μετὰ προσφ. *νε-*. Ρημ. παράγ. *προσκύνησις*, *προσκύνημα*, *προσκυνητής* (*προσκυνητήριον*), *προσκυνητός*, *προσκυνητέος*.

προφασίζομαι (=προβάλλω πρόφασιν), παρατ. *προφασιζόμην*, μέσ. μέλλ. *προφασιοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *προφασισάμην*, παθ. ἄορ. *προφασίσθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *πρόφασις* (*πρὸ-φημί*). Θέμ. ἀναλογ. *προφασίδ-*j*-ομαι*, *προφασίζομαι*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. *ἀπροφάσιτος*, *εὐπροφάσιτος*, *προφασιστικός*, *προφασιστέον*.

πρωτεύω (=εἶμιαι πρῶτος), παρατ. *ἐπρώτεον*, μέλλ. *πρωτεύσω*, ἄορ. *ἐπρώτευσα*.

Ἐκ τοῦ *πρῶτος*. Ρημ. παράγ. *πρωτεία*.

πτίω (=σκοντάπτω, σφάλλομαι), παρατ. *ἐπταιον*, μέλλ. *πταίσω*,

ἄορ. ἔπαισα, παρακ. ἔπαικα, ὑπερσ. ἔπαικειν. [Παθ. πταίομαι, ἄορ. ἐπταίοθην, παρακ. ἔπαισμα].

Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ παῖω, ὡς ἐκ τοῦ πόλις πτόλις κ.τ.λ. Ἄπαντῑ και ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. πρὸς. Ρημ. παράγ. πταῖσμα, πταῖστης, ἄπταιστος.

πτάρνυμι (=φτερνίζομαι), ἄορ. β' ἔπταρον.

Θέμ. πταρ- και προσλήφει τοῦ προσφ. νυ πτάρ-νυ-μαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. πταρμός.

πτερόω—ῶ (=δίδω πτερά, ἐνθαορύνω), ἄορ. ἐπιτέρωσα. Παθ. πτεροῦμαι, παρατ. ἐπιτερούμην, μέλλ. πτερωθήσομαι, ἄορ. ἐπιτερώθην, παρακ. ἐπιτέρωμαι, ὑπερσ. ἐπιτερώμην.

Ἐκ τοῦ πτερόν (ὄπερ ἐκ τοῦ κέτομαι). Ρημ. παράγ. πτέρωσις, πτέρωμα, πτερωτής, πτερωτός.

πτήσσω (=ζαρόνω ἔνεκα φόβου, φοβοῦμαι, ἐκφοβίζω), παρατ. ἐπιτησσοῦν, μέλλ. πτήξω, ἄορ. α' ἐπιτηξα και β' ἔπτακτον, παρακ. ἐπιτηχα, ὑπερσ. ἐπιτήχειν.

Θέμ. πτακ-, ἐξ οὗ πτηκ- και προσλήφει τοῦ προσφ. j πτήκ-j-ω, πτήσσω. Ἐκ τοῦ θέμ. πτηκ- τροπή τοῦ η εἰς ω τὸ ποιητ. πτώσσω, πτωχός (=ὁ ἐκ φόβου συσταλλόμενος, ὁ ἐπαιτῶν), πτώξ (=ὁ λαγώξ). Ρημ. παράγ. πτήξις, πτώξ.

πτύσσω (=διπλῶνω), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον: ἀναπτύσσω, μέλλ. ἀναπτύξω, ἄορ. ἀνέπτυξα. Παθ. ἀναπτύσσομαι, ἄορ. ἀνεπτύχθην, παρακ. ἀνέπτυνμαι.

Θέμ. πτυκ- (ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσφ. j πτύκ-j-ω, πτύσσω), και ἔναλλαγήν δε τοῦ κ εἰς χ πτυχ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντῑ ἐν συνθέσει και μετὰ τῶν προθέσεων δια και περί. Ρημ. παράγ. ἀνάπτυξις, πτυχή, πτυκτός.

πτύω (=φτύνω), παρατ. ἐπιτυον, μέλλ. πτύσω και μέσ. με ἐνεργ. σημ. πτύσομαι, ἄορ. ἔπιτυσα. Παθ. πτύομαι, παρατ. ἐπιτύομην, μέλλ. πτυοθήσομαι, ἄορ. α' ἐπιτύσθην και β' ἐπιτύην, παρακ. ἐπιτυσμα, ὑπερσ. ἐπιτύσμην.

Θέμ. πτυ-, οὗ τὸ ν πανταχοῦ βραχύ. Πρὸ τῶν ἀπό μ, σ, τ, θ ὀλικῶν καταλήξεων προστίθεται εἰς τὸ θέμα σ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντῑ και ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, κατά. Ρημ. παράγ. [πτύον, πτύσις, πτύαλον ἢ πτύελον], κατάπτυστος.

πτωχεύω (=εἶμαι πτωχός), ἄορ. ἐπιτώχευσα.

Ἐκ τοῦ πτωχός. Ρημ. παράγ. πτωχεία.

πυθάνομι (=ἔρωτῶ, μανθάνω, πληροφοροῦμαι), παρατ.

ἐπυθθαρόμην, μέσ. μέλλ. πεύσομαι, μέσ. ἄορ. β' ἐπυθόμην, παρακ. πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσομην.

Θέμ. ἰσχ. πειθ- καὶ ἀσθεν. πιθ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος πυνθαν-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μεν' ἐνεργ. διαθ., ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, διά, πρό. Ρημ. παράγ. πύστις (= πληροφορία), πεῦσις, πύσμα, πειυθήν (= ὁ ἐρωτῶν, γυν ὁ ἐρωτῆς), πειυτής, πυστός (ἐκπυστος), πειυστέον.

πωλέω—ῶ καὶ ἀποθ. ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπόλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἄορ. ἀπεδόμην [καὶ ἐπόλησα], παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πειράσκομαι, παρατ. ἐπωλούμην, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. πωλήσομαι], παθ. ἄορ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, τετελ. μέλλ. πεπράσομαι.

Θέμ. πελ-, ὄθεν πολ-, πωλ-, πολε-. Πωλῶ=ἔχω τι πρὸς πώλησιν, ἀποδίδομαι=δίδω τι καὶ λαμβάνω τὸ ἀντίτιμον. Ρημ. παράγ. πώλησις, πώλημα, πωλητής (πωλητήριον, πωλητικός).

P

ραδιουργέω—ῶ (=μετ' εὐκολίας καὶ ἀμελείας πράττω τι), μόνον κατ' ἐνεστ. Παθ. ραδιουργοῦμαι, ἐπίσης μόνον κατ' ἐνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ραδιοῦργος. Θέμ. ἀναλογ. ραδιουργέσω, ραδιουργέω, ραδιουργῶ.

ραθυμέω—ῶ (=εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελῶ), παρατ. ἐρραθύμουν, μέλλ. ραθυμήσω, ἄ ο. ἐρραθύμησα, παρακ. ἐρραθύμηκα, ὑπερσ. ἐρραθυμήκειν. Παθ. μόνον ὁ παρακ. κατὰ μετοχ. τὰ κατερραθυμημένα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ῥάθυμος (ὄπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ῥᾶ=ῥάδιον καὶ θυμός). Θέμ. ἀναλογ. ραθυμέσω, ραθυμέω, ραθυμῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ κατὰ. Ρημ. παράγ. ραθυμητέον.

ραϊζώ (=ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας), μέλλ. ραῖσω, ἄορ. ἐρραῖσα.

Θέμ. ρα· καὶ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντοφωνώληκτα ραῖδ-*j*-ω, ραῖζω.

ραπίζω (=κτυπῶ με ῥάβδον ἢ με ἀνοικτὴν παλάμην, μπατσίζω), ἄορ. ἐρράπισα. Παθ. ἄορ. ἐρραπίσθην.

Ἐκ τοῦ ραπίς ἴδος (=ράβδος). Θέμ. ραπίδ-*j*-ω, ραπίζω. Ρημ. παράγ. ράπισμα, ροπισμός.

ράπτω, παρατ. ἐρραπτον, μέλλ. ράψω, ἄορ. ἐρραψα, παρακ. ἐρραφα, ὑπερσ. ἐρράφειν. Παθ. ράπιτομαι, παρατ. ἐρραπίτομην, παθ.

μέλλ. β' ραφήσομαι, παθ. ἄορ. β' —*ἔρραφην*, παρακ. *ἔρραμαι*, ὑπερσ. *ἔρράμην*.

Θέμ. σραφ-, ραφ-, εἰς ὃ προσετέθη τὸ πρόσφυμα τ. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ φ ἐτράπη εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν π. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ σύν. Ρῆμ. παράγ. *ραφή*, *ράμμα*, *ράφικ*, *ραφίς*, *ραφεύς*, *ράπιτης* (ραπτικός), *ραπτὸς*.

ράσσω (=πλήττω, καταβάλλω, συντριβῶ), μόνον ὁ μέλλ.—*ράσω*, ὁ ἄορ. *ἔρρασα* καὶ ὁ παθ. ἄορ.—*ἔρράχθην*.

Θέμ. Φραγ-, ραγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j ράγ j-ω, ράσσω. Ρῆμ. παράγ. [*ράκος*].

ραψοῦδῶ—ῶ (=εἶμαι ραψωδός, ἀπαγγέλλω ραψωδία:), παρατ. *ἔρραψόδων*, μέλλ. *ραψωδήσω*, ἄορ. *ἔρραψώδησα*, παρακ. *ἔρραψώδηκα*, ὑπερσ. *ἔρραψωδήκειν*. Παθ. *ραψωδοῦμαι*, μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ραψωδός (ὄπερ ἐκ τοῦ *ράπτω* καὶ *ῶδή*). Θέμ. ἀναλογ. ραψωδέσω, ραψωδῶ, ραψωδῶ. Ρῆμ. παράγ. *ραψώδημα*.

ρέπω (=ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, γέρονω, ἐπιθυμῶ), παρατ. *ἔρρεπον*, ἄορ. *ἔρρεπα*.

Θέμ. Φρεπ-, ρεπ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο χρησιμοποιεῖται κατὰ κυριολεξίαν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. Ρῆμ. παράγ. *ρόπαλον*, *ρόπτρον*, *ροπή*, *ἀντίροπος*, *ισόροπος*, *ἀμφίροπος*, *ἐπιρροπής*, *ἀμφίρροπής*.

ρέω (ἐπὶ ὑγρῶν=τρέχω), ρεῖς, ρεῖ κτλ. παρατ. *ἔρρεον*, ἔρ-
ρεις, ἔρρει κλπ., παθ. μέλλ. β' μὲ ἔνεργ. σημ. *ρνήσομαι*, [μέσ. μέλλ. τοιητ. καὶ μεταγ. *ρεύσομαι*, δωθ. *ρευσοῦμαι* καὶ ἔνεργ. *ρεύσω*], παθ. ἄορ. β' μὲ ἔνεργ. σημ. *ἔρρῶν* [καὶ ἔνεργ. *ἔρρευσα*], παρακ. *ἔρρῶκα*, ὑπερσ. *ἔρρῶκειν* καὶ *ἔρρῶκῶς ἦν*. Παθ. μόνον ὁ παρατ. *περιερρεῖτο*.

Θέμ. σρεF-, ρεF-, οὗ τὸ F μετὰ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνων παρίσταται διὰ τοῦ υ. Ἐκ τοῦ θέμ. τούτου ρεν- προήλθε κατασυστολὴν τὸ θέμα ρυ- καὶ ἐκ τούτου διὰ προσλήψεως τοῦ προσφ. ε τὸ θέμα ρε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Τὸ ρηματικὸν παράγ. *ρευθμός* προσλαμβάνει τὸ ἐλενθεματικὸν θ. Ρῆμ. παράγ. *ρῶς*, *ροή*, *ρύαξ*, *ρευσις*, *ρύσις*, *ρύμη*, *ρευθμός*, *ρευμα*, *ρευθρον*, *ρυτός*, *ρευστός*, *ρύδην*.

ρήγνυμι ἢ **ρηγνύω** (=σχίζω), παρατ. *ἔρρηγγνν* ἢ *ἔρρηγγνον*, μέλλ. *ρήξω*, ἄορ. *ἔρρηξα*. Μέσ. καὶ παθ. *ρήγνυμαι*, παρατ. *ἔρρηγγνύμην*, μέσ. μέλλ. *ρήξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔρρηξάμην*, παθ. μέλλ. β' *ράγησομαι*, παθ. ἄορ. [*ἔρρηχθην*], β' *ἔρράγην*, παραγ. *ἔρρηγμα* καὶ ἔνεργ. παρακ. β' ὡς μέσος καὶ παθ.—*ἔρρωγα*, ὑπερσ.—*ἔρρώγειν*.

Θέμ. Φραγ-, ραγ-, ρηγ-, ἐκ τούτου δὲ κατὰ τροπὴν μὲν ρωγ- προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. νυ ρηγνυ-. Ὁ παρακ. *ἔρρωγα* καὶ ὁ ὑπερσ. *ἔρρώγειν* δὲν

δασύνουν τὸν χαρακτήρα. Ἐκ τῶν θεμ. ραγ- καὶ ρηγ- κατὰ μειάπτωσιν τοῦ γ εἰς κ προσηλθον τὰ θέματα ρακ-, ρηκ-, καὶ ραχ. Τὸ ρῆμα τοῦτο παρὰ τοῖς Ἄιτικοῖς πεζογράφοις ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ (πλὴν τοῦ ἀορ., ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἀπλοῦς), ἄλλοτε δ' ἀπλοῦν καὶ ἄλλοτε ἐν συνθέσει ἐν τῇ μέσῃ καὶ παθητικῇ φωνῇ (πλὴν τεῦ μέσου ἀορίστου ἀπαντῶντος πάντοτε ἐν συνθέσει). Ρημ. παρὰγ. *ρῆξις, ρῆγμα, ρῆκτης, ρηκτός, ραγὰς, ρῶξ, ρωγμή, ράκος, ράχισ, ρηγμίν, ράγδην (ραγδαῖος)*.

ριγώω—ῶ (=κρυώνω, αἰσθάνομαι ρίγος), ριγῶς, ῶ κτλ. ὑποτ. ριγῶ, εὐκτ. καὶ προστ. ἔλλείπουσιν, ἀπαρ. ριγῶν, μετ. ριγῶν, παρατ. *ἔρριγῶν*, μέλλ. *ριγώσω*, ἄορ. *ἔρριγῶσα*, [παρακ. *ἔρριγῶκα*, ὑπερσ. *ἔρριγώκειν*].

Ἐκ τοῦ ρίγος, ὅθεν καὶ τὸ ριγέω-ῶ (=φοβοῦμαι), ποιητ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἐν τῇ συναίρεσει ἔχει φ καὶ ω ἀντὶ οἰ καὶ οὐ. Ρημ. παρὰγ. *ριγῶσις*.

ρίπτω καὶ ριπτέω—ῶ, παρατ. *ἔρριπτον* καὶ *ἔρριπτιον*, μέλλ. *ρίψω*, ἄορ. *ἔρριφα*, παρακ. *ἔρριφα*, ὑπερσ. *ἔρρίφειν*. Παθ. *ρίπτομαι* καὶ *ριπτοῦμαι*, παρατ. *ἔρριπτόμην*, παθ. μέλλ. *ἀ' ριφθήσομαι* καὶ *β' ριφῆσομαι*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἔρριφθην* καὶ *β' ἔρρίφην*, παρακ. *ἔρριμμαι*, ὑπερσ. *ἔρριμην*, τετελ. μέλλ. *ἔρρίφομαι*.

Θέμ. ριπ-, ὅθεν προσλήψει τοῦ προσφ. τ ριπτ- καὶ τοῦ ε ριπτε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. *ρῆψις, ριπή, ριπίς, ριπτός, ριπτάζω (θαμιστ.)*.

ροφῶω—ῶ (=ροφῶ, καταπίνω), παρατ. *ἔρροφον*, μέλλ. *ροφήσω*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *ροφήσομαι*, ἄορ. *ἔρροφησα*. Παθ. μόνον ὁ ἄορ. *ἔρροφήθην*.

Θέμ. ροφ-, ροφ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. ε ροφε-. Ρημ. παρὰγ. *ρῶφσις, ρῶφημα, ροφητός (ροφητικός)*.

ρυθμίζω (=κανονίζω, θέτω εἰς ρυθμόν), παρατ. *ἔρρυθμιζον*, μέλλ. *ρυθμίσω*, ἄορ. *ἔρρυθμισα*. Παθ. παρατ. *ἔρρυθμιζόμην*, ἄορ. *ἔρρυθμίσθην*, πάρακ. *ἔρρυθμισμαι*.

Ἐκ τοῦ ρυθμός. Θέμ. ἀναλογ. ρυθμίδ-j-ω, ρυθμίζω. Ρημ. παρὰγ. *ρυθμιστής (ρυθμιστικός)*.

[ρῶννωμι ἢ ρωννώω] (=ἐνδυναμώνω), [παρατ. *ἔρρωννυν*, μέλλ. *ρῶσω*], ἄορ. *ἔρρωσα*. Παθ. [*ρῶννυμαι*, παρατ. *ἔρρωννύμην*, παθ. μέλλ. *ρωσθήσομαι*], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. *ἔρρώσθην*, παρακ. *ἔρρωμαι*, ὑπερσ. *ἔρρώμην*.

Θέμ. ρω- καὶ ἀναλογ. ρωσ-, ἐξ οὗ σχηματίζεται τὸ ρῆμα τοῦτο κατὰ τὸ συμφωνόληκτον ζῶννωμι. Ὁ παρακ. ἔρρωμαι ἔχει συνήθως σημασ. ἔνεστ., ἢ δὲ μετοχὴ τούτου σχηματίζει καὶ μονολεκτικὰ παραθετικά (ἔρρωμενέστερος, ἔρρωμενέστατος). Ρημ. παρὰγ. *ρῶμη (ρωμαλέος), ρῶσις, ἄρρωστος, εὐρωστος*.

Σ

σάλπιζω (=σημαίνω, ἤχῳ διὰ τῆς σάλπιγγος), παρατ. ἐσάλπιζον, μέλλ. σάλπιγξω καὶ σαλπύσω καὶ σαλπύω, ἀόρ. ἐσάλπιγξα καὶ ἐσάλπισα. [Πααθ. παρακ. σεσάλπιγκται καὶ σεσάλπισται].

Ἐκ τοῦ σάλπιγξ-ιγγος. Θέμ. σαλπυγ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j σαλπυγ-j-ω, σαλπύγξω, σαλπύσω. Ρημ. παράγ. σάλπισμα, σαλπυγκτής.

σάττω ἢ **σάσσω** (=σαμαρώνω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω, γεμίζω, πιέζω), παρατ. ἐσατιον, μέλλ. σάξω, ἀόρ. ἔσαξα. Μέσ. ἀόρ. ἔσαξάμην, παθ. παρακ. σέσαγμαι, ιετελ. μέλλ. σεσαγμένος ἔσομαι.

Θέμ. σακ- (σFακ-) ἢ σαγ- (σFαγ-) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. j σακ-j-ω ἢ σαγ-j-ω, σάττω ἢ σάσσω. Ἐν συνθέσει ἐπισάττω=βάζω τὴν σέλλαν. Ρημ. παράγ. [σάγη ἢ σαγή, σάξις, σάγμα, σάγος], σάκος ἢ σάκκος, σαγήνη, ἄσακτος.

σαφηνίζω (=ἔξηγῶ, ἐρμηνεύω), παρατ. ἐσαφήνιζον, μέλλ. σαφηνιῶ, ἀόρ. ἐσαφήνισα. Παθ. σαφηνίζομαι.

Ἐκ τοῦ ποιητ. σαφηνής. Θέμ. ἀναλογ. σαφηνίδ-j-ω, σαφηνίζω. Ρημ. παράγ. σαφηνισμός, σαφηνιστικός.

σατραπεύω (=διοικῶ ὡς σατραπῆς), παρατ. ἐσατράπευον, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ περιφράσεων.

Ἐκ τοῦ σατράπης. Ρημ. παράγ. σατραπεία.

σβέννυμι [καὶ **σβεννύω**] =σβύνω, ἐξαντλῶ, καταπραῦνω), παρατ. ἐσβέννυν [καὶ ἐσβέννον], μέλ. σβέσω, ἀόρ. ἔσβεσα. Παθητ. σβέννυμαι, παρατ. ἐσβεννύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. —σβήσομαι, παθ. μέλλ. σβεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἐσβέσθην καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς παθ. ἐσβην (ὑποτ. σβῶ, σβῆ-, σβῆ κτλ., εὐκτ. σβείην, ης, η κτλ., προστ. σβῆθι, σβήτω, ἀπαρ. σβῆναι, μετ. σβείς, -εῖσα, -έν), [μέσ. ἀόρ. ἐσβεσάμην], ἐνεργ. παρακ. ὡς παθ. ἔσβηκα καὶ ὑπερσ. ἐσβήκειν, [παθ. παρκα. ἔσβεσμαι καὶ ὑπερσ. ἐσβέσμην].

Θέμ. σβεσ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. νυ σβέσ-νυ-μι, σβέννυμι. Εἰς τὸν ἀόρ. ἔσβεσα ἔγινεν ἀπλοκοίησις τῶν δύο σ, ἄνευ ἐκτάσεως τοῦ θεμ. φωνηεντος. Ὁ παρακ. ἔσβηκα, ὁ ὑπερσ. ἐσβήκειν, ὁ μέσ. μέλλ. σβήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐσβην ἐσχηματίσθησαν ἐκ θέμ. σβε- κατὰ τὰ εἰς -εω φωνηεντόληκτα. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ κατὰ. Ρημ. παράγ. σβέσις, σβεστής, σβεστός (ἄσβεστος).

σέβω (=τέβομαι, συστέλλομαι), παρατ. ἔσεβον. Μέσ. σέβομαι, παρατ. ἐσεβόμην, παθ. μέλλ. β' σεβήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐσεβόμην, [μέσ. ἀόρ. ἐσεψάμην].

Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβομαι ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν μὲ τὸ σέβω. Ρημ. παρὰγ. *σέβας, σεμνός, σεπτός*.

σειώ, παρατ. *ἔσειον*, μέλλ. *σειώσω*, ἀόρ. *ἔσεισα*. Μέσ. καὶ παθ. *σειόμην*, παρατ. *ἔσειόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἔσεισάμην*, παθ. μέλλ. *σεισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔσεισθην*.

Θέμ. σεις- καὶ σει-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, πρό, ἀνά, διά, ἀπό, κατά. Τὸ μέσον συντίθεται πάντοτε μετὰ τῆς ἀπό. Ρημ. παρὰγ. *σεῖσις, σεῖσμα, σεισμός, σεῖστρον, σειστός*.

σεμνύνω (=μεγαλύνω, λαμπρύνω), παρατ. *ἔσεμνον*. Μέσ. *σεμνύομαι*, παρατ. *ἔσεμννόμην*, μέσ. μέλλ. *σεμνυνούμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔσεμννάμην*.

Ἐκ τοῦ *σεμνός* (δπερ ἐκ τοῦ σέβω). Θέμ. ἀναλογ. *σεμνύν-j-ω*, *σεμνύννω*, *σεμνύνω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ ὑπέρ. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

[**σηκίζω**] (=μανδρίζω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἀόρ. *ἔσηκίσθην*.

Ἐκ τοῦ *σηκός* (=μάνδρα). Θέμ. ἀναλογ. *σηκάδ-j-ω*, *σηκάζω*.

σημαίνω (=διὰ σημείου ἀναγγέλλω, σφραγίζω), παρατ. *ἔσημαινον*, μέλλ. *σημανῶ*, ἀόρ. *ἔσήμηνα* [καὶ *ἔσήματα*], [παρακ. *σεσήμαγκα*, ὑπερσ. *ἔσεσημάγκειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *σημαίνομαι*, παρατ. *ἔσημαινόμην*, μέσ. μέλλ. *σημανούμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔσημηνάμην*, παθ. μέλλ. *σημανθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔσημάνθην*, παρακ. *σεσήμασμαι*, ὑπερσ. *ἔσεσημάσμη*.

Ἐκ τοῦ *σημα*. Θέμ. ἀναλογ. *σημαν-j-ω*, *σημαίνω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, πρό, σύν, ἀπό, ἐπί, κατά, παρὰ, ὑπό. Ρημ. παρὰν. *σημανσις, σημασία, σημαντήρ, σημαντήρ, σημαντρον, σημαντός* (ἀσημαντός).

σήπω (=σαπίζω), μόνον κατ' ἔνεστ. Παθ. *σήπομαι*, παρατ. *ἔσηπόμην*, παθ. μέλλ. β' *σαπήσομαι*, παθ. ἀόρ. β' *ἔσάπην*, ἔνεργ. παρακ. β' ὡς π.ι.θ. *σέσηπα*, ὑπερσ. *ἔσεσήπειν*.

Θέμ. ἀσθενές σαπ- καὶ ἰσχυρόν σηπ-. Ὁ παρακ. *σέσηπα* καὶ ὁ ὑπερσ. *ἔσεσήπειν* δὲν δασύνουν τὸν χαρακτήρα π. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό καὶ κατά. Ρημ. παρὰγ. *σῆψις, σηπεδών, σαθρός, σαπρός, σηπιός*.

σιγάζω (=ἐπιστομίζω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ *σιγή*. Θέμ. ἀναλογ. *σιγάδ-j-ω*, *σιγάζω*.

σιγάζω—ῶ (=σιωπῶ), παρατ. *ἔσίγων*, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ.

σιγήσομαι [καὶ ἔνεργ. σιγήσω], ἄορ. εἰρήσα, παρακ. σεσίγηκα, ὑπερσ. ἐσειρήκα ν. Παθ. σιγῶμαι, παρατ. εἰσιγῶμην, μέλλ. σιγηθήσομαι, ἄορ. εἰσιγήθην, παρακ. σεσίγημαι, ὑπερσ. ἐσειγήμην, τετελ. μέλλ. σεσιγήσομαι.

Ἐκ τοῦ σιγή. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ὑπὸ καὶ κατὰ.

σιμῶ—ῶ (=καθιστῶ τινα σιμόν), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἄορ. τῆς μετοχῆς —σιμώσας (πάντοτε ἐν συνθέσει).

Ἐκ τοῦ σιμός. Ρημ. παράγ. σίμομα.

σίνωμα: (=ἀφαρπάζω, βλάπτω, κακοποιῶ, καταστρέφω), παρατ. εἰσινώμην, [μέσ. μέλλ. σινήσομαι, μέσ. ἄορ. εἰσινάμην, παρακ. σέσιμμαι].

Ἐκ τοῦ σίνος (=βλάβη). Ρημ. παράγ. σίνις-ιδος (=κλέπτis), σίντης, ἀσίνης.

σιτέω—ῶ (=τρέφω), παρατ. εἰσίουν. μέλλ. σιτήσω, ἄορ. εἰσίτησα, παρακ. σεσίτηκα, ὑπερσ. ἐσειτήκειν. Μέσ. σιτούμαι, παρατ. εἰσιτούμην.

Ἐκ τοῦ σίτος. Θέμ. ἀναλογ. σιτέω, σιτέω, σιτῶ. Τὸ ἔνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παρασυνθέτοις: συσσιτῶ, ἀπουσσιτῶ. παρασιτῶ, ἀσιτῶ, μονουσιτῶ, ἀρτοσιτῶ, ἀλφιτοσιτῶ. Ρημ. παράγ. σίτησας.

σιτηγέω—ῶ (=φέρω σῖτον ἢ σιτία), παρατ. εἰσιτήγουν, μέλλ. σιτηγήσω, ἄορ. εἰσιτήγησα, παρακ. σεσιτήγηκα, ὑπερσ. ἐσειτηγήκειν.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ σίτος καὶ ἄγω.

σιωπῶ—ῶ, παρατ. εἰσιώπων, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σιμ. σιωπήσομαι [καὶ ἔνεργ. σιωπήσω], ἄορ. εἰσιώπησα, παρακ. σεσιώπηκα, ὑπερσ. ἐσεισιώπηκειν. Παθ. σιωπῶμαι, παρατ. εἰσιωπῶμην, μέλλ. σιωπηθήσομαι, ἄορ. εἰσιωπήθην, μέσ. ἄορ. εἰσιωπησάμην, παρακ. σεσιώπημαι, ὑπερσ. ἐσεισιωπήμην.

Ἐκ τοῦ σιωπή. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, κατὰ, ὑπό. Ρημ. παράγ. σιώπησις, σιωπητέον, σιωπηλός.

σκάπτω, παρατ. ἔσκαπτον, μέλλ. σκάψω, ἄορ. ἔσκαφα, παρακ. ἔσκαφα, ὑπερσ. ἔσκάφειν. Παθ. σκάπτομαι, παρατ. ἔσκαπτόμην, παθ. μέλλ. β' σκαφήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἔσκάφθην καὶ] β' ἔσκάφην, παρακ. ἔσκαμμαι, ὑπερσ. ἔσκάμμην.

Θέμ. σκάπ- ἢ σκαφ- προσθήκη τοῦ προσφ. τ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. σκαφή, σκάφη, σκάφος, σκαπιτήρ, σκαφεύς, σκαπάνη, σκαπτός, σκαπιτέος.

σκληροκρύσσω ἢ σκληροκρύπτω (=ἀνοικοκλείω τοὺς ὀφθαλ-

ιούς), παρατ. *ἐσκαρδάμυσσον* ἢ *ἐσκαρδάμυιτον*, μέλλ. *σκαρδομύξω*, ἀόρ. *ἐσκαρδάμυξα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκαίρω* (=πηδῶ) καὶ *μύω*. Ρημ. παράγ. *σκαρδαμυκτῆς* (*σκαρδαμυκτικός*), *σκαρδαμυκτί*, *ἀεκαρδαμυκτί*, *ἀσκαρδάμυκτος*.

σκεδάννυμι (=σκορπίζω), παρατ. —*ἐσκεδάννυν* καὶ —*ἐσκεδάννυον*, μέλλ. —*σκεδάσω* ἢ —*σκεδῶ* (*ᾱς*, *ᾱ*, κλπ.), ἀόρ. *ἐσκέδασα*, [παρακ. *ἐσκέδακα*, ὑπερσ. *ἐσκεδάκειν*]. Μέσ. καὶ παθ. —*σκεδάννυμαι*, παρατ. *ἐσκεδαννύμην*, παθ. μέλλ. *σκεδασθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *μὲ μέσ. σμη. ἐσκεδάσθην*, παρακ. *ἐσκέδασμαι*, ὑπερσ. *ἐσκεδάσμην*.

Θέμ. *σκεδασ-* καὶ προσθήκη τοῦ προσ. νυ *σκεδάσ-νυ-μι*, ἀφομοιώσει δὲ τοῦ σ πρὸς τὸ ν *σκεδάννυμι*. Οἱ χρόνοι τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀπαντῶσι πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τινος τῶν προθέσεων ἀπό, διά, κατά. Ρημ. παραγ. *σκέδασις*, *σκεδασμός*, *σκεδαστής*, *σκεδαστός*.

σκεπέζω (=καλύπτω), ἀόρ. *ἐσκέπασα*. Παθ. [*ἀόρ. ἐσκεπάσθην*], παρακ. *ἐσκέπασμαι*, ὑπερσ. *ἐσκεπάσμην*.

Ἐκ τοῦ *σκέπη*. Θέμ. ἀναλογ. *σκεπαδ-ι-ω*, *σκεπάζω*. Ρημ. παράγ. *σκέπασις*, *σκέπασμα*, *σκεπαστής*, *σκεπαστός*, *σκεπαστέον*.

σκέπτομαι βλ. *σκηπέω*—*ῶ*.

σκευαγωγέω—*ῶ* (=συσκευάζω καὶ μεταφέρω διάφορα πράγματα), ἀόρ. *ἐσκευαγόγησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκευαγωγός*. Θέμ. ἀναλογ. *σκευαγωγέσ-ω*, *σκευαγωγέω*, *σκευαγωγῶ*. Ρημ. παράγ. *σκευαγόγημα*.

σκευάζω (=έτοιμάζω, κατασκευάζω), παρατ. *ἐσκευάζον*, μέλλ. —*σκευάσω*, ἀόρ. *ἐσκευάσα*, παρακ. —*ἐσκευάκα*, ὑπερσ. —*ἐσκευάκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *σκευάζομαι*, παρατ. *ἐσκευαζόμεν*, μέσ. μέλλ. *σκευάσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐσκευασάμην*, παθ. μέλλ. —*σκευασθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐσκευασθήν*, παρακ. *ἐσκευάσμαι*, ὑπερσ. *ἐσκευάσμην* καὶ *ἐσκευασμένος ἦν*.

Ἐκ τοῦ *σκευή*. Θέμ. ἀναλόγ. *σκευαδ-ι-ω*, *σκευάζω*. Ρημ. παράγ. *σκευασία*, *σκευασις*, *σκευάσμα*, *σκευαστής*, *σκευαστός*, *σκευαστέον*.

σκευοφορέω—*ῶ* (=φέρω τὰ σκεύη), μέλλ. *σκευοφορήσω*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σκευοφόρος*. Θέμ. ἀναλογ. *σκευοφορέσ-ω*, *σκευοφορέω*, *σκευοφορῶ*.

σκηνώω—*ῶ* (=στήνω σκηνήν, μένω ἐν σκηνῇ, στρατοπευδεύω), παρατ. *ἐσκήνον*, μέλλ. *ἐσκήνώσω*, ἀόρ. *ἐσκήνωσα*, παρακ. *ἐσκήνωκα*, ὑπερσ. *ἐσκηνώκειν*. Μέσ. *σκηνοῦμαι*, παρατ. *ἐσκηνούμην*, μέλλ. *σκηνώσομαι*, ἀόρ. *ἐσκηνωσάμην*, παρακ. *ἐσκήνωμαι*, ὑπερσ. *ἐσκηνώμην*.

Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *σκήνος*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει

μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀπό, διά, κατά, παρά. Οἱ τύποι σκηνώ-ω καὶ σκηνέω-ω παράγονται ἐκ τοῦ σκηνή. Ρημ. παράγ. σκῆνωσις, σκῆνωμα, σκηνωτής.

σκήπτω (=στηρίζω, προφασίζομαι, ἐπιπίπτω, παραγγέλλω), πάντοτε ἐν συνθέσει: —σκήπτω, παρατ. —ἔσκηπτον, μέλλ. —σκήψω, ἄορ. —ἔσκηψα. Μέσ. καὶ παθ. σκήπτομαι, παρατ. ἔσκηπτόμην, μέσ. μέλλ. σκήσομαι, μέσ. ἄορ. ἔσκησάμην, παθ. ἄορ. ἔσκήφθην, παρακ. ἔσκημαι, ὑπερσ. ἔσκημην.

Θέμ. σκήπ-, εἰς ὃ προστίθεται τὸ πρόσφσμα τ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων (ἐπισκήπτω, ἀποσκήπτω, ἐγκατασκήπτω). Ρημ. παράγ. σκῆψις, σκηπτός, σκῆπτρον, σκηπτούχος.

σκοπέω—ῶ (=παρατηρῶ, σκέπτομαι, ἐξετάζω), παρατ. ἐσκοπόν, [μέλλ. σκοπήσω]. Μέσ. καὶ παθ. σκοποῦμαι, παρατ. ἐσκοπούμην, μέσ. μέλλ. σκέψομαι, μέσ. ἄορ. ἐσκεψάμην, παρακ. ἐσκεμμαι, ὑπερσ. ἐσκέμην, τετελ. μέλλ. ἐσκέψομαι.

Θέμ. σκεπ- (ᾄθεν τὸ σκέπτομαι, οὗ ἐν χρῆσει παρά τοῖς Ἄττ. πεζογράφοις οἱ μέλλ., ἄορ., παρακ., ὑπερσ. καὶ τετελ. μέλλ. εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόντων τύπων τοῦ σκοποῦμαι). Τὸ ἐνεργ. σκοπῶ καὶ τὸ μέσον σκοποῦμαι ἔχουν τὴν αὐτὴν σημασίαν. Τὸ παθ. (μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.) σκοποῦμαι=ἐξετάζομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. σκέψις, σκέμμα, σκόπησις, σκοπός, σκοπή, σκολιά, σκόπελος, σκεπτός, σκεπτός.

σκοτάζει (=σκότος γίνεται), ἀπροσώπως. Ἀπαντῶσιν ἐν συνθέσει οἱ τύποι τοῦ ἔνεστ. —σκοτάζει καὶ —σκοτάζοντος, τοῦ παρατ. ἐσκοτάζε καὶ τοῦ ἄορ. ἐσκοτάσε.

Ἐκ τοῦ σκότος. Θέμ. σκοτάδ-ζω, σκοιάζω.

σκόπτω (=ἐμπαίζω), παρατ. ἔσκωπτον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σμ. σκώψομαι [καὶ ἐνεργ. σκώψω], ἄορ. ἔσκωψα. Παθ. σκώπτομαι, παρατ. ἔσκωπτόμην, ἄορ. ἐσκώφθην, παρακ. ἔσκωμμαι, ὑπερσ. ἐσκώμην.

Θέμ. σκωπ-, εἰς ὃ προστίθεται τὸ πρόσφσμα τ (ἐκ τοῦ σκώψ-πος =μπούφος). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐπὶ καὶ διά. Ρημ. παράγ. σκῶμμα, σκώπτῃς (σκωπτικός).

σπινέζω (=στεροῦμαι), παρατ. ἐσπανάζον, μέλλ. σπανιῶ, ἄορ. ἐσπανάσα. Μέσ. σπανίζομαι (μὲ ἐνεργ. σημασίαν) μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ σπάνις. Θέμ. ἀναλογ. σπανίδ-ζω, σπανίζω. Ρημ. παρόγ. [σπανισμός, σπανιστής].

σπίω—ῶ (=σύρω, τρανῶ, ἀποσπῶ, τεμαχίζω), παρατ. ἔσπων, μέλλ. σπάσω, ἄορ. ἔσπασα, παρακ. ἔσπακα, ὑπερσ. ἐσπάκειν. Μέσ. καὶ παθ. σπῶμαι, παρατ. ἐσπώμην, μέσ. μέλλ. σπάσομαι, μέσ. ἄορ.

ἐσπασάμην, παθ. μέλλ. σπασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσπάσθην, παρακ. ἐσπασμαι, ὑπερσ. ἐσπάσμην.

Θέμ. σπα· (σπασ-). Εἰς τὸν μέλλ. σπάσω· σπάσομαι καὶ εἰς τὸν ἄορ-ἐσπασα-ἐσπασάμην ἐγένετο ἀλοκοίησις τοῦ διπλοῦ σ ἄνευ ἐκτάσεως τοῦ α. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν πλείστων προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. [σπάσις], σπασμός, σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, νευρόσπαστον.

σπειράομι·κι—ῶμι·κι (=τυλίσομαι ἐλικοειδῶ·), πάντοτε ἐν συνθέσει μετὰ τῆς συν. συσπειρῶμαι, παρατ. συσπειρώμην, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημ. συσπειραθήσομαι, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. συσπειράθην, παρακ. συσπειράομαι, ὑπερσ. συσπειράομην.

Ἐκ τοῦ σπείρα. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημασίας. Ρημ. παρὰγ. σπείρασις, σπείραμα. Τὸ ἐνεργ. σπειράω-ῶ εἶναι μγγ.

σπείρω, παρατ. ἔσπειρον, μέλλ. σπερῶ, ἄορ. ἔσπειρα, [παρακ. ἔσπαρακα, ὑπερσ. ἐσπάω·κειν]. Μέσ. καὶ παθ. σπείρομαι, παρατ. ἐσπειρόμην, παθ. μέλλ. [α' σπαρθήσομαι], β' σπαρήσομαι, παθ. ἄορ. [α' ἐσπάρθην], β' ἐσπάρθην (καὶ μὲ μέσ. σημ.), παρακ. ἐσπαρμαι, ὑπερσ. ἐσπάρμην.

Θέμ. σπερ· (καὶ προσθήκη τοῦ προοφ. j σπέρ-j-ω, σπείρω), σπορ·, σπρ·, σπαρ·. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. σπέρμα, σπόρος, σπορά, σπορεύς, σπορητός, σποράδην, σπαρτός, σπάρτος, σπαρτέον.

σπένδω (=κάμνω σπονδήν), παρατ. ἔσπενδον, μέλλ. σπείσω, ἄορ. ἔσπεισα, [παρακ. ἔσπεικα, ὑπερσ. ἐσπείκειν]. Μέσ. σπένδομαι (=συνθηκολογῶ διὰ σπονδῶν), παρατ. ἐσπενδόμην, μέσ. μέλλ. σπείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσπείσάμην, παρακ. ἔσπειομαι, ὑπερσ. ἐσπείσμην.

Θέμ. σπενδ·. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων συν καὶ κατά. Τὸ παρασύνθετον παρασπονδέω—ῶ=παραβαίνω τὸς συνθήκας. Ρημ. παρὰγ. σπονδή, σπονδήτης, ἄσπονδος, ἄσπειστος.

σπεύδω (=ἐπείγομαι, βιάζομαι), παρατ. ἔσπενδον, μέλλ. σπεύσω, ἄορ. ἔσπενσα.

Θέμ. σπενδ·. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Παρὰ μγγ. ἀπαντᾷ καὶ τὸ μέσον σπεύδομαι μετ' ἐνεργ. σημ.: Ἐν. σπεύδομαι, παρατ. ἐσπενδόμην, μέλλ. σπεύσομαι, ἄορ. ἐσπενσάμην, παρακ. ἐσπενσομαι, ὑπερσ. ἐσπεύσμην. Ρημ. παρὰγ. σπουδή, σπενστός, σπενυτέον.

σπουδάζω (=καταγίνομαι εἰς τι μετὰ σπουδῆς), παρατ. ἐσπούδαζον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. σπουδάσομαι, ἄορ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδακα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι, παρατ. ἐσπουδαζόμην, [παθ. μέλλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσπουδάσθην], παρακ. ἐσπούδασμαι, ὑπερσ. ἐσπουδάσμην.

Θέμ. ἀνάλογ. σπουδάδ-*j*-ω, σπουδάζω (ἐκ τοῦ σπουδή, ὅπερ ἐκ τοῦ σπεύδω). Ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ διά. Ρημ. παράγ. σπούδασμα, σπουδαστής, σπουδαστός, σπουδαστέος, σπουδαστικός.

στασιάζω (=ἐπαναστατῶ), παρατ. ἐστασιάζον, μέλλ. στασιάζω, ἄορ. ἐστασίασα, παρακ. ἐστασίακα, ὑπερσ. ἐστασίακειν. Παθ. πάντοτε ἐν συνθέσει: καταστασιάζομαι, παρατ. κατεστασιαζόμην.

Ἐκ τοῦ στάσις. Θέμ. ἀνάλογ. στασιάδ-*j*-ω, στασιάζω. Ρημ. παράγ. στασιασμός, στασιαστής, στασιαστικός.

στέλλω (=διατάσσω, παρασφραζῶ, τακτοποιῶ, ἐνδύω, τέμνω), παρατ. —ἐστελλον, μέλλ. —στελλῶ, ἄορ. —ἔστειλα, παρακ. —ἔσταλκα, ὑπερσ. —ἐστάλκειν. Μέσ. καὶ παθ. —στέλλομαι, παρατ. —ἐστελλόμην, μέσ. ἄορ. —ἐστελλάμην, παθ. μέλλ. β' —σταλήσομαι, παθ. ἄορ. β' —ἐστάλην, παρακ. —ἐσταίμαι, ὑπερσ. —ἐστάμην.

Θέμ. στελ- (καὶ προσλήψει τοῦ προσφύματος *j* στέλ-*j*-ω, στέλλω) καὶ σταλ-. Παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς πεζογράφοις τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει (πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἄορ. γαί τοῦ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρακ., οἵτινες ἀπαντῶσιν ἐνίοτε καὶ ἀπλοῦ). Ρημ. παράγ. στόλος, στολή, σταλτέος, ἐπιστολεύς, ἀποστολεύς.

[**στενάζω**], μέλλ. στενάξω, ἄορ. ἐστενάξα.

Ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. τοῦ ρήματος τούτου ἀνεπληροῦντο πάντοτε παρ' Ἀτικοῖς διὰ τῶν ἀντιστοίχων χρόνων τοῦ ρ. **στένω**, οὗ θυμαστικὸν εἶναι τὸ στενάξω. Θέμ. ἀνάλογ. στεναδ-*j*-ω, στενάζω. Ρημ. παράγ. στέναγμα, στεναγμός, στενακτός. [Ρημ. παράγ. τοῦ στένω: στόνος, στοναχή].

στέρω (=εὐχαριστοῦμαι, ἱρκοῦμαι, ἀγαπῶ), παρατ. ἐστερωον, μέλλ. στέρωξω, ἄορ. ἔστερξα. Παθ. στέρογομαι, παρατ. ἐστεργόμην, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. στέροξομαι, παθ. ἄορ. ἐστέρχθην, παρακ. ἐστεργμαι, ὑπερσ. ἐστέργμην].

Θέμ. στεργ-. Ρημ. παράγ. στοργή, στέρξις, στερκτός, στερκτέον.

στερέω—*ω* γαί **στερέσχω** (=ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τίνος, ἀποστερῶ), παρατ. ἐστέρουον, μέλλ. στερήσω, ἄορ. ἐστέρησα, παρακ. ἐστέρηκα, ὑπερσ. ἐστερήκειν. Παθ. στεροῦμαι, στερίσκομαι καὶ στέρομαι, παρατ. ἐστεροῦμην καὶ ἐστερόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. στερήσομαι, παθ. μέλλ. —στερηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐστερήθην, παρακ. ἐστέρημαι, ὑπερσ. ἐστερήμην.

Θέμ. στερ-, στερε-, στερισχ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἐν συνθέσει (ἀποστερῶ, συναποστερῶ). Τὸ μέσον ἐκφράζεται περιφραστικῶς: στερῶ ἐμαυτὸν. Ρημ. παράγ. στέρησις, στέρημα, στερητής, στερητέον.

στεφάνω—*ω* (=στέφνω), παρατ. ἐστεφάνων, μέλλ. στε-

φανώσω, ἄορ. ἐστεφάνωσα, παρακ. ἐστεφάνωκα, ὑπερσ. ἐστεφανώκειν. Μέσ. καὶ παθ. στεφανοῦμαι, παρατ. ἐστεφανούμην, μέσ. ἄορ. ἐστεφανωσάμην, παθ. μέλλ. στεφανωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐστεφανώθη, παρακ. ἐστεφάνωμαι, ὑπερσ. ἐστεφανόμην.

Ἐκ τοῦ στέφανος (ὑπερ ἐκ τοῦ στέφω). Ρημ. παράγ. στεφάνωσις, στεφάνωμα, στεφανωτής, ἀστεφάνωτος.

στέψω (=στεφανῶ), ἄορ. ἔστυφα. Παθ. παρακ. ἔστημαι. Θέμ. στεφ-. Ρημ. παράγ. στέφανος, στεφάνη.

στοχάζομαι (=σκοπεύω, σημαδεύω, συμπεραίνω), παρατ. ἐστοχάζόμην, μέσ. μέλλ. στοχάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστοχασάμην, παρακ. ἐστόχασμαι, ὑπερσ. ἐστοχάσμην.

Ἐκ τοῦ στόχος. Θέμ. ἀναλογ. στοχιδ-ομαι, στοχάζομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Παρασύνθετα: ἀστοχῶ καὶ εὐστοχῶ (μτγν.). Ρημ. παράγ. στόχασις, στόχλημα, στοχασμός, στοχαστής, στοχαστικός, στοχαστέον.

στρατεύω (=ἐκστρατεύω), παρατ. ἐστράτευον, μέλλ. στρατεύσω, ἄορ. ἐστράτευσα, [παρακ. ἐστράτευκα, ὑπερσ. ἐστρατεύκειν]. Μέσ. στρατεύομαι, παρατ. ἐστρατεύόμην, μέσ. μέλλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστρατευσάμην, παρακ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην.

Ἐκ τοῦ στρατός (ὑπερ ἐκ τοῦ στρώννυμι). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τινος τῶν προθέσεων ἐκ, σύν, ἐπί. Ρημ. παράγ. στρατεία, στρατευσίς (στρατεύσιμος), στρατεύμα, ἀστράτευτος, στρατευτικός, ἐκστρατεύεον.

στρατηγέω—ῶ (=εἶμαι στρατηγός), παρατ. ἐστρατήγουν, μέλλ. στρατηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα, παρακ. ἐστρατήγηκα, ὑπερσ. ἐστρατηγήκειν, τετελ. μέλλ. ἐστρατηγηκῶς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, παρακ. ἐστρατήγημαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ στρατηγός. Θέμ. ἀναλογ. στρατηγέω, στρατηγέω, στρατηγῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί, ὑπό. Ρημ. παράγ. στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον, [στρατηγησις].

στρατοπεδεύω (=κάμνω στρατόπεδον,) παρατ. ἐστρατοπέδευον, μέλλ. στρατοπεδεύσω, ἄορ. ἐστρατοπέδευσα, [παρακ. ἐστρατοπέδευκα, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύκειν]. Μέσ. στρατοπεδεύομαι, παρατ. ἐστρατοπεδεύόμην, μέλλ. στρατοπεδεύσομαι, ἄορ. ἐστρατοπεδευσάμην, παρακ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ στρατόπεδον. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής, στρατοπεδευτικός.

στρεβλώω—ῶ (=βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλώνω, ἔξαρθρώνω), παρατ. *ἔστρέβλων*, μέλλ. *στρεβλώσω*, ἀόρ. *ἔστρέβλωσα*. Παθ. *στρεβλοῦμαι*, παρατ. *ἔστρεβλούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. *σημ-στρεβλώσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔστρεβλώθην*, παρακ. *ἔστρέβλωμαι*, ὑπερσ. *ἔστρεβλώμην*.

Ἐκ τοῦ *στρεβλός* (ὄπερ ἐκ τοῦ *στρέφω*). Ρημ. παράγ. *στρέβλωσις*, *στρέβλωμα*, *στρεβλωτής*, *στρεβλωτικός*, *στρεβλωτήριος*.

στρέφω (=γυρίζω, στρέφω τι), παρατ. *ἔστρεφον*, μέλλ. *στρέφω*, ἀόρ. *ἔστρεψα*, [παρακ. *ἔστρεφα*, ὑπερσ. *ἔστρόφειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *στρέφομαι*, παρατ. *ἔστρεφόμην*, μέσ. μέλλ. *στρέφομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔστρενάμην*, παθ. μέλλ. β' *στραφήσομαι*, παθ. ἀόρ. α' *ἔστρέφθην* καὶ β' καὶ ὡς μέσος *ἔστράφην*, παρακ. *ἔστραμμαι*, ὑπερσ. *ἔστράμμην*. Θέμ. *στρεφ-*, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν *στρεφ-* καὶ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχ. α *στραφ-*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *στροφή*, *στρέψις*, *στρέμμα*, *στροφεύς*, *στρόφιγξ*, *στρόβιλος*, *στρεβλός*, *στρεπτήρ*, *στρεπτός*, *ἀναστρεπτέον*.

στρώννυμι (=στρώνω), παρατ. *ἔστρώννυν*, ἀόρ. *ἔστόρσα*. Παθ. *στόρνυμαι*, παρατ. *ἔστορνύμην*, παθ. ἀόρ. [*ἔστρώθην*], παρακ. *ἔστρωμαι*.

Θέμ. *στορ-* (ἐξ οὗ ὁ παθητ. ἔνεστ. *στόρνυμαι*) καὶ *στρο-* (ἐξ οὗ ὁ ἔνεστ. *στρώννυμι* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ζώννυμι*). Ὁ ἔνεργ. παρατ. ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς κατὰ, ὁ δὲ παθ. ἔνεστ. μετὰ τῆς ὑπὸ. Ρημ. παράγ. *στρωσις*, *σρωμα*, *σρωμνή*, *σρωτός*, *στρωτός*, *σρωτήρ*, *στέρον*.

συκοφαντέω—ῶ (=διαβάλλω), παρατ. *ἔσυκοφάντων*, μέλλ. *συκοφαντήσω*, ἀόρ. *ἔσυκοφάντησα*, παρακ. *σεσυκοφάντηκα*, ὑπερσ. *ἔσεσυκοφαντήκειν*. Παθ. *συκοφαντοῦμαι*, παρατ. *ἔσυκοφαντούμην*, μέλλ. *συκοφαντηθήσομαι*, ἀόρ. *ἔσυκοφαντήθην*, παρακ. *σεσυκοφάντημαι*, ὑπερσ. *ἔσεσυκοφαντημένος ἦν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *συκοφάντης* (ὄπερ ἐκ τοῦ *σῦκον* καὶ *φαίνω*). Θέμ. ἀναλογ. *συκοφαντέω*, *συκοφαντέω*, *συκοφαντέω*. Ρημ. παράγ. *συκοφάντησις*, *συκοφάντημα*, *ἀσυκοφάντητος*, *συκοφαντητέος*.

συλῶω—ῶ (=ἄφαιρῶ κρυφίως, λαφυροχρηγῶ, διαρπάζω), παρατ. *ἔσύλων*, μέλλ. *συλήσω*, ἀόρ. *ἔσύλησα*, παρακ. *σεσύληκα*, ὑπερσ. *ἔσεσυλήκειν*. Παθ. *συλῶμαι*, παρατ. *ἔσυλόμην*, [μέσ. μέλλ. *συλήσομαι*], παθ. μέλλ. *συληθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔσυλήθην*, παρακ. *σεσύλημαι*, ὑπερσ. *ἔσεσυλήμην*.

Ἐκ τοῦ *σύλη* ἢ *σύλα* (=δικαίωμα κατασχέσεως πλοίου ἢ τοῦ ἐν αὐτῷ φορτίου). Ρημ. παράγ. *σύλησις*, *σύλημα*, *συλητής*, *ἱερόσυλος* (*ἱεροσυλία*).

συμμάχέω—ῶ (=εἶμαι σύμμαχος), παρατ. *συνεμάχουν*, μέλλ.

συμαμαχήσω, ἄορ. *συνεμάχησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σύμμαχος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *σύν* καὶ *μάχομαι*). Θέμ. ἀναλογ. *συμαμάχες-ω*, *συμαμάχῳ*, *συμαμάχῳ*.

συνασπιδόω—ῶ (=συνενώνω τὴν ἀσπίδα), μόνον κατ' ἔνεστ. Συνθετον ἐκ τῆς προθέσεως *σύν* καὶ τοῦ ἀχρήστου ἀπλοῦ ἀσπιδόω—ῶ.

συρίττω (=σφυρίζω), παρκατ. *ἐσύριττον*, μέσ. μέλλ. *μὲ ἐνεργ.* σημ. *συρίζομαι* καὶ *ἐνεργ.* μέλλ. *συρίζω*, ἄορ. *ἐσύριζα*. Παθ. *συρίττομαι*.

Ἐκ τοῦ σφρίγξ-ιγγοσ. Θέμ. *συρίγ-j-ω*, *συρίττω*. Ρημ. παρὰγ. *σφριγμός-σύριγξις*. *σύριγμα*, *σφρικτηίης*.

—**σύρω** (=ἕρνω), παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον, παρκατ. —*ἔσυρον*, ἄορ. —*ἔσυρα*. Μέσ. καὶ παθ. —*σύρομαι*, παρκατ. —*ἐσυρόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐσυράμην*, παρκατ. *ἔσευρμαι*, ὑπερσ. *ἐσευρόμην*.

Θέμ. *συρ-* (οὗ τὸ *υ* βραχύ), *σύρ-j-ω*, *σύρω*, *σύρω*. Συντίθεται μετὰ τῶν προθέσεων *διά*, *ἐπί*, *ἀνά*, *ἀπό*, *ὑπό*, *περί*, *παρά*. Ρημ. παρὰγ. *σύρμα*, *συρμός*, *σύρτις*, *συρτός*, *συρφετός*.

σφαγιάζομαι (=θυσιάζω), παρκατ. *ἐσφαγιαζόμην*, μέσ. μέλλ. *σφαγιαίσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσφαγιασάμην*, [παθ. μέλλ. *σφαγιασθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐσφαγιασθήην*].

Ἐκ τοῦ *σφάγιον*. Θέμ. ἀναλογ. *σφαγιάδ-j-ομαι*, *σφαγιαίζομαι*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀπλοῦ. μετ' ἔνεργ. καὶ σπανίως μετὰ παθ. σημ. Τὸ ἐνεργ. *σφαγιαίζω* παρὰ μτγν. Ρημ. παρκατ. *σφαγιασμός*, *σφαγιαστήριον*.

σφάλλω (=κίμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ, συνταράττω, καταρτίπτω), παρκατ. *ἐσφαλλον*, μέλλ. *σφαλώ*, ἄορ. *ἔσφηλα*, παρκατ. *ἐσφαλκα*, ὑπερσ. *ἐσφάλκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *σφάλλομαι*, παρκατ. *ἐσφαλλόμην*, μέσ. μέλλ. *σφαλοῦμαι*, παθ. μέλλ. β' καὶ ὡς μέσ. *σφαλήσομαι*, παθ. ἄορ. β' καὶ ὡς μέσ. *ἐσφάλην*, παρκατ. *ἐσφαλμαι*, ὑπερσ. *ἐσφάλμην*.

Θέμ. *σφαλ-*, *σφάλ-j-ω*, *σφάλλω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων *ἀνά*, *ἀπό* καὶ *παρὰ* ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀορίστον καὶ τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. Ρημ. παρὰγ. *σφάλμα*, *σφάλις*, *σφαλερός*, *ἀσφαλής*, *ἐπισφαλής*.

σφάττω καὶ **σφάζω**, παρκατ. *ἐσφαττον* καὶ *ἐσφαζον*, [μέλλ. *σφάξω*], ἄορ. *ἔσφαξα*, [παρκατ. *ἔσφακα*, ὑπερσ. *ἐσφάκειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *σφάττομαι* καὶ *σφάζομαι*, παρκατ. *ἐσφαττόμην* καὶ *ἐσφαζόμην*, μέσ. μέλλ. *σφάξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσφαξάμην*, παθ. μέλλ. β' *σφαγήσομαι*, παθ. ἄορ. β' *ἐσφάγην*, παρκατ. *ἐσφαγμαί*, ὑπερσ. *ἐσφάγμην*.

Θέμ. *σφάγ-j-ω*, *σφάττω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων *πρό*, *ἀπό*, *ἐπί*, *κατά*. Τὸ μέσον ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον.

Ρημ. παράγ. σφαγή, σφαγεύς, σφαγίς, σφάκτης, σφάκτρον, σφάγανον, σφακτός, σφήξ.

σφενδονάω—ᾶ (=ἐκσφενδονίζω), παρατ. *ἐσφενδόνων*, μέλλ. *σφενδονήσω*, ἀόρ. *ἐσφενδόνησα*. Παθ. [*σφενδονῶμαι*], παρατ. *ἐσφενδονώμην*.

Ἐκ τοῦ σφενδόνη. Ἐν ουνθέσει: διασφενδονῶμαι=ἐκτινίσσομαι εἰς τεμάχια. Ρημ. παρίγ. *σφενδόνημα*, *σφενδόνησις*, *σφενδονήτης*, *σφενδονητική*.

σφετερίζω (=δικαιοποιῦμαι παρανόμως), παρατ. *ἐσφετέριζον*, μέλλ. *σφετεριῶ*, ἀόρ. *ἐσφετέρισα*. Μέσ. *σφετερίζομαι*, παρατ. *ἐσφετερίζομην*, μέλλ. *σφετεριοῦμαι*, ἀόρ. *ἐσφετερισάμην*, παρακ. *ἐσφετέρισμαι*, ὑπερσ. *ἐσφετερίζομην*.

Ἐκ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας *σφέτερος*. Θέμ. ἀναλογ. σφετερίδ-*ζ*-ω. Τὸ ἔνεργ. καὶ τὸ μέσον ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ρημ. παράγ. σφετέρισις, σφετερισμός, σφετεριστής.

[σφραγιζώ] (=ἐπιβάλλω σφραγίδα), παρ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ μέσον *σφραγιζομαι*, ἀόρ. *ἐσφραγισάμην* καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἐσφραγίσθην*, ὡς καὶ ὁ παρακ. *ἐσφραγίσμαι*.

Ἐκ τοῦ σφραγίς. Θέμ. σφραγίδ-*ζ*-ω, σφραγιζώ. Ρημ. παράγ. *σφραγιστός*.

σχετλιάζω (=ταραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ, μεμψιμοιρῶ), παρατ. *ἐσχετλιάζον*, μέλλ. *σχετλιάσω*, ἀόρ. *ἐσχετλίασα*.

Ἐκ τοῦ *σχέτλιος* (=ἄθλιος, ἐλεεινός), ὅπερ ἐκ θέμ. *σχέθ*. τοῦ ποιητ. ἀόρ. *ἐσχεθον* τοῦ ρ. ἔχω. Θέμ. ἀναλογ. *σχετλιάδ-ζ*-ω, *σχετλιάζω*. Ρημ. παράγ. *σχετλιασμός*, *σχετλιαστικός*.

σχίζω, παρατ. *ἐσχίζον*, μέλλ. *σχίσσω*, ἀόρ. *ἐσχισα*. Μέσ. καὶ παθ. *σχίζομαι*, παρακ. *ἐσχίζομην*, παθ. μέλλ. *σχισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *ἐσχίσθην*, παρακ. *ἐσχίσμαι*, ὑπερσ. *ἐσχίσομην*, τετελ. μέλλ. *ἐσχισμένος ἔσομαι*.

Θέμ. *σχίδ-ζ*-ω, *σχίζω*. Συγγενὲς πρὸς αὐτὸ εἶναι τὸ *σχάζω* (οὐ μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. *ἐσχασα*) =ἀνοίγω μὲ νυστέρι. Ρημ. παράγ. *σχίσις*, *σχίσμα*, *σχισμός*, *σχίζα*, *σχιστός*, *ἄσχιστος*.

σχολάζω (=εἶμαι εὐκαιρὸς, καταγίνομαι), παρατ. *ἐσχόλαζον*, [μέλλ. *σχολάσω*], ἀόρ. *ἐσχόλασα*, παρακ. *ἐσχόλακα*, ὑπερσ. *ἐσχολάκειν*.

Ἐκ τοῦ *σχολή*. Θέμ. ἀναλογ. *σχολόδ-ζ*-ω, *σχολάζω*. Ρημ. παράγ. *σχολασίς*, *σχολαστής* (*σχολαστικός*).

σώζω, παρατ. *ἐσφζον*, μέλλ. *σώσω*, ἀόρ. *ἐσφζα*, παρακ. *σέσφζα*, ὑπερσ. *ἐσεσφζοικν* καὶ *σεσφζῶς ἦν*, τετελ. μέλλ. —*σεσφζῶς ἔσομαι*. Μέσ. καὶ παθ. *σώζομαι*, παρατ. *ἐσφζόμην*, μέσ. μέλλ. *σώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐσφζάμην*, παθ. μέλλ. καὶ ὡς μέσ. *σωθήσομαι*,

παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθηρ, παρακ. σέσωμαι καὶ σέσωμαι, ὑπερ-
ἐσεσώμην καὶ ἐσεσώσμηρ.

Θέμ. σφδ- (σφδ-*j*-ω, σφζω) καὶ σω-, ἐξ οὗ σχηματίζονται ὁ παθ. μέλλ., ὁ παθ. ἄορ, ὁ παρακ. σέσωμαι καὶ ὁ ὑπερουν. ἐσεσώμην. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *σῶμα, σωτήρ, σφ-ατης, σφστρον, σφστός καὶ σωτός (ἄσωτος), σφστέος καὶ σωτέος, σφστέον.*

σωμ.χσκέω—ῶ (=ἀσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα), παρατ. ἐσωμά-
σκουν, μέλλ. σωμασκήσω, ἄορ. ἐσωμάσκησα, [παρακ. σεσωμάσκηκα,
ὑπερσ. ἐσεσωμασκήκειν].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *σῶμα* καὶ *ἀσκῶ*.

σωφρονέω—ῶ (=εἶμαι σώφρων, φρόνιμος), παρατ. ἐσω-
φρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, ἄορ. ἐσωφρόνησα, παρακ. σεσωφρόνηκα,
ὑπερσ. ἐσεσωφρονήκειν. Παθ. μόνον ἢ μετ. τοῦ παρακ. τὰ σεσω-
φρονημένα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ σώφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ σῶς καὶ φρήν). Θέμ. ἀναλογ.
σωφρονέσ-ω, σωφρονέω, σωφρονῶ. Ρημ. παράγ. *σωφρόνημα, σωφρονητικός*
σωφρονητέον.

σωφρονέζω (=κάμνω τινὰ φρόνιμον, σώφρονα, ἐγκρατῆ),
παρατ. ἐσωφρονίζον, [μέλλ. σωφρονιῶ], ἄορ. ἐσωφρόνισα, [παρακ.
σεσωφρόνισα, ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσειν]. Παθ. ἄορ. ἐσωφρονίσθηρ,
παρακ. σεσωφρόνισμαι, ὑπερσ. ἐσεσωφρονίσμηρ.

Ἐκ τοῦ σώφρων. Θέμ. ἀναλογ. σωφρονίδ-*j*-ω, σωφρονίζω. Ρημ. παράγ.
σωφρόνισις, σωφρόνισμα, σωφρονισμός, σωφρονιστής (σωφρονιστήριον,
σωφρονιστικός), ἀσωφρόνιστος.

Τ

ταγεύω (=ἴρχω, δυναστεύω), παρατ. ἐτάγευον, μέλλ. ταγεύσω,
ἄορ. ἐτάγευσα. Παθ. ταγεύομαι.

Ἐκ τοῦ ταγός (=ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ τάσσω. Θέμ. ἀναλογ. ταγευ-
Ρημ. παράγ. *ταγεία.*

ταλαιπωρέω—ῶ (=κακοπαθῶ καὶ υποβάλλω εἰς μεγάλους
κόπους, καταπονῶ), παρατ. ἐταλαιπώρουν, ἄορ. ἐταλαιπώρησα,
παρακ. τεταλαιπώρηκα, ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήκειν. Μέσ. καὶ παθ. τα-
λαιπωροῦμαι, παρατ. ἐταλαιπωρούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ταλαιπω-
ρήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθηρ, παρακ. τεταλαιπώρημαι,
ὑπερσ. ἐτεταλαιπωρήμην.

Ἐκ τοῦ ταλαίπωρος. Θέμ. ἀναλογ. ταλαιπωρέσ-ω, ταλαιπωρέω, ταλαι-

πρωῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *ταλαιπώρησις, ταλαιπώρημα.*

τχιμεύω (=εἶμαι ταμίας), παρατ. *ἐταμίενον*, μέλλ. *ταμιεύσω*, ἀόρ. *ἐταμίενσα*, [παρακ. *τεταμίενκα*, ὑπερσ. *ἐτεταμιεύκειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *ταμιεύομαι*, παρατ. *ἐταμιεύομην*, μέσ. μέλλ. *ταμιεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐταμιενσάμην*, παρακ. *τεταμίενμαι*, ὑπερσ. *ἐτεταμιεύμην*.

Ἐκ τοῦ ταμίας (ὅπερ ἐκ θέμ. ταμ- τοῦ ρ. τέμνω). Θέμ. ἀναλογ. ταμιευ-. Ρημ. παράγ. *ταμιεΐα, ταμιεῖον, ταμίενσις, ταμίενμα, ταμιευτήριον, ταμιευτικός, ἀταμίεντος.*

ταπεινώω—ῶ (=ταπεινώνω), παρατ. *ἐταπεινούνω*, μέλλ. *ταπεινώσω*, ἀόρ. *ἐταπεινώσα*, παρακ. *τεταπεινώκα*, ὑπερσ. *ἐτεταπεινώκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *ταπεινούμαι*, παρατ. *ἐταπεινούμην*, μέσ. μέλλ. *ταπεινώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐταπεινωσάμην*, παθ. μέλλ. *ταπεινωθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐταπεινώθη*, παρακ. *τεταπεινώμαι*, ὑπερσ. *ἐτεταπεινώμην*.

Ἐκ τοῦ ταπεινός. Ρημ. παράγ. *ταπεινώσις, ταπεινώμα, ταπεινωτικός.*

τχράττω ἢ **τχράσσω** (=ἐμβάλλω εἰς ταραχήν), παρατ. *ἐτάραττον* ἢ *ἐτάρασσον*, μέλλ. —*ταράξω*, ἀόρ. *ἐτάραξα*, [παρακ. *τετάραχα*, ὑπερσ. *ἐτεταράχειν*]. Μέσ. καὶ παθ. *ταράττομαι* ἢ *ταράσσομαι*, παρατ. *ἐταράττόμην* ἢ *ἐταρασσόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *ταράξομαι*, παθ. μέλλ. *ταραχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *ἐταράχθην*, παρακ. *τετάραγμα*, ὑπερσ. *ἐτεταράγμην*.

Θέμ. ταράχ-j-ω, ταράττω ἢ ταράσσω. Τὸ θεμ. φωνῆεν α εἶναι βραχύ. Κατὰ συγκοπήν ἐν τοῦ ταράττω σχηματίζεται τὸ θρατίτω (ὅπερ ἰδέ). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τάραχος, ταραχή, τάραγμα, ταραγμός, τάραξις, ταρακτής, ταρακτικός, ἀτάρακτος.*

τάττω ἢ **τάσσω** (=τακτοποιῶ, παρατάττω), παρατ. *ἐταττον* ἢ *ἐτασσον*, μέλλ. *τάξω*, ἀόρ. *ἔταξα*, παρακ. *τέταχα*, ὑπερσ. *ἐτετάχειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τάττομαι* ἢ *τάσσομαι*, παρατ. *ἐταττόμην* ἢ *ἐτασσόμην*, μέσ. μέλλ. —*τάξομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐταξάμην*, παθ. μέλλ. *ταχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐτάχθην*, παρακ. *τέταγμα*, ὑπερσ. *ἐτετάγμην*, τετελ. μέλλ. *τετάξομαι*.

Θέμ. ταγ- (τάγ-j-ω, τάττω), οὗ τὸ α βραχύ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τάξις, τάγμα, ταγός, ταγή, τακτός, τακτέος.*

ταφρεύω (=κάννω τάφρον), μέλλ. *ταφρεύσω*, ἀόρ. *ἐτάφρευσα*. Παθ. παρακ. —*τετάφρευμαι*. Ἐκ τοῦ τάφρος. Θέμ. ἀναλογ. ταφρευ-. Ρημ. παράγ. *ταφρεΐα, τάφρευσις, τάφρευμα.*

ταχύνω (=ἐπισπεύδω, βιάζομαι), παρατ. —*εἰτάχυνον*, ἄορ *εἰτάχυνα*.

Ἐκ τοῦ *ταχύς*. Θέμ. ἀναλογ. ταχυν-*ω*, ταχύννω, ταχύνω. Τὸ υ εἶναι μακρόν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως ἐπί. Ρημ. παράγ. *ἐπιτάχυνσις*.

τείνω (=ἐκτείνω, τεντώνω), παρατ. *ἔτεινον*, μέλλ. — *τενωῶ*, ἄορ. — *ἔτεινα*, παρακ. — *τέτακα*, ὑπερσ. — *εἰτετάκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τεινομαι*, παρατ. *εἰτεινόμεν*, μέσ. μέλλ. — *τενωῶμαι*, μέσ. ἄορ. — *εἰτεινάμην*, παθ. μέλλ. — *ταθήσομαι*, παθ. ἄορ. *εἰτάθην*, παρακ. *τέταμαι*, ὑπερσ. *εἰτετάμην*.

Θέμ. τεν- (τέν-*ω*, τέννω, τένω, τείνω) καὶ κατὰ συγκοπὴν τν-, ὄθεν ταν- ἢ τα-. Ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. σχηματίζονται ὡς οἱ τοῦ κρίνω, ἐκ τοῦ φωνηεντολήκτου θέματος τα-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τόνος*, *τάσις*, *τένων*, *ἀτενής*, *ἐντονος*, *σύντονος*, *τατός*, *τατέον*.

τειγίζω (=κτίζω τείχος, περιβάλλω διὰ τείχους), παρατ. *εἰτείχιζον*, μέλλ. *τειχιῶ*, ἄορ. *εἰτείχισα*, παρακ. *τετείχικα*, ὑπερσ. *εἰτεχίκειν*, τετελ. μέλλ. — *τετειχικῶς ἔσομαι*. Μέσ. καὶ παθ. *τειγίζομαι*, παρατ. *εἰτειγίζομην*, μέσ. μέλλ. *τειχιοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *εἰτειχιάμην*, παθ. μέλλ. *τειχισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *εἰτειχίσθην*, παρακ. *τετείχισμαι*, ὑπερσ. *εἰτειγίσμην*.

Ἐκ τοῦ *τείχος*. Θέμ. ἀναλογ. τειχιδ-*ω*, τειγίζω. Τὸ θεματικὸν φωνῆεν εἶναι βραχύ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τείχισις*, *τείχισμα*, *τειχισμός*, *τειχιστής*, *ἀτείχιστος*, *τειχιστέον*.

τειχομαχέω—ῶ (=μάχομαι ἐναντίον τείχους), παρατ. *εἰτειχομάχουν*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *τειχομάχος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *τείχος* καὶ *μάχομαι*). Θέμ. ἀναλογ. *τειχομαχέω*, *τειχομαχέω*, *τειχομαχῶ*.

τεκμηρίομαι (=συμπεραίνω), παρατ. *εἰτεκμαιρόμην*, μέσ. μέλλ. *τεκμαροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *εἰτεκμηράμην*.

Θέμ. τεκμαρ- (ἐκ τοῦ ποιητ. τέκμαρ=τεκμήριον, ὅπερ ἐκ τοῦ θέμ. τεκ- τοῦ ρ. τίκτω), τεκμάρ-*ω*-μαι, τεκμαίρομαι. Τὸ ἔνεργ. τεκμαίρω εἶναι ποιητ. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. *τέκμαρσις*, *τεκμαρτός* (*ἀτέκμαρτος*), *τεκμαρτέον*.

τεκμηριόω—ῶ (=ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων), ἄορ. *εἰτεκμηρίωσα*.

Ἐκ τοῦ *τεκμήριον*.

τεχτινόμακ (=κατασκευάζω), παρατ. *ἐτεκταινόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἐτεκτινάμην*.

Ὁ ἔνεστ. τοῦ ρήματος τούτου ἀπαντᾷ σπανίως καὶ ἐπὶ παθ. σημ.

τελέθω (=εἶμαι τετελεσμένος, ὑπάρχω), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ τελέω—ῶ.

τελευτίω—ῶ (=τελειώνω, ἀποθνήσκω), παρατ. *ἐτελεύτων*, μέλλ. *τελευτήσω*, ἀόρ. *ἐτελεύτησα*, παρακ. *τετελεύτηκα*, ὑπερσ. *ἐτετελευτήκειν* καὶ *τετελευτηκῶς ἦν*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τελευτήσομαι*.

Ἐκ τοῦ *τελευτή*. *Τελευτῶ* ὑπό τινος=φονεύομαι. Ρημ. παράγ. *ἀτελεύτητος*.

τελέω—ῶ (=περαίνω, ἐκπληρῶ, πληρώνω), παρατ. *ἐτέλουν*, μέλλ. *τελῶ*, ἀόρ. *ἐτέλεσα*, παρακ. *τετέλεκα*, ὑπερσ. —*ἐτετελέκειν*. Παθ. *τελοῦμαι*, παρατ. *ἐτελούμην*, μέσ. ἀόρ. *ἐτελεσάμην*, παθ. μέλλ. —*τελεσθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐτελέσθην*, παρακ. *τετέλεσμαι*, ὑπερσ. *ἐτετελέσμην*.

Θέμ. *τελεσ-*, οὗ τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται. Εἰς τὸν ἀόρ. *ἐτέλεσσα*—*ἐτέλεσα* ἐγένετο ἀπλοποίησης τοῦ διπλοῦ σ, ἄνευ ἐκτάσεως τοῦ ε. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τέλεισις*, *τελετή*, *τέλεσμα*, *τελεστής*, *τελεστήριον*, *ἀτέλεστος*, *τελεστικός*, *ἐπιτελεστέος*.

τέμνω (=κόπτω), παρατ. *ἔτεμνον*, μέλλ. *τεμῶ*, ἀόρ. β' *ἔτεμον* [καὶ ποιητ. *ἔταμον*], παρακ. —*τέμηκα*, ὑπερσ. —*ἐτεμήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τέμνομαι*, παρατ. *ἐτεμόμην*, μέσ. μέλλ. *τεμοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐτεμόμην*, παθ. μέλλ. *τμηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐτμήθην*, παρακ. *τέμημαι*, ὑπερσ. *ἐτεμήμην*, τετελ. μέλλ. *τεμήσομαι*.

Θέμ. *τέμ-* (ἐξ οὗ προσθήκη τοῦ προσφ. ν *τέμν-*), *τμέ-*, *τμη-*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων (ἀποτέμνω=ἀποκόπτω βιαίως, ἐκτέμνω=μετὰ προσοχῆς κόπιω, περιτέμνω=περικόπτω κλπ.). Ρημ. παράγ. *τμήσις*, *τομή*, *τμήμα*, *τόμος*, *τομεύς*, *τέμαχος*, *τέμενος*, *ταμίας*, *τμητής*, *ἄτμητος*, *τμητέος*.

τέρπω (=εὐφραίνω, εὐχαριστῶ), παρατ. *ἔτερπον*, μέλλ. *τέρψω*, ἀόρ. *ἔτερψα*. Μέσ. *τέρπομαι*, παρατ. *ἐτερπόμην*, [μέσ. μέλλ. *τέρψομαι*, μέσ. ἀόρ. α' *ἐτερψάμην* καὶ β' *ἐταρπόμην*, παθ. μέλλ. *τερφθήσομαι*], παθ. ἀόρ. α' καὶ ὡς μέσ. *ἐτέρφθην* [καὶ *ἐτάρφθην* καὶ β' *ἐτάρπην*].

Θέμ. *τερπ-*, *ταρπ-*. Ρημ. παράγ. *τέρψις*, *τερπνός*, *ἀτερπής*, [*τερπωλή*].

τεχνόμακ—ῶμακ (=τεχνικῶς κατασκευάζω, μηχανῶμαι), παρατ. *ἐτεχνόμην*, μέσ. μέλλ. *τεχνήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐτεχνησάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐτεχνήθην*, παρακ. *τετέχνημαι*, ὑπερσ. *ἐτετεχνήμην*].

Ἐκ τοῦ *τέχνη*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. *τέχνημα*.

τήκω (=λυώνω, φθείρω), παρατ. —*έτηκον*, μέλλ. *τήξω*, ἄορ. —*έτηξα*. Παθ. *τήκομαι*, παρατ. *έτηκόμην*, [μέσ. μέλλ. *τήξομαι*, μέσ. ἄορ. *έτηξάμην*], παθ. μέλλ. β' *τακήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *έτήχθην* καὶ β' *έτάκην*, ἐνεργ. παρακ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *τέτηκα* [καὶ *τέτηγμαι*], ὑπερσ. *έτετήκειν* [καὶ *έτετήγμην*].

Θέμ. τακ- καὶ τηκ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τήξεις*, *τήγμα*, *τήγανον*, *τηκεδών*, *τηκτός*, *άτηκτος*.

τηρέω—**ῶ** (=παρατηρῶ, φυλάττω), παρατ. *έτήρουν*, μέλλ. *τηρήσω*, ἄορ. *έτήρησα*, [παρακ. *τειτήρηκα*, ὑπερσ. *έτειτηρήκειν*]. Παθ. *τηροῦμαι*, παρατ. *έτηρούμην*, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τηρήσομαι*, παθ. μέλλ. *τηρηθήσομαι*, παθ. ἄορ. *έτηρήθην*, παρακ. *τειτήρημαι*, ὑπερσ. *έτειτηρήμην*.

Ἐκ τοῦ *τηρός*=φύλαξ. Θέμ. ἀναλογ. *τηρέσ-ω*, *τηρέω*, *τηρῶ*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τήρησις*, *τηρητής*, *τηρητέον*.

τιθασεύω (=ἡμερώνω τὰ ἄγρια θηρία), μόνον κατ' ἐνεστ. Παθ. *τιθασεόμαι*, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ὑπερσ. *έτιτιθασεύμην*.

Ἐκ τοῦ *τιθασός* (=ἡμερος). Ρημ. παράγ. *τιθασοία*, *τιθάσενσις*, *τιθασευτής*, *τιθασευτός*.

τίθημι (=θέτω, κάμνω), παρατ. *έτίθην*, μέλλ. *θήσω*, ἄορ. β' *έθηκα*, παρακ. *τέθεικα*, ὑπερσ. *έτεθεικειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τίθεμαι*, παρατ. *έτιθέμην*, μέσ. μέλλ. *θήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *έθέμην*, παθ. μέλλ. *τεθήσομαι*, παθ. ἄορ. *έτέθην*, παρακ. *τέθειμαι*, ὑπερσ. *έτεθειμην*.

Θέμ. ἀσθενές θε- καὶ ἰσχυρὸν θη-, ἐξ οὗ διὰ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τροπῆς τοῦ α' θ εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του φιλόν, ἔνεκα τοῦ ἀκολουθοῦντος β' θ θί-θη-μι, τίθημι. Τὸ β' ἐν. πρ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ προστ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικὸν τοῦ ἐνεργ. παρατ. κλίνονται κατὰ τὰ εἰς εω- ῶ συνηρημένα τμήματα. Ὡς παθ. παρακ. χρ.οιμ.εὶν τὸ *κεῖμαι* καὶ ὡς παθ. ὑπερσ. τὸ *έκειμην*. Τὸ *τέθειμαι* καὶ τὸ *έτεθειμην* εἶναι μέσ. φωνῆς. Ἐν τῷ παθ. μέλλ. καὶ τῷ παθ. ἄορ. δὲν ἐκτείνεται ὁ χαρακῆρ ε πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων. Οἱ παρακ. *τέθεικα* καὶ *τέθειμαι* ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶκα καὶ τοῦ εἶμαι τοῦ ρ. ἴμμ- ἴεμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. *θέσις*, [*θέμα*, *θήμα*], *θή-η*, *θεσμός* (*θεσ-μός*), *θέμις*, *θέτης*, *θετός*, *θετός*, *θετέον*.

τίκτω (=γεννῶ), παρατ. *έτικτον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *τέξομαι*, ἄορ. β' *έτεκον*, παρακ. β' *τέτοκα*.

Θέμ. τεκ- καὶ κατὰ τροπὴν τοκ- καὶ συγκοπὴν τκ-, ἐξ οὗ προσθήκη τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. *τίκτω* (ἀντὶ *τίκω*). Ἐν τῷ παρακ. τὸ ε τοῦ θέματος τρέ-

πεται· εἰς ὁ ἄνευ δασύνσεως τοῦ χαρακτηῆρος. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, ἐκ, ἀπό. Ρημ. παρὰγ. τέκος, τόκος, τέκνον, τέχνη, τοκεύς, τοκετός.

τέλλω (=μαδῶ), παρ. εἰλλον, [μέλλ. τιλῶ, ἀόρ. ἐτιλα. Μέσ. καὶ παθ. τίλλομαι, παρ. ἐτιλλόμεν, μέσ. μέλλ. τιλοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐτίλθην, παρ. τέτιλμαι, ὑπερσ. ἐτετίλμην].

Θέμ. τίλ-ω, τίλλω. Ρημ. παρὰγ. τιλτός, τιλτέος.

τιμῶ—ῶ, παρ. ἐτίμων, μέλλ. τιμήσω, ἀόρ. ἐτίμησα, παρ. τετίμηκα, ὑπερσ. ἐτετιμήκειν. Μέσ. καὶ παθ. τιμῶμαι, παρ. ἐτιμώμην, μέσ. μέλλ. τιμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτιμησάμην, παθ. μέλλ. τιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμήθην, παρ. τετίμημαι, ὑπερσ. ἐτετιμήμην,

Ἐκ τοῦ τιμή. Ρημ. παρὰγ. τίμησις, τίμημα, τιμητής, τιμητικός, τιμητός, τιμητέος.

τιμωρέω—ῶ (=βοηθῶ, ἐπιβάλλω ποινήν, κολάζω), παρ. ἐτιμώρου, μέλλ. τιμωρήσω, ἀόρ. ἐτιμώρησα, παρ. τετιμώρηκα, ὑπερσ. ἐτετιμώρηκειν, τετελ. μέλλ. τετιμωρηκώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. τιμώρομαι, παρ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμωρήθην, παρ. τετιμωρήμαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην, τετελ. μέλλ. τετιμωρημέρος ἔσομαι.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ τιμωρός (ὅπερ ἐκ τοῦ τιμή καὶ ὄρα=φροντής, μέριμνα). Θέμ. ἀναλογ. τιμωρέω, τιμωρῶ. Τιμωρῶ τι=βοηθῶ, τιμωρῶ τινα=κολάζω, τιμωροῦμαι τινα=ἐκδικοῦμαι, κολάζω. Ρημ. παρὰγ. τιμώρησις, τιμώρημα, τιμωρητής, τιμωρητικός, τιμωρητός, τιμωρητέος.

τίνω (=πληρώνω), παρ. ἔτινον, μέλλ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, παρ. τέτικα, ὑπερσ. ἐτετίκειν. Μέσ. καὶ παθ. [τίνομαι καὶ τίνυμαι, παρ. ἐτινόμην, μέσ. μέλλ. τίσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐτισάμην, παθ. ἀόρ. ἐτίσθην, παρ. τέτισμαι, ὑπερσ. ἐτετίσμην.

Θέμ. ἀσθενές τι- (οὗ τὸ ι βραχὺ) καὶ ἰσχ. τι- (οὗ τὸ ι μακρόν). Ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέμ. προσθήκῃ τοῦ ἐνεστ. Ἐν τῷ παθ. ἀόρ. καὶ τοῖς ρηματικοῖς προσλαμβάνεται σ. Τὸ ρηματοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρὰγ. τίσις, ἔκτισις, ἔκτισμα, ἀποτίστεον.

τιτρώ—ῶ (=τροπῶ), ἀόρ. —ἔτρησα. Παθ. παρ. τέτρημαι, ὑπερσ. ἐτετρήμην.

Θέμ. τερ- καὶ κατὰ συγκοπὴν τρ-, ἐξ οὗ τρα- καὶ προσθήκῃ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. τι-τρά-ω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν καὶ κατὰ. Ρημ. παρὰγ. τρητός, ἄτρητος, ἀδιάτρητος.

τιτρώσκω (= πληγώνω), παρατ. *ἐτίρωσκον*, μέλλ. — *τιρώσω*, ἄορ. *ἐτρώσα*, [παρακ. *τέτρωκα*, ὑπερσ. *ἐτετρώκειν*]. Παθ. *τιτρώσκομαι*, παρατ. *ἐτιρωσκόμην*, παθ. μέλλ. *τιρωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐτρώθην*, παρακ. *τέτρωμαι*, ὑπερσ. *ἐτετρώμην*, [τετέλ. μέλλ. *τιτρώσομαι*].

Θέμ. τρω-, ἐξ οὗ προσθήκη τοῦ ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ τοῦ προσφ. σκ- τιτρώσκω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σὺν καὶ κατά. Ρημ. παράγ. *τρῶσις*, *ἐκτρωμα*, *τραῦμα* (*τραυματίας*), *τρωτός*, *ἄτρωτος*.

[τλάω—ῶ] (= ὑποφέρω, ὑπομένω, ἀνέχομαι), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ ὄρ. τοῦ ἔνεργ. ἄορ. β' *ἐτλήν* (*ἀπαρ. ἀνατλήναι*).

Θέμ. τάλ- καὶ κατά μετάρθεσιν τλα-. Παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ παρακ. *τέτληκα* καὶ μέλλ. *τλήσομαι*. Ρημ. παράγ. *τλήμων*, *τλήσις*, *τλητός*, *τόλμη*, *τάλαντον*, *τελαμών*, *Ἄτλας*.

τολμάω—ῶ, παρατ. *ἐτόλμων*, μέλλ. *τολμήσω*, ἄορ. *ἐτόλμησα*, παρακ. *τετόλμηκα*, ὑπερσ. *ἐτετολμήκειν*. Παθ. [*τολμῶμαι*], παθ. ἄορ. *ἐτολμήθην*, παρακ. *τετόλμημαι*.

Ἐκ τοῦ *τόλμα* ἢ *τόλμη*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων πρό, ἀπό, ἀντί. Ρημ. παράγ. *τόλμησις*, *τόλμημα*, *τολμητής* (*τολμητίας*), *τολμητός*, *τολμητέον*.

τοξεύω (= ῥίπτω διὰ τόξου βέλος), παρατ. *ἐτόξευον*, μέλλ. *τοξεύσω*, ἄορ. *ἐτόξευσα*, [παρακ. *τετόξευκα*, ὑπερσ. *ἐτετοξεύκειν*]. Παθ. *τοξεύομαι*, παρατ. *ἐτοξευόμην*, μέλλ. *τοξευθήσομαι*, ἄορ. *ἐτοξευθην*, παρακ. *τετόξευμαι*, ὑπερσ. *ἐτετοξεύμην*.

Ἐκ τοῦ *τόξον*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τοξεία*, *τόξευμα*, *τοξευτής* (*τοξευτικός*), *τοξευτός*.

τραγφῶέω—ῶ (= παριστάνω τραγφιδίαν), παρατ. *ἐτραγφῶδουν*. Παθ. *τραγφωδοῦμαι*, παρακ. *τειτραγφῶδημαι*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *τραγφῶδός* (ὄπερ ἐκ τοῦ τράγος καὶ ἄδω). Ρημ παράγ. *τραγφῶδημα*, *τραγφωδητής*, *τραγφωδητός*.

—**τραυματίζω** (= προξενῶ τραῦμα, πληγώνω), παρατ. *ἐτραυμάτιζον*, μέλλ. *τιρώσω*, ἄορ. *ἐτραυμάτισα*, παρακ. *τειτραυμάτικα*, ὑπερσ. *ἐτειτραυμάτικειν*. Παθ. *τραυματίζομαι*, παρατ. *ἐτραυματιζόμην*, μέλλ. *τραυματιοθήσομαι*, ἄορ. *ἐτραυματιοθήην*, παρακ. *τειτραυμάτισμαι*, ὑπερσ. *ἐτειτραυματίσμην*.

Ἐκ τοῦ *τραῦμα* (ὄπερ ἐκ τοῦ τιτρώσκω). Θέμ. ἀναλογ. τραυματίδ-j-ω, τραυματίζω. Ἐν συνθέσει : κατατραυματίζω. Ρημ. παράγ. *τραυματισμός*.

τραχύνω (= κάμνω τι τραχύ, παροργίζω, σκληρύνω), παρατ. *ἐτραχύνον*, [μέλλ. *τραχυνῶ*, ἄορ. *ἐτράχυνα*, παρακ. *τειτράχυνκα*. Παθ. *τραχύνομαι*, παρατ. *ἐτραχυνόμην*, μέλλ. *τραχυνθήσομαι*], ἄορ. *ἐτρα-*

χύνθη, παρακ. τετραχυσμαί ἢ τετραχυμαί (μόνον κατ' ἄπαρ. τετραχύνθαι).

Ἐκ τοῦ τραχύς. Θέμ. τραχύν-ι-ω, τραχύννω, τραχύνω. Ρημ. παράγ. τετραχυσμα, τεραχυσμός, τεραχυνειός.

τρέμω, παρατ. ἔτρεμον.

Θέμ. τρεμ-. Ρημ. παράγ. τρέμος (τρομερός).

τρέπω (=στρέφω, μεταβάλλω, φυγαδεύω), παρατ. ἔτρεπον, μέλλ. τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, παρακ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετρόφειν. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, παρατ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλλ. τρέφομαι, μέσ. ἄορ. ἐτρεψάμην, μέσ. ἄορ. β' ἐτραπόμην, παθ. μέλλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐτρέφθην, λαθ. ἄορ. β' ἐτράπην, παρακ. τέτραμμαι, ὑπερσ. ἐτετράμην.

Θέμ. τρεπ-, τροπ-, τρεπ-, τροπ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ὁ παθ. ἄορ. β' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διὰ ἔχει μέσην σημασίαν. Ὁ μέσ. ἄορ. α' ἐτρεψάμην=ἐτρεψά τινα εἰς φυγὴν, ὁ μέσ. ἄορ. β' ἐτραπόμην=ἐτράπην ἐγὼ εἰς φυγὴν. Ρημ. παράγ. τρόπος, τροπή, ἀνατροπέυς, τρεπτός, τρεπτέον.

τρέφω (=δίδω τροφήν, ἀνατρέφω), παρατ. ἐτρεφον, μέλλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα, [παρακ. τέτροφα, ὑπερσ. ἐτετρόφειν]. Μέσ. καὶ παθ. τρέφομαι, παρατ. ἐτρεφόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. θρέψομαι, μέσ. ἄορ. ἐθρεψάμην, παθ. μέλλ. β' τραφήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐθρέφθην, παθ. ἄορ. β' ἐτράφην, παρακ. τέθραμμαι, ὑπερσ. ἐτεθράμην.

Ἀρχικὸν θέμα θρεφ-, οὗ τὸ θ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν τ, ὡσάκεις ἀκολουθῆ δασύ φ, ἐπανερχεται δέ, ὅταν τοῦτο λείπῃ. Εἰς τοὺς τύπους ἐθρέφθην, τέθραφθε καὶ τεθράφθαι τὸ θ μένει παρὰ τὸν γραμματικὸν κανόνα, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ὑπάρχουν δύο δασεαί. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεως. Ρημ. παράγ. θρέψις, θρέμμα, τροφή, τροφός, τροφεύς, τρόφιμος, τροφεΐα, θρέπτρα, θρεπτός, θρεπτικός, θρεπτέος, θρεπτέον.

τρέχω, παρατ. ἔτρεχον, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς ἔνεργ. δραμοῦμαι, ἄορ. β' ἔδραμον, παρακ. δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. —θέομαι, παρακ. —δεδράμημαι.

Θέμ. τρεχ-. δραμ- καὶ θεF-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστον προθέσεων. Ρημ. παράγ. τρόχος, τροχός, τροχιά, τροχάδην, δρομή (ἐπιδρομή, καταδρομή, διαδρομή κλπ., δρομαῖος), δρόμων, δρομάς, δρομεύς, δραμητέον, περιθρεκτέον.

[**τρέω**] (=φοβοῦμαι), παρ' Ἀγτικοῖς μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα. Θέμ. τρέσ-, οὗ τὸ σ μετὰξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται. Ἐν τῷ ἄορ.

ἔτρεσα ἔτρεσα ἐγένετο ἀπλοποιήσις τοῦ διπλοῦ σ ἄνευ ἐκτάσεως τοῦ θεματικοῦ φωνήεντος. Ρημ. παράγ. *ἄτρεστος*.

τρίβω, παρατ. —*ἔτριβον*, μέλλ. —*τρίψω*, ἄορ. *ἔτριψα*, παρακ. *τέτριψα*, ὑπερσ. *ἔτειτριφειν*. Μέσ. καὶ παθ. *τρίβομαι*, παρατ. *ἐτριβόμην*, μέσ. μέλλ. —*τρίψομαι*, μέσ. ἄορ. —*ἐτριψάμην*, παθ. μέλλ. *τριφθήσομαι* καὶ β' *τριβήσομαι*, παθ. ἄορ. α' *ἐτριφθην* καὶ β' *ἐτριβην*, παρακ. *τέτριμμαι*, ὑπερσ. *ἔτειρίμμην*.

Θέμ. τριβ-, οὗ τὸ ι εἶναι βραχὺ μόνον εἰς τὸν παθ. μέλλ. β', τὸν παθ. ἄορ. β' καὶ τὰ φυλάττοντα τὸ β ρηματικά. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *τριβή*, *τριψίς*, *τρίβων*, *τριμμός*, *ἐντριβής*, *ἀτριβής*, *τριπτῆς*, *τριπτός*, *τριπτέος*, [*τριμμα*].

τριηραρχέω—ὦ (=εἶμαι κυβερνήτης τριήρους), παρατ. *ἐτριηράρχουν*, μέλλ. *τριηραρχήσω*, ἄορ. *ἐτριηράρχησα*, παρακ. *τετριηράρχηκα*, ὑπερσ. *ἔτειτριηραρχέειν*. Μέσ. διάμεσον *τριηραρχοῦμαι*, παθ. παρακ. *τετριηράρχημαι*, ὑπερσ. —*ἔτειτριηραρχήμην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *τριήραρχος* (ὅπερ ἐκ τοῦ τριήρης καὶ ἄρχω). Θέμ. ἀναλογ. *τριηραρχέω*, *τριηραρχέω*, *τριηραρχῶ*. Ρημ. παράγ. *τριηράρχημα*.

τροχάζω (=τρέχω), παρατ. *ἐτρόχαζον*.

Ἐκ τοῦ *τροχός*. Θέμ. ἀναλογ. *τροχάδ-ι-ω*, *τροχάζω*.

τρογάζω—ὦ (=συλλέγω καρπούς, μάλιστα δέ σταφυλάς), μόνον κατ' ἴνευστ.

Ἐκ τοῦ *τρογγή* (=ὄριμος καρπός). Ρημ. παράγ. *τρογγίσις*, *τρογγήμα*, *τρογγητής*, *τρογγήτος*, *τρογγητέον*.

τροπίω—ὦ (=ἀνοίγω ὀπήν, τροῦπαν), [παρατ. *ἐτρούπιον*], μέλλ. *τροπήσω*, παθ. παρακ. *τετρούπημαι*.

Ἐκ τοῦ *τροῦπα* (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. *τρούω*=κατατριβώ). Ρημ. παράγ. *τρούπησις*, *τρούπημα*, *τρουπητής*, *τρουπητός*, *τρουπητέον*, *τρούπανον*.

τρουφήω—ὦ (=ζῶ ἐν τροφῇ), παρατ. *ἐτρούφω*, [μέλλ. —*τρουφήσω*], ἄορ. —*ἐτρούφησα*, παρακ. *τετρούφηκα*, ὑπερσ. *ἔτειτρουφήειν*.

Ἐκ τοῦ *τρουφή*, ὅπερ ἐκ τοῦ *θρύπτω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν καὶ διά. Ρημ. παράγ. *τρούφημα*, *τρουφητής* (*τρουφητικός*).

τρουχόω—ὦ (=φθειρώ, πιέζω, ἐνοχλῶ), παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ μέλλ. —*τρουχόσω*, ὁ ἄορ. —*ἐτρούχωσα* καὶ ὁ παθ. παρακ. *τετρούχωμαι*.

Ἐκ τοῦ *τροῦχος* (=ράικος), ὅπερ ἐκ τοῦ ρ. *τρούω*. Ρημ. παράγ. *τρούχωσις*.

τρούχω (=φθείρω, πιέζω, ἐνοχλῶ), μόνον κατ' ἐνεστ. Παθ.
 τρούχομαι, ἐπίσης μόνον κατ' ἐνεστ.

Θέμ. τρουχ·

τρώγω (=ροκανίζω, κοκκαλίζω), παρσι. ἔτρωγον, μέσ. μέλλ.
 μέ ἐνεργ. σημ. τρώξομαι, [ἐνεργ. ἀόρ. α' ἔτρωξα καὶ β' ἔτραγον.
 Παθ. ἐνεστ. τρώγεται (μόνον κατὰ γ' ἐν. πρ.) καὶ παρακ. τέρωγομαι].

Θέμ. ποιητ. τραγ- καὶ κατὰ τροπὴν τρωγ-. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ
 καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ὑπό. Ρημ. παράγ. τρώξις, τρώξ, τρώκτης (τρω-
 κτικός), τράγμα, τράγος, τρωγάλιον, τρωκτός.

τυγχάνω (=συντυχαίνω, ἐπιτυγχάνω), παρσι. ἐτύχωνον, μέσ.
 μέλλ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι, ἀόρ. β' ἐτυχον, παρακ. τετύχηκα, ὑπερσ.
 ἐτετυχήκειν καὶ τετυχηκώς ἦν.

Θέμ. ἰσχυρὸν τυχ- καὶ ἀσθενὲς τυχ·, ἐξ οὗ προσθήκη τῶν προσφ.μ.
 αν καὶ ἔν πρό τοῦ χαρακτῆρος τυγχάνω. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συν-
 θέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. τύχη, ἐντευξις, ἐπίτευξις,
 τεῦγμα, τευκτός.

τύπτω (=ατυπῶ), παρσι. ἐτυπιον, μέλλ. τυπήσω καὶ παίσω,
 ἀόρ. ἔλαισα καὶ ἐπάταξα, παρακ. ἐπέληγα, ὑπερσ. ἐπεπλήγειν. Παθ.
 τύπτομαι, παθ. μέλλ. πληγήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπλήγην, παρακ. πέ-
 πηγμαι, ὑπερσ. ἐπεπλήγην.

Θέμ. τυπ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. τ τυπι- καὶ τοῦ προσφ. ε τυπιε-.
 Ρημ. παράγ. τύπος, τύψις, τύμμα, τύμπανον, τυπτέος, τυπητέος.

τυραννέω καὶ **τυραννέω—ῶ** (=εἶμαι τύραννος, διοικῶ
 δεσποτικῶς), παρσι. ἐτυράννον, μέλλ. τυραννήσω, ἀόρ. ἐτυράννευσα
 καὶ ἐτυράννησα, παρακ. τετυράννευκα, ὑπερσ. ἐτετυραννεύκειν. Παθ.
 τυραννέομαι καὶ τυραννοῦμαι, παρσι. ἐτυραννεύομην καὶ ἐτυραννού-
 μην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τυραννήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτυραννέθην καὶ
 ἐτυραννήθην.

Ἐκ τοῦ τύραννος. Θέμ. ἀνάλογ. τυραννέσω, τυραννέω, τυραννῶ. Ἐκ
 τοῦ τύραννος καὶ τὸ τυραννίζω=φρονῶ τὰ τῶν τυράννων. Ρημ. παράγ. ἀτυ-
 ράννευτος.

τυφλώ—ῶ (=τυφλώνω, στραβώνω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον
 τὸ σύνθετον ἐκτυφλῶ, [ἀόρ. ἐτύφλωσα]. Παθ. τυφλοῦμαι, ἀόρ. ἐτυ-
 φλώθην, [παρακ. τετύφλωμαι].

Ἐκ τοῦ τυφλός (ὄπερ ἐκ τοῦ τύφω). Ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ παρὰ μγν. τυ-
 φλώτιω (=εἶμαι τυφλός). Ρημ. παράγ. τύφλωσις.

[**τυφύω—ῶ**] (=καπνίζω, θαμβώνω, ξειμμαλίζω, μωραίνω),
 παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. παρακ. τετύφωμαι.

Ἐκ τοῦ τυφός (ἐξ οὗ καὶ τυφλός). Ρημ. παράγ. τύφωσις.

τύφω (=καπνίζω, θαμβώνω, ξεμυαλίζω, ξεμωραίνω). Παθ. [τύφομαι].

Θέμ. τυφ-, οὐ τὸ υ μακρόν. Ρημ. παράγ. τυφος [τυφώς, τυφών].

Υ

ὕβριζω (=φέρομαι ὑπερηφάνως, εἶμαι αὐθάδης, προσβάλλω), παρατ. ὕβριζον, μέλλ. ἕβριω̄, ἀόρ. ὕβρισα, παρακ. ὕβρικα, ὑπερσ. ὕβρικειν. Παθ. ὕβριζομαι, παρατ. ὕβριζόμεν, μέλλ. ὕβρισθήσομαι, ἀόρ. ὕβρισθην, παρακ. ὕβρισμαι, ὑπερσ. ὕβρισμην καὶ ὕβρισμέ-νος ἦν.

Ἐκ τοῦ ὕβρις, ὅπερ ἐκ τῆς προθέσεως ὑπέρ. Θέμ. ἀναλογ. ὑβρίδ-ζ-ω, ὑβρίζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, πρὸς, ἐπί. Ρημ. παράγ. ὕβρισμα, ὕβρισμός, ὕβριστής, ὕβριστικός, ὕβριστός, ὕβριστέος.

ὕγιένω (=εἶμαι ὑγιής), παρατ. ὑγίαιον, μέλλ. ὑγιανῶ, ἀόρ. ὑγίανα, [παθ. ἀόρ. ὑγιάσθην].

Ἐκ τοῦ ὑγιής. Θέμ. ἀναλογ. ὑγιάν-ζ-ω, ὑγιάνω. Ὁ ἀόρ. ὑγίανα ἐκτείνει τὸ θεματικὸν φωνῆεν α βρ. εἰς α μακρόν, διότι ὑπάρχει πρὸ αὐτοῦ ι. Ρημ. παράγ. ὑγίανσις, ὑγιάσις, ὑγίασμα, ὑγιαντός.

ὕγραίνω (=κάμνω τι ὑγρόν), [ἀόρ. ὕγρανα]. Παθ. ὕγραίνομαι, παθ. ἀόρ. ὑγράνθην.

Ἐκ τοῦ ὑγρός. Θέμ. ἀναλογ. ὑγραν-ζ-ω, ὑγραίνω. Ρημ. παράγ. ὕγρανσις, ὕγρασία, ὕγραντικός.

ὕδρευομαι (=λαμβάνω, προμηθεύομαι ὕδωρ), μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τῷ ὕδωρ. Ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. ὕδρεύω ποιητ. Ρημ. παράγ. ὕδρεία, ὕδρευσις, ὕδρευτής, ὕδρευτικός.

ὕδροφορέω—ῶ (=φέρω ὕδωρ), μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὕδροφόρος. Θέμ. ἀναλογ. ὕδροφορέσ-ω, ὕδροφορέ-ω, ὕδροφορῶ.

ὕλακτέω—ῶ (=γανγίζω), [παρατ. ὑλάκτου, ἀόρ. ὑλάκτησα].

Ἐκ τοῦ συνωνύμου του ποιητ. ὑλάω. Θέμ. ἀναλογ. ὑλακτέσ-ω, ὑλακτέ-ω, ὑλακτῶ. Ρημ. παράγ. ὑλακτιτής.

ὕμνέω—ῶ (=ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω), παρατ. ὕμνον, μέλλ. ὕμνήσω, ἀόρ. ὕμνησα, παρακ. ὕμνηκα, ὑπερσ. ὕμνήκειν. Παθ. ὕμνοῦμαι, παρατ. ὕμνούμην, μέλλ. ὕμνηθήσομαι, ἀόρ. ὕμνήθην, παρακ. ὕμνημαι, ὑπερσ. ὕμνήμην.

Ἐκ τοῦ ὕμνος, ὅπερ ἐκ τοῦ ὑφαίνω (ὑφ-μ-νος), ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ συν-

τίθημι, συναρμόζω λόγον. Θέμ. ἀναλογ. ὑμνέσ-ω, ὑμνέω, ὑμνώ. Ρημ. παράγ-
 ὤμνησις, ὤμνητής, ὤμνητός, ὤμνητέον.

ὑπηρετέω—ᾶ (=εἶμαι ὑπηρετής, βοηθῶ), παρατ. ὑπηρετούν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, παρακ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετούμαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπηρετής, ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἐρέσσω= κοπηλατῶ. Συνεπῶς ὑπηρετής= ὁ ὑπὸ ἐρέτην ὄν, ὁ κοπηλατῶν ὑπὸ τῆς ὁδηγίας ἑτέρου ἐρέτου. Θέμ. ἀναλογ. ὑπηρετέσ-ω, ὑπηρετέω, ὑπηρετῶ. Ρημ. παράγ. ὑπηρετής, ὑπηρετήμα, ὑπηρετητέον.

ὑπισχνέομαι—οὔμαι (=δίδω ὑπόσχεσιν), παρατ. ὑπισχνούμαι, μέσ. μέλλ. ὑποσχέσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ὑπεσχόμην, παρακ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχέμην.

Θέμ. σισχ. τοῦ ρ. ἔχω τῇ προσθήκῃ τοῦ προσφ. νε. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθετικὸν μετ' ἔνεργ. διαθέσεως. Ρημ. παράγ. ὑπόσχεσις.

ὑπνώω—ᾶ (=ἀποκοιμίζω καὶ ἀποκοιμῶμαι), ἀόρ. ὑπνώσα.
 Ἐκ τοῦ ὕπνος.

ὑπνώτω (=νυστάζω, καταλαμβάνομαι ἀπὸ ὕπνου), παρατ. ὑπνώτων.

Ἐκ τοῦ ὕπνος.

ὑποκορίζομαι (=ὀμιλῶ θωπευτικῶς), μόνον κατ' ἔνεστ.

Σύνθετον ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κορίζομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ κόρος=καῖς, θηλ. κόρη. Θέμ. ἀναλογ. ὑποκορίδ-σ-ομαι, ὑποκορίζομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. ὑποκόρισις, ὑποκόρισμα, ὑποκορισμός, ὑποκοριστικός.

ὑποκρίνομαι (=ἀπαντιῶ, ἐρμηνεύω, παριστάνω ἐν θεάτρῳ, προσποιούμαι), παρατ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλλ. ὑποκρινούμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, [παθ. μέλλ. ὑποκριθῆσομαι, παθ. ἀόρ. ὑπεκρίθην], παρακ. ὑποκέκριμαι, ὑπερσ. ὑπεκεκρίμην.

Σύνθετον ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κρίνομαι (βλ. κρίνω). Ρημ. παράγ. ὑπόκρισις, ὑποκριτής.

ὑποπτέω (=ἔχω ὑποψία), παρατ. ἐπώπτεον, μέλλ. ὑποπιεύσω, ἀόρ. ἐπώπτεσα, [παρακ. ἐπώπτεκα, ὑπερσ. ἐπώπιεύκειν]. Παθ. ὑποπιεύομαι (=θεωροῦμαι ὕποπτος), παρατ. ἐπώπιενόμην, παθ. ἀόρ. ἐπώπιεύθην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὕποπτος (=ὁ ὑποπιεύων καὶ ὁ ὑποπιεύμενος). Ρημ. παράγ. ὑποπιεύης, ὑποπιευτός, ὑποπιευτέος.

ὑποτοπέω—ᾶ (=ὑποπιεύω, εἰκάζω), παρατ. ἐπειτόπτεον [ἢ ἐπειτόπουν], [μέλλ. ὑποπιήσω], ἀόρ. ἐπειτόπησα, [παρακ. ἐπειτό-

πῆμα, ὑπερσ. ἠπειτοπολήκειν. Μέσ. [ὑποτοποῦμαι], παρ. ἠπειτοποῦ-
μην, [π.ιθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπειτοπήθη].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπότοπος. Ρημ. παράγ. [ὑποτοπήμα, ὑποτοπη-
τέον].

ὑπουργέω—ῶ (=βοηθῶ, ὑπηρετῶ), μέλλ. ὑπουργήσω, ἀόρ.
ὑπούρησα.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ ὑπουργός (ὄπερ ἐκ τῆς ὑπό καὶ ἔργον). Θέμ. ἀναλ.
ὑπουργέσ-ω, ὑπουργέω, ὑπουργῶ. Ρημ. παράγ. ὑπούρημα, ὑπουρηγῆτέον.

ὑστερέω—ῶ (=ὑπολείπομαι, εἶμαι ὕστερος, βραδύνω), παρ. ὑ-
στέροον, μέλλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα, παρ. ὑστέρηκα, ὑπερσ.
ὑστερήκειν.

Ἐκ τοῦ ὕστερος. Θέμ. ἀναλογ. ὑστερέ-σω, ὑστερέω, ὑστερῶ. Ἐχει τὴν
αὐτὴν σημασίαν μὲ τὸ ὑστερίζω Ρημ. παράγ. ὑστέρησις, ὑστέρημα, ὑστε-
ρητικός.

ὑστερίζω (=ὑστερῶ), παρ. ὑστέριζον, μέλλ. ὑστεριῶ, ἀόρ.
ὑστέρισα.

Ἐκ τοῦ ὕστερος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑστερῶ, ὄπερ ἰδέ. Θέμ. ἀναλογ. ὑστε-
ρίδ-ζ-ω, ὑστερίζω.

ὑφάνω, παρ. ὑφαινον, μέλλ. ὑφάνω, ἀόρ. ὑφαινα [καὶ
ὑφανα, παρ. ὑφαγκα]. Μέσ. καὶ π.ιθ. ὑφαίνομαι, παρ. ὑφαινό-
μην, μέσ. ἀόρ. ὑφαινίμην, π.ιθ. μέλλ. ὑφαινήσομαι, π.ιθ. ἀόρ. ὑφαι-
νήθη, π.ιθ. παρ. ὑφασμαι, ὑπερσ. ὑφάσμην.

Ἐκ τοῦ ὑφή. Θέμ. ἀναλογ. ὑφάν-ζ-ω, ὑφαίνω. Ρημ. παράγ. ὑφανσις,
ὑφασμα, ὑφνος, ὑφάνησις, ὑφαντικός, ὑφαντός, ὑφαντέον.

ῶ (=βρέχω), [παρ. ῶν, μέλλ. ῶσω, ἀόρ. ῶσα. Π.ιθ. ῶομαι,
παρ. ῶομην, μέσ. μέλλ. ὡς π.ιθ. ῶσομαι, π.ιθ. ἀόρ. ῶσθη], π.ιθ. κ.
μόνον κατὰ μετοχ. παρ. Ἄττικοις — ὕσμενοι [ῶσαι], (ὑπερσ. ῶσμην).

Θέμ. υ-. Τὸ ῶ συνήθως ἀναφέρεται ἀπροσώπως: ὑεὶ, δηλ. ὁ Θεός.
Ρημ. παράγ. ὑετός.

Φ

φαιδρύνω (=κρίνω τι λαμπρόν, εὐφραίνω), παρ. φαίδρυν-
νον, [μέλλ. φαίδρυνῶ], ἀόρ. φαίδρυνα. Μέσ. [φαίδρύνομαι], μέσ. ἀόρ.
φαίδρυνάμην, π.ιθ. ἀόρ. φαίδρύνθη.

Ἐκ τοῦ φαίδρός, ὄπερ ἐκ τοῦ φαίνο. Θέμ. φαιδρύν-ζ-ω, φαιδρύννω, φαι-
δρύνω. Ἀντὶ τοῦ ποιητ. καὶ μ.γ.ν. μέσου φαιδρύνομαι χρησιμοποιεῖται παρ.
Ἄττικοις ἢ περιφρασὶς φαίδρός γίγνομαι. Ρημ. παράγ. φαίδρυμα, φαι-
δρυντής.

φάνω (=φέγγω, φανερώω, ἐξηγῶ), παρ. φαίνον, μέλλ.

φανῶ, ἄορ. ἔφρηνα, παρακ. — πέφαγκα, ὑπερσ. — ἐπεφάγκειν. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, παρατ. ἐφανόμην, μέσ. μέλλ. φανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐφηνάμην, παθ. μέλλ. β' με μέσ. σην. φανήσομαι, παθ. ἄορ. α' ἐφάνθην καὶ β' με μέσ. σην. ἐφάνην, ἐνεργ. παρακ. β' με μέσ. σην. πέφρηνα καὶ ὑπερσ. ἐπεφρήνειν, παθ. παρακ. πέφασμαι καὶ ὑπερσ. ἐπεφάσμην.

Θέμ. φαν-γ-ω. φαίνω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ὁ παθ. παρακ. πέφασμαι ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. πρ. τῆς ὀριστ. πέφανται καὶ τὸ γ' πληθ. πεφασμένοι εἰσὶ, τὸ ἀπαρ. πεφάνθαι καὶ τὴν μετοχ. πεφασμένος. Ρημ. παρῶγ. φάσις, φάσμα, φανός, ὑπερφήφανος, ἐπιφανής (κλπ), συκοφάντης, [ἄφαντος] κλπ.

ψύσσω (=λέγω, βεβαιώνω, δισχυρίζομαι), παρατ. ἔφασκον.

Θέμ. φα-, εἰς ὃ προστίθεται τὸ προσφ. σκ-. Ἡ ὀριστ. καὶ προστ. εἶναι εὐχρηστοὶ παρὰ ποιηταῖς, παρ' Ἀττικοῖς δ' ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί. Ρημ. παρῶγ. φάσις (ἀπόφασις, κατάφασις).

φείδομαι (=φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ), παρατ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην, [παρακ. πέφεισμαι, ὑπερσ. ἐπεφείσμην].

Θέμ. φείδ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παρῶγ. φειδώ, φειδωλός, ἀφειδής, φειστέον.

φενακίζω (=ἔξαπατῶ), παρατ. ἐφενάκιζον, μέλλ. φενακιῶ, ἄορ. ἐφενάκισα, παρακ. πεφενάκικα, ὑπερσ. ἐπεφενάκιειν. Παθ. φενακίζομαι, παρατ. ἐφενακίζομην, μέλλ. φενακισθήσμαι ἄορ. ἐφενακίσθην, παρακ. πεφενάκισμαι, ὑπερσ. ἐπεφενακίσμην.

Ἐκ τοῦ φενάκη. Θέμ. ἀναλόγ. φενακίδ-γ-ω. Ρημ. παρῶγ. φενάκισις, φενάκισμα, φενακισμός, φενακιστής, φενακιστικός.

φέρω (=φορῶ, καταντῶ, παρῶγω, βαστάζω, ὑποφέρω), παρατ. ἔφερον, μέλλ. οἶσω, ἄορ. α' ἤνεγκα, ἄορ. β' ἤνεγκον, παρακ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηνόχειν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, παρατ. ἐφερόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. οἶσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἤνεγκάμην, μέσος ἄορ. β' ἤνεγκόμην, παθ. μέλλ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἤνεχθην, παρακ. ἐνήνεγμαί, ὑπερσ. ἐνήνεγμην.

Θέμ. φέρ-, οἰ-, ἐνεκ-, ἐνκ-. Ὁ ἄορ. β' ἤνεγκον ἐσχηματίσθη δι' αὐξήσεως καὶ ἄττικου ἀναδιπλ., ἀπαντᾷ δ' ἐν τῇ ὀριστ. μόνον ἐν συνθέσει καὶ κατὰ α' ἐν. πρόσ. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. α' ἤνεγκα, σχηματισθεὶς ὁμοίως, δὲν ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρ. καὶ μετοχόν. Ὁ μέσος ἄορ. α' σχηματισθεὶς ἐπίσης δι' αὐξήσεως καὶ ἄττ. ἀναδιπλ. δὲν ἀπαντᾷ κατὰ προστ. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἄορ. α' δὲν σχηματίζονται διὰ τοῦ χρονικοῦ χαρακτηρισμοῦ. Εἰς τὸν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ θεματικὸν φωνήεν ε ἑγράπη μετὰ τὸν ἄττ. ἀναδιπλ. εἰς ο. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων (ἐν συνθέσει μετὰ

τῆς διαί και σὺν κείται ἀπροσώπως). Ρημ. παράγ. φόρος, φορά, φερνή, φόρος, φόρημα, φέρετρον, φαρέτρα, φορεὺς (φορεῖον), δι-ηνεκής, οἶμος, οἰστός, οἰστέον, [διένεξις, προένεξις, ἐπένεξις].

ΦΕΥΓΩ, παρατ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. φεύξομαι (καὶ δωρ. φευξοῦμαι), ἀόρ. β' ἔφυγον, παρακ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπέφευγαν.

Θέμ. ἰσχυρ. φυγ- καὶ ἀσθεν. φυγ-. Ὁ παρακ. πέφευγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐπέφευγαν δὲν δασύνουσι τὸν χαρακτῆρα. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) χρησιμοποιεῖται ὡς παθ. τοῦ διώκω (=κατηγοῶ). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. φυγή, φυγὰς, —φεῦξις, φευκτός, ἀφευκτος, ἀφυκτος, φευκτέος, φευκτέον.

Φημι (=δυσχυρίζομαι, λέγω), παρατ. ἔφην, μέλλ. φήσω, ἀόρ. ἔφησα. Μέσ. ἐνεστ. μόνον κατὰ μετοχ. φάμενος. Παθ. παρακ. μόνον κατὰ προστ. πεφάσθω.

Θέμ. ἰσχ. φη- καὶ ἀσθενές φα-. Ὁ παρατ. ἔφην καὶ τὸ τὸ ἀπαρ. φάναι ἔχουν ἐνίοτε σημ. ἀορίστοῦ. Ὁ ἐνεστ. κλίνεται ὡς ἐξῆς: φημί, φής, φησί, φάμεν, φατέ, φασί.- ὑποτ. φῶ, φῆς, φῆ κτλ.- εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη κτλ.- προστ. φάθι, φάτω- ἀπαρ. φάναι- μετοχ. φάσκων, -ουσα, -ον. Ὁ παρατ. κλίνεται ὡς ἐξῆς: ἔφην, ἔφησθα καὶ ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. Ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων τὸ ρῆμα τοῦτο ἀναβιβάζει τὸν τόνον εἰς τὸν ἐνεστ. τῆς ὀριστ. (πλὴν τοῦ β' ἐν. προσ.) κοί τῆς προστ. Ρημ. παράγ. φάσις, φήμη, φωνή, προφήτης, φατός (ἄφατος), φατέος, φατέον.

Φθάνω, παρατ. ἔφθανον, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημ. φθνήσομαι, ἀόρ. α' ἔφθασα, ἀόρ. β' ἔφθην, παρακ. ἔφθακα, ὑπερσ. ἔφθάκειν.

Θέμ. ἰσχ. φθα- (α μακ.) καὶ ἀσθενές φθα- (α βρ.), ἐξ οὗ προσθήκη τοῦ προσφ. ν φθαν-. Εἰς τὸν ἐνεργ. ἀόρ. α' ἔφθασα τὸ θεματικὸν φωνῆεν α παραμένει βραχύ. Ὁ ἀόρ. ἔφθην δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν προστ., ἢ δ' εὐκτ. καὶ ἡ μετοχ. εἶναι εὐχρηστοὶ μόνον παρὰ ποιηταῖς. Ρημ. παράγ. [ἄφθαστος].

Φθέγγομαι (=ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ, συνήθως μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων), παρατ. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλλ. φθέγξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγγάμην, παρακ. ἔφθεγμαί, ὑπερσ. ἔφθέγγην.

Θέμ. φθεγ-ομαι, φθέγγομαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. φθόγγος, φθέγμα, φθεγκτός.

Φθείρω (=καταστρέφω, ἀφανίζω), παρατ. ἔφθειρον, μέλλ. φθερῶ, ἀόρ. ἔφθειρα, παρακ. ἔφθαρακα, ὑπερσ. ἔφθάρκειν. Παθ. φθειρομαι, παρατ. ἔφθειρόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. φθεροῦμαι παθ. μέλλ. φθαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔφθάρην, παρακ. ἔφθαραμαι, ὑπερσ. ἔφθάρμην.

Θέμ. φθερ (j-ω, φθέρρω, φθείρω), κατὰ τροπὴν δὲ τοῦ ε εἰς ο φθορ-

(παρακ. ποιητ. ἔφθορα) καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α φθρ., φθαρ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. φθορά, φθόρος, φθορεύς, φθείρ, φθαρέτος.

φθένω (=χάνομαι, φθείρομαι, μαραίνομαι), παρατ. ἔφθινον, [μέλλ. φθινήσω καὶ φθίσω, ἀόρ. ἐφθίγησα καὶ ἔφθισα, παρακ. ἐφθίγηκα καὶ ἔφθισα. Μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. φθίσομαι], μέσ. ἀόρ. β' ἐφθίμην (μόνον κατὰ μετοχ. φθίμενος), [παθ. ἀόρ. ἐφθίθη, παρακ. ἔφθισμαι, ὑπερσ. ἐφθίμην].

Θέμ. φθι- καὶ φθιν-, ὧν τὸ ι βραχύ. Ρημ. παράγ. φθίσις, φθιτός (ἄφθιτος).

φθονέω—ῶ, παρατ. ἐφθόνουν, μέλλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, παρατ. ἐφθονούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημ. φθονήσομαι, παθ. μέλλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφθονήθη, [παρακ. ἐφθόνημαι, ὑπερσ. ἐφθονήμην].

Ἐκ τοῦ φθόνος. Θέμ. ἀναλογ. φθονέσ-ω, φθονέω, φθονῶ. Ρημ. παράγ. φθόνησις, φθονητός, φθονητέος.

φιλέω—ῶ (=ἀγαπῶ, ἀσπάζομαι, συνειθίζω), παρατ. ἐφίλου, μέλλ. φιλήσω, ἀόρ. ἐφίλησα, παρακ. πεφίληκα, ὑπερσ. ἐπεφίληκην. Παθ. φιλοῦμαι, παρατ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλλ. φιληθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐφίληθη, παρακ. πεφίλημαι, ὑπερσ. ἐπεφίλημην.

Ἐκ τοῦ φίλος. Θέμ. ἀναλογ. φιλέσ-ω, φιλέω-ῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. φίλησις, φίλημα, φιλητής, φίλτρον, φιλητός, φιλητέος.

φιλονικέω—ῶ (=ἀγαπῶ τὰς ἔριδας, ἐρίζω), παρατ. ἐφιλονίκουν, μέλλ. φιλονικήσω, ἀόρ. ἐφιλονίκησα.

Ἐκ τοῦ φιλονίκος (ὄπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ νίκη). Ρημ. παράγ. φιλονικία, φιλονηκτέος.

φιλοτιμέομαι—οὔμαι (=ἀμιλλῶμαι, ἐπιδεικνύω φιλοτιμίαν. εἶμαι φιλότιμος), παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. μέλλ. φιλοτιμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοτιμησάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθη, παρακ. πεφιλοτιμήμην, ὑπερσ. ἐπεφιλοτιμήμην.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ φιλότιμος (ὄπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμή). Θέμ. ἀναλογ. φιλοτιμέσ-ομαι, φιλοτιμέομαι-οὔμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι ἀποθ. μετ' ἔνεργ. διαθ. Ρημ. παράγ. φιλοτιμήσις, φιλοτιμήμα, φιλοτιμητέον.

φιλοφρονέομαι—οὔμαι (=φέρομαι μέ φιλοφροσύνην, φι-

λοφρόνω.), παρατ. *ἐφιλοφρονούμην*, μέσ. μέλλ. *φιλοφρονήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐφιλδοφρόνησάμην*, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. *ἐφιλοφρονήθην*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *φιλόφρων* (ὄπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ φρήν). Θέμ. ἀναλογ. *φιλοφρονέσ-ομαι*, *φιλοφρονέομαι-οῦμαι*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. Ρημ. παράγ. *φιλοφρονήσεις*, *φιλοφρόνημα*, *φιλοφρονητικός*, *φιλοφρονητέ ν*.

φιλοψυχέω—ὤ (=ἰγαπῶ τὴν ζωὴν), παρατ. *ἐφιλοψύχων*, μέλλ. *φιλοψυχήσω*, ἄορ. *ἐφιλοψύχησα*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *φιλόψυχος* (ὄπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ ψυχή). Θέμ. ἀναλογ. *φιλοψυχέσ-ω*, *φιλοψυχέω*, *φιλοψυχῶ*. Ρημ. παράγ. *φιλοψυχητέον*.

[φλέγω] (=καίω), ἄορ.—*ἐφλεξα*. Παθ. *φλέγομαι*, παρατ. *ἐφλέγόμεν*, παθ. ἄορ.—*ἐφλέχθην*.

Θέμ. φλεγ-. Ὁ ἐνεστ. *φλέγω* παρὰ ποιηταῖς καὶ μγν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *φλέξεις*, *φλόξ*, *φλέγμα*, *φλεγμονή*, *ἄφλεκτος*, *εὐφλεκτος*.

φλυαρέω—ὤ (=λέγω ἢ πράττω ἀνοησίας), παρατ. *ἐφλυάροον*, μέλλ. *φλυαρήσω*, [ἄορ. *ἐφλυάρησα*].

Ἐκ τοῦ *φλύαρος* (ὄπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *φλύω*=κατακαλύζω διὰ λόγων).Θέμ. ἀναλογ. *φλυαρέσ-ω*, *φλυαρέω*, *φλυαρῶ*. Ρημ. παράγ. *φλυαρημα*.

φοβέω—ὤ (=φοβίζω, προξενῶ φόβον), παρατ. *ἐφόβουν*, μέλλ. *φοβήσω*, ἄορ. *ἐφοβήσα*. Μέσ. *φοβοῦμαι*, παρατ. *ἐφοβούμην*, μέσ. μέλλ. *φοβήσομαι*, [μέσ. ἄορ. *ἐφοβησάμην*, παθ. μέλλ. *φοβηθήσομαι*], παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. *ἐφοβήθην*, παρακ. *πεφοβήμην*, ὑπερσ. *ἐπεφοβήμην*.

Ἐκ τοῦ *φόβος* (ὄπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *φέβομαι*=τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐκ φόβου). Θέμ. ἀναλογ. *φοβέσω*, *φοβέω*, *φοβῶ*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *φόβησεις*, *φόβημα*, *φόβητρον*, *φοβητός*, *φοβητέος*.

φοιτέω—ὤ (=συχνάζω), παρατ. *ἐφοίτων*, μέλλ. *φοιτήσω*, ἄορ. *ἐφοίτησα*, παρακ. *πεφοίτηκα*, ὑπερσ. *ἐπεφοιτήκειν*.

Ἐκ τοῦ *φοῖτος* (ποιητ.=συχνή μετάβασις). Ρημ. παράγ. *φοίτησεις*, *φοιτητής*, *φοιτητέον*.

φονεύω, παρατ. *ἐφόνεον*, [μέλλ. *φονεύσω*], ἄορ. *ἐφόνευσα*. Παθ. *φονεύομαι*, ἄορ. *ἐφονεύθην*, παρακ. *πεφόνευμαι*.

Ἐκ τοῦ *φονεύς* (ὄπερ ἐκ τοῦ φόνος). Ρημ. παράγ. *φόνευμα*, *φονευτής*.

φορέω—ὤ (=φέρω), παρατ. *ἐφόρουν*, μέλλ. —*φορήσω* [καὶ *φορέσω*], ἄορ. *ἐφόρησα*, παρακ. —*πεφόρηκα*, ὑπερσ. *ἐπεφορήκειν*. Μέσ. καὶ παθ. *φοροῦμαι*, παρατ. *ἐφορούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ.

σημ. φορηήσομαι, παθ. ἐλλ. φορηθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐφορησάμην, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐφορήθη, παρακ. πεφόρημαι, ὑπερσ. ἐπεφορήμην.

Θέμ. φορε- Το φορῶ κυρίως σημαίνει κάτι συχνά επαναλαμβανόμενον (θαμιστ. τοῦ κέρω), ἀπαντιᾶ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ρημ. παράγ. φόρησις, φόρημα, φορητός.

φράζω (=λέγω, ἐκφράζω, διατάσσω, παραγγέλλω), παρατ. ἐφραζον, μέλλ. φράσω, ἄορ. ἐφρασα, παρακ. πέφρακα, ὑπερσ. ἐπεφράκειν. Παθ. φράζομαι, παρακ. πέφρασμαι, ὑπερσ. ἐπεφράσμην.

Θέμ. φραδ-ζ-ω, φράζω. Το θεματικόν φωνήεν α εἶναι βραχύ. Ρημ. παράγ. φράσις, φράστῆς, εὐφραδῆς, φραστός, φραστόεν.

φράττω ἢ φράσσω (=προφυλάττω, περικλείω διὰ φράκτου), παρατ. ἐφραιτον ἢ ἐφρασσον, μέλλ. φράξω, ἄορ. ἐφραξα, [παρακ. α' πέφρακα καὶ β' πέφραγα, ὑπερσ. α' ἐπεφράχειν καὶ β' ἐπεφράγειν]. Μέσ. καὶ παθ. φράττομαι ἢ φράσσομαι, παρατ. ἐφραιτόμην ἢ ἐφρασσόμην. μέσ. μέλλ. φράξομαι, παθ. μέλλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγήσομαι]. μέσ. ἄορ. ἐφραξάμην, παθ. ἄορ. α' ἐφράχθην [καὶ β' ἐφράγην] παρακ. πέφραγμα, ὑπερσ. ἐπεφράγμην.

Θέμ. φράγ-ζ-ω, φράττω. Το ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. ἀπόφραξις, φράγμα, δρύφακτον, φρακτός (ἄφρακτος).

φρίττω ἢ φρίσσω (=ἀνατριχιάζω, τρομάζω), παρατ. ἐφριτον ἢ ἐφρισσον, [μέλλ. φρίζω], ἄορ. ἐφριξα, παρακ. πέφρικα, ὑπερσ. ἐπεφρίκειν. [Μέσ. ἄορ. ἐφριξάμην].

Θέμ. φρικ-ζ-ω, φρίττω. Το θεματικόν φωνήεν ι εἶναι μακρόν. Ρημ. παράγ. φρίκη, φρικτός.

φρονέω—ῶ (=σκέπτομαι, ἔχω ἐν φρενί), παρατ. ἐφρόνουν, μέλλ. φρονήσω, ἄορ. ἐφρόνησα, παρακ. πεφρόνηκα, ὑπερσ. ἐπεφρονήκειν.

Θέμ. φρονε- (ἐκ τοῦ φρήν). Εὐ φρονᾶ=εἶμαι φρόνιμος. Μέγα φρονῶ=εἶμαι μεγαλόφρον. Το ρῆμα τοῦτο ἀπαντιᾶ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. φρόνησις, φρόνημα, φρονητέον.

φροντίζω (=διανοοῦμαι. ἐπινοῶ, μεριμνῶ), παρατ. ἐφροντίζον, μέλλ. φροντιῶ, ἄορ. ἐφρόντισα, παρακ. πέφρόντισκα, ὑπερσ. ἐπεφροντίκειν. Παθ. φροντίζομαι, [παρακ. πεφρόντισμαι, ὑπερσ. ἐπεφροντίσμην].

Ἐκ τοῦ φροντίς. Θέμ. φροντιδ-ζ-ω, φροντίζω. Ρημ. παράγ. φροντίσμα, φροντισμός, φροντιστής, ἀφρόντιστος, φροντιστέον.

φρουρέω — ὤ (=εἶμαι φρουρός, φυλάττω), παρατ. *ἐφρούρου*, μέλλ. *φρουρήσω*, ἀόρ. *ἐφρούρησα*. Παθ. *φρουροῦμαι*, παρατ. *ἐφρουροῦμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *φρουρήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐφρουρήθην*, παρακ. *πεφρούρημαι*].

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ φρουρος (ὄπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ ὄρῳ). Θέμ. ἀναλογ. φρουρέσ-ω, φρουρέω, φρουρέω. Ρημ. παράγ. *φρουρήσεις*, *φρουρήμα*, *φρουρητός* (ἀφρουρήτος).

φρύγω (=φρυγανίζω, καβουρδίζω), παρατ. *ἔφρυγον*, [μέλλ. *φρυξέω*, ἀόρ. *ἔφρυξα*. Παθ. *φρύγομαι*, παθ. ἀόρ. α' *ἐφρύχθην* καὶ β' *ἐφρύγην*], παρακ. *πέφρυγμα*, ὑπερσ. *ἐπεφρύγμην*.

Θέμ. φρυγ. Ρημ. παράγ. *φρυγμός*, *φρύγανον*, *φρυκτός*.

φυγαδεύω (=ἐξορίζω), παρατ. *ἐφυγάδευον*, μέλλ. *φυγαδεύσω*, ἀόρ. *ἐφυγάδευσα*. Παθ. μόνον ὁ παρατ. *ἐφυγαδευόμην*.

Ἐκ τοῦ *φυγᾶς* - *άδος*. Ρήμ. παράγ. *φυγάδεις*, *φυγαδευτής*, *φυγαδευτός*.

— **φυγγάνω** (=φεύγω), παρατ. — *ἐφύγγανον*.

Θέμ. φυγ. καὶ προσλήψει τῶν προσφ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτήρος *φυγγάνω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν συνθέσει. Οἱ ἔλλειποντες χρόνοι τοῦ ἀναπληροῦνται δια τῶν ἀντιστοίχων χρόνων τοῦ συνωνύμου του *φεύγω*.

φυλάττω ἢ **φυλάσσω**, παρατ. *ἐφύλαττον* ἢ *ἐφύλασσον*, μέλλ. *φυλάξω*, ἀόρ. *ἐφύλαξα*, παρακ. *πεφύλαχα*, ὑπερσ. *ἐπεφυλάχειν*. Μέσ. καὶ παθ. *φυλάττομαι* ἢ *φυλάσσομαι*, παρατ. *ἐφυλαττόμην* ἢ *ἐφυλασσόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. *φυλάξομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐφυλαξάμην*, [παθ. μέλλ. *φυλαχθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐφυλάχθην*, παρακ. *πεφύλαγμα*, ὑπερσ. *ἐπεφυλάγμην*.

Ἐκ τοῦ *φύλαξ*. Θέμ. *φυλακ-ι-ω*, *φυλάττω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθεσῶν. Ρημ. παραγ. *φυλακή*, *φυλάκτης*, *φυλακτός*, *φυλακτέος*.

φυρίω — ὤ (=ζυμώνω, ἀνακατώνω, μολύνω), ἀόρ. *ἐφύρισα*. Παθ. μόνον ὁ ἀόρ. *ἐφυράθην* καὶ ὁ παρακ. κατὰ μετοχ. *πεφυραμένος*.

Παρασχηματισμός τοῦ *φύρω*, ὄπερ ἰδέ. [Ρημ. παράγ. *φύριμα*].

φύρω (=ζυμώνω, ἀνακατώνω), μόνον κατ' ἐνεστ. Μέσ. καὶ παθ. *φύρομαι*, παρατ. *ἐφυρόμην*, παρακ. *πέφυρμαι*.

Θέμ. *φυρ-ι-ω* *φύρω*, *φύρω*. Ρημ. παράγ. *φύρη*.

φύω (=γενῶ, παράγω, φυτρώνω), παρατ. *ἔφυον*, [μέλλ. *φύσω*], ἀόρ. *ἔφυσα*. Μέσ. καὶ παθ. *φύομαι*, παρατ. *ἐφύομην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. *φύσομαι*, [παθ. μέλλ. β' *φύήσομαι*], ἐνεργ. ἀόρ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἔφυν*, (ὑποτ. *φύω*, εὐκτ. *φύοιμι*, ἀπαρ. *φῦναι*, μετοχ. *φύς-φῦσα-φύν*), [παθ. ἀόρ. β' *ἐφύην*], ἐνεργ. παρακ. με μέσ. καὶ παθ. σημ. *πέφυκα*, ὑπερσ. *ἐπεφύκειν* καὶ *πεφυκώς ἦν*.

Θέμ. *φυ-* (οὗ τὸ υ βρ.) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. *ι* *φυ-ι-ω*, κατὰ συ-

ναίρεισιν δὲ φύω (οὗ τὸ υ μακ.). Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσιν τῶν. Ρημ. παράγ. φύσις, φύμαι, φυλή, φύλον, φυτόν, ἔμφυτος, σύμφυτος.

φωνέω—ᾠ (=ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ), παρ. εἰφώνον, μέλλ. φωνήσω, ἄορ. εἰφώνησα. Παθ. μόνον ὁ ἄορ. εἰφωνήθη.

Ἐκ τοῦ φωνή. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ πάντοτε σχεδὸν ἐν συνθέσει. Ρημ. παράγ. φώνησις, φώνημα, φωνητός, (φωνητικός).

φωρῶ—ᾠ (=συλλαμβάνω κλέπτῃν κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς κλοπῆς, συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω), παρ. εἰφώρων, μέλλ. φωράσω, ἄορ. εἰφώρασα, παρ. πεφώρακα, ὑπερσ. ἐπεφωράκειν. Παθ. φωρῶμαι, παρ. εἰφωρώμην, μέλλ. φωραθήσομαι, ἄορ. εἰφωράθη, παρ. πεφώραμαι, ὑπερσ. ἐπεφωράμην.

Ἐκ τοῦ φώρα (=ἀνακάλυψις κλοπιμαίου), ὅπερ ἐκ τοῦ φώρ=κλέπτῃς. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσεως κατὰ. Ρημ. παράγ. φώρασις, φωρατός (φωρατικός).

X

χάζω (=ὑποχωρῶ, διστάζω), μόνον κατ' ἔνεστ. Μέσ. χάζομαι, παρ. εἰχαζόμην, μέσ. μέλλ. χάσομαι, μέσ. ἄορ. α' εἰχασάμην, [καὶ β' κεκαδόμην].

Θέμ. χαδ-ι-ομαι, χάζομαι. Παρ' Ἀττικοῖς τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά καὶ διά.

χαίρω, παρ. εἰχαιρον, μέλλ. χαιρήσω, παθ. ἄορ. με ἐνεργ. σημ. εἰχάρην, παρ. με σημ. ἐνεστ. γέγηθα.

Θέμ. χαρ-, προσλήψει τοῦ προσφ. ι χαιρ- καὶ χαιρε-. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι αὐτοπαθές, ἀπαντᾷ δὲ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, πρό, ἐπί, ὑπέρ. Ρημ. παράγ. χαρά, χάρεις, χάρμα, χαρμονή, χαρτός.

χαλῶ—ᾠ (=χαλαρῶνω), ἄορ. ἐχάλασα. Παθ. χαλῶμαι, ἄορ. ἐχαλάσθη.

Θέμ. χαλασ-, οὗ τὸ θεματικὸν α βραχύ. Εἰς τὸν ἐνεστ. τὸ τελικὸν σ τοῦ θέματος μετὰ φωνηέντων ἀποβάλλεται, ἐν δὲ τῷ ἄορ. ἐχάλασσα-ἐχάλασα τὸ διπλοῦν σ ἀπλοποιεῖται. Ρημ. παράγ. χάλασις, χάλασμα, χαλασμός, χαλαρός, χαλαστός.

χαλεπίνω (=στενοχωροῦμαι, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), παρ. ἐχαλέπαινον, μέλλ. χαλεπανῶ, ἄορ. ἐχαλέπηνα. Μέσ. χαλεπαίνομαι, παθ. ἄορ. με μέσ. σημ. ἐχαλεπάνθη.

Ἐκ τοῦ χαλεπός. Θέμ. ἀναλογ. χαλεπαν-ι-ω, χαλεπαίνο. Τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. οὐδόλως διαφέρουν κατὰ τὴν σημασίαν.

[χαλινός - ὤ] (=θέτω χαλινόν, χαλιναγωγῶ), παρ. *ἐχαλίνου*, ἀόρ. *ἐχαλίνωσα*, Παθ. *χαλινούμαι*, παρ. *κεχαλίνωμαι*.

Ἐκ τοῦ χαλινός. Ὁ ἐνεστ. εἶναι ἄχρηστος παρ' Ἀττικοῖς. Ρημ. παρ. *ἀχαλίνωτος*.

χαριεντίζομαι (=ὀμιλῶ μετὰ χάριτος, ἀστειότητος), μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ χαρίεις. Ρημ. παρ. *χαριεντισμός*.

χαρίζομαι (=κάννω χάριν, δωροῦμαι, εὐχαριστῶ), παρ. *ἐχαριζόμεν*, μέσ. μέλλ. *χαριοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐχαρισάμην*, παρ. *κεχαρίσμαι* ἢ *κεχαρισμένος εἰμί*, ὑπερσ. *ἐκεχαρίσμην* ἢ *κεχαρισμένος ἦν*, τετελ. μέλλ. *κεχαρισμένος ἔσομαι*.

Ἐκ τοῦ χάρις (ὄπερ ἐκ τοῦ χαίρω). Θέμ. *χαριτ-ι-ομαι*, *χαρίζομαι*. Τὸ ἐνεργ. *χαρίζω* εἶναι μτγν., ὡς καὶ ὁ μέσ. μέλλ. *χαρίσομαι*. ὁ παθ. μέλλ. *χαρισθήσομαι* καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἐχαρίσθην*. Τὸ ρῆμα τοῦτο εἶναι μέσον ἀποθ. Ρημ. παρ. *χάρισμα*, *χαρισμός*, *εὐχάριστος*, *ἀχάριστος*, *χαριστήριος*, *χαριστέον*.

χάσκω (=ἀνοίγω τὸ στόμα), παρ. *ἐχασκον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. *χανοῦμαι*, ἀόρ. β' *ἐχανον*, παρ. *κέχηνα*, ὑπερσ. *ἐκέχηνεν*.

Θέμ. *χεν-*, ἐξ οὗ *χαν-*, ἐξ οὗ *χεν-*, ἐξ οὗ *χα-* καὶ προσθήκη τοῦ προσφ. *σκ* *χάσκ-*. Ἐκ τοῦ ἀορ. *ἐχανον* προήλθεν ὁ μτγν. τύπος *χαίνω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει ὡς *ὑποχαίνω*=*χάσκω* ὀλίγον.

χασμάομαι - ὄομαι (=χασμουρίζομαι), [παρ. *ἐχασμώμην*], μέλλ. *χασμήσομαι*.

Ἐκ τοῦ χάσμη=χασμούρημα. Ρημ. παρ. [*χάσμησις*, *χάσμημα*].

χειμάζω (=διαχειμάζω), παρ. *ἐχειμάζον*, μέλλ. *χειμάσω*, ἀόρ. *ἐχειμάσα*, [παρ. *κεχειμάκα*, ὑπερσ. *ἐκεχειμάκειν*]. Παθ. *χειμάζομαι*, (=ταλαιπωροῦμαι ἐπὶ κακοκαιρίας), παρ. *ἐχειμάζομην*, μέλλ. *χειμασθήσομαι*, ἀόρ. *ἐχειμάσθην*, [παρ. *κεχειμάσμαι*, ὑπερσ. *ἐκεχειμάσμην*].

Ἐκ τοῦ χεῖμα-χειμών (ὄπερ ἐκ τοῦ χέω). Θέμ. ἀναλογ. *χειμάδ-ι-ω*, *χειμάζω*. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων, εὐρίσκεται δὲ καὶ ἀπροσώπως: *χειμάζει*=*χειμῶνα* *κάννει* (ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Ποσειδῶν). Ρημ. παρ. *χειμασις*, *χειμαστρον*, *χειμάδιον*.

χειρονομέω - ὠ (=κάννω χειρονομίας), παρ. *ἐχειρονόμουν*. Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *χειρονόμος*, ὄπερ ἐκ τοῦ *χειρ* καὶ *νόμος*.

χειρούομαι - οὔομαι (=ὑποτάσσω, καταβάλλω διὰ τῶν χειρῶν), παρ. *ἐχειρούομην*, μέσ. μέλλ. *χειρώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐχειρω-*

σάμην, παθ. μέλλ. χειρωθήτομαι, παθ. άόρ. *εχειρωθήην*, παρακ. *κεχειρωμαι*, τετελ. μέλλ. *κεχειρώσομαι*.

Έκ του *χείρ*. Το ρήμα τούτο είναι μέσον άποθ. ενεργ. διαθ. Το ενεργ. *χειρώω*—*ω* είναι ποιητ. και μτγν. Ρημ. παράγ. *χειρώσεις*, *χειρωτικός*.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΕΩ—Ω (=έκλέγω δι' άννψώσεως τής χειρός), παρατ. *εχειροτόνουν*, μέλλ. *χειροτονήσω*, άόρ. *εχειροτόνησα*, παρακ. *κεχειροτόνηκα*. Παθ. *χειροτονοῦμαι*, άόρ. *εχειροτονήθην*, παρακ. *κεχειροτόνημαι*, ύπερσ. *εκεχειροτονήμην*.

Παρασύνθετον εκ του ποιητ. *χειρότονος* (όπερ εκ του *χείρ* και *τείνω*). Το ρήμα τούτου άπαντιῶ και έν συνθέσει μετά προθέσεων. Ρημ. παράγ. *χειροτονητός*.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΩ—Ω (=έκτελῶ τι διά τής χειρός, έκτελῶ έγχειρησιν), παρατ. *εχειροούργουν*, άόρ. *εχειροούργησα*. Παθ. μόνον ό ύπερσ. κατά γ' έν. πρ. *εκεχειρούργητο*.

Έκ του *χειρουργός* (μτγν.), όπερ εκ του *χείρ* και *εργον*. Ρημ. παράγ. *χειρούρημα*.

—**ΧΕΩ** (=χύνω), παρατ. —*εχεον*, μέλλ. —*χέω*, άόρ. —*εχεα*, [παρακ. *κέχυνκα*, ύπερσ. *εκεχύκειν*]. Μέσ. και παθ. *χέομαι*, παρατ. —*εχεόμην*, μέσ. μέλλ. —*χέομαι*, μέσ. άόρ. —*εχεάμην*, παθ. μέλλ. —*χυθήσομαι*, παθ. άόρ. —*εχύθην*, παρικ. —*κέχυμαι*, ύπερσ. —*εκεχύμην*.

Θέμ. χεF-, οῦ τό F μεταξύ φωνήεντων άποβάλλεται, πρό δε συμφώνου γίνεται υ' χευ-, εκ τούτου δε κατά συστολήν χυ-, οῦ τό υ είναι βραχύ πρό των από μ και θ καταλήξεων. Το ρήμα τούτο παρ' Αττικοίς άπαντιῶ έν συνθέσει. Ο ενεργ. και ό μέσος μέλλων και άόρ. σχηματίζονται άνευ του χρονικού χαρακτιήρος σ. Οί μέλλοντες οῦτοι διακρίνονται του ένεστ. εκ τής έννοίας. Ο ενεργ. μέλλων άπαντιῶ μόνον κατά γ' έν. πρ. Ρημ. παράγ. *χοή*, *χοῦς*, *χύσις*, *χυλός*, *χυμός*, *χεῦμα*, *χειμών*, *χύτρα*, *χύθην*, *χυτός*, [*χῦμα*].

ΧΗΡΕΥΩ (=είμαι χήρος), παρατ. *εχήρευον*, άόρ. *εχήρευσα*. Έκ του *χῆρος* (ποιητ. και μτγν.) Ρημ. παράγ. *χηρεία*.

ΧΛΕΥΑΖΩ (=περιπαίζω), παρατ. *εχλεύαζον*, άόρ. —*εχλεύασα*, παρακ. *κεχλεύασα*.

Έκ του *χλεύη* (ποιητ. και μτγν.). Το ρήμα τούτο άπαντιῶ και έν συνθέσει μετά προθέσεων. Ρημ. παράγ. *χλευασμός*, *χλευασία*.

ΧΟΡΕΥΩ, παρατ. *εχόρευον*, μέλλ. *χορεύσω*, άόρ. *εχόρευσα*, παρακ. *κεχόρευκα*, ύπερσ. *εκεχορεύκειν*. Παθ. μόνον ό άόρ. *εχορεύθην*.

Ἐκ τοῦ χορός (ὄπερ ἐκ τοῦ χεῖρ). Ρημ. παράγ. χορεία, χόρευμα, χορευτής, χορευτικός, χορευτός, ἀχόρευτος.

χορηγέω—ὤ (=εἶμαι χορηγός, ἔξοδεύω πρὸς καταρτιστιῶν καὶ ἐκγύμνασιν χοροῦ), παρατ. ἐχορήγουν, μέλλ. χορηγήσω, ἀόρ. ἐχορήγησα, παρακ. κεχορήγηκα. Μέσ. καὶ παθ. χορηγοῦμαι, μόνον κατ' ἔνεστ.

Ἐκ τοῦ χορηγός (ὄπερ ἐκ τοῦ χορός καὶ ἄγω). Εὐρίσκεται καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. χορηγεῖον.

χοριμετίζω (=ἱκβάλλω φωνήν—ἐπὶ ἵττων), μόνον κατ' ἔνεστ. Θέμ. χοριμετ-. Ρημ. παράγ. [χοριμέτισμα, χοριμετισμός].

χρῆ ἢ χρεών ἐστι (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει), ἀπρόσωπον (ὑποτ. χρῆ ἢ χρεών ἦ, εὐκτ. χρεΐη ἢ χρεών εἶη, προστ. χρεῶν ἔστω, ἀπαρ. χρῆναι ἢ χρεῶν εἶναι, μετοχ. χρεῶν), παρατ. ἐχρῆν ἢ χρῆν, μέλλ. —χρήσει, ἀόρ. —ἐχρησε.

Τὸ χρῆ (=ἀνάγκη, χρεΐα) εἶναι κυρίως οὐσιαστ. ἄκλιτον. Εἰς τὴν ὀριστ. παρελείφθη τὸ ἐστὶ καὶ ἔλαβε τοῦτο τύπον ρήμ., εἰς δὲ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις τὸ ἀπαρ. καὶ τὴν μετοχ. συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ. Τὸ χρεῶν=τὸ κεραιόμενον.

χρηίζω (=ἔχω ἀνάγκην), παρατ. ἐχρηίζον.

Θέμ. χρηιδ-ι-ω, χρηίζω (ἐκ τοῦ ἰων. χρήη=χρεΐα).

χρηματίζω (=τιζήτω, διαπραγματεύομαι), παρατ. ἐχρηματίζον, μέλλ. χρηματιῶ, ἀόρ. ἐχρημάτισα, παρακ. κεχρημάτισα, ὑπερσ. ἐκεχρηματίκειν. Μέσ. χρηματίζομαι, παρατ. ἐχρηματίζομην, μέλλ. χρηματιοῦμαι, ἀόρ. ἐχρηματισάμην, παρακ. κεχρηματίσμαι, ὑπερσ. ἐκεχρηματίσμην.

Ἐκ τοῦ χρῆμα. Θέμ. ἀναλογ. χρηματιδ-ι-ω, χρηματίζω. Τὸ ἐνεργ. χρηματίζω=πράττω, ἐνεργῶ (χρησιμοποιεῖται ἐπὶ πρέσβων, στρατηγῶν. βασιλέων κλπ.). Τὸ μέσ. χρηματίζομαι=πορίζομαι χρήματα ἐξ ὑποθέσεων ἐμπορικῶν, κερδαίνω, κερδοσκοπῶ. Ρημ. παράγ. χρημάτις, χρηματισμός, χρηματιστής, χρηματιστικός, χρηματιστέον.

χρηόμην—ὤμην (=μεταχειρίζομαι), παρατ. ἐχρώμην, μέσ. μέλλ. χρῆσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην, παρακ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρημήην.

Θέμ. χρη-ομαι, χρῶμαι. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τῆς κατά. Ὁ παθ. ἀόρ. καὶ τὰ εἰς -τος ρηματικά προσλαμβάνουν εἰς τὸ θέμα σ. Ρημ. παράγ. χρῆσις, χρῆμα, χρηστός χρηστέον.

[**χρήω—ὤ**] (=δίδοω χρησμόν), παρατ. ἐχρων, [μέλλ. χρήσω], ἀόρ.

ἐχρησα, [παρ. κέχρηκα, ὑπερσ. ἐκεχρήκειν]. Μέσ. χρῶμαι (=ζητῶ χρησμόν), παρ. ἐχρώμην, μέσ. μέλλ. χρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐχρησάμην, παθ. ἄορ. ἐχρήσθην, παρ. κέχρημαι καὶ κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήσθην καὶ ἐκεχρήμην.

Θέμ. χρῆ-. Συναιρεῖται κατὰ τὸ ζῶ, χρῶμαι κλπ. Ὁ μέσ. ἐνεστ. ἀπαντ. μόνον κατὰ μετοχ. χρώμενος. Ρημ. παρ. γ. χρησμός, χρήστης, χρηστικός, χρηστήριον, πυνθόχρηστος.

χρίω (=λείφω), [παρ. ἔχριον, μέλλ. χρίσω, ἄορ. ἔχρισα, παρ. κέχρικα, ὑπερσ. ἐκεχρίκειν]. Μέσ. καὶ παθ. κρίομαι, παρ. ἐχρίομην [μέσ. μέλλ. κρίσομαι, παθ. μέλλ. κρίσθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἐχρίσθην], μέσ. ἄορ. ἐκρίσάμην, παρ. κέκριμαι [καὶ κέκριμαι], ὑπερσ. ἐκεκρίμην [καὶ ἐκεκρίσθην].

Θέμ. κρίσ-, οὗ τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται. Τὸ θεματικὸν φωνῆεν εἶναι μακρόν. Ὁ ἐνεστ. κρίω παρ' Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετος. Ρημ. παρ. γ. κρίσις, κρίμα [κρίσμα], κρίστης, κρίστος (καὶ Χριστός).

[χρυσῶ—ῶ] (=χρυσῶνω), [ἄορ. ἐχρύσασα]. Παθ. παρ. κερύσσομαι.

Ἐκ τοῦ χρυσός. Ρημ. παρ. γ. χρύσωμα.

χωλᾶίνω (=εἶμαι χωλός), μόνον κατ' ἐνεστ.

Ἐκ τοῦ χωλός (ὄπερ ἐκ τοῦ χαλάω). Θέμ. ἀναλογ. χωλάν-σ, χωλαίνω. Ρημ. παρ. γ. χώλανσις.

χωλεύω (=εἶμαι χωλό), ἄορ. ἐχώλευσα. Παθ. χωλεύομαι, παρ. κερύλευμαι.

Ἐκ τοῦ χωλός. Ρημ. παρ. γ. χωλείς, χώλευμα.

[χώννυμι καὶ χωνύω] καὶ χῶ—ῶ (παρ' Ἀττικοῖς=φράσσω ἢ σκεπάζω μετὰ χῶμα, χώνω), παρ. ἔχουν [καὶ ἐχώννυμι καὶ ἐχώννυον], μέλλ. χῶσω, ἄορ. ἔχουσα, παρ. κέχουκα, ὑπερσ. ἐκεχόκειν. Παθ. —χοῦμαι [καὶ χώννυμαι], παρ. ἐχούμην, μέλλ. χῶσθῆσομαι, ἄορ. ἐχῶσθην, παρ. κέχουσαι, ὑπερσ. ἐκεχόσθην.

Θέμ. χωσ-(νυμι, χώννυμι) καὶ χο- (ἐκ τοῦ χῶος-χοῦς). Ὁ ἐνεστ. χῶω ἀπαντᾷ μόνον κατὰ γ' ἐν. πρ. ὄριστ. προσχοῖ καὶ ἀπαρ. χοῦν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παρ. γ. χῶσις, χῶμα, χωστός, χωστέον.

χωρέω—ῶ (=περιλαμβάνω, προχωρῶ, ὑπερχωρῶ), παρ. ἐχώρου, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημ. χωρήσομαι καὶ ἐνεργ. (σπαν.) χωρήσω, ἄορ. ἐχώρησα, παρ. κέχωρηκα, ὑπερσ. —ἐκεχωρήκειν. Παθ. [συγχωροῦμαι], παρ. συνεχωρούμην, μέλλ. συγχωρηθήσομαι, ἄορ. συνεχωρήθην, παρ. συγκεχώρημαι, ὑπερσ. συνεκεχωρήμην.

Ἐκ τοῦ *χώρος*. Θέμ. ἀναλογ. χωρέσ-ω, χωρέσῃς, χωρῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ σύνθετον μετὰ διαφορῶν προθέσεων, ἐν τῇ παθ. δὲ πάντοτε μετὰ τῆς σύν. Τὰ ἐγχωρεῖ, συγχωρεῖ, προχωρεῖ εἶναι ἀπρόσωπα. Ρημ. παράγ. —χώρησις. —χώρημα, —χωρησῆς, —χωρητέον.

χωρίζω (=διανοιραῖζω, ἀπομακρύνω, ξεχωρίζω), παρατ. ἐχώριζον, μέλλ. χωρίσω. [καὶ χωριῶ], ἄορ. ἐχώρισα, [παρακ. κεχώρικα, ὑπερσ. ἐκεχωρίκειν]. Μέσ. καὶ παθ. χωρίζομαι, παρατ. ἐχωρίζομην, παθ. μέλλ. χωρισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ μέ. σημ. ἐχωρίσθην, παρακ. κεχώρισμαι, ὑπερσ. ἐκεχωρίσκη.

Ἐκ τοῦ *χωρεῖς*. Θέμ. ἀναλογ. χωρίδ-η-ω, χωρίζω. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. χῶρησις, χῶρημα, χωρεσμός, χωριστός (ἀχώριστος), χωριστέον.

Ψ

[ψάλλω] (=δονῶ ἔγχορδον ὄργανον διὰ τῶν δακτύλων, ὕμνῶ), παρατ. ἔψαλλον, μέλλ. ψαλῶ, ἄορ. ἐψηλα (κατ' ἀπαρέμφ. ψηλα), παρακ. ἐψαλκα, ὑπερσ. ἐψάλκειν. Παθ. ψάλλομαι, παρατ. ἐψαλλόμην, παρακ. ἔψαλμαι.

Θέμ. ψαλ- (ἐκ τοῦ ψῆω ῶ) καὶ προσθήκη τοῦ προσφ. ἰψάλ-η-ω, ψάλλω. Ρημ. παράγ. [ψαλμός, ψάλτης, ψαλτήριον, ψαλτός].

ψεύω (=ἐγγίζω, ψηλαφῶ), παρατ. ἔψαυον, μέλλ. ψεύσω, ἄορ. ἔψαυσα, παρακ. ἔψαυκα, ὑπερσ. ἐψαύκειν. Μέσ. καὶ παθ. ψεύομαι, παθ. ἄορ. ἐψαύσθην, παρακ. ἔψαυσμαι.

Θέμ. (ψα-F) ψαυ-. Ρημ. παράγ. ψαῦσις, ψαῦσμα, ψαυστός, ψαυστέον.

ψέγω (=κατακρίνω, μέφομαι, κατηγορῶ), παρατ. ἔψεγον, μέλλ. ψέξω, ἄορ. ἔψεξα. Παθ. ψέγομαι, παρατ. ἐψεγόμην, μέλλ. ψεχθήσομαι, ἄορ. α' ἐψέχθην καὶ β' ἐψέγην, παρακ. ἐψεγμαί, ὑπερσ. ἐψέγημην.

Θέμ. ψεγ-. Ρημ. παράγ. ψόγος, ψέκτης, ψεκτός, ψεκτέος, ψεκτέον.

[ψεύδω] (=ἀπατῶ, ἀποδεικνύω ψευδές), παρατ. ἔψευδον, μέλλ. ψεύσω καὶ (δωρ.) ψευσῶ, ἄορ. ἔψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (=λέγω ψεύδη, πλανῶμαι), παρατ. ἐψευδόμην, μέσ. μέλλ. ψεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐψευσόμην, [παθ. μέλλ. μέ. μέσ. σημ. ψευσθήσομαι], παθ. ἄορ. καὶ ὧς μέσ. ἐψεύσθην, παρακ. ἔψευσμαί, ὑπερσ. ἐψεύσμην καὶ ἐψευσμένος ἦν, τετέλ. μέλλ. ἐψευσμένος ἔσομαι [καὶ ἐψεύσομαι].

Θέμ. ψευδ-. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. ψεῦδος, ψευδής, ψεῦσμα, ψεύστης, ἀδιάψευστος.

Ψηλαφάω—ω (=πασπατεύω, ἐρευνῶ διὰ τῆς ἀφῆς) ἄορ.—
ἐψηλάφησα. Παθ. ψηλαφῶμαι.

Θέμ. ψηλαφα- (ἐκ τοῦ ψῆω-ω καὶ ἀφή). Ρημ. παράγ. *ψηλάφημα*, [*ψηλάφησις*, *ψηλαφητός*].

Ψηφίζω, παρ^ο Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον, παρατ.—*ἐψηφίζον*, μέλλ.—*ψηφισῶ*, ἄορ.—*ἐψηφισα*, παρακ.—*ἐψηφικα*, ὑπερσ.—*ἐψηφίσκειν* ἢ *ἐψηφικῶς ἦν*. Μέσ. καὶ παθ. (σπαν.) *ψηφίζομαι*, παρατ. *ἐψηφίζομην*, μέσ. μέλλ. *ψηφισοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐψηφισάμην*, παθ. μέλλ. *ψηφισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐψηφισθην*, παρακ. *ἐψηφισμαι*, ὑπερσ. *ἐψηφίσμην*, τετελ. μέλλ. *ἐψηφισμένος ἔσομαι*.

Ἐκ τοῦ *ψῆφος* (=βότσαλο χρησιμοποιοούμενον κατὰ τὰς ψηφοφορίας), ὅπερ ἐκ τοῦ ψῆω-ω. Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἰδίᾳ ὡς ἐπιψηφίζω=θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων. Θέμ. ἀναλογ. ψηφιδ-ι-ω, ψηφίζω. Ρημ. παράγ. —*ψηφισις*, *ψηφισμα*, *ψηφισμός*, *ψηφιστής*, *ψηφιστέον*.

Ψήχω (=ψύω, τρίβω), παρατ. *ἐψηχον*, μέλλ. *ψήξω*, ἄορ. *ἐψηξα*. Παθ. *ψήχομαι*.

Θέμ. ψηχ- (ἐκ τοῦ ψῆω-ω). Ρημ. παράγ. *ψηῆξις*, *ψηγμα*, *ψήκτρα*, *ψηκτός*.

Ψῆω—ω (=ψηλαφῶ, τρίβω), παρατ. *ἐψων*, μέλλ. *ψήσω*, ἄορ. *ἐψησα*. Μέσ. καὶ παθ.—*ψῶμαι*, παρατ.—*ἐψώμην*, μέσ. μέλλ.—*ψήσομαι*, μέσ. ἄορ.—*ἐψησάμην* (ποιητ.), παθ. ἄορ. *ἐψήθην* ἢ *ἐψησθην* ἢ *ἐψηθήθην*, παρακ. *ἐψηγμαι* ἢ *ἐψησμαι* ἢ *ἐψημαι*, ὑπερσ. *ἐψηγμην* ἢ *ἐψησμην* ἢ *ἐψημην*.

Θέμ. ψη-, συναιρούμενον κατὰ τὸ ζῆω-ω. Τὸ μέσ. καὶ παθ. ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἀπό: ἀποψῶμαι=σπογγίζομαι. Ρημ. παράγ. *ψηφος*.

Ψιθυρίζω (=διμιλῶ χαμηλοφώνως), ἄορ. *ἐψιθύρισα*.

Ἐκ τοῦ *ψιθύρος* (ποιητ.). Θέμ. ἀναλογ. ψιθυρίδ-ι-ω, ψιθυρίζω. Ρημ. παράγ. *ψιθύρισμα*, *ψιθυρισμός*, *ψιθυριστής*.

Ψιλῶ—ω (=ἀπογυμνῶνω, ἀποτριχῶνω), μέλλ. *ψιλώσω*, ἄορ. *ἐψιλῶσα*. Παθ. *ψιλοῦμαι*, παρατ. *ἐψιλούμην*, παθ. ἄορ. *ἐψιλώθην*, παρακ. *ἐψίλωμαι*.

Ἐκ τοῦ *ψιλός*=γυμνός.

Ψικιασιδῶ—ω (=φκιασιδῶνω), παρ^ο Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. παρακ. *ἐψικιασίδωμαι*.

Ἐκ τοῦ *ψικιασιδιον* (=φκιασιδι).

Ψοφῆω—ω (=κάμνῶ ψῆφον, μικρὸν κρότον), παρατ. *ἐψόφουν*.

Ἐκ τοῦ *ψόφος* (=θόρυβος, μικρὸς κρότος).

Ψυχαγωγέω—ὤ (=θέλω, διασκεδάζω), ἀόρ. *ἐψυχαγωγῆσα*. Μέσ. καὶ παθ. *ψυχαγωοῦμαι*, μέσ. μέλλ. *ψυχαγωγήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐψυχαγωγήθη*.

Παρασύνθετον ἐκ τοῦ *ψυχαγωγός* (ποιητ. καὶ μτγν.), ὅπερ ἐκ τοῦ *ψυχή* καὶ ἄγω. Τὸ *ψυχαγωγέω* σημαίνει καὶ ἀνακαλῶ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, ἐλκύνω τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, ἐξαπατῶ.

Ψύχω =(στεγνώνω, ψυχοαίνω), παρ. *ἐψυχον*, μέλλ. *ψύξω*, ἀόρ. *ἐψυξα*, [παρ. *ἐψυκα*, ὑπερσ. *ἐψύκειν*]. Παιθ. *ψύχομαι*, παρ. *ἐψυχόμην*, παιθ. μέλλ. α' *ψυχήσομαι* [καὶ β' *ψυγήσομαι*], παθ. ἀόρ. α' *ἐψύχθη* [καὶ β' *ἐψύγη*] καὶ *ἐψύχην*, παρ. *ἐψυγμαι*, ὑπερσ. *ἐψύγμην*.

Θέμ. *ψυχ-*, οὗ τὸ εἶναι μακρόν. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐκ συνθέσει μετὰ προθέσεων. Ρημ. παράγ. *ψυχή*, *ψῦξις*, *ψῦχος*, *ψύγμα*, *ψυκτήρ*, *ψυκτός*, *ψυκτέος*.

Ω

ὠδίνω (=ἔχω πόνους τοκετοῦ, γεννῶ), μόνον κατ' ἔνεσι.

Ἐκ τοῦ *ὠδίνω* (παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατὰ πληθ.) =πόνος τοκετοῦ, ὀδύνη δορμεῖα. Τὸ *ὠδίνω* ἔχει τὸ θεματ. φωνῆεν ἰ μακρόν.

ὠθέω—ὤ (=σπρώχνω, ἀπορῶ, ἀποδιώκω), παρ. *ἐώθον*, μέλλ. *ῶσω*, ἀόρ. *ἔωσα*. Μέσ. καὶ παθ. *ὠθοῦμαι*, παρ. *ἐωθούμην*, μέσ. μέλλ. —*ῶσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔωσάμην*, παθ. μέλλ. *ὠσθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔωσθη*, παρ. *ἔωσμαι*, ὑπερσ. *ἔωσμην*.

Θέμ. *ὠθ-* (Fωθ-) καὶ *ὠθε-*. Τὸ ρῆμα τοῦτο λαμβάνει συλλαβικὴν ἀξίησιν ε, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F, ὅπαντι δ' ἐν συνθέσει μετὰ πλείστων προθέσεων. Ρημ. παράγ. *ὠθησις*, *ὠθημα*, *ἄπωσις*, *ὠθισμός*, *ὠσμός*, *ὠστός*, *ὠστικός*, *ὠστέος*, *ὠθίζω* (θαμιστ.).

ὠπριάμην—ὠπριάμην (=ἀγοράζω, μισθώνω), παρ. *ἐωνούμην*, μέσ. μέλλ. *ὠνήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπριάμην* (ὑποτ. πρίωμαι, εὐκτ. πριάμην, [προστ. πρίω—πριάσθω], ἀπαρ. πριάσθαι, μετοχ. πριάμενος), παιθ. ἀόρ. *ἐωνήθη*, παρ. *ἔωνημαι*, ὑπερσ. *ἔωνήμην* καὶ *ἔωνημέρος ἦν*.

Θέμ. Fωνε-. Αὐξάνεται κατὰ τὸ ὠθῶ. ἅπαν ῶ δ' ἐν συνθέσει μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἀόρ. *ἐπριάμην* σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς μι. ἐν δὲ τῷ ἔνεσι. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζεται κατὰ τὰ εἰς ω βαρύτερα. Ρημ. παράγ. *ὠνή*, *ὠνησις*, *ὠνιον*, *ὠνημα*, *ὠνητός*, *ὠνητής*, *ὠνητέος*.

ὠτακουστέω—ὤ (=ἀκούω κρυφίως), μόνον κατ' ἔνεσι.

Ἐκ τοῦ *ὠτακουστής* (μτγν.).

ὠφελέω—ὦ (=παρέχω ὠφέλειαν, βοηθῶ), παρατ. ὠφέλουγ, μέλλ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφέλῃσα, παρακ. ὠφέλῃκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Μέσ. καὶ παθ. ὠφελούμαι, παρατ. ὠφελούμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλλ. ὠφεληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠφελήθηγ, παρακ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην, τετελ. μέλλ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ἐκ τοῦ [ὠφελής]. Θέμ. ἀναλογ. ὠφελές-ω, ὠφελέω, ὠφελῶ. Τὸ ρῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων σύν, ἀντί, ἐπί. Ρημ. παθ. ὠφέλεια καὶ ὠφελία, ὠφέλημα, ὠφέλιμος, ὠφέλις, ἀνωφελής, ἀεωφέλῃτος, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἄηρ (ὁ), γεν. τοῦ ἄερος, δοτ. τῷ ἄερι, αἰτ. τὸν ἄερα, κλ. ὦ ἄηρ. Πληθ. αἰτ. τοὺς ἄερας.

Ἄθως (ὁ), γεν. τοῦ Ἄθω, δοτ. τῷ Ἄθω, αἰτ. τὸν Ἄθω, κλητ. ὦ Ἄθως.

Ἄιθῆρ (ὁ), κατὰ τὸ ἄηρ.

Ἄλεξᾶς (ὁ), γεν. τοῦ Ἄλεξᾶ, δοτ. τῷ Ἄλεξᾶ, αἰτ. τὸν Ἄλεξᾶν, κλ. ὦ Ἄλεξᾶ.

Ἄλς (ἡ) = ἡ θάλασσα, ποιητ., παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατὰ πληθ. καὶ ἄρσ. γέν. οἱ ἄλεις (= τὸ ἁλάτι), γεν. τῶν ἁλῶν, δοτ. τοῖς ἁλσί, αἰτ. τοὺς ἄλας, κλητ. ὦ ἄλεις.

Ἄλως (ἡ) = τὸ ἁλώνι, κατὰ τὴν ἄττικὴν β' κλίσιν. Παρὰ μτγν. ὅμως καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἄλως, ἄλωνος κλπ.

Ἄμνός (ὁ), κατὰ τὴν β', ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γ' τοῦ ἄρνός, δοτ. τῷ ἄρνί, αἰτ. τὸν ἄρνα, κλητ. ὦ ἄμνέ. Πληθ. ὄνομ. οἱ ἄρνες, γεν. τῶν ἄρνῶν, δοτ. τοῖς ἄρνάσι, αἰτ. τοὺς ἄρνας, κλητ. ὦ ἄρνες. Ὑπάρχει καὶ ὄνομ. ἐν ὁ ἄρην.

Ἄναχχρσις (ὁ), γεν. τοῦ Ἄναχχρσιος, δοτ. τῷ Ἄναχχρσι, αἰτ. τὸν Ἄναχχρσιν, κλητ. ὦ Ἄναχχρσι.

Ἄπόλλων (ὁ), γεν. τοῦ Ἄπόλλωνος, δοτ. τῷ Ἄπόλλωνι, αἰτ. τὸν Ἄπόλλωνα καὶ Ἄπόλλω, κλητ. ὦ Ἄπολλον.

Ἄρης (ὁ), γεν. τοῦ Ἄρεως, δοτ. τῷ Ἄρει, αἰτ. τὸν Ἄρη καὶ Ἄρην, κλητ. ὦ Ἄρης καὶ Ἄρες καὶ Ἄρες.

Ἄριοβαρζάνης (ὁ), γεν. τοῦ Ἄριοβαρζάνου καὶ Ἄριοβαρζάνου, δοτ. τῷ Ἄριοβαρζάνει καὶ Ἄριοβαρζάνη, αἰτ. τὸν Ἄριοβαρζάνην.

Ἄστῆρ (ὁ), γεν. τοῦ ἀστέρος κλπ. ὁμαλῶς, πληθ' τῆς δοτ. τοῦ πληθ. ἀστράσιν.

Ἄστυίγης (ὁ), γεν. τοῦ Ἄστυάγους, δοτ. τῷ Ἄστυάγει, αἰτ. τὸν Ἄστυάγην.

Ἄφουτις (ἡ) γεν. τῆς Ἀφύτιος, δοτ. τῇ Ἀφύτι, αἰτ. τὴν Ἀφουτιν.

Βλάβη (ἡ), ἀπαντᾷ ὡς θηλ. καὶ ὡς σιγμώληκτον οὐδ. τὸ βλάβος.

βορρᾶς (ὁ), γεν. τοῦ βορρᾶ, δοτ. τῷ βορρᾶ, αἰτ. τὸν βορρᾶν καὶ ὁ βορέας, γεν. τοῦ βορέου κλπ.

βράγχος (ὁ) = τὸ βράχνιασμα, ἀπαντᾷ ὡς ἄρσ. καὶ ὡς οὐδ. σιγμώληκτον (μτγν.) τὸ βράγχος.

Γαστήρ (ἡ), ἡ κοιλία, γεν. τῆς γαστρός, δοτ. τῇ γαστρί, αἰτ. τὴν γαστέρα, κλ. ὦ γαστήρ. Πληθ. ὄνομ. αἱ γαστέρες, γεν. τῶν γαστέρων, δοτ. ταῖς γαστράσι, αἰτ. τὰς γαστέρας, κλητ. ὦ γαστέρες.

γῆ (ἡ) γέα—, γεν. τῆς γῆς, δοτ. τῇ γῆ, αἰτ. τὴν γῆν, κλ. ὦ γῆ. Μόνον καθ' ἐνικόν. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ ὡς γαῖα, γαίαις κλπ.

Γνώσις (ὁ), γεν. τοῦ Γνώσιος, δοτ. τῷ Γνώσι, αἰτ. τὸν Γνώσιν.

Γόαξις (ὁ), γεν. τοῦ Γόαξις, δοτ. τῷ Γόαξι, αἰτ. τὸν Γόαξιν.

γόονυ (τὸ), γεν. τοῦ γόνατος, δοτ. τῷ γόνατι, αἰτ. τὸ γόνυ, κλ. ὦ γόνυ. Πληθ. ὄνομ. τὰ γόνατα, γεν. τῶν γονάτων, δοτ. τοῖς γόνασι, αἰτ. τὰ γόνατα, κλ. ὦ γόνατα.

Γοργῶ (ἡ), γεν. τῆς Γοργοῦς, δοτ. τῇ Γοργοῖ, αἰτ. τὴν Γοργῶ, κλ. ὦ Γοργοῖ, καὶ : ὄνομ. ἡ Γοργών, γεν. τῆς Γοργόνας, δοτ. τῇ Γοργόνι, αἰτ. τὴν Γοργόνα.

γυνή (ἡ), γεν. τῆς γυναικός, δοτ. τῇ γυναικί, αἰτ. τὴν γυναῖκα, κλ. ὦ γύναι. Πληθ. ὄνομ. αἱ γυναῖκες, γεν. τῶν γυναικῶν, δοτ. ταῖς γυναῖξι, αἰτ. τὰς γυναῖκας, κλ. ὦ γυναῖκες.

Δαῖς = εὐωχία, θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δεῖπνον, παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατ' αἰτ. ἐν. τὴν δαῖτα καὶ αἰτ. πληθ. τὰς δαίτας.

δάς (ἡ), γεν. τῆς δαδός, δοτ. τῇ δαδί, αἰτ. τὴν δᾶδα, κλ. ὦ δάς. Πληθ. ὄνομ. αἱ δᾶδες, γεν. τῶν δάδων, δοτ. ταῖς δασί, αἰτ. τὰς δᾶδας, κλ. ὦ δᾶδες.

δάκρυον (τό), ὁμαλῶς κατὰ τὴν β' κλίσιν, ἀλλ' ἐν τῇ δοτ. τοῦ πληθ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος δάκρυσιν.

δάμαρο (ἡ) = ἡ σύζυγος, παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ δοτ. ἐν. τῆ δάμαρτι καὶ ἡ αἰτ. ἐν. τὴν δάμαρτα.

δάπις (ἡ) = ὁ τάπις, γεν. τῆς δάπιδος, δοτ. τῆ δάπιδι, αἰτ. τὴν δάπιν. Πληθ. ὄνομ. αἱ δάπιδες, γεν. τῶν δαπίδων, δοτ. ταῖς δάπισι, αἰτ. τὰς δάπιδας, κλητ. ὦ δάπιδες.

δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ), γεν. τοῦ δεῖνος, δοτ. τῷ δεῖνι, αἰτ. τὸν δεῖνα. Πληθ. οἱ δεῖνες, γεν. τῶν δεῖνων, αἰτ. τοὺς δεῖνας. Ἐνίοτε ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἄκλιτον.

δέλεαρ (τὸ) = δόλωμα, ἀπάτη, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐν. τὸ δέλεαρ καὶ πληθ. τὰ δελέατα.

δέενδρον (τὸ), ὁμαλῶς κατὰ τὴν β' κλίσειν, πληθ. τῆς δοτ. τοῦ πληθ., ἔνθα ἀπαντᾷ καὶ ὁ τύπος τοῖς δένδρεσι.

δεσμὸς (ὁ), ὁμαλῶς κατὰ τὴν β' κλίσειν. Ἐν τῷ πληθ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς οὐδ. γένους: οἱ δεσμοὶ (= σύνδεσις) καὶ τὰ δεσμὰ (= τὰ σχοινία, δι' ὧν δεσμεύεται τις).

Δήμητρο (ἡ), γεν. τῆς Δήμητρος, δοτ. τῆ Δήμητρι, αἰτ. τὴν Δήμητρα, κλητ. ὦ Δήμητερ.

Διονῶς (ὁ), γεν. τοῦ Διονῶ, δοτ. τῷ Διονῶ, αἰτ. τὸν Διονῶν, κλητ. ὦ Διονῶ.

Διόσκουροι (οἱ), μόνον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθ. ἀριθμόν.

δίψα (ἡ), ὁμαλῶς κατὰ τὴν α' κλίσειν. Ἀπαντᾷ ὅμως καὶ ὡς σιγμοληκτον οὐδ. τὸ δίψος, γεν. τοῦ δίψους.

δόρα (τό), γεν. τοῦ δόρατος, δοτ. τῷ δόρατι, αἰτ. τὸ δόρα, κλητ. ὦ δόρα. Πληθ. τὰ δόρατα, γεν. τῶν δοράτων, δοτ. τοῖς δόρασι, αἰτ. τὰ δόρατα, κλητ. ὦ δόρατα.

δοσμηκί (αἱ), μόνον κατὰ πληθ.

ἔαρ (τό), γεν. τοῦ ἔαρος καὶ ἤρος, δοτ. τῷ ἔαρι καὶ ἤρι, αἰτ. τὸ ἔαρ, κλητ. ὦ ἔαρ.

ἐγκηκτα (τά), μόνον κατὰ πληθ. ἀρ.

ἐγγελευς (ἡ), γεν. τῆς ἐγγέλους, δοτ. τῆ ἐγγέλνι, αἰτ. τὴν ἐγγελευν, κλητ. ὦ ἐγγελευ. Πληθ. αἱ ἐγγέλεις, γεν. τῶν ἐγγέλεων, δοτ. ταῖς ἐγγέλεσι, αἰτ. τὰς ἐγγέλεις, κλητ. ὦ ἐγγέλεις.

εἰκῶν (ἡ), γεν. τῆς εἰκότος κλητ. ὁμαλῶς, αἰτ. τὴν εἰκόνα καὶ εἰκῶ.

έντοι—χι —χ =μερικοί—αί—ά, μόνον κατά πληθ.

έσπέροχ (ή), μόνον καθ' έν. άρ.

έτησίαι (οί) =τά μελτέμια, γεν. τών έτησίων, δοτ. τοίς έτησίαις, αίτ. τούς έτησίαις.

έωζ (ή)=ή αύγή, κατά την άττ. β' κλίσειν και καθ' έν. μόνον άρ.

Ζεύς (ό), γεν. του Διός και Ζηνός, δοτ. τῷ Διί και Ζηνί, αίτ. τον Δία και Ζήνα, κλητ. ὦ Ζεῦ.

Ζήνις (ό), γεν. του Ζήμιος, δοτ. τῷ Ζήνι, αίτ. τον Ζήνιν, κλ. ὦ Ζήνι.

Ζηροθέμις (ό), γεν. του Ζηροθέμιδος, δοτ. τῷ Ζηροθέμιδι, αίτ. τον Ζηροθέμιν, κλ. ὦ Ζηροθέμι.

ζυγός (ό), όμαλῶς κατά την β' κλ. Πληθ. μόνον κατ' ούδέτ. γένος τά ζυγά, τών ζυγῶν κλπ.

Ἡπαρ (τό)=τό συκῶτι, γεν. του ἥπατος, δοτ. τῷ ἥπατι, αίτ. τό ἥπαρ, κλητ. ὦ ἥπαρ.

ἥρωζ (ό), κατά την γ' κλίσειν όμαλῶς, αλλά και κατά την άττικην β'.

ἥωζ (ή)=ή αύγή, παρ' Ἀττικοίς μόνον ή γεν. ἥοῦς και ή δοτ. ἥοϊ.

Θαλῆς (ό), γεν. του Θάλεω [Θαλοῦ και Θάλητος], δοτ. τῷ Θαλῆ [και Θάλητι], αίτ. τον Θαλῆν [και Θάλητα], κλ. ὦ Θαλῆ.

θέμις (ή), άκλιτον έν συνδέσει μετά του εἶναι' άπαντῆ και κατ' αίτ. έν. την θέμιν.

Θέμις (ή), ή θεά' γεν. τῆς Θέμιτος, αίτ. την Θέμιν, κλητ. ὦ Θέμι.

θέρος (τό), γεν. του θέρους κλπ. Ὑπάρχει και σπανιότατος πληθ. τά θέρη.

Θέσπις (ό), γεν. του Θεόσπιδος, δοτ. τῷ Θεόσπιδι, αίτ. τον Θεόσπιν, κλ. ὦ Θεόσπι.

Θέτις (ή), γεν. τῆς Θέτιδος, δοτ. τῇ Θέτιδι, αίτ. την Θέτιν, κλ. ὦ Θέτι.

θριξ (ή), γεν. τῆς θριχός, δοτ. τῇ θριχί, αίτ. την θριχα, κλ. ὦ

θριξ. Πληθ. αἱ *τριχες*, γεν. τῶν *τριχῶν*, δοτ. ταῖς *θριξί*, αἰτ. τὰς *τριχας*, κλ. ᾧ *τριχες*.

ἴρις (ἦ), γεν. τῆς *ἴριδος*, δοτ. τῇ *ἴριδι*, αἰτ. τὴν *ἴριω*, κλητ. ᾧ *ἴρι*.

ἴσις (ἦ), γεν. τῆς *ἴσιδος* (καὶ *ἴσιος*), δοτ. τῇ *ἴσι*, αἰτ. τὴν *ἴσιω*.

Κέχρ (τό) = ἡ καρδία, μόνον καθ' ἓν ὄνομα καὶ αἰτ.

Κλεόμαντις (ὄ), γεν. τοῦ *Κλεομάντιος*, δοτ. τῷ *Κλεομάντι*, αἰτ. τὸν *Κλεομάντιν*, κλ. ᾧ *Κλεόμαντι*.

κλεις (ἦ) = τὸ κλειδί, γεν. τῆς *κλειδός*, δοτ. τῇ *κλειδί*, αἰτ. τὴν *κλειῖν*, κλ. ᾧ *κλεις*. Πληθ. αἱ *κλειδες*, γεν. τῶν *κλειδῶν*, δοτ. ταῖς *κλεισί*, αἰτ. τὰς *κλειδας*, κλ. ᾧ *κλειδες*.

κνέφας (τό) = τὸ σκότος, γεν. τοῦ *κνέφους*, δοτ. τῷ *κνέφω*, αἰτ. τὸ *κνέφας*, κλ. ᾧ *κνέφας*.

κοινωνός (ὄ καὶ ἦ), κατὰ τὴν β' κλίσιν ὁμαλῶς ἔχει ἓν τούτοις καὶ τοὺς ἀκολουθίους τριτοκλίτους τύπους : οἱ καὶ αἱ *κοινῶνες*, τῶν *κοινῶνων*, τοὺς καὶ τὰς *κοινῶνας*.

Κρεύσις (ἦ), γεν. τῆς *Κρεύσιος*, δοτ. τῇ *Κρεύσι*, αἰτ. τὴν *Κρεῦσιν*, κλ. ᾧ *Κρεῦσι*.

κύων (ὄ), γεν. τοῦ *κυρός*, δοτ. τῷ *κυρί*, αἰτ. τὸν *κύνα*, κλ. ᾧ *κύον*. Πληθ. οἱ *κύνες*, γεν. τῶν *κυῶν*, δοτ. τοῖς *κυσί*, αἰτ. τοὺς *κύνας*, κλητ. ᾧ *κύνες*.

Λάμπις (ὄ), γεν. τοῦ *Λάμπιδος*, δοτ. τῷ *Λάμπιδι*, αἰτ. τὸν *Λάμπιν*, κλ. ᾧ *Λάμπι*.

λίπυ (= ἔλαιον), ἄκλιτον.

Λύσις (ὄ), γεν. τοῦ *Λύσιδος*, δοτ. τῷ *Λύσιδι*, αἰτ. τὸν *Λύσιν*, κλ. ᾧ *Λύσι*.

Μάκρυ, παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ γεν. τοῦ πληθ. τῶν *μακάρων*.

μάλη (= μασχάλη), μόνον ἢ γεν. τοῦ ἓν. ὑπὸ *μάλης*.

μάρτυς (ὄ), γεν. τοῦ *μάρτυρος*, δοτ. τῷ *μάρτυρι*, αἰτ. τὸν *μάρτυρα*, κλ. ᾧ *μάρτυς*. Πληθ. οἱ *μάρτυρες*, γεν. τῶν *μαρτύρων*, δοτ. τοῖς *μάρτυσι*, αἰτ. τοὺς *μάρτυρας*, κλ. ᾧ *μάρτυρες*.

μέλε (=φίλε), μόνον κατὰ κλητ. τοῦ ἐν. ὦ μέλε.

Μηδοσάδης (ὁ), γεν. τοῦ *Μηδοσάδου*, δοτ. τῷ *Μηδοσάδῃ*, αἰτ. τὸν *Μηδοσάδην*, κλ. ὦ *Μηδόσαδες*.

μήνις (ἡ) = ἡ ὄργη, παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ γεν. τοῦ ἐν. τῆς *μήνιος*, αἰτ. τὴν *μήνιν*.

Μίνως (ὁ), γεν. τοῦ *Μίνωος* καὶ *Μίνω*, δοτ. τῷ *Μίνω*, αἰτ. τὸν *Μίνωα* καὶ *Μίνω* καὶ *Μίνων*, κλ. ὦ *Μίνως*.

μόσσυν (ὁ) = ξυλίνη καλύβη, γεν. τοῦ *μόσσυνος*, κλπ. δοτ. πληθ. τοῖς *μοσσύνοισι* (κατὰ τινα διόρθωσιν *μοσσύνοιον*).

μύκης (ὁ) = τὸ μανιτᾶρι, κλίνεται ὡς πρωτόκλιτον καὶ ὡς τριτόκλιτον: γεν. τοῦ *μύκητος* καὶ *μύκου*, αἰτ. τὸν *μύκητα* καὶ *μύκην*, ὄνομ. τοῦ πληθ. οἱ *μύκητες* καὶ *μύκαι* κλπ.

Νάπη (ἡ) = δασώδης κοιλάς, κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν ὁμαλῶς ἄπαντᾶ καὶ ὡς οὐδ. σιγμόληζτον τριτόκλιτον: τὸ *νάπος* κλπ.

ναῦλον (τὸ) ὡς οὐδ. καὶ ὡς ἄρσ. ὁ *ναῦλος*.

ναῦς (ἡ), γεν. τῆς *νεώς*, δοτ. τῇ *νηί*, αἰτ. τὴν *ναῦν*, κλ. ὦ *ναῦ*. Πληθ. αἱ *νηες*, γεν. τῶν *νεῶν*, δοτ. ταῖς *ναοί*, αἰτ. τὰς *ναῦς*, κλ. ὦ *νηες*.

νέκταρ (τὸ) = τὸ ποτὸν τῶν Θεῶν, παρ' Ἀττικοῖς ἄπαντᾶ μόνον ἢ ὄνομ. τὸ *νέκταρ* καὶ ἡ γεν. τοῦ *νέκταρος*.

Νεκῶς (ὁ), γεν. τοῦ *Νεκῶ*, δοτ. τῶν *Νεκῶν*, κλ. ὦ *Νεκῶ*.

νήστις (ὁ καὶ ἡ), παρ' Ἀττικοῖς: *νήστις*, γεν. *νήστιδος*, δοτ. *νήστιδι*, αἰτ. *νήστιν*. Πληθ. *νήστιδες*, αἰτ. *νήστιδας* καὶ *νήστιεις*.

νώτος (ὁ) = ἡ γάχις, ἄρσ. καὶ σπανίως οὐδ. εἰς τὸν ἐν. ἄριθ. Εἰς τὸν πληθ. ἄρ. μένον οὐδ. τὰ *νώτα*, γεν. τῶν *νώτων* κλπ.

Οἰδίπους (ὁ), γεν. τοῦ *Οἰδίου*, [καὶ *Οἰδίποδος*], [δοτ. τῷ *Οἰδίποδι*], αἰτ. τὸν *Οἰδίπουν* [καὶ *Οἰδίποδα*], κλ. ὦ *Οἰδίπους* καὶ *Οἰδίπου*. Πληθ. μόνον κατ' αἰτ. τοὺς *Οἰδίποδας*.

οἶς (ὁ καὶ ἡ) = τὸ πρόβατον, γεν. τοῦ καὶ τῆς *οἶός*, δοτ. τῷ καὶ τῇ *οἶί*, αἰτ. τὸν καὶ τὴν *οἶν*. Πληθ. οἱ καὶ αἱ *οἶες*, γεν. τῶν *οἶων*, δοτ. τοῖς καὶ ταῖς *οἶοί*, αἰτ. τοὺς καὶ τὰς *οἶς*, κλ. ὦ *οἶες*.

ὄναρ (= τὸ ὄνειρον), μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐν.

ὄνειρος (ὁ) = τὸ ὄνειρον, γεν. τοῦ *ὄνειρου* κλπ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ

καὶ τοῦ *ὄνειρατος*. Πληθ. τὰ *ὄνειρατα*, γεν. τῶν *ὄνειράτων*, δοτ. τοῖς *ὄνειρασι*, αἰτ. τὰ *ὄνειρατα*, κλ. ᾧ *ὄνειρατα*.

ὄψς (τὸ) = τὸ αὐτί, γεν. τοῦ *ὄπτος*, δοτ. τῷ *ὄπι*, αἰτ. τὸ *ὄψ*, κλ. ᾧ *ὄψ*. Πληθ. ὄνομ. τὰ *ὄπια*, γεν. τῶν *ὄπιων*, δοτ. τοῖς *ὄπσι*, αἰτ. τὰ *ὄπια*, κλ. ᾧ *ὄπια*.

ὄφελις (τὸ) = ἡ ὄφέλεια, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐν.

Παῖς (ὁ), γεν. τοῦ *παιδός*, δοτ. τῷ *παιδί*, αἰτ. τὸν *παῖδα*, κλ. ᾧ *παῖ*. Πληθ. οἱ *παῖδες*, γεν. τῶν *παίδων*, δοτ. τοῖς *παισί*, αἰτ. τοὺς *παῖδας*, κλ. ᾧ *παῖδες*.

πλοῦτος (ὁ), κατὰ τὴν β' κλίσιν ὁμαλῶς. Ὁ πληθ. τὰ *πλούτη* ἀδόκιμος.

Πυῦξ (ἡ), γεν. τῆς *Πυκρός*, δοτ. τῇ *Πυκνί*, αἰτ. τὴν *Πύκνα*, κλ. ᾧ *Πυῦξ*.

Ποσειδῶν (ὁ), γεν. τοῦ *Ποσειδῶνος*, δοτ. τῷ *Ποσειδῶνι*, αἰτ. τὸν *Ποσειδῶνα* καὶ *Ποσειδῶν*, κλ. ᾧ *Πόσειδον*.

πρεσβευτής (ὁ), γεν. τοῦ *πρεσβευτοῦ* κλπ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν α' κλίσιν. Πληθ. οἱ *πρεσβευταί* κλπ. ὁμαλῶς, ἀλλὰ καὶ οἱ *πρέσβεις*, τῶν *πρέσβειων*, τοῖς *πρέσβεισι*, τοὺς *πρέσβεις*, ᾧ *πρέσβεις*.

πρεσβύτης (ὁ) = γέρον, ὁμαλῶς κατὰ τὴν α' κλίσιν. Παρὰ ποιηταῖς καὶ οἱ τύποι : ὁ *πρέσβυς*, τὸν *πρέσβυν*, ᾧ *πρέσβυν*.

πῦρ (τὸ), γεν. τοῦ *πυρός*, δοτ. τῷ *πυρί*, αἰτ. τὸ *πῦρ*, κλ. ᾧ *πῦρ*. Πληθ. τὰ *πυρά* κλπ. κατὰ τὴν β' κλίσιν.

Σάγαρις (ἡ) = δίστομος πέλεκυς, μόνον ἢ ὄνομ. ἢ *σάγαρις*, ἢ αἰτ. τὴν *σάγαριν* καὶ ἢ αἰτ. τοῦ πληθ. τὰς *σαγάρεις*.

σέλαις (τὸ) = λάμψις, φῶς, παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἢ ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐν.

σής (ὁ) = ὁ σκῶρος, γεν. τοῦ *σεός* [καὶ *σητός*], πληθ. οἱ *σέες* [καὶ *σητες*], γεν. τῶν *σεῶν* [καὶ *σητῶν*], αἰτ. τοὺς *σέας* [καὶ *σητας*].

σῆτος (ὁ), κατὰ τὴν β' κλίσιν ὁμαλῶς εἰς τὸν ἐν. ἀρ. Πληθ. μόνον τὰ *σῆτα* κλπ. κατ' οὐδ. γένος.

Σκήψις (ἡ), γεν. τῆς *Σκήψις*, δοτ. τῇ *Σκήψι*, αἰτ. τὴν *Σκήψιν*.

σκότος (ὁ) καὶ τὸ *σκότος*, κατὰ τὴν β' καὶ τὴν γ' κλίσιν καὶ μόνον κατ' ἐν. ἀρ.

στάδιον (τό), κατ' οὐδ. γένος εἰς τὸν ἕν. ἄρ. Εἰς τὸν πληθ. συνήθως κατ' ἄρσενικόν: οἱ *στάδιοι* καὶ σπανίως τὰ *στάδια* κλπ.

σταθμῶς (ὁ), εἰς τὸν ἐνικὸν ἄρ. ὁμαλῶς ὡς ἄρσ. Εἰς τὸν πληθ. καὶ ὡς οὐδέτερον: τὰ *σταθμὰ* κλπ.

στέαρ (τό) = ξύγκι, παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατ' αἰτ. ἕν.

Συέννεσις (ὁ), γεν. τοῦ *Συεννέσιος*, δοτ. τῷ *Συεννέσι*, αἰτ. τὸν *Συέννεσιν*, κλ. ὃ *Συέννεσι*.

Τᾶν (= φίλε), μόνον κατὰ κλ. ἕν. ὃ *τᾶν*.

τάπις (ἡ) = ὁ τάπις, γεν. τῆς *τάπιδος*, δοτ. τῇ *τάπιδι*, αἰτ. τὴν *τάπιδα*. Πληθ. αἱ *τάπιδες* κλπ.

τάριχος (τό) = παστὸν κρέας, γεν. τοῦ *ταρίχους* κλπ. καὶ σπανιότερον ὡς ἄρσενικόν: ὁ *τάριχος*, γεν. τοῦ *ταρίχου* κλπ.

τάρταρος (ὁ) = ἡ ἐν Ἀθῆναις κόλασις, ὁμαλῶς εἰς τὸν ἐνικὸν ἄρ. Εἰς τὸν πληθ. ὡς οὐδέτερον: τὰ *τάρταρα* κλπ.

ταῶς (ὁ), κατὰ τὴν ἀττικὴν β' κλίσειν καὶ κατὰ τὴν τρίτην: *ταῶ* καὶ *ταῶνος* κλπ.

τύρσις (ἡ) = πύργος, ἔπαυλις, γεν. τῆς *τύρσιος*, δοτ. τῇ *τύρσει*, αἰτ. τὴν *τύρσιν*. Πληθ. αἱ *τύρσεις*, γεν. τῶν *τύρσεων*, δοτ. ταῖς *τύρσεσι*, αἰτ. τὰς *τύρσει*.

Τισσαφέρνης (ὁ), γεν. τοῦ *Τισσαφέρου*, δοτ. τῷ *Τισσαφέρνει*, αἰτ. τὸν *Τισσαφέρην* καὶ *Τισσαφέρην*, κλ. ὃ *Τισσαφέρην*.

Υἄωρ (τό), γεν. τοῦ *ὑδατος*, δοτ. τῷ *ὑδατι*, αἰτ. τὸ *ὑδωρ*, κλ. ὃ *ὑδωρ*. Πληθ. τὰ *ὑδατα*, γεν. τῶν *ὑδάτων*, δοτ. τοῖς *ὑδασι*, αἰτ. τὰ *ὑδατα*, κλ. ὃ *ὑδατα*.

υἰὸς (ὁ), ὁμαλῶς κατὰ τὴν δευτέραν κλίσειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τρίτην: γεν. τοῦ *υἰέος*, δοτ. τῷ *υἰεῖ*. Πληθ. οἱ *υἰεῖς*, γεν. τῶν *υἰέων*, δοτ. τοῖς *υἰέσι*, αἰτ. τοὺς *υἰεῖς*.

Φιλῆς (ὁ), γεν. τοῦ *Φιλῆ*, δοτ. τῷ *Φιλῆ*, αἰτ. τὸν *Φιλῆν*, κλ. ὃ *Φιλῆ*.

φράκτηρ (ὁ) = μέλος φρατρίδας, καθ' ἕν. σχεδὸν ἄχρηστον. Κατὰ πληθ. οἱ *φράκτερες*, γεν. τῶν *φρατέρων*, δοτ. τοῖς *φράτερι*, αἰτ. τοὺς *φράτερας*.

φρέαρ (τό) = τὸ πηγάδι, γεν. τοῦ *φρέατος*, δοτ. τῷ *φρέατι*,

αἰτ. τὸ φρέαρ, κλ. ὃ φρέαρ. Πληθ. τὰ φρέατα, γεν. τῶν φρεάτων, δοτ. τοῖς φρέασι, αἰτ. τὰ φρέατα, κλ. ὃ φρέατα.

φῶς (τό), γεν. τοῦ φωτός, δοτ. τῷ φωτί, αἰτ. τὸ φῶς, κλ. ὃ φῶς. Πληθ. τὰ φῶτα, γεν. τῶν φώτων, δοτ. τοῖς φωσί, αἰτ. τὰ φῶτα, κλ. ὃ φῶτα.

Χεῖρ (ή), γεν. τῆς χειρός, δοτ. τῇ χειρί, αἰτ. τὴν χεῖρα, κλ. ὃ χεῖρ. Πληθ. αἱ χεῖρες, γεν. τῶν χειρῶν, δοτ. ταῖς χερσί, αἰτ. τὰς χεῖρας, κλ. ὃ χεῖρες.

χοῦς (ὁ) = τὸ χῶμα, μόνον κατ' ἔνομο. καὶ αἰτ. τὸν χοῦν.

χόος (ὁ) = μέτρον ὑγρῶν, γεν. τοῦ χόος, δοτ. τῷ χόῳ, αἰτ. τὸν χόα, κλ. ὃ χόῦ. Πληθ. οἱ χόες, γεν. τῶν χόων, δοτ. τοῖς χουσί, αἰτ. τοὺς χόας, κλ. ὃ χόες.

χρεών (τὸ) = τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον, ἄκλιτον.

χρεώς (τὸ) = τὸ χρέος, ἄκλιτον.

χρῶς (ὁ) = τὸ δέσμα, γεν. τοῦ χρωτός, δοτ. τῷ χρωτί καὶ χρῶ, αἰτ. τὸν χρῶτα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ ΔΥΣΚΟΛΩΝ ΤΥΠΩΝ

- Ἄγῆγερα** βλ. ρ. ἀγείρω
ἀγῆοχα βλ. ρ. ἄγω.
ἀλιόσομαι βλ. ρ. ἀλίσκομαι
ἀπέδραν βλ. ρ. —διδράσκω
ἀροῦμαι βλ. ρ. αἴρωμαι
ἀρω βλ. ρ. αἴρω
- Βεβάρημαι** βλ. ρ. βαρύνομαι
βεβίωχα βλ. ρ. ζῶ καὶ βιω
βήσομαι βλ. ρ. βαίνω
βιώσομαι βλ. ρ. ζῶ καὶ βιω
- Γεγένημαι** βλ. ρ. γίγνομαι
γέγηθα βλ. ρ. χαίρω
γέγονα βλ. ρ. εἶμι καὶ γίγνομαι
- Δέδοχα** βλ. ρ. δέρω.
δεδράμηκα βλ. ρ. θέω καὶ τρέχω
δέισομαι βλ. ρ. δέδοικα ἢ δέδια
δραμοῦμαι βλ. ρ. θέω καὶ τρέχω
- Εάλωχα** βλ. ρ. ἀλίσκομαι
εάλων βλ. ρ. ἀλίσκομαι
ἔβην βλ. ρ. βαίνω
ἔβιον βλ. ρ. ζῶ καὶ βιω
ἔβλισα βλ. ρ. βλέπω
ἔγενόμην βλ. ρ. εἶμι καὶ γίγνομαι
ἐγρήγορα βλ. ρ. ἐγείρω
ἔδαγον βλ. ρ. δάκνω
ἔδεισα βλ. ρ. δέδοικα ἢ δέδια
- ἔδηδοχα** βλ. ρ. ἐσθίω
ἔδομαι βλ. ρ. ἐσθίω
ἔδραμον βλ. ρ. θέω καὶ τρέχω
ἔδραξάμην βλ. ρ. δράττομαι
ἔθემην βλ. ρ. τίθεμαι
ἔθηκα βλ. ρ. τίθημι
ἔθραξα βλ. ρ. θράττω
εἶδον—εἰδόμην βλ. ρ. ὄρω—ὄρω-
[μαι
- εἶθην** βλ. ρ. ἵεμαι
εἶχα βλ. ρ. ἵημι
εἶλημμαι βλ. ρ. λαμβάνω
εἶληφα βλ. ρ. λαμβάνω
εἰλόμην βλ. ρ. αἰροῦμαι
εἶλον βλ. ρ. αἴρω
εἶμην βλ. ρ. ἵεμαι
εἶμαι βλ. ρ. ἵεμαι
εἵμαρται βλ. ρ. μείρομαι
εἶπα βλ. ρ. λέγω
εἶπον βλ. ρ. λέγω
εἶρηκα βλ. ρ. λέγω
εἶσομαι βλ. ρ. οἶδα
ἐκγενήσεται βλ. ρ. ἔξειστι
ἐκάργην βλ. ρ. κείρω
ἐκραγον βλ. ρ. κραάω
ἐκράθην βλ. ρ. κεράννυμαι
ἔκτονα βλ. ρ. κτείνω
ἐλῶ βλ. ρ. ἐλαύνω
ἐμήμεκα—ἐμήμεσμαι βλ. ρ. ἐμῶ

ἔμολον βλ. ρ. βλώσκω
 ἐνεχθήσομαι βλ. ρ. φέρομαι
 ἐνήνεγμαι βλ. ρ. φέρομαι
 ἐνήροχα βλ. ρ. φέρω
 ἔξω—ἔξομαι βλ. ρ. ἔχω—ἔχομαι
 ἔοικα βλ. ρ. [εἶκω]
 ἐπιθόμην βλ. ρ. πείθομαι
 ἐπράθην βλ. ρ. πιπράσκομαι καὶ
 πωλῶ
 ἐπριάμην βλ. ρ. ὠνοῦμαι
 ἔπτακτον βλ. ρ. πτήσσω
 ἔπταρον βλ. ρ. πτάρυνται
 ἔπτην βλ. ρ. πέτομαι
 ἐπτόμην βλ. ρ. πέτομαι
 ἐπυθόμην βλ. ρ. πυνθάνομαι
 ἐρορήθην βλ. ρ. λέγω καὶ ἀγορεύω
 ἐρορῦκα βλ. ρ. ρέω
 ἐρορῦν βλ. ρ. ρέω
 ἔρορηγα βλ. ρ. ρήγνυμαι
 ἔρωμαι βλ. ρ. ρώννυμι
 ἐσειράμην βλ. ρ. σέβομαι
 ἔσκεμμαι βλ. ρ. σκοποῦμαι
 ἐσκεψάμην βλ. ρ. σγολοῦμαι
 ἐσκέφομαι βλ. ρ. σκοποῦμαι
 ἔσομαι βλ. ρ. εἰμι
 ἐσπόμην βλ. ρ. ἔπομαι
 ἔστηκα βλ. ρ. ἴστημι
 ἐστήξω βλ. ρ. ἴστημι
 ἔσχηκα—ἔσχημαι βλ. ρ. ἔχω—ἔ-
 [χομαι]
 ἔσχον—ἔσχόμην βλ. ρ. ἔχω—ἔ-
 [χομαι]
 ἐτάφην βλ. ρ. θάπτω
 ἔτραγον βλ. ρ. τρώγω
 ἔτρησα βλ. ρ. τιτρώω-ῶ
 ἔφαγον βλ. ρ. ἐσθίω
 ἐχρησάμην βλ. ρ. κίχρημι καὶ
 χροῶμαι

ἐχύθην βλ. ρ. χέομαι
 ἐώκειν βλ. ρ. [εἶκω]
 * **Η**γαγον βλ. ρ. ἄγω
 ἠγηόχην βλ. ρ. ἄγω
 ἠγμαι βλ. ρ. ἄγω
 ἠγρόμην βλ. ρ. ἐγείρω
 ἠῆδη ἢ ἠδεῖν βλ. ρ. οἶδα
 ἠῆκα βλ. ρ. ἄδω
 ἠκεσάμην βλ. ρ. ἀκέομαι-οῦμαι
 ἠκέσθην βλ. ρ. ἀκέομαι-οῦμαι
 ἠκεσμαι βλ. ρ. ἀκέομαι-οῦμαι
 ἠλάμην βλ. ρ. ἄλλομαι
 ἠλωκα βλ. ρ. ἀλίσκομαι
 ἠλων βλ. ρ. ἀλίσκομαι
 ἠνεργα—ἠνεργάμην βλ. ρ. φέρω
 —φέρομαι
 ἠνεργον—ἠνεργόμην βλ. ρ. φέρω
 —φέρομαι
 ἠνέχθην βλ. ρ. φέρομαι
 ἠνεσχόμην βλ. ρ. ἀνέχομαι
 ἠῆσα βλ. ρ. ἄττω
 ἠρημαι βλ. ρ. ἄρομαι
 ἠρόμην βλ. ρ. ἐρωτάω-ῶ
 ἠρορηκα βλ. ρ. ἔρω
 ἠρορησα βλ. ρ. ἔρω
 ἠρῶσα βλ. ρ. ἀρύτω
 ἠρῶσάμην βλ. ρ. ἀρύτω
 ἠσα βλ. ρ. ἄδω
 ἠσθην βλ. ρ. ἄδω
 ἠσθην βλ. ρ. ἠδομαι
 ἠσθήσομαι βλ. ρ. ἠδομαι
 ἠχθην βλ. ρ. ἄγω

Καθεδοῦμαι βλ. ρ. —ἔζομαι
 κατέαγα βλ. ρ. ἄγνυμι
 κατέαγμα βλ. ρ. ἄγνυμι.
 κατέαξα βλ. ρ. ἄγνυμι

κεκαδόμην βλ. ρ. χάζω
 κέκαρμαι βλ. ρ. κείρω.
 κέχηρα βλ. ρ. χάσκω
 κέχυνκα—κέχυνμαι βλ. ρ. χέω—
 χέομαι
 κροαθήσομαι βλ. ρ. κροάννυμι

Λέληθα βλ. ρ. λανθάνω
 λήσω-λήσομαι βλ. ρ. λανθάνω-
 λανθάνομαι
 λήφομαι βλ. ρ. λαμβάνω

Μέμαχα βλ. ρ. μάττω
 μέμηρα βλ. ρ. μαίνομαι

Οἶσω-οἶσομαι-αἰσθήσομαι βλ. ρ.
 φέρω—φέρομαι
 ὄπωπα βλ. ρ. ὄρω
 ὀφθήσομαι βλ. ρ. ὄρω
 ὀφομαι βλ. ρ. ὄρω.

Πείσομαι βλ. ρ. πάσχω καὶ πεί-
 θομαι
 πέπληγα-πέπληγμα βλ. ρ. πλήτ-
 τω—πλήττομαι καὶ τύπτω—
 τύπτομαι
 πέπονθα βλ. ρ. πάσχω
 πεύσομαι βλ. ρ. πυνθάνουαι
 πραθήσομαι βλ. ρ. πιράσκομαι

Ρηθήσομαι βλ. ρ. λέγω καὶ ἀγο-
 [ρεύω

ροήσομαι βλ. ρ. ρέω

Σχεθήσομαι βλ. ρ. ἔχομαι
 σχήσω—σχήσομαι βλ. ρ. ἔχω—
 ἔχομαι,

Ταφήσομαι βλ. ρ. θάπτω
 τέθηλα βλ. ρ. θάλλω.
 τέτρομαι βλ. ρ. τιτρώω—ω
 τεύξομαι βλ. ρ. τυγχάνω

Υπεσχόμην βλ. ρ. ὑπισχνοῦμαι
 ὕσμαι βλ. ρ. ὕομαι

Χρήσομαι βλ. ρ. κίχρημι
 χυθήσομαι βλ. ρ. χέομαι

Ωρουρον—ωρύρην βλ. ρ. ὀρύττω
 [—ὀρύττομαι
 ὠρουξα—ὠρουξάμην βλ. ρ. ὀρύττω
 —ὀρύττομαι

ὠρύχθην βλ. ρ. ὀρύττομαι
 ὄφθην βλ. ρ. ὄρω
 ὄφληκα βλ. ρ. ὀφλισκάνω
 ὄφλον βλ. ρ. ὀφλισκάνω.

Τιμή πωλ. 17.50